

ДЖОН КАЦЕНБАХ СПРАВЕДЛИВА КАУЗА

Превод от английски: Елика Рафи, 1999

chitanka.info

Който се бори срещу чудовища, следва да се погрижи междувременно сам да не стане чудовище. Когато дълго се взираш в бездната, и бездната се взира в теб.

Фридрих Вилхелм
Ницше
„Отвъд доброто и
злото“

Пътят към ада е постлан с добри намерения.

Джордж Бърнард
Шоу
„Максими за
революционери“

ПЪРВА ЧАСТ. ЗАТВОРНИЦИ

Спечелиш ли наградата, разказват ти анекдот: „Сега вече знаеш първия ред от своя некролог“.

ЕДНО. ЧОВЕК СЪС СОБСТВЕНИ ВЪЗГЛЕДИ

На сутринта, когато пристигна писмото, Матю Кауърт се събуди сам и с усещането, че зимата е дошла.

След полунощ от север задуха силен вятър, сякаш да отвее мрака, но небето посрещна утрото покрито с мръсни сиви облаци, които превръщаха града в измамен мираж. Матю излезе на улицата и оглуша от грохота на бурята. Вятърът огъваше палмата и караше листата ѝ да се удрят едно в друго като саби.

Присви рамене и съжали, че не облече пуловер под сакото си. Всяка година имаше няколко сутрини като тази, изпълнени с обещанието за пусти небеса и вилнеещи урагани. Природата се шегуваше и караше гостите на Маями Бийч да мърморят и навличат дебелите си пуловери. В Малката Хавана по-възрастните кубинки обличаха тежки вълнени палта и кълняхя вятъра, съвсем забравили, че през лятото носеха слънчобрани и кълняхя горещината. В Либърти Сити студът свиреше в дупките на плъховете из паянтовите къщи. Наркоманите потръпваха от студа и се бореха с лулите хероин. Но скоро градът отново щеше да си върне своя потен, лепкав ритъм на живот.

Един ден, мислеше си той и крачеше забързано, най-много два. После от юг ще задуха топъл вятър и всички бързо ще забравят студа.

Матю Кауърт избягваше да се замисля сериозно за живота.

Обстоятелствата и лошият късмет го бяха лишили от много от привилегиите на приближаващата средна възраст. Разводът го раздели със съпругата и детето му, нелепа смърт отнесе родителите му, приятелите му заживяха свой живот и мислеха за кариерата си, за цели взводове малки деца, за вноски за коли и ипотечи. Преди години някои от тях се опитваха да го канят да излязат заедно или на парти, но с времето той се изолираше все повече. Явно самотата го караше да се чувства добре и поканите постепенно оредяха, докато накрая съвсем престанаха. Социалните му контакти се свеждаха до някой случаен купон в службата или разговор в магазина. Нямахме любовница и се случваше, сам объркан, да се пита за причината. Живееше в

непретенциозен апартамент, построен през 50-те върху високия склон над плажа. Напълнил го беше със стари мебели и библиотечни шкафове, претърпани с детективски романи и нащърбени, но практични сервиси, а на стените висяха безинтересни гравюри в рамки.

Понякога си мислеше, че когато жена му отведе дъщеря им, сякаш животът стана безцветен. Собствените му нужди се свеждаха до задължителните девет километра на ден, които пробягваше в парка в центъра на града, от време на време по някоя импровизирана игра на баскетбол в Асоциацията на християнската младеж и работата във вестника. Чувстваше забележителна свобода и в същото време усещаше странно безпокойство, че има толкова малко пороци.

Вятърът все така беснееше. Яростно се нахвърляше и върху трите флага пред главния вход на „Маями Джърнъл“. Той спря за миг и вдигна поглед към солидната квадратна сграда, боядисана в жълто. На стената името на вестника беше изрисувано с огромните светещи в червено букви. Прочуто място, всеизвестно с могъществото и агресивността си. От другата страна прозорците гледаха към плажа. Разбеснелите се вълни се разбиваха върху дока, на който разтоварваха огромни бали вестникарска хартия. Веднъж, докато седеше сам в кафенето и ядеше сандвич, забеляза семейство морски крави да се гмуркат в прозрачната вода, на не повече от десетина метра от дока. Кафявите им гърбове прорязваха вълните и отново потъваха под облаци пяна. Огледа се за някого, на когото да ги покаже, но беше сам и по време на обяд през следващите няколко дни настойчиво се вираше в люлеещата се синьо-зелена маса с надеждата пак да зърне животните. Ето това харесваше той на Флорида — един щат, сякаш отрязан от джунглата, която винаги заплашваше да погълне града и да възвърне първичността му. Във вестника все имаше по някоя история за шестметров алигатор, препречил движението по междущатския път. Той обичаше такива истории: звярът от древността срещу съвременния звяр.

Кауърт мина забързано през двойната врата, махна на портиера, полускрит зад телефона, и се отправи към салона на репортерите. Стената до входа беше изпълнена с гравирани паметни плочи, почетни грамоти и награди: истински парад на Пулицър, Кенеди, Кабът, Пайл и други, по-земни имена. Забави се пред масата с пощата, колкото да

прибере сутрешните си писма и нервно разрови обичайната сводка на дадените за печат новини и купа публикувани статии, политически изявления и предложения, които пристигаха всеки ден от конгресната делегация, кметството, кабинета на областния управител, многобройните полицейски служби, всички с известия за някакви събития, които според тях заслужаваха вниманието на редакцията. Въздъхна при мисълта за пропилените в толкова безплодни усилия пари. Все пак един плик привлече вниманието му и той го отдели.

Тънък бял плик с неговото име и адрес, изписани с тежки печатни букви. В ъгъла стоеше адресът на подателя. Номерът на пощенската кутия беше от Старки, Флорида, на север в щата. Щатският затвор, инстинктивно си помисли Матю.

Постави плика върху останалите писма и се отправи към кабинета си през запълненото с маси помещение. Кимна на няколкото репортера, пристигнали по-рано и вече хванали телефонните слушалки, и махна на завеждащия местната рубрика, който, с вдигнати върху масата крака, четеше последния брой. После продължи към дъното на салона, където висеше надписът „Редакционна колегия“. Почти бе влязъл в кабинета си, когато чу нечий глас да вика името му.

— А, младият турчин пристига рано. Какво те накара да дойдеш преди ордите? Безпокойство от проблемите в Бейрут? Безсъние заради новата икономическа програма на президента?

Кауърт подаде глава иззад преградата.

— Здравсти, Уил. Всъщност, исках само да се обадя на дъщеря си. Оставям съсипващите и дълбоки ядове за теб.

Уил Мартин се разсмя и отмахна кичур бяла коса от очите си с жест, който човек можеше да очаква по-скоро от дете, отколкото от възрастен мъж.

— Върви. Злоупотребявай с неизчерпаемата финансова щедрост на любимия ни вестник. Когато свършиш, хвърли поглед на статията от „Местни новини“. Изглежда един от нашите облечени в черни мантии радетели на справедливостта е заформил малка сделка със старо приятелче, хванато да шофира след употреба на алкохол. Може да е ударил часът на някой от онези твоите незабравими престъпление-и-наказание кръстоносни походи.

— Ще я погледна.

— Дяволски студ сви тая сутрин — продължи Мартин. — Каква полза, че живеем тук, ако трябва да треперим на път към работа? Можехме да го вършим и в Аляска.

— Защо не свикаме редакторски съвет заради лошото време? И без това все правим опити да влияем на небето. Може пък този път да ни чуят.

— Прав си — усмихна се Мартин.

— Ти си най-подходящият човек за тая работа.

— Вярно — съгласи се Мартин. — Не се къпя в грях като теб. Връзките ми с Всемогъщия са много по-здрави. В тая работа това си казва думата.

— Сигурно защото ще се присъединиш към него доста преди мен.

Съседът му изрева от възторг.

— Геронтофоб — заклати той пръст. — Сигурно и сексофоб, расофоб и всякакъв друг -фоб.

Кауърт се разсмя и се обърна към бюрото си. Струпа пощата върху него и посегна към плика най-отгоре с една ръка, докато с другата започна да набира телефона на бившата си съпруга. Помисли си, че с повече късмет може да ги хване все още да закусват.

Закрепи слушалката между рамото и ухото си и когато чу сигнала от отсрещната страна, отвори плика и извади единствения лист жълта хартия, от онази, която раздават в затворите.

Скъпи г-н Кауърт:

Понастоящем чакам екзекуцията си за престъпление,
което НЕ СЪМ ИЗВЪРШИЛ.

— Да?

Той остави писмото.

— Здравей, Сенди. Мат е. Искрах само да чуя Беки за минута. Надявам се, не те безпокоя.

— Здравей, Мат — долови колебание в гласа й. — Не, тъкмо се готвехме да излизаме. Том трябва да бъде рано на корта и ще я заведе на училище, та... — Тя замълча, преди да продължи. — Не, всичко е

наред. Има някои неща, за които така или иначе се налага да говоря с теб. Но те трябва да тръгват, така че ще свършиш ли бързо?

Той притвори очи и се опита да потисне болката от мисълта, че е изолиран от ежедневието на дъщеря си. Представи си я как разлива мляко на закуска, четете книги вечер, държи ръката ѝ, когато е болна, възхищава се на рисунките ѝ в училище. Преглътна разочарованието си.

— Разбира се. Исках само да я чуя.

— Ще ти я дам.

Телефонната слушалка изтрака върху масата и в настъпилата тишина Матю Кауърт сведе поглед към думите *НЕ СЪМ ИЗВЪРШИЛ*.

Спомни си съпругата си в деня, в който се срещнаха в редакцията на вестника в Мичиганския университет. Тя беше дребна, но изпълнена с жизненост, която не съответстваше на ръста ѝ. Следваше графичен дизайн и работеше на час. Правеше шапките и заглавията, вадеше пробни отпечатащи на снимките и отхвърляше тъмната къдрава коса от лицето си така вгълбена, че рядко чуваше звъна на телефона и изобщо не реагираше на мръсните шеги, които летяха из редакцията. Тя беше човек на точността и реда и ценеше прецизността. Идваше от някакъв град от Средния запад. Дъщеря на капитан от противопожарната охрана, загинал при изпълнение на служебния си дълг, и гимназиална учителка, Сенди имаше силно развито чувство за собственост и копнееше за сигурност. Стори му се красива, остана очарован от жарта, с която работеше и се учуди, когато тя се съгласи да излязат заедно. После се изненада и когато след още няколко срещи спа с него.

Той беше спортен редактор — глупаво пилеене на време според нея. Мъже, с мускули като на състезателни коне, които се претрепват около топки с различна форма, бе казала тя. Матю се опитваше да ѝ разкрие романтиката на играта, но тя оставаше непреклонна. По-късно той се прехвърли в отдела за репортажи, втурна се трескаво след интригите и взаимоотношенията им се затвърдиха. Кауърт харесваше безкрайните часове, в които разплиташе някоя история, изкушаваше се от писания текст. Тя мислеше, че ще стане прочут или поне човек, на когото думата да се чува. Последва го, когато получи предложение за първата си работа във вестника на малък град в Средния изток. Пет години по-късно все още бяха заедно. В деня, в който обяви, че е

бременна, той получи предложение от „Джърнъл“. Щеше да покрива делата по съдилищата. Тя щеше да роди Беки.

— Татко?

— Здравей, миличка.

— Здравей, татко. Мама каза, че мога да говоря за кратко. Трябва да ходя на училище.

— И при теб ли е студено, миличка? Носиш ли палто?

— Да. Том ми купи палто с пират, иначе цялото е оранжево и има надпис на „Бакс“. Него нося. Ще видя и някои от играчите. Те бяха на пикника, където ние помагахме да съберат пари за благотворителност.

— Това е великолепно — каза Матю. И мислено изруга.

— Футболните играчи важни ли са, татко?

— До известна степен — разсмя се той.

— Татко, нещо не е наред ли?

— Не, миличка, защо?

— Ами защото ти иначе не се обаждаш сутрин.

— Просто, като се събудих, почувствах, че ми липсваш и ми се прииска да чуя гласа ти.

— И ти ми липсваш, татко. Ще ме заведеш ли пак в Дисни?

— Тази пролет, обещавам.

— Татко, трябва да тръгвам. Том ми маха. О, татко, знаеш ли какво? Във втори клас имаме специален клуб, наречен клуб на стоте книги. Като прочетеш сто книги, получаваш награда. Аз току-що получих моята награда.

— Фантастично! Какво получи?

— Една специална значка и покана за купона в края на годината.

— Това е чудесно. Коя е любимата ти книга?

— О, това е лесно. Тази, дето ти ми я изпрати — „Непослушният дракон“. — Тя се засмя. — Напомня ми за теб.

Матю се разсмя с нея.

— Трябва да тръгвам — повтори Беки.

— Добре. Обичам те и наистина ми липсваш.

— И ти на мен. Довиждане.

— Довиждане — каза той, но тя вече бе оставила слушалката.

Отново настъпи тишина, преди бившата му съпруга да я вдигне. Той заговори пръв.

— Благотворителен пикник с футболни играчи?

Винаги му се бе искало да мрази мъжа, който го замести. Искаше му се да го мрази заради онова, с което се занимаваше — корпоративно право, заради начина, по който изглеждаше — здрав и самоуверен, с телосложение на човек, който вдига тежести през обедите в скъпи спортни клубове, искаше му се да си го представи, че е жесток, небрежен любовник, лош баща на дъщеря му, който не печели достатъчно, но той не беше никое от тези неща. Скоро след като бившата му съпруга обяви предстоящия си брак, Том дойде в Маями (без да ѝ каже), за да се срещне с него. Изпиха по няколко чаши и обядваха заедно. Целта му не беше ясна, но след втората бутилка вино адвокатът откровено сподели, че не се опитва да го замести в очите на дъщеря му, но понеже ще живеят заедно, ще направи всичко възможно, за да я накара да заобича и него. Кауърт му повярва и изпълнен със странно задоволство и облекчение, поръча нова бутилка и реши, че почти харесва своя наследник.

— Това е от адвокатската фирма. Спонсорират отбора на „Юнайтид Уей“ в Тампа. Оттам познава и футболните играчи. Беки беше много впечатлена, но разбира се, Том не ѝ каза колко игри са спечелили миналата година.

— В това има някаква логика.

— Предполагам. Те със сигурност са най-силните мъже, които някога съм виждала — разсмя се Сенди.

После замълча, преди отново да продължи.

— Как си? Как е в Маями?

— В Маями е студено и това влудява всички — усмихна се Матю. — Нали знаеш как е — никой няма зимно палто, никой няма отопление вкъщи. Всички треперят и се побъркват, докато отново не се стопли. Аз съм добре. Справям се.

— Още ли сънуваш кошмари?

— Вече не. Много по-рядко отпреди. Потискам ги.

Това беше безобидна лъжа, от онези, на които тя не вярваше, но които приемаше без излишни въпроси. Той потръпна при мисълта колко много мрази нощта.

— Можеш да потърсиш помощ. Вестникът ще плати.

— Губене на време. Не съм имал кошмари от един месец — това вече беше откровена лъжа.

Чу я, че си поема дъх.

— Какво не е наред? — попита той.

— Ами, предполагам, че просто трябва да ти кажа.

— Ами кажи ми.

— С Том ще си имаме бебе. Беки вече няма да е сама.

Почувства, че му се завива свят. Обзеха го противоречиви мисли и чувства.

— А, поздравления.

— Благодаря — каза бившата му съпруга, — но ти не разбираш.

— Какво?

— Беки ще бъде част от семейството. Много повече отпреди.

— Да?

— Не разбираш, нали? Но то ще се случи. Ти ще бъдеш изолиран. Или поне аз се страхувам, че ще стане така. За нея и без това не е лесно. Ти си в другия край на щата.

Имаше чувството, че някой му е ударил плесница в лицето.

— Не аз съм в другия край на щата. Ти беше тази, която се премести.

— Това вече е минало — отвърна Сенди. Миг по-късно продължи: — Както и да е, нещата ще се променят.

— Не виждам защо — заекна той.

— Повярвай ми. — Тонът ѝ показваше, че предварително внимателно е обмислила думите си. — За теб ще има по-малко време. Сигурна съм в това. Много съм мислила.

— Но ние се споразумяхме другояче.

— Споразуменията могат да се променят. И двамата го знаем.

— Не съм съгласен. — В гласа му се промъкнаха гневни нотки.

— Е — остро каза тя, — няма да позволя да ме разстройваш с подобни разговори. Сам ще се убедиш.

— Но...

— Мат, трябва да тръгвам. Искан само да знаеш.

— Чудесно. Много благодаря.

— По-късно можем да поговорим, ако изобщо е нужно да говорим.

Разбира се, помисли си той, след като говориш с адвокати и социални работници и ме апострофираш на всяка дума. Знаеше, че не е прав, но не можеше да приеме да бъде изместен.

— Вече не става дума за твоя живот — додаде тя. — Вече не. Сега това е моят живот.

И затвори.

Тук грешеш, помисли си той. Огледа малкия си кабинет. През прозореца се виждаше оловносивото небе, надвиснало над града. После сведе поглед към думите пред себе си: *НЕ СЪМ ГО ИЗВЪРШИЛ*.

Всички сме невинни. Трудността е да го докажем.

После, за да прогони спомена за разговора от мислите си, вдигна писмото и продължи да чете:

На 4-и май 1987 г. се върнах вкъщи, в дома на моята баба в град Пачула, окръг Ескамбия. По онова време учех в колежа в Рътджърс Юнивърситив Ню Брънзуик, Ню Джърси и току-що бях приключил първата си година. Бях прекарал при нея няколко дни, когато ме отведоха при шерифа, за да дам показания във връзка с едно изнасилване и убийство, станало на няколко километра от дома на баба ми. Жертвата беше бяла. Аз съм черен. Някакъв свидетел видял зелен форд седан, подобен на моя, да напуска мястото, от което е изчезнало момичето. В течение на трийсет и шест часа бях държан без храна, вода, без сън и без възможност да говоря с адвокат. На няколко пъти бях бит от разпитващите ме. Използваха навити на руло телефонни указатели, защото те не оставят следи. Казваха, че ще ме убият, един от тях насочи револвер към главата ми и непрекъснато натискаше спусъка. Всеки път барабанът беше празен. Накрая ми казаха, че ако призная, всичко ще бъде наред. Бях изплашен и изтощен, и затова го направих. Не знаех подробности, но ги оставих те да водят разпита и признах. След онова, на което ме бяха подложили, бих признал всичко.

НО АЗ НЕ СЪМ ГО НАПРАВИЛ!

Няколко часа по-късно се опитах да се отрека от показанията си, но безуспешно. Адвокатът, който ми назначиха, ме посети само три пъти преди процеса. И той

не проведе никакви разследвания, не повика свидетели, които да докажат, че по време на престъплението съм бил другаде, не се опита да опровергае незаконно изтръгнатото признание. Съдебните заседатели, до един бели, чуха показанията и след заседание, което продължи не повече от час, ме признаха за виновен. Нужен им бе още един час, за да се произнесат за смъртно наказание. Белият съдия произнесе присъдата. Нарече ме животно, което трябва да бъде изведено навън и разстреляно.

Вече три години съм в отделението за осъдените на смърт. Надявах се съдилищата да преразгледат обвинението срещу мен, но за това е нужно много повече време. Можете ли да ми помогнете? Чух от другите затворници, че сте писали статии срещу смъртното наказание. Аз съм невинен, наложено ми е най-тежкото наказание заради расистката система. Предразсъдъците, невежеството и злото ме поставиха в това положение. Моля, помогнете ми.

Долу съм написал адресите на новия си адвокат и на свидетелите. Дадох и името ви в списъка на посетителите за одобрение, в случай че решите да ме видите.

И още нещо. Не само че съм невинен по отправените срещу ми обвинения, но мога да ви дам и името на мъжа, който е извършил престъплението.

С надеждата, че ще ми помогнете

Робърт Ърл Фъргюсън

#212009

Затвор на щата Флорида

Старки, Флорида

На Кауърт му трябваше време, за да осмисли съдържанието на писмото. Прочете го още няколко пъти. Опитваше се да сложи в ред впечатленията си. Очевидно авторът умее да се изразява ясно, образован е и далеч не е лишен от житейски опит, но при затворниците, които се кълняха в невинност, особено със смъртна присъда, това беше по-скоро правило, отколкото изключение. Винаги

се чудеше защо повечето хора, дори пред лицето на смъртта, се вкопчваха в идеята за своята невинност. Правило без изключение и за най-отявлените психопати, и за масовите убийци, които ценяха живота толкова малко, че биха убили човека така, както разговарят с него, но които, когато предявяха обвинение срещу им, неизбежно поддържаха тезата за своята невинност, освен ако не ги убедяха, че признанието по някакъв начин може да им помогне. Сякаш за тях думите носеха друго значение и изреждането на ужасите, през които са минали, измиваше вината им.

Спомни си очите на момчето. Погледът, който го преследваше в кошмарите му.

Късно беше. Тежката лятна нощ в Маями бавно пълзеше към утрото. Събуди го телефонно обаждане, което го накара да стане и да се отправи към една къща само на няколко пресечки от собствения му дом. Главният редактор, кисел заради ранния час и преуморен от работа, го прати на онова ужасно място.

Случи се по времето, когато още покриваше територията на града и работеше по общо местоназначение, което най-често означаваше репортажи за случаи на убийства. Пристигна на адреса и няколко часа крачи около полицейския кордон с надеждата нещо да се случи, вперил поглед през тъмнината в елегантната едноетажна постройка с добре поддържана морава и ново BMW, паркирано на алеята пред нея. Типична за средната класа къща, притежание на млад изпълнителен директор и съпругата му. Виждаше оперативните работници, детективите и експертите по съдебна медицина да се движат из вътрешността на къщата, но не можеше да разбере какво става. Целият район сякаш пулсираше, залят от сините и червени отблясъци на полицейските лампи. Влажният въздух правеше светлината по-плътна. Няколкото съседни къщи, които се бяха подали навън, описваха двойката с едни и същи думи — мили, добронамерени, но затворени. Песнопение, известно на всички репортери. За жертвите на убийства винаги се говореше, че са затворени, независимо дали това е така, или не. Сякаш съседите чувстваха нужда да се разграничат категорично от всеки ужас, изсипал се от небето.

Накрая съгледа Върнън Хокинс да напуска къщата през страничната врата. Стариат инспектор се наведе, за да избегне светкавиците на фотоапаратите и телевизионните камери и се облегна на едно дърво, сякаш изтощен докрай.

Познаваше Хокинс от години, срещал го бе при десетки случаи. Възрастният инспектор винаги демонстрираше особена симпатия към Кауърт, често му подаваше по някоя и друга новина или поверителна информация, обясняваше му неща, които се пазеха в тайна. Въвеждаше репортера в неумолимия и грозен живот на инспектора от отдела за убийства. Кауърт незабелязано се плъзна под жълтата ограничителна лента и тръгна към него. Мъжът се намръщи, после сви рамене и му махна да седне.

Хокинс запали цигара и за миг остана загледан в огънчето.

— Убийства са това — усмихна се горчиво той. — Ще ме съсипят. Малко по малко, но аз старея и вече ми натежава.

— Ами защо не се преместиш тогава? — попита Кауърт.

— Защото не съм открил друго нещо, което така да прогонва миризмата на смърт от ноздрите ми.

Всмукна дълбоко от цигарата и червеният пламък освети бръчките по лицето му. Помълча и после се обърна към Кауърт.

— Е, а теб какво те изкара в нощ като тази? Защо не си вкъщи при хубавата си съпруга?

— Хайде, Върнън.

Инспекторът леко се усмихна и отново опря глава назад в дървото.

— Мъжът — гол и мъртъв. С прерязано в леглото гърло. Жената — гола и мъртва. С прерязано в леглото гърло. Цялото проклето място подгизнало от кръв.

— И?

— Заподозреният задържан.

— Кой?

— Тийнейджър. Избягал от Демойн. По-рано тази вечер го взели на стоп. Изминали целия път до Форт Лодърдейл, за да го намерят. Тройка за чудо и приказ. Проблемът възникнал обаче после, когато след като се позабавлявали с него, той решил, че стоте им гущера не са достатъчни. Нали се сещаш, видял колата, хубавия квартал и всичко останало. Скарали се. Той извадил един от ония старомодни бръсначи.

Тия неща и сега са си дяволско оръжие. С едно движение само прерязал врата на мъжа... — Инспекторът разсече нощния въздух с отривист жест. — Паднал като застрелян. Изхъркал един-два пъти и толкова. Живял колкото да разбере, че умира. Неприятна работа. Жената започнала да пици и разбира се, опитала се да избяга. Той я сграбчил за косата, извил главата ѝ назад и бинго. Бързо се справил. Успяла да изпици още само веднъж. За лош късмет, обаче. Колкото да разбуди квартала и да ни се обадят. Един съсед с безсъние разхождал кучето си. Хванахме тийнейджъра като излизаше през предната врата. Товареше в колата стереото, телевизора, дрехи, всичко, което му е попаднало под ръцете. Покрити с кръв. — Върнън огледа градината и запита с празен глас: — Мати, кой е Първият закон на улицата на Хокинс?

Кауърт се усмихна в тъмнината. Инспекторът обичаше да се изразява с максими.

— Първият закон, Върнън, е никога да не си търсиш белята, защото тя сама ще те намери, когато поиска.

Хокинс кимна.

— Сладко дете. Наистина сладко сбъркано дете. Казва, че няма нищо общо с това.

— Божичко!

— Не е толкова странно — продължи инспекторът. — Искам да кажа, че детето навярно обвинява господин младши изпълнителния директор и съпругата му за случилото се. Ако не се бяха опитали да му го зачукат. Знаеш какво имам предвид.

— Но...

— Никаква милост. Нито намек от съчувствие или нещо човешко. Просто едно дете. Разказва ми всичко. После ми вика: „Нищо не съм направил. Невинен съм. Искам адвокат“. Стоим си там, навсякъде около нас кръв, а той разправя, че нищо не е направил. Предполагам, защото за него това не значи нищо. Предполагам. Божичко...

Облегна се назад, разстроен и изтощен.

— Знаеш ли на колко години е? Петнайсет. Навършил ги само преди месец. Би трябвало да мисли за пъпките си, за домашните си, за първите си срещи. Вместо това ще кисне в затвора за малолетни. Залагам къщата си, че така ще стане. — Инспекторът притвори очи и

въздъхна. — Нищо не съм направил. Нищо не съм направил. Господи! — Изпъна ръката си. — Погледни ме. На петдесет и девет шибани години съм, скоро ще се пенсионирам и мислех, че съм видял и чул всичко.

Ръката му трепереше. Кауърт я виждаше на светлината от прожекторите на полицейските коли.

— Знаеш ли какво? — Хокинс говореше, впил поглед в дланта си. — Вече не искам нищо да слушам. По-скоро ще взема да гръмна един от тия сбъркани нещастници, отколкото отново да чуя някое момче, извършило поредната гадост, да говори така, сякаш нищо не е станало. Като че ли не човек си е отишъл заради него, а е смачкало и захвърлило хартийка от бонбон. Боклук някакъв направило, а не убийство първа степен. — Извърна се към Кауърт. — Искаш ли да видиш?

— Разбира се, да тръгваме. — Отговорът му прозвуча прекалено бързо.

Хокинс го погледна отблизо.

— Не бъди толкова сигурен. Винаги бързаш да видиш. Не е приятно. Този път поне се довери на мен.

— Не — каза Кауърт. — Това е и моя работа.

Инспекторът вдигна рамене.

— Ще те заведе вътре, но трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Ще видиш какво е направил, после ще ти покажа и него. Не искам никакви въпроси. Просто го виж, той е в кухнята, но гледай във вестника да не излезе, че е момчето от съседната врата. Разбра ли? Да не излезе, че е някое нещастно, онеправдано малко дете. В мига, в който адвокатът му пристигне тук, ще започне това да повтаря. Искам го по друг начин. Кажим им, че е закоравял, хладнокръвен убиец, разбра ли? Закоравял и хладнокръвен. Не искам никой, който вземе вестника, да види снимката му и да си помисли: „Как е възможно мило дете като него да направи подобно нещо?“.

— Мога да се погрижа за това.

— Добре. — Инспекторът сви рамене, надигна се и се отправи към входната врата. Спря на прага и се извърна. — Сигурен ли си? Те са хора като теб и мен. Това тук няма да го забравиш. Никога.

— Да влизаме.

— Мати, защо не оставиш на стареца поне веднъж да се погрижи за теб?

— Хайде, Върнън.

— Кошмарът ще си остане за теб тогава — предупреди Хокинс.

И се оказа прав.

Кауърт си спомняше картината на изпълнителния директор и съпругата му. Наоколо имаше толкова кръв, че сякаш бяха облечени. Телата им блестяха под светкавицата на фотографа.

Безмълвно последва инспектора в кухнята. Момчето седеше по гуменки и дънки, слабото му тяло беше голо от кръста нагоре, а едната му ръка — закопчана с белезници за стола. Тънки струйки кръв бяха засъхнали по кожата му, но то не им обръщаше внимание и небрежно държеше цигара със свободната си ръка. Това го караше да изглежда още по-малко. Като дете, което се опитва да играе на възрастен и хладнокръвен, за да впечатли полицаите в стаята, но всъщност имаше доста глуповат вид. Кауърт забеляза съсирена кръв в сплъстените кичури руса коса и кафявите петна, засъхнали върху бузата му. Детето дори още не се бръснеше.

Вдигна поглед към тях, когато влязоха в стаята.

— Кой е тоя? — попита то и кимна към Кауърт.

За миг Матю срещна погледа на тъмносините му, преизпълнени със злоба очи. Сякаш гледаше стоманеното острие на меча на екзекутор.

— Репортер от „Джърнъл“ — обясни Хокинс.

— Хей, репортере — неочаквано момчето се усмихна.

— Какво?

— Ще кажеш на всички, че нищо не съм направил — каза то. После се изсмя с висок, хрипящ глас, който отекна в ушите на Кауърт и завинаги се запечата в съзнанието му.

Хокинс го изтика от стаята и го изведе навън в утринната дрезгавина.

Матю отиде във вестника и описа историята за изпълнителния директор, съпругата му и момчето. Описа смачканите бели чаршафи, почернели от кръвта, червените пръски, белязали стените с ужас като в картина на Дали. Описа квартала и добре поддържаната градина, и свидетелството в рамка на стената, удостоверяващо членството на жертвата в елитен яхтклуб. Писа за мечтите на еснафа и за съблазънта

на забранения секс. Описа плажа край Форт Лодърдейл, из който децата се разхождат нощем и за минути остаряват с години. Писа и за очите на момчето, запечата ги в историята така, както го помоли приятелят му.

В заключение цитира думите на момчето.

Когато се прибра у дома под мишница с един брой, на първа страница, на който беше неговият репортаж, почувства изтощение, далеч не само от липсата на сън. Сви се в леглото, притисна се до съпругата си, макар да знаеше, че тя се готви да го напусне, треперещ, сякаш болен от треска, неспособен да намери топлина в света.

Кауърт разтърси глава, за да прогони спомена за онова утро и огледа кабинета си.

Хокинс вече беше мъртъв. Пенсioniраха го със скромно тържество, с малка пенсия и го оставиха да изкашля живота си с емфизема. Кауърт отиде на тържеството и ръкопляска, когато шефът на полицията разказа за приноса на инспектора. Ходеше да го види в малкия му апартамент в Маями Бийч винаги, когато имаше възможност. Жилището му беше голо. Красяха го стари изрезки от историите, писани от Кауърт и другите.

— Не забравяй правилата — казваше му Хокинс в края на всяко негово посещение, — а ако не можеш да си спомниш какво съм ти разказал за улицата, измисли си собствени правила и живеи според тях.

Двамата се смееха. После и в болницата го посещаваше колкото се може по-често, измъкваше се рано от редакцията, отиваше при инспектора и двамата си разказваха истории до последния път, когато намери Хокинс в безсъзнание и с кислородна маска, и така и не разбра дали го чу, като прошепна името му или почувства допира му, като докосна ръката му. Остана до леглото цяла една дълга нощ, без да разбере кога животът му се изплъзна в тъмнината. После заедно с още няколко възрастни полицаи отиде и на погребението. Имаше знаме, ковчег, няколко думи от свещеника. Нямаше съпруга. Нямаше деца. Сухи очи. Само кошмарите, които не можеше да забрави. Спуснаха го бавно в земята. Матю си помисли дали и с него няма да е така, когато умре.

Зачуди се какво ли е станало с момчето. Навярно е излязло от затвора за непълнолетни и е на улицата. Или чака изпълнението на смъртната си присъда, редом с автора на писмото. Или е мъртъв.

Погледна писмото.

Помисли си, че наистина може да излезе добър материал. Трябваше да го даде на някой от репортерите и да го накара да провери случая. Той вече не се занимаваше с това. Сега беше човек с тежест. Пишеше от разстояние, член на съвет, който гласува, взема решения и приема становища, неподвластен на чувства. Отрекъл се беше от името си.

Надигна се от стола си, за да го направи, но после спря.

Невинен човек.

Опитвал се бе да открие някой наистина невинен човек във всички престъпления и процеси, по които беше работил. Свидетел бе на много съдебни решения за невинност, обвинения, отхвърлени заради липса на доказателства, съдебни процеси, загубени просто заради красноречието на защитата или несигурността на обвинението. Но не можеше да си спомни нито един наистина невинен човек. Попита веднъж Хокинс дали му се е случвало да арестува такъв човек и той се беше разсмял.

— Човек, който наистина не го е извършил? Много момчета настъпват не когото трябва. Но да натопя някой, който наистина е невинен? По-лошо от това не мога да си представя. Не зная дали бих могъл да живея с подобно нещо. Не, сър. От такова нещо наистина ще си изгубя съня.

Държеше писмото в ръка. *НЕ СЪМ ГО ИЗВЪРШИЛ*. Учуди се дали някой е загубил съня си заради Робърт Ърл Фъргюсън.

Почувства, че го обзема вълнение. Ако е вярно, помисли си той... Идеята все още не беше завършена, но се опита да потисне внезапно пробудилата се в него амбиция.

Кауърт си спомни едно интервю, което чете преди години, за грациозен баскетболист, който се оттегляше след дълга кариера. Човекът разказваше за победите и провалите си с равен тон, сякаш ги преценяваше еднакво, със сдържаност и достойнство. Попитаха го защо, в крайна сметка, преустановява спортната си кариера и той заговори за семейството и децата си и за необходимостта все някога да се откаже от играта на своето детство и да заживее истински живот.

После разказа за краката си. Но говореше за тях не като че ли те бяха част от тялото му, а сякаш са негови стари добри приятели. Каза, че вече не може да скача както някога и всеки път, когато се насочи към коша, мускулите, които преди с такава лекота са го изхвърляли, сега скърцат от възрастта и болката, и настояват да прекъсне. Казал беше и че без помощта на краката си, за него ще бъде невъзможно да продължи. После игра последния си мач и без усилие отбеляза трийсет и осем точки — маневрираше и скачаше над коша, както го бе правил години наред. Сякаш тялото му даваше една последна възможност да остави незаличим спомен в съзнанието на хората. Кауърт си мислеше, че същото важи и за професията на репортера. Тя изискваше младост, която не познава умора, и амбиция, която не позволява на съня, глада и любовта да попречат на преследването на една-единствена история. Най-добрите репортери имаха крака, които ги отвеждаха по-високо и по-далече, когато другите отпадаха, за да си починат.

Неволно стегна мускулите на краката си.

Имах поне тях, помисли си. Преди да се завра тук, за да избягам от кошмарите, да нося костюми, да действам отговорно и да старея красиво. Сега съм разведен и бившата ми съпруга се готви да ми отнеме единственото нещо, което наистина обичам, а аз седя в тая дупка, крия се от реалността и изказвам мнения върху събития, които не касаят никого.

Сви писмото в юмрук.

Невинен, помисли си той. Да видим.

В библиотеката на „Джърнъл“ старото и новото се съчетаваха по странен начин. Тя се помещаваше точно зад новинарската стая и бюрата на завеждащите хрониките. В дъното бяха редиците дълги метални кутии с изрезки отпреди десетилетия. В миналото всеки ден вестникът бе разрязван според личността, предмета, местоназначението и събитието и всяка изрезка отиваше на съответното място. Сега всичко се извършваше от мощни компютри и терминали с огромни екрани. Библиотекарите просто преглеждаха всеки един от репортажите, осветяваха ключовите имена и думи и ги препращаха към многобройните електронни файлове. Кауърт предпочиташе стария начин. Харесваше му да подрежда купчините

зацапани с мастило изрезки, да избира и взема онова, което му трябва. Все едно че докосваше с ръце някоя история. Сега всичко бе ефикасно, бързо и бездушно. Случеше ли се да прави справки, не пропускаше да подразни библиотекарите.

Мина през вратите и попадна в полезрението на една млада жена с удивително гладка руса коса, висока и елегантна. Носеше очила с тънки рамки и от време на време надничаше над тях.

— Не го казвай, Мат.

— Да не казвам какво?

— Просто не казвай онова, което винаги повтаряш. Че старият начин ти харесва повече.

— Няма да го кажа.

— Добре.

— Понеже преди малко ти го каза.

— Не се брой — разсмя се младата жена. Тя се надигна и застана пред него. — С какво мога да ти помогна?

— Лаура от библиотеката. Никой ли не ти е казал, че ще си развалиш очите с този компютър?

— Всички ми го казват.

— Ако ти дам едно име...

— ... аз ще направя старата магия с компютъра.

— Робърт Ърл Фъргюсън.

— Какво друго?

— Смъртно наказание. Осъден преди около три години в окръг Ескамбия.

— Добре. Да видим... — Тя седна с изправен гръб пред компютъра, написа името и натисна един клавиш. За миг екранът притъмня. Само в горния ъгъл просветваше указание, че в момента информацията се търси. После машината сякаш изхълца и пред тях се появиха няколко думи.

— Какво казва? — попита той.

— Няколко статии. Чакай да видя. — Лаура изписа още някакви думи и на екрана светнаха заглавията: „Бивш студент в колеж обвинен в убийство на момиче и осъден на смърт“, „Отхвърлена жалба по случай на убийство в провинцията“, „Върховният съд на Флорида ще се произнесе по няколко случая на смъртна присъда“. Това е всичко. Три публикации. И трите от редакцията на Галф Коуст. Нищо не е

стигнало до големите издания, с изключение на последната, навярно заключителната.

— Не е кой знае какво за убийство и смъртна присъда — съгласи се Кауърт. — Нали знаеш, навремето покривахме всеки процес за убийство...

— Вече не е така.

— Тогава животът струваше повече.

Библиотекарката вдигна рамене.

— Някога насилствената смърт беше по-сензационна от сега, а ти си прекалено млад да говориш за времето преди. Навярно имаш предвид седемдесетте... — Тя се усмихна и Кауърт се разсмя с нея. — Както и да е, в ония дни смъртните присъди изглежда са били ежедневие във Флорида. Имаме... — тя се поколеба, отметна глава назад и се загледа в тавана, — ... повече от двеста човека със смъртна присъда в момента. Губернаторът подписва по две смъртни присъди всеки месец. Не искам да кажа, че сме свикнали, но... — Лаура го погледна и се усмихна. — Но, Мат, ти сам го знаеш. Миналата година писа за това. Да бъдем цивилизована нация. Нали така? — наклони тя глава към него.

— Така е. Спомням си, че идеята беше: „Да не санкционираме толерираното от държавата убийство“. Три статии на редактора, общо около двеста и седемдесет реда. От отговорите прегледахме над петдесет писма, които... как да го кажа — оспорваха мнението ми. Прегледахме петдесет, а сигурно сме получили над пет квадрилона. Най-милите предлагаша просто да бъда обезглавен на градския площад. Не дотам добронамерените бяха по-изобретателни.

Библиотекарката се усмихна.

— С тая работа не можем да разчитаме на популярност, нали? Искаш ли да ти ги разпечатам?

— Ако обичаш. Но бих предпочел да не ме мразят...

Тя му се усмихна и се извърна към компютъра си.

Отново прокара пръсти по клавишите и принтерът в дъното на стаята бързо затрака.

— Заповядай. Нещо си надушил ли?

— Може би. — Кауърт извади листовите от принтера. — Човекът казва, че не го е направил.

Младата жена се разсмя.

— Е, това вече звучи интересно. И оригинално. — Отново се извърна към компютъра, а Кауърт се прибра в кабинета си.

Събитията, изпратили Робърт Ърл Фъргюсън в отделението за осъдени на смърт, придобиха форма и очертания, когато Кауърт прочете статиите. Фондът на библиотеката не му предложи много, но все пак достатъчно, за да сглоби известна картина за себе си. Научи, че жертвата е единайсетгодишно момиче и че тялото ѝ е намерено сред храсталациите на брега на някакво блато.

Не беше трудно да си представи тъмния листак и мочурището с болнава влага, която се просмуква в костите. Подходящо място човек да намери смъртта си.

Продължи да чете. Жертвата беше дъщеря на местен градски съветник и за последен път е била видяна на тръгване от училище. Кауърт си представи широката едноетажна сграда, самотно издигната сред прашното селско поле. Сигурно беше боядисана в избеляло розово или институционално зелено — цветове, които едва ли ставаха по-свежи от шумните крясъци на децата в края на учебния ден. Точно тогава една от учителките в началните отделения я видяла да се качва в зелен форд с номер от друг щат. Защо? Какво би я накарало да се качи в колата на непознат? Тази мисъл го накара да потръпне. Испита инстинктивен страх за собствената си дъщеря. Тя няма да направи подобно нещо, каза си той с нетърпящ възражение тон. Когато момичето не се прибрало, домашните му вдигнали тревога. Кауърт знаеше, че местните телевизионни станции са показали нейна фотография вечерта. Малко момиче с привързана на опашка коса, усмихнато и с шини на зъбите. Семейна фотография, направена с надежда и обещание, показана по гаден начин, за да изпълни ефира с отчаяние.

След повече от двайсет и четири часа длъжностни лица, претърсващи областта, откриват останките. Статиите преливаха от евфемизми: „брутална злоупотреба“, „жестоко насилие“, „разчленено тяло“ — Кауърт разпозна типичния журналистически почерк. В нежеланието си да опише подробно истинския ужас, преживян от детето, авторът търсеше спасение в удобни клишета.

Смъртта трябва да е била ужасяваща. Хората хем искаха да знаят какво се е случило, хем не искаха, защото нямаше да могат да спят.

Продължи да чете. Фъргюсън с право посочваше, че е първият и единствен заподозрян. Арестували го малко след като намерили тялото на жертвата заради марката на колата му. При разпита — фактът, че е бил държан изолиран и бит не се споменаваше — направил признания. Признанието, съответствието на кръвната група и номера на колата изглежда са били единствените свидетелства срещу него, но Кауърт оставаше все така скептичен. Съдебните процеси набираха известна инерция също като в истинския театър. Един детайл, който във вестникарските статии изглежда малък или съмнителен, в очите на съдебните заседатели може да придобие огромно значение.

Фъргюсън съвсем точно цитираше присъдата на съдията. На репликата „... животно, което трябва да бъде изведено навън и разстреляно“ се отделяше видно място. Помисли си, че навярно същата година съдията е трябвало да бъде преизбран.

Останалите статии, които намери в библиотеката, не предлагаха кой знае каква допълнителна информация. В тях се говореше най-вече, че първата жалба на Фъргюсън, подадена въз основа на недостатъчни доказателства срещу него, е била отхвърлена от областния апелативен съд. Това можеше да се очаква. Делото още висеше пред Върховния съд на Флорида. За Кауърт беше очевидно, че Фъргюсън не се е захванал сериозно със съдилищата. Имаше още няколко инстанции, към които можеше да се обърне.

Седна на бюрото си и се опита да си представи случилото се.

Представи си забутания окръг в гористите пущинаци на щата. Знаеше, че този край няма нищо общо с ширещите се представи за Флорида, нито със самодоволните ухилени лица на средната класа, която се тълпеше в Орландо и Дисни уърлд, нито с момчетата от студентските клубове, които надигаха халби бира по плажовете през пролетните ваканции, нито пък с туристите, които прииждаха към Кейп Канаверал с подвижните си домове и търсеха къде да се сместят. Разбира се, тази Флорида нямаше нищо общо с представата за космополитната разюздана Маями и опитите ѝ да бъде американската Казабланка.

В Пачула, мислеше си той, дори и през осемдесетте, когато изнасят и убият малко бяло момиче и мъжът, който го извърши, е

черен, се проявява една по-първична Америка. Америка, която хората предпочитат да забравят.

Дали това се е случило и с Фъргюсън? Разбира се, твърде възможно беше.

Кауърт вдигна телефона и набра номера на адвоката, който се занимаваше с жалбата на Фъргюсън.

По-голямата част от сутринта напразно се опитваше да се свърже с него. Когато накрая успя, остана поразен от сладникавия южняшки акцент, който чу.

— Матю Кауърт, аз съм Рой Блек. Какво е накарало човек от вестник в Маями да се интересува от работите в окръг Ескамбия? — Произнесе го „кво“.

— Благодаря, че отговори на обаждането ми, Рой. Любопитен съм заради един от твоите клиенти. Някой си Робърт Ърл Фъргюсън.

Адвокатът се изсмя кратко.

— Ами да, когато момичето тук ми предаде съобщението ти, аз почти бях сигурен, че ми се обаждаш заради него. Кво те интересува?

— Първо ми опиши случая.

— Ами тъкмо сега делото пристигна във Върховния съд на щата. Оспорваме въз основа на тва, че свидетелствата срещу г-н Фъргюсън са крайно недостатъчни, за да бъде обвинен. Направо казваме, че съдията по процеса следва да пренебрегне тия негови признания. Трябва да ги прочетеш. Сигурно тва е най-неубедителният документ от този сорт, дето съм виждал. Точно квито ги пишат в полицейските управления тука. А без тва признание, те изобщо не могат да образуват дело. Ако Робърт Ърл не каже квото те искат да чуят от него, нямат работа и за две минути в съда. Даже и в най-шибания, дървеняшки, расистки съд на света.

— А кръвните проби?

— Криминалната лаборатория в окръг Ескамбия е доста примитивна, не е като тия, дето ги имате в Маями. Определили само основната кръвна група. Нула положителна. Спермата, която намерили в мъртвата, е от тази кръвна група, същата е и кръвната група на Робърт Ърл. Разбира се, тва важи и за няколко хиляди мъже в щата. Но

назначеният по случая адвокат не успял да проведе кръстосан разпит с медицинските експерти върху случая.

— А колата?

— Зелен форд с номер от друг щат. Никой не е идентифицирал Робърт Ърл и никой не е заявил категорично, че малкото момиче се е качило точно в неговата кола. Тва не са дето им викате косвени доказателства, по дяволите, всичко е било случайно. Човек направо да се смее на тоя процес.

— Ти не си бил адвокатът по случая, нали?

— Не. Друг е имал тая чест.

— Оспори ли компетентността на представянето?

— Още не. Но ще го направим. Студент трети курс по право във Флорида би се справил по-добре. И някой гимназист щеше да го направи по-добре. Да побеснее човек. Търпение нямам да напиша изложението по случая. Но не ща да изстрелям всичките си патрони още в началото.

— Какво имаш предвид?

— Матю Кауърт — бавно произнесе адвокатът, — наясно ли си с характера на апелативната работа при смъртните случаи? Идеята е да отхапваме по малко от ябълката. Тва е начинът да мотаеш някой мухльо с години. Да накараш хората да забравят. Да им даваш от време на време възможност да напрат по нещо добро. Не стреляш право в целта още от първия път, щото момчето пак ще се пържи на същия огън, ако разбираш кво искам да ти кажа.

— Разбирам — каза Кауърт. — Но ако допуснем, че става дума за невинен човек?

— Робърт Ърл ли ти каза тва?

— Да.

— И на мене ми каза същото.

— А ти повярва ли му?

— Хм, кой знае. Може би твърде често съм го чувал от тия, дето се радват на гостоприемството на държавния затвор във Флорида. Но ти разбираш, аз всъщност не мога да си позволя лукса да се подписвам под виновността или невинността на клиентите си. Достатъчно ми е, че към тях е повдигнато дело в съда и че аз трябва да го прекратя. Ако успея да предотвратя някоя грешка, добре, като умра и отида на небето, обзалагам се, ангелите с фанфари ще ме посрещнат. Разбира се, може

да се случи вместо добро да направя нещо лошо и тогава е твърде вероятно да ме пратят в онова другото място, дето носят вили и имат малки заострени опашки. Тва е то законът, човече. Но ти работиш за вестник. Вестниците са дяволски загрижени обществеността да бъде уведомена за доброто и злото, за истината и справедливостта. Вестниците могат също дяволски да повлияят върху някой съдия да назначи нов процес или върху губернатора, или върху щатската комисия по амнистиите, ако разбираш кво искам да ти кажа. Може пък ти да успееш да направиш едно-друго за Робърт Ърл?

— Може би.

— Защо не отидеш да го видиш? Умен е и умее да говори. — Блек се изсмя. — Говори и от мене по-добре. Може да има достатъчно мозък и адвокат да бъде. И със сигурност е по-умен от оня адвокат, дето са му дали на процеса и дето трябва да е спал, докато са насадили клиента му на електрическия стол.

— Разкажи ми за адвоката му.

— Момче от старата гвардия. Води дела от стотина-двеста години. Пачула е малко градче. Тука сички се познават. Ходят в окръжния съд в Ескамбия като на купон. Купон по смъртен случай. Мене не ме обичат много.

— Не, убеден съм, че не е така.

— Разбира се, и Робърт Ърл не харесват кой знае колко. Да отиде в колеж и всичко останало и да се върне с голяма кола. Хората трябва да са се почувствали добре като са го арестували. Не са свикнали на тия неща. Е, и със сексуални манияци също не са свикнали.

— Как изглежда този град? — попита Кауърт.

— Точно както едно момче от града като тебе си представя, че изглежда. От ония градчета, дето вестниците и търговската камара обичат да наричат Новия юг. Това значи, че тука има и стари, и нови идеи. Но от друга страна, не е толкоз лошо. Предприемачите правят добри пари.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Ела тука и сам се убеди — предложи адвокатът. — Но ми позволи да ти дам един малък съвет: тва, че някой говори като мене или ти прилича на герой на Уилям Фокнър или Фланъри О'Конър, не значи непременно, че е тъп. Щото не е.

— Сигурно.

— На бас, че не вярваше, че съм чел нещо от тях — разсмя се адвокатът.

— И през ум не би ми минало подобно нещо.

— Но преди да приключиш с Робърт Ърл ще ти мине. И гледай да не забравиш още нещо. Хората тук сигурно са много доволни от тва, дето стана с Робърт Ърл. Тъй че не се надявай да си намериш много приятели. Източници, дето вие от вестниците им викате.

— Тревожи ме нещо друго — въздъхна Кауърт. — Той твърди, че знае името на истинския убиец.

— Виж, за тва аз нищо не знам. Може и да знае. По дяволите, сигурно знае. Пачула е малък град. Но едно нещо аз зная със сигурност... — Гласът на адвоката внезапно се промени. Веселите нотки изчезнаха и той заговори със сериозност, която изненада Кауърт. — Зная, че тоя човек е обвинен несправедливо и имам намерение да го измъкна от електрическия стол, независимо дали го е направил, или не. Може би не тая година и не в тоя съд, а друга някоя година, в друг някой съд. Израснал съм и целият ми живот е минал с тия стари момчета, дървеняци и шегаджии, и няма да го изпусна. Не ми пука дали го е направил, или не.

— Но ако не е...

— Е, някой е убил онова малко момиче. Предполагам, някой трябва и да си плати.

— Имам много въпроси — каза Кауърт.

— Сигурно. Тва е случай с много въпроси. Понякога и така става, нали знаеш. Един процес, за който се предполага, че ще разреши всички въпроси, всъщност още повече обърква нещата. Изглежда тва е станало и с приятелчето Робърт Ърл.

— Значи, мислиш, че и аз трябва да хвърля един поглед.

— Ами да — заяви адвокатът. Кауърт беше сигурен, че се усмихва. — Така мисля. Не зная кво ще намериш, като оставим предразсъдъците и мръсничкото им подсъзнание. Може пък да помогнеш да освободим един невинен човек.

— Значи мислиш, че е невинен.

— Да съм казал подобно нещо? Не съм. Казвам само, че трябва да бъде намерен за невинен от съда. Има разлика, нали се сещаш.

ДВЕ. ОСЪДЕНИЯТ НА СМЪРТ

Кауърт спря взетата под наем кола на пътя към щатския затвор на Флорида и се взря в масивните тъмни сгради отвъд полята, където повечето затворници бяха държани при режим на максимална сигурност. Сградите всъщност бяха две, разделени от малка река — изправителният дом от едната страна и затворът „Рейнфорд“ — от другата. В зелените поля в далечината пасяха крави, а там, където питомците на изправителния дом обработваха младите посеви, се дигаха малки облачета дим. В ъглите имаше наблюдателни кули и Кауърт си помисли, че може да различи отблясъците на слънчевите лъчи върху оръжието на постовите. Не знаеше в коя сграда са осъдените на смърт и помещението с електрическия стол, но му бяха казали, че не са в централния затвор. Високата почти четири метра ограда с бодлива тел проблясваше на утринното слънце. Кауърт слезе и застана до колата. В края на пътя се издигаха прави и зелени няколко смърча и се врязваха в кристалното синьо небе. Хладен ветрец раздвижи клоните и докосна челото му.

Не беше трудно да убеди Уил Мартин и останалите от редакторската колегия да го освободят, за да разследва обстоятелствата около обвинението на Робърт Ърл Фъргюсън, и макар Мартин да остана скептичен, Кауърт не му обърна внимание.

— Забрави ли Питс и Лий? — запита той.

Фреди Питс и Уилбърт Лий бяха осъдени на смърт заради убийството на служител на бензиностанция в северна Флорида. И двамата се признаха за виновни в престъпление, което не бяха извършили. Години бяха нужни на един от най-известните журналисти на „Джърнъл“, за да ги освободи. И спечели „Пулицър“. В редакцията неговата история беше първото, което разказваха на всеки новопостъпил репортер.

— Онова е друго.

— Защо?

— Тогава беше 1963 година. Би могло да бъде и през 1863. Нещата се промениха.

— Наистина ли? А какво ще кажеш за онова момче в Тексас, което документалистът измъкна от килията за осъдени на смърт?

— Добър въпрос — разсмя се Мартин. — Карай. С моя благословия. Отговори на този въпрос. И помни, че когато свършиш да си играеш на репортер, винаги можеш да се върнеш у дома в кулата от слонова кост. — С тези думи той отпрати Кауърт.

Редакцията на вестника беше информирана и оттам обещаха помощ, ако се наложеше. Долови нотка на завист, че историята е кацнала на неговото рамо. Признаваше предимствата, които ангажиментът му даваше. Първо, щеше да работи сам, докато в града към него ще прикрепят цял екип. „Джърнъл“, като повечето вестници и телевизионни канали, разполагаше 24 часа с репортерски екип с енергичното название „В кадър“. Те подхождаха към всяка история с деликатността на завоеватели. И, помисли си Кауърт, за разлика от обикновените репортери от екипа, той нямаше краен срок, нямаше и асистент-редактор, който да му диша във врата и всеки ден да го пита готова ли е статията. Щеше да открие каквото можеше, да го построи както му харесваше и да го напише както му се щеше. Или да го захвърли, ако се окаже, че не струва.

Повтаряше си последното, защото искаше да е подготвен в случай на разочарование, но когато премина централната врата, почувства, че пулсът му се ускорява. Предупредителните знаци покрай пътя уведомяваха посетителите, че ще бъдат претърсени и всяко нарушение на забраната за внасяне на наркотици или оръжие се наказва със затвор. На вратата пазачът в сива униформа свери идентификационната му карта с някакъв списък и мълчаливо му махна да мине. Кауърт паркира на мястото, над което висеше надпис „Посетители“, и се запъти към административната сграда.

После при секретарката възникна проблем. Явно беше загубила молбата му за посещение. Той търпеливо изчака, докато тя ровеше из книжата и сипеше извинения, но накрая я намери. Помолиха го да мине в съседната стая, докато дойде полицаят, който щеше да го придружи до помещението за срещата с Робърт Ърл Фъргюсън.

Няколко минути по-късно при него влезе по-възрастен мъж, подстриган като морски пехотинец и с маниери на морски пехотинец. Подаде му огромна, корава ръка.

— Сержант Роджърс. Днес съм дневален в отделението за осъдени на смърт. Има някои формалности, Кауърт, ако нямаш нищо против.

— И по-конкретно?

— Трябва да те претърся, да проверя касетофона и куфарчето ти. Налага се да подпишеш и едно уверение, в случай че бъдеш задържан...

— Какво е това?

— Просто уверение, че влизаш в щатския затвор на Флорида по свое желание и ако бъдеш задържан по време на престоя си тук, няма да съдиш щата Флорида, нито пък ще очакваш специални усилия за освобождаването ти.

— Специални усилия?

Мъжът се разсмя и прокара ръка през острата си коса.

— Това означава, да не очакваш от нас да рискуваме задниците си, за да спасим твоя.

Кауърт се усмихна и направи гримаса.

— Не звучи като обещаваща сделка за мен.

Сержант Роджърс се ухили.

— Така е. Разбира се, затворът е лоша сделка за всеки, освен за онези от нас, които вечер се прибираме у дома.

Кауърт взе листа хартия от сержанта и го подписа без да прикрива насмешливата си усмивка.

— Е, не бих казал, че ми оказвате особено доверие, поне в началото.

— О, няма за какво да се безпокоиш, не и при посещението на Робърт Ърл. Той е джентълмен и не е луд. — Докато говореше, сержантът методично ровеше из куфарчето на Кауърт. Огледа касетофона отвътре, после отвори и капака на батериите, за да се увери, че са си на мястото. — Не е като да идваш на посещение при Уили Артър или Спекс Уилсън — двамата велосипедисти от Форт Лодърдейл. Позабавлявали се с едно момиче. Пътувало на стоп и после се отървали от него. Или Хосе Саласар — нали знаеш, уби двама полицаи. Тайни агенти в търговията с наркотици. Знаеш ли какво ги накарал да направят преди да ги убие? Един на друг? Не е зле да се позаинтересуваш. Ще разбереш колко лоши могат да бъдат хората, когато си наумят. Или някое друго от великолепните момчета, дето си

ги имаме тук. Най-лошите идват от другия край на щата, от твоя роден град. Какви ги вършите там, че хората при вас се избиват толкова жестоко?

— Сержант, ако можех да отговоря на този въпрос...

И двамата се ухилиха. Сержант Роджърс остави куфарчето и му махна да вдигне ръцете си.

— Не е зле човек да има чувство за хумор тук — каза той, докато ръцете му шареха по тялото на Кауърт. — Добре, а сега инструктажът. Ще бъдете двамата сами. Аз ще съм там от съображения за безопасност. Пред вратата. Ако имаш нужда от помощ, само извикай. Но това няма да се случи, защото ще се срещнеш с един от нормалните в това отделение. По дяволите, ще използваме апартамента за екзекуции...

— Кое?

— Апартамента за екзекуции. Така наричаме стаята за срещи със затворниците с добро поведение. Не е кой знае какво — само маса и столове. Имаме други помещения, които са по-сигурни. Но Робърт Ърл се движи съвсем свободно. Даже и без гривни на краката. Но никакъв контакт. Искам да кажа, че можеш да му дадеш цигара...

— Няма.

— Добре. Умен човек. Можеш да приемеш някакви документи от него, ако ти предложи. Но ако искаш да му подадеш нещо, то трябва да мине през мен.

— Какво да му подам?

— Ами някоя папка с ножовка и карти на пътищата наоколо.

Кауърт го изгледа изненадан.

— Хей, само се шегувах — ухили се сержантът. — Разбира се, тук вътре има неща, с които никога не се шегуваме. Бягството, например. Не е смешно, нали се сещаш. Има много начини да избягаш от затвора, дори и от отделението за смъртно наказание. Много от затворниците мислят, че един от тези начини е да си поговорят с някой репортер.

— Който да им помогне да избягат.

— Да им помогне да се измъкнат. Тук всички искат пресата да зашуми по техния случай. Затворниците никога не са на мнение, че са си получили заслуженото. Мислят, че ако се размърдят достатъчно, ще получат нов съдебен процес. И това се случва. Затова хората от

затворите като мен мразят да виждат журналисти наоколо. Мразят тия малките бележници, екипите с камери и светкавици. Тук всички се дразнят от това, вълнуват се за няма нищо. Хората мислят, че липсата на свобода е причината за проблемите в затворите. И грешат. Много по-лоши са надеждите, които се пораждат и после умират. За момчетата от вашия занаят това е просто още една статия, но за момчетата тук, вътре, става дума за собствения им живот. Те си казват само една статия, добра статия, и ще си изляза. Но ние двамата знаем, че това невинаги е така. Разочарование. Голямо, гневно, отблъскващо разочарование. Предизвиква повече проблеми, отколкото можеш да си представиш. А ние тук харесваме рутината. Никакви безумни надежди, никакви мечти. Просто още един ден, досущ като миналия. Не звучи вълнуващо, но разбира се, никой не иска да е наоколо, когато стане вълнуващо.

— Добре, съжалявам, но съм тук само да проверя някои факти.

— От своя опит досега, г-н Кауърт, знам, че не съществуват неща като факти, освен два, може би — единият е датата на раждането, другият — датата на смъртта. Но, няма проблеми. Не съм толкова коравосърдечен като някои тук. Нищо против някоя малка промяна в темпото, стига да е в рамките на разумното. Само не му обещавай нищо. С това нещата ще станат по-зле за него.

— По-зле от електрическия стол?

— Трябва да разбереш, че дори в отделението за осъдени на смърт има много начини да си излежиш присъдата. Можем да ти отровим живота, но можем и да посмекчим нещата. Точно сега Робърт Ърл я кара добре. Е, наистина, ровим из килията му всеки ден и го претърсваме на голо след всяка малка среща като днешната, но сега той има привилегията да се разхожда в двора, да чете книги и други такива. Няма да повярваш, но дори и в затвора има всякакви неща, които можем да отнемем от някого и да му стъжним живота.

— Аз не нося нищо за него. Но той може би има някакви документи или...

— Ами добре тогава. Нещата, които могат да бъдат изнесени от затвора, не ни интересуват толкова...

Сержантът отново се разсмя. С висок смях, който подхождаше на откровения му маниер на говор. Очевидно Роджърс беше от хората,

които могат много да ти кажат или да превърнат живота ти в ад, в зависимост от настроението си.

— Предполага се също да ми кажеш колко време ще...

— Не зная.

— Ами добре, имам цяла сутрин на разположение, така че — възползвай се. Така и така ще те разведа из мястото. Виждал ли си преди Старото столче?

— Не.

— Поучително е човек да го види. — Сержантът стана. Висок мъж със силни рамене и поведение, което внушаваше, че животът му е сервирал какво ли не, но той винаги се е справял добре. — Кара те да погледнеш на нещата в перспектива, ако разбираш какво имам предвид.

Кауърт го последва през вратата. Чувстваше се дребен зад огромния му гръб.

Минаха през няколко заключени врати и през детектора за метал. Униформеният до него се усмихна на сержанта. Стигнаха до едно последно кръгло помещение, в което се свързваха няколко крила на огромната, подобна на колело сграда. В този момент Кауърт осъзна шумовете на затвора — една непрестанна какофония от високи гласове, звън на метал и звука от отварянето на врати, които само миг по-късно бяха затръшвани и заключвани. От някакво радио се носеше кънтри. По телевизията даваха сапунена опера. До ушите му стигна диалогът, последван от вездесъщите реклами. Съпътстваше го усещането за непрекъснато движение наоколо, сякаш бе понесен от силното течение на река, но като оставим сержанта и няколкото полицаи в павилиона в средата на помещението, наоколо не се виждаха много хора. В павилиона на електронно табло се изписваха номерата на стаите, чиито врати се отваряха и затваряха. На камери, монтирани в ъглите на тавана, и на телевизионни монитори трепкаха сиви изображения на всяка редица килии. Кауърт забеляза, че подът е покрит от безупречно чист жълт линолеум, излъскан до блясък от потока хора и несекващите усилия на затворниците. Видя някакъв човек в син затворнически гащеризон усърдно да търка ъгъла с мръсен сив парцал и неуморно да се връща към някакво петно, което вече не съществуваше.

— Това са крила Q, R и S — поясни сержантът. — Килиите на осъдените на смърт. По дяволите, дори тук имаме проблем с пренаселеността. Показателно е, нали? Столът е ей там. Прилича на другите части на затвора, но не е същото. Не, сър.

Кауърт се взря в тесните високи коридори. Редиците килии бяха вляво, издигаха се на три етажа, а в двата им края имаше стълби. На стените срещу килиите трите реда мръсни прозорци бяха отворени, за да влиза въздух. Между амфитеатрално подредените килии и прозорците беше тесният коридор. Кауърт си помисли, че хората можеха да лежат заключени в малките килии и да гледат през широкия около метър коридор небето, но за тях то все едно беше на милиони километри. Потръпна.

— Робърт Ърл е ей там — посочи сержантът.

Кауърт се извърна към малката, закрыта с метални пръчки килия в другия край на коридора за осъдените на смърт. На метални пейки вътре седяха четирима мъже и не сваляха поглед от него. Трима от тях носеха сини затворнически костюми. Костюмът на четвъртия беше яркооранжев. Той седеше отчасти закрит от телата на останалите.

— Никой не обича оранжевия цвят тук — тихо каза сержантът. — Това означава, че времето ти изтича.

Кауърт се запъти към килията, но сержантът неочаквано сложи ръка върху рамото му и го спря. Можеше да почувства силата на дланта му.

— Не в тази посока. Стаята за срещи е от другата страна. Когато имаме посетители, претърсваме ги и правим списък на всичко, което носят — книга, юридически книги, всичко. После влизат в изолационната там. Ние ти го водим. Като свършите, пак правим същото. Отнема дяволски много време, но безопасност, нали знаеш. Тук обичаме да се грижим за безопасността.

Кауърт кимна и се остави да го отведат до стаята за срещи. Гола бяла стая, само с една маса от метални тръби и стари, нацърбени кафяви столове. На стената висеше огледало. В средата на масата имаше пепелник. И нищо друго.

Посочи огледалото.

— От другата страна е прозрачно, нали?

— Разбира се — отвърна сержантът. — Някакви проблеми?

— Не. Ей, сигурен ли си, че това тук е апартаментът за екзекуции? — извърна се Кауърт към сержанта и се усмихна. — Ние, момчетата от града, не сме безразлични към удобствата.

— Е, за това вече можех и сам да се сетя — разсмя се сержант Роджърс. — Съжалявам, но с друго не разполагаме.

— Ще свърши работа. Благодаря.

Кауърт седна на единия от столовете и зачака Фъргюсън.

Първото впечатление от затворника беше, че той е млад мъж на около двацет и пет, почти метър и осемдесет, с по момчешки слаба фигура, но явно притежаваше скрита желязна сила, която Кауърт почувства, когато стисна ръката му. Под навитите ръкави на ризата на Робърт Ърл Фъргюсън се виждаха силни като възли мускули. Слаб, с тесен ханш и рамене като на бегач на дълги разстояния, с лека, атлетична походка. С късо подстригана коса и тъмна кожа. Имаше будни, живи, пронизателни очи. Матю Кауърт доби усещането, че за миг затворникът е снел мярката му, преценил го е и го е квалифицирал.

— Благодаря, че дойде — каза той.

— Не съм направил кой знае какво.

— Но ще направиш — самоуверено отвърна Фъргюсън.

Носеше куп юридически документи, които сложи на масата пред себе си. Кауърт забеляза, че затворникът хвърли поглед към сержант Роджърс, който кимна, обърна се и шумно затръшна вратата зад себе си.

Кауърт седна, извади бележник и химикалка и остави касетофона върху масата.

— Имаш ли нещо против?

— Не — отвърна Фъргюсън, — в това има смисъл.

— Защо ми писа? — попита Кауърт. — Просто съм любопитен. А също и откъде научи името ми?

Затворникът се усмихна и се залюля на задните крака на стола си. Изглеждаше неестествено отпуснат в един толкова критичен момент.

— Миналата година ти спечели наградата на Асоциацията на адвокатите във Флорида за поредицата статии срещу смъртното наказание. Името ти фигурираше в някакъв вестник от Талахаси. Даде

ми го друг един човек от отделението за смъртно наказание. Не е зле и това, че работиш в най-големия и влиятелен вестник на щата.

— Защо изчака толкова време, преди да се свържеш с мен?

— Ако трябва да бъда искрен, мислех, че апелативният съд ще отхвърли обвинението срещу мен. Когато не го направиха, наех нов адвокат — всъщност, не може да се каже, че съм го наел — получих нов адвокат и станах по-агресивен. Нали разбираш, дори когато бях обвинен и осъден на смърт, аз все още не мислех, че подобно нещо може да ми се случи. Имах чувството, сякаш всичко е сън, мислех, че всеки момент ще се събудя и ще се върна на училище. Или че може би някой просто ще дойде и ще каже: „Всичко свърши! Стана ужасна грешка...“. Всъщност не бях много адекватен. Не бях осъзнал, че човек трябва здраво да се бори, за да спаси живота си. Не можеш да се довериш на системата да го направи вместо теб.

Ето как ще започне статията ми, помисли си Кауърт.

Робърт Ърл се наведе напред и постави длани върху масата, после също така рязко се облегна назад. Докато говореше, отмерваше думите с резки, отсечени движения на ръцете. Имаше мек и все пак силен глас. Седеше, привел рамене напред, като че ли тласкан от силата на своята вяра. Ефектът беше поразителен — малката стая се свеждаше до пространството между репортера и затворника, което сякаш се изпълваше с неестествена енергия.

— Мислех, че фактът, че съм невинен, е достатъчен, разбираш ли? Мислех, че това е начинът, по който стават нещата. Не предполагах, че е нужно да правя каквото и да е. После, като дойдох тук, научих някои неща. Истински неща.

— Какво имаш предвид?

— Ами хората от отделението за смъртни присъди имат свой, неформален начин да предават информация за адвокати и икове. Наречи го милосърдие, ако искаш. Нали разбираш, там — той махна към централните сгради на затвора, — осъдените мислят какво ще направят, като излязат. Или може да замислят бягство. Мислят как да прекарат времето си, как да организират живота си вътре. Могат да си позволят лукса да мечтаят за нещо, за бъдещето, дори ако това бъдеще е зад решетките. Винаги могат да мечтаят за свобода. Имат най-големия дар — дарът на несигурността. Не знаят какво ще им предложи животът. Но не и ние. Ние знаем как ще свършим. Знаем, че

ще дойде ден, в който държавата ще изпрати две хиляди и петстотин волта към мозъка ни. Знаем, че ни остават пет или може би десет години. Усещането е, че непрекъснато носиш огромен товар около врата си и се бориш да се задържиш прав. След всяка изминала минута си мислиш: „Дали не я пропилях?“. Всяка вечер си казваш: „Мина още един ден“. С идването на всеки нов ден знаеш, че си загубил още една нощ. Тежестта около врата ти расте заради моментите, които си пропуснал с лека ръка. Заради надеждите, които си изгубил ей така. Затова имаме различни грижи.

И двамата замълчаха за момент. Кауърт дишаше задъхано, сякаш бе тичал нагоре по стълбите.

— Това звучи доста философски.

— Всички хора тук от отделението за смъртни случаи сме философи. Дори и лудите, които непрекъснато пищят и стенат. Или малоумните, които едва ли съзнават какво става с тях. Но и те чувстват тежестта. Ние, които сме ходили на училище, просто звучим по-добре. С всички ни е едно и също.

— Промени ли се тук?

— Кой не би се променил?

Кауърт кимна.

— Когато първото ми обжалване се провали, някои от хората, прекарвали в отделението пет, осем или дори десет години, започнаха да ми говорят, че трябва да си създам някакво бъдеще. Аз съм млад и не искам да свърша тук. Затова намерих по-добър адвокат и ти написах онова писмо. Нужна ми е помощта ти.

— Ще стигнем до това след малко. — Кауърт не беше сигурен каква точно роля трябва да играе в това интервю. Знаеше, че му е нужна по-голяма професионална дистанция, но се чудеше докъде може да стигне. Мислил бе как да се държи със затворника, но така и не стигна до някакво решение. Чувстваше се малко глупаво да седи пред мъж, обвинен в убийство, наред затвор, в който лежах хора, извършили най-немислими деяния, и да се опитва да бъде твърд. — Защо в началото не ми разкажеш малко повече за себе си? Как така човек от Пачула, например, говори без акцент?

— Мога да говоря и с акцент, ако искаш да го чуеш — разсмя се Фъргюсън. — Ако ми ше прище, моаа да шъм най-штария ишморен черен, дето ши чувал. — Той се облегна отпуснато назад и имитира

мъж в люлеещ се стол. Провлеченият му говор сякаш внесе мекота в неподвижния въздух на малката стая. После внезапно се наклони напред и заговори с друг акцент. — Ако каиш, моа да съм и пич от улцата, щото и тва го зная. Как каиш. — Също толкова бързо, той отново се превърна в жилавия, трезвомислещ млад мъж, опрял лакти на масата, говорещ с равен, тих глас. — А мога да звуча и точно както ме чуваш сега — като човек, който е посещавал колеж, стремял се е към степен и може би към някакво бъдеще в бизнеса. Защото съм бил и това.

Кауърт остана слисан от неочакваните промени. Това не беше просто смяна на акцента и интонацията. Промените в модулацията бяха свързани и с неуловима метаморфоза в езика и жестовете и Робърт Ърл Фъргюсън се превъплъщаваше в образа, който имитираше с гласа си.

— Изумително — възкликна Кауърт. — Трябва да имаш добър слух.

Фъргюсън кимна.

— Разбираш ли, трите акцента отразяват три мои страни. Роден съм в Нюарк, Ню Джърси. Майка ми беше домашна прислужница. Всеки ден отиваше до покрайнините на белите с автобуса в шест и се връщаше през нощта. И така, ден след ден, чистеше къщите на белите. Баща ми служеше в армията, но когато бях на три или четири, изчезна. Пък така или иначе, те не бяха женени. После, когато бях на седем, майка ми умря. Казаха ни, че имала проблеми със сърцето, но всъщност не съм съвсем сигурен. Просто един ден почувства, че се задушаваше, отиде до болницата и повече не я видяхме. Изпратиха ме в Пачула при баба ми. Представа нямаш какво може да означава това за едно малко дете. Да се измъкне от гетото и да отиде там, където има дървета, реки и чист въздух. Мислех, че съм в рая, макар да нямахме чешма вкъщи. Това бяха най-добрите години от живота ми. Ходех на училище. Нощем четях на светлината на свещ. Ядяхме рибата, която ловях в потоците. Сякаш живеехме в друг век. Мислех, че ще продължи вечно, но баба се разболя. Страхуваше се, че няма да може да се грижи за мен и аз отново бях изпратен в Нюарк при леля ми и новия ѝ съпруг. Там завърших гимназия и влязох в колежа. Но все така обичах да посещавам баба ми. През ваканциите вземах нощния автобус от Нюарк до Атланта, там се прехвърлях на автобуса до

Мобил, а после и на местния до Пачула. Не чувствах нужда от града. Мислел съм за себе си като за момче от село, предполагам. Нюарк не ми харесваше кой знае колко.

Фъргюсън поклати глава и лицето му се разтегли в усмивка.

— Тия проклети пътувания с автобус — меко каза той. — От тях тръгнаха всичките ми нещастия.

— Какво искаш да кажеш?

Фъргюсън отговори без да спира да клати глава.

— Всяко от тия пътувания продължаваше почти трийсет часа. Бръмчахме по магистралите, прекосявахме провинциалните градчета и черните пътища. Подскачаш на седалката, от дългото пътуване ти се вие свят, трябва да ползваш тоалетна, а там се тълпят хора, които имат нужда от баня. Бедните нещастници, които не могат да си платят билет за самолет. Не ми харесваше кой знае колко. Затова си купих и колата, нали разбираш. Форд гранада, втора употреба. Тъмнозелен. Платих две хиляди долара за него на друг един студент. Само на шейсет и шест хиляди мили. Бонбонче. Умирах от кеф да си карам колата... — Фъргюсън говореше с равен и далечен глас. — Но... Но ако не беше тя, хората на шерифа никога нямаше да ме арестуват.

— Разкажи ми за това.

— Няма кой знае какво за разказване. Следобеда, когато е станало убийството, бях у дома с баба. Тя можеше да свидетелства, ако на някого му беше дошло наум да я попита...

— Някой друг видя ли те? Някой, който не ти е роднина?

— Ъ-ъ, не си спомням никого. Бяхме двамата, сами. Ако отидеш да я видиш, ще разбереш защо. Живее в стара съборетина на около километър от останалите съборетини. Черният път на бедняците.

— Продължавай.

— Ами, наскоро след като открили тялото на малкото момиче, двама от детективите дойдоха вкъщи, за да ме видят. Бях отвън, миех колата. Бог ми е свидетел, харесваше ми да я лъскам, докато блесне! И стоя си аз там, посред бял ден, тия идват и ме питат какво съм правил преди два дни. И почнаха да душат около колата и около мен, без да чуват много-много какво им говоря.

— Кой бяха детективите?

— Браун и Уилкокс. Знаех ги тия копелета. Знаех, че ме мразят и в червата. Не биваше да им се доверявам.

— Откъде знаеше това? Защо те мразеха?

— Пачула е малко градче. Някои хора предпочитат нещата около тях да си текат по старому. Искам да кажа, те знаеха, че имам бъдеще. Знаеха, че ще бъда някой. А това не им харесваше. Не им харесваше онова, което правех, предполагам.

— Продължавай.

— Казах им, а те твърдяха, че трябва да дам показания в града и аз тръгнах без дума да кажа. Божичко! Ако съм знаел тогава това, дето го зная сега... Но виждаш ли, не мислех, че има от какво да се страхувам. По дяволите, почти не съзнавах за какво са им тия показания. Казаха, че провеждат разследване по случай на изчезнало лице, а не убийство.

— И?

— Ами в писмото ти писах, че следващите трийсет и шест часа не видях бяла светлина. Заведоха ме в една малка стая като тая, накараха ме да седна и ме попитаха дали искам адвокат. Аз все още не разбирах какво става и отказах. Дадох ми някакъв документ с конституционните ми права и ми казаха да го подпиша. Ама че глупак бях! Трябваше да знам, че когато кажат на някой негър да седне на оня стол в една от ония стаи, единственият начин отново да стане, е да им каже онова, което искат да чуят, независимо дали го е направил, или не.

В гласа му вече нямаше и следа от предишната шеговитост. Сега звучаха гневни метални нотки и голямо напрежение. Кауърт се чувстваше обсебен от историята, която чуваше, сякаш понесен от приливната вълна на думите.

— Браун не беше лошо ченге. Уилкокс беше гаден. Консервативен до мозъка на костите си. — Фъргюсън едва не плю от отвращение.

— И?

— Аз седнах, те почнаха да ме разпитват за това и онова, питаха и за малкото момиче, което изчезна. Аз продължавах да повтарям, че не зная нищо. Те продължаваха да питат. И така цял ден. И цяла нощ. Без да спрат. Отново и отново все същите въпроси, сякаш когато кажех „Не“, това нищо не значеше. Край нямаше. Без тоалетна. Без храна. Без вода. Само въпроси. Отново и отново. Накрая, след и аз не знам колко часа, им писна. Закресяха като побеснели нещо и следващото,

което си спомням, беше, че Уилкокс ме удари през лицето. Прас! После се наведе към мен и каза: „Хубавичко ме погледни сега, момче!“.

Фъргюсън вдигна поглед към Кауърт, сякаш да провери впечатлението, което думите му оставяха, и после продължи с равен, изпълнен с горчивина глас.

— Ами, гледах го. А той продължи да ми крещи. Помня, помислих си, че ще получи сърдечен пристъп или удар, или и аз не знам какво. Толкова беше червено лицето му. Сякаш бе обсебен или луд. „Искам да знам какво си направил на момиченцето? — крещеше. — Кажи ми какво си й направил!“ Викаше без да спре и Браун излезе от стаята, за да остана сам с тоя побъркан. „Кажи ми, изчука ли я, преди да я убиеш, или й направи нещо друго?“ Божичко, с часове повтаряше едно и също. Аз продължавах да повтарям не, не, не, какво искаш да кажеш, за какво говориш. Показа ми фотографии на момичето и продължаваше да пита. „Хубаво ли беше? Харесваше ли ти, когато тя се бореше? Приятно ли ти беше, когато пицеше? Хареса ли ти, когато заби ножа в нея първия път? А когато го заби за двайсети път, пак ли беше добре?“ И така без край, часове наред.

Фъргюсън пое дълбоко дъх.

— От време на време си почиваше, оставяше ме сам в оная малка стая, прикован с белезници към стола. Може да е излизал да подремне, да хапне нещо. Веднъж излезе за пет минути, после за половин час или повече. А един път ме остави да седя няколко часа. И аз просто стоях там, нали разбираш, толкова стреснат и оглупял, че не можех да направя нищо, за да се защитя. Предполагам, че накрая вече е изгубил търпение, заради отказите ми да направя признания, защото се нахвърли върху ми. Започна по-често да ме удря по главата и раменете. Веднъж ме накара да стана и ме удари в корема. Целият треперех. Не ме заведоха и до тоалетната и аз се подмокрих. Не разбирах какво прави, когато взе телефонния указател и го нави на руло. Човече, все едно да те ударят с бейзболна бухалка. Направо се сринах на пода.

Кауърт кимна. Чувал беше за това. Един път Хокинс му разказа. Ударът с телефонен указател беше като с кожен каиш, но хартията не раняваше кожата, дори и синини не оставяше.

— Аз все така отричах всичко и накрая той излезе. Дойде Браун. Не го бях виждал от часове. Стоях там, треперех и стенех, и мислех, че просто ще умра в оная стая. Браун ме погледна. Вдигна ме от пода.

Целият мед и масло. Божичко, каза, че съжалявал за всичко, което Уилкокс ми бил причинил. Божичко, знаел, че ме боли. Той щял да ми помогне. Щял да ми даде да ям, да пия кола, да сменя дрехите си и да отида до тоалетната. Само да му се доверя. Да му се доверя и да му разкажа какво съм направил на момиченцето. Не му казах нищо, но той не отстъпи. „Боби Ърл, мисля, че много те боли. Мисля, че ще пикаеш кръв. Мисля, че много ти трябва лекар. Само ми кажи какво си направил и ще те заведа в болницата.“ Казах му, че не съм направил нищо и той се разкрещя. Започна да вика: „Знаем какво си направил! Трябва само да ни кажеш!“ . После извади револвера си. Не онзи, който обикновено носеше на колана си, а един със срязана цев, трийсет и осем милиметров, привързан към глезена му. Тогава влезе Уилкокс, изви ръцете ми назад и ги закопча с белезници, сграбчи главата ми и я задържа, така че да гледам право в цевта. Браун каза: „Говори!“ . Аз заявих: „Нищо не съм направил!“ и той дръпна спусъка. Боже! И сега виждам пръста му да се свива около спусъка и бавно да го натиска. Мислех, че сърцето ми спира. И чух, че прищрака на празно. Вече се бях разплакал, като малко дете, говорех несвързано. А той вика: „Боби Ърл, този път наистина извади късмет. Мислиш ли, че днес имаш късмет? Мислиш ли, че тук няма нито един куршум?“ . Отново натиска спусъка и отново нищо. „По дяволите! — възкликва той, — май и тоя път пропусна.“ После отваря оня малък револвер, завърта барабана и вади един куршум оттам. Оглежда го и казва: „Какво ще кажеш за това? Убиец. Може би тоя път ще проработи“. И аз го гледам как го връща обратно в револвера. Насочва цевта към мен и се ухилва: „Последен шанс, черньо“. И аз му вярвам и казвам: „Направих го, направих го, каквото кажете, направих го“. Това беше признанието ми.

Матю Кауърт пое дълбоко въздух и се опита да осмисли разказаното. Внезапно малката стая за срещи му се стори особено задушна, сякаш стените се бяха нагорещили и пареха, а той се печеше на тази горещина.

— И?

— И сега съм тук — отвърна Фъргюсън.

— Разказа ли това на адвокатата си?

— Разбира се. Той изтъкна очевидното. Детективите от полицията са били двама, а аз — сам. И едно красиво малко мъртво бяло момиче. На кого, мислиш, ще повярват?

Кауърт кимна.

— А защо сега аз трябва да ти вярвам?

— Не зная — отговорът на Фъргюсън прозвуча гневно. Той остана за миг вперил поглед в Кауърт. — Може би защото казвам истината.

— Ще минеш ли полиграфски тест?

— Вече го направих за адвоката си. Резултатите са тук. Дяволска работа. „Незадоволително“. Мисля, че бях прекалено нервен, когато почнаха да увиват всички ония жици около мен. Нищо добро не излезе. Ще мина още един, ако държиш. Но не зная за какво ми е. Не мога да го използвам в съда.

— Разбира се, но са ми нужни някакви потвърждения.

— Добре, зная това. Но, по дяволите, наистина стана така.

— Трябва да го докажа, за да го напиша за вестника.

Фъргюсън остана замислен за миг, все така впил поглед в него. После лицето на осъдения се разтегна в тънка усмивка.

— Оръжието — каза той. — Оръжието може да свърши тая работа.

— Как така?

— Ами помня, че преди да ме отведат в оная стая, дигнаха голям шум, докато оставяха личното си оръжие. Помня, че малкият револвер беше скрит под панталоните му. Обзалагам се, че ако се опиташ да го притиснеш до стената заради него, ще излъже.

Кауърт кимна.

— Може би.

Двамата мъже отново замълчаха. Кауърт сведе поглед към касетофона и остана загледан в лентата, която бавно се въртеше.

— Защо хванаха теб? — запита той.

— Бях удобен. Подръка им бях. Черен съм. Това за зелената кола го измислиха те. Кръвната ми група беше същата — разбира се, разбраха го по-късно. Но аз бях там и общността щеше да полудее — бялата общност, искам да кажа. Търсеха някого и намериха мен. Нямах по-подходящ.

— Звучи много убедително.

В очите на Фъргюсън за миг блеснаха гневни пламъчета и Кауърт го видя да свива дланите си в юмрук. Явно се опитваше да се овладее.

— Винаги са ме мразили там. Защото не бях тъп вонящ размъкнат негър, каквито бяха свикнали да виждат около себе си. Не можеха да ми простят, че отидох в колеж. Не можеха да преглътнат, че идвам от голям град. Познавах ме и ме мразеха. Заради това, което бях, и заради онова, което щях да стана.

Кауърт понечи да зададе въпрос, но Фъргюсън протегна и двете си ръце напред и се вкопчи в ръба на масата, сякаш да спре да трепери. Едва владееше нервите си и Кауърт почувства как гневът на младия мъж го залива. Вените върху врата му изпъкнаха. Лицето му пламна, гласът му изгуби обичайната си убедителност и се разтрепери от вълнение. Явно Фъргюсън полагаше неимоверни усилия да се овладее, сякаш щеше да избухне под тежестта на спомените. В този миг Кауърт се зачуди какво ли би било да се изпречи на пътя на този гняв.

— Върви там. Виж Пачула. Окръг Ескамбия. На не повече от четирийсет-петдесет километра южно от Алабама. Преди петдесет години просто щяха да ме обесят на най-близкото дърво. Щяха да носят бели дрехи с малки островърхи качулки и да държат горящи кръстове. Времената се промениха — в гласа му се промъкнаха горчиви нотки, — но не кой знае колко. Сега бесят с всички благодеяния и парадни труфила на цивилизацията. Имах ли процес? Да, сър. Имах ли адвокат? Да, сър. Съдиха ли ме хора, равни на мен? Да, сър. Спазени ли бяха всичките ми конституционни права? Да, сър. Ами че то това си беше чисто и просто едно хубавичко, легално линчуване. — Гласът на Фъргюсън трепна от вълнение. — Върви там, господин бял репортер, задай някои въпроси и виж сам. Мислиш, че това са деветдесетте години на двайсети век? Ще видиш, че нещата не се променят толкова бързо. Ще видиш.

Той се облегна назад, без да откъсва поглед от Кауърт.

Шумовете на затвора идваха сякаш отдалече. Като че ли ги деляха километри от стените, коридорите, килиите. Кауърт внезапно си помисли колко малка е всъщност стаята. Това е репортаж за малките стаи, помисли си той. Чувстваше омразата да приижда на големи вълни от затворника. Един безкраен поток от гняв и отчаяние, който сякаш го помиташе.

Фъргюсън седеше все така вперил поглед в него и като че ли преценяваше следващите си думи.

— Хайде, господин Кауърт, какво си мислиш, че нещата в Пачула стават като в Маями ли?

— Не.

— Дяволски прав си. И знаеш ли кое е най-смешното? Да кажем, че бях извършил това престъпление, което всъщност не съм направил, но ако го бях направил, и то в Маями. Нали знаеш какво щеше да стане с шибаните доказателства, които представиха срещу ми? Щяха да ми предложат сделка за престъпление от втора степен и да ми дадат пет години. Може и четири. И това, в случай че назначеният ми защитник не запратеше цялата история на боклука. Кое то той несъмнено би направил. Та аз нямам дори и досие. И съм студент в колеж. Имах бъдеще. Те нямаха доказателства. Какво ще кажеш за това, Кауърт? В Маями?

— За Маями навярно си прав. Сделка. Несъмнено.

— В Пачула — смърт. Несъмнено.

— Такава е системата.

— Майната ѝ на системата. И още нещо. Не съм го направил. Не съм извършил, дявол да го вземе, това престъпление. Ей, може и да не съм свършен. В Нюарк съм участвал в някое и друго сбиване на тийнейджъри. А също и в Пачула. Тия неща можеш да ги провериш. Но, по дяволите, не съм убил онова малко момиченце. — Фъргюсън млъкна. — Ала зная кой го е направил.

И двамата замълчаха за момент.

— Да видим сега това — каза Кауърт. — Кой и как?

Фъргюсън отново се облегна назад. Върху лицето му се появи крива усмивка, не като предвестник на смях, а като грозен белег, който разкриви чертите му. Кауърт осъзна, че нещо се е изплъзнало от стаята, нещо от напрежението на гнева. За миг само Фъргюсън се промени. Така неочаквано, както го направи и преди, когато се забавляваше с различните акценти.

— Все още не мога да ти кажа това — отвърна той.

— Глупости. — В гласа на Кауърт неволно прозвучаха нотки на недоволство. — Опитваш се да бъдеш скромен ли?

Фъргюсън поклати глава.

— Ще ти кажа, но само когато повярваш.

— Това някаква игра ли е?

Фъргюсън се наклони напред и скъси дистанцията помежду им. Взря се в Кауърт с настойчив, тревожен поглед.

— Не, това не е някаква шибана игра — предпазливо произнесе той. — Става дума за моя скапан живот. Искат да ми го отнемат и това е най-силната ми карта. Не ме карай да я разигравам, преди да съм готов.

Кауърт мълчеше.

— Върви и провери всичко, което ти казах. А после, когато повярваш, че съм невинен, когато се убедиш, че тия копелета са ме прекарали, тогава ще ти кажа.

Щом някой отчаян човек те моли да играеш някаква игра, беше му казал Хокинс преди време, тогава най-добре я играй според неговите правила.

Кауърт кимна.

Двамата мъже замълчаха. Фъргюсън седеше, впил поглед в лицето на Кауърт и чакаше отговор. И двамата не помръдваха, сякаш бяха привързани един към друг. Кауърт осъзна, че вече няма избор, че това е дилемата пред всеки репортер: чул беше един разказ за злото и насиетието. Трябваше да установи истината. Вече не можеше да избяга от историята, която бе в ръцете му.

— И така, Матю Кауърт — каза Фъргюсън, — това е всичко. Ще ми помогнеш ли?

Кауърт си помисли за хилядите думи, които беше изписал за смъртта и смъртното наказание, за всички ония истории на болка и агония, които минаха през него и оставиха след себе си само лек привкус на нощен кошмар. С всички истории, които написа, не спести никому дори лекото убождане на отчаянието. И, разбира се, не спаси нито един живот.

— Ще направя каквото мога — отвърна той.

ТРИ. ПАЧУЛА

Окръг Ескамбия е закътан в най-отдалечения северозападен край на Флорида и от двете си страни граничи с щата Алабама. Споделя културна близост със северния си съсед. В миналото селскостопански район с многобройни малки ферми, които зеленееха по хълмове, обрасли с гъсти туфи нискостеблени борове и извити и преплетени филизи на величествени върби и лози, в последно време, като повечето южни области, и тук някогашните ферми се превърнаха в обект на оживено строителство и урбанизация, а столицата — пристанищният град Пенсакола, се разрасна и на мястото на доскоро пустите земи, се появиха търговски улици и жилищни комплекси. В същото време магистралите на щата останаха в непосредствена близост с обширните блата около Мобил и солените приливни води на брега на Галф. Като много области в далечния юг, и в Ескамбия споменът за бедността се смесваше с новопридобитото богатство — едно своеобразно усещане за консерватизъм, подхранван от поколения, намерили тук, ако не лесна, то поне по-добра прехрана от където и да е другаде.

Вечерният полет до малката аерогара представляваше неприятна серия от причиняващи стомашно неразположение пропадания покрай периферията на огромните буреносни облаци, които сякаш се съпротивляваха на натрапничеството на двумоторния самолет. В пътническия салон настъпваше непрогледна тъмнина, когато машината се гмурваше през гъстите облаци и отново просветваше, когато червените лъчи на залязващото слънце над Залива на Мексико проникваха през илюминаторите. Кауърт стоеше заслушан в рева на моторите, които се съпротивляваха на поривите на вятъра, а неравномерното им бръмчене напомняше дишането на бегач на дълги разстояния. Полюляваше се в ритъма на движението и си мислеше за мъжа от отделението за осъдени на смърт и за онова, което го чакаше в Пачула.

Срещата с Фъргюсън го остави дълбоко развълнуван. Тръгна си от затвора твърдо убеден да търси обективност, да чуе всичко и да претегли правдиво всяка дума. Но сега, когато се взираше навън през

водните капки, замрежили илюминаторите, знаеше, че ако е очаквал да намери опровержение на чутото, не би тръгнал към Пачула. Сви юмруци в скута си при спомена за гласа на Фъргюсън и ледения му гняв. После си спомни момичето. Единайсетгодишно. Неподходяща възраст да умреш. Не биваше да забравя и това.

Самолетът се приземи сред пороен дъжд и се устреми по пистата. През илюминатора пробягваха редицата зелени дървета, които сега тъмнееха срещу небето.

Подкара взетата под наем кола в непрогледната тъмнина към мотел „Адмирал Бенбоу“, недалеч от междущатската магистрала и в непосредствена близост с покрайнините на Пачула. Огледа непретенциозната, потискащо чиста стая и слезе в бара. Плъзна се на високото столче между двама моряци и поръча чаша бира на младата жена с пепелява кестенява коса, която обгръщаше лицето и изостряше чертите ѝ. Като се намръщеше, около устните ѝ се появяваха дълбоки бръчки, които говореха за някаква раздражителна неотстъпчивост и за прекалено много питиета, подадени на прекалено много моряци и за отказа на прекалено много покани за компания, над чаша скоч или коктейл с джинджифил, държана с трепереща ръка. Сега тя наливаше бирата без да откъсва очи от Кауърт и отдръпна халбата от крана миг преди пяната да прелее над ръба.

— Не си тъдявашен, а?

Той поклати глава.

— Не ми казвай. Искам да позная. Само кажи: „Дъждове ваят на Испания във равнините и събират се мъглите“.

Кауърт се разсмя и повтори след нея. Тя му се усмихна и дистанцията помежду им сякаш леко се скъси.

— Не си от Мобил или Монтгомъри, това със сигурност. Не си и от Талахаса или Ню Орлиънс. Значи остава или Маями, или Атланта, но ако е Атланта, не ще да си оттам точно, ами от другаде някъде — Ню Йорк, а в Атланта си само временно.

— Не е лошо — отвърна той. — Маями.

Тя го огледа внимателно, доволна от себе си.

— Да видим сега. Добър костюм, ама доста консервативен, малко като на адвокат... — Наведе се през бара и опипа ревера на сакото му. — Хубаво. Не е като на полиестерните принцове, дето ни обсаждат тук и продават витамини за добитъка. Но над ушите косата ти е леко

разрошена и забелязвам вече сиви кичури. Значи си малко възрастен — към трийсет и пет? — за да тичаш да изпълняваш нечии поръчки. Ако беше адвокат, на тия години при всички случаи щеше да имаш някое розовобузесто, току-що излязло от училище асистентче, което да пратиш тук по работа, а не да идваш сам. Не ми приличаш на ченге, щото не изглеждаш така, нито пък на брокер на недвижими имоти или пък на бизнесмен. Нямах вид на търговец, тъй че какво е накарало момче като теб да мине целия път от Маями до Пачула? Сещам се само за едно нещо. Предполагам, че си репортер, дошъл тук заради някоя история.

Той се разсмя.

— Бинго. И съм на трийсет и седем.

Тя се извърна, за да напълни нова халба бира, която постави пред някакъв друг мъж, после пак се загледа в Кауърт.

— Просто минаваш оттук ли? Изобщо не мога да измисля каква история може да те доведе при нас. Тук не става кой знае какво, в случай че вече не си забелязал.

Кауърт се поколеба. Чудеше се дали трябва да държи устата си затворена, или не. После си помисли, че след като й бяха достатъчни само две минути да разбере какъв е, едва ли щеше да скрие нещо от нея, когато започне да говори с ченгета и адвокати. Вдигна рамене.

— Един случай на убийство.

— Сигурно — кимна тя. — Сега вече ме заинтригува. За какво точно става дума? Бог ми е свидетел, не си спомням последното убийство, което сме имали тука. Не мога да кажа същото за Мобил или Пенсакола. Търсиш някой пласъор на наркотици ли? Иисусе Христе, казват, че всяка нощ нагоре-надолу по Залива се разнасят тонове кокаин. От време на време насам наобикалят разни мексиканци или пуерториканци. Миналата седмица тука влизат трима такива, облечени в супер костюми и с ония неща, дето бипкат на коланите. Разполагат се, сякаш кръчмата е тяхна, и поръчват бутилка шампанско преди обяда. Трябваше да пратя момчето да донесе от магазина. Не беше трудно да се сетя какво празнуват.

— Не, не става дума за наркотици — каза Кауърт. — Откога си тук?

— От няколко години. Със съпруга ми дойдохме до Пенсакола. Той беше летец. И сега си е летец, но вече не е мой съпруг, а аз съм

здро̀во заземена.

— Спомняш ли си оня случай отпреди около три години, за едно малко момиченце — Джоани Шрайвър? Казват, че е убита от мъж на име Робърт Ърл Фъргюсън?

— Момиченцето, дето го откриха до блатото на Милър?

— Точно така.

— Спомням си. Случи се скоро след като двамата с оня кучи син, бившия ми съпруг, проклет да е, дойдохме тук. Горедолу около седмица вече лъсках тоя бар. — Тя остро се изсмя. — По дяволите, мислех си, че духовете няма лесно да се успокоят заради тая дяволска история. Хората тука наистина се интересуваха от малкото момиченце. Имаше журналисти от Талахаса и от телевизионните станции отгук до Атланта. Оттам познавам хората като теб. Всички висяха непрекъснато в моя бар. То нямаше и къде другаде да отидат. Няколко дни беше цяло стълпотворение, преди да съобщят, че са хванали убиеца. Но всичко вече мина. Не си ли позакъснял малко?

— Току-що научих за случая.

— Но момчето е в затвора. Със смъртна присъда.

— Има няколко въпроса около това как е попаднал там. Някои несъответствия.

Жената отметна глава назад и се разсмя.

— Човече — каза тя. — Не ми се ще да се обзалагам, но това едва ли има някакво значение. Късмет, Маями.

После се обърна към друг клиент и остави Кауърт сам. Повече не се върна.

Утрото беше ясно. Ранното слънце изглеждаше решено да заличи всяка следа от локвите по улиците след дъжда от предишния ден. Ставаше все по-горещо, а влагата — все по-тежка. Кауърт почувства, че ризата залепна за гърба му, докато измина разстоянието от мотела до колата под наем. Искаше да се разходи из улиците на Пачула.

Градът изглеждаше твърдо решен да пусне корени върху тясната ивица земя недалеч от междуцатската магистрала и обработваемите поля и едновременно да служи като своеобразна връзка помежду им. Малко на север от богатите портокалови плантации имаше ферми с добре подредени дървета и други, с пасящ добитък. Реши, че пресича

преуспяващата част от града. Немалко от къщите бяха едноетажни сгради от червени тухли — вездесъщите фермерски домове, белег на определен статус. Всички — с големи телевизионни антени, а в дворовете на някои имаше дори и сателитни чинии. Когато наближи Пачула, покрай пътя се заредиха супермаркети и бензиностанции. Мина малък търговски център с голяма бакалия, игрален салон, пицария и ресторант. Забеляза, че в района около главната улица на града са разположени повече еднофамилни къщи. Хубави, добре поддържани домове, които говорят за стабилност и известен успех.

Центърът на града беше квадратен район само с три пресечки, киносалон, няколко кантори, още магазини и няколко светофара. Улиците бяха чисти и той се зачуди дали това е резултат от усърдието на общността или следствие от бурята предишната нощ.

Подмина железарията, магазина за резервни части, ресторантите за бързо хранене и подкара по един двупосочен път. Местността сега му се стори странно променена. Кафявата незасята угар тук контрастираше с пицната зеленина, която го обгръщаше само допреди малко. Пътят стана неравен и къщите вече бяха дървени, изкорубени от времето, до една боядисани в бледи, измити цветове. Дървета хвърляха сянка върху пътя. Светлината струеше на неравномерни петна през клоните на върбите и боровете и той трудно виждаше шосето. Едва не пропусна черния път вляво. Гумите забуксуваха в калта преди да се отгласнат и той заподскача върху седалката по неравния път. Мина покрай дълъг жив плет. От време на време над него съзираше малки ферми. Забави и подмина три дървени бараки, струпани покрай сметището. Възрастен чернокож го проследи с поглед. Провери одометъра и измина още километър, преди да стигне друга колиба, издигната наред пътя. Спря пред нея и слезе.

Пред колибата имаше веранда с един-единствен люлеещ се стол. Отстрани се издигаше малък кокошарник, а кокошките ровеха в праха. Пътят свършваше в предния двор. Там стоеше и една закрыта кола.

Обля го тежка горещина. В далечината се разлая куче. Кафявата мръсотия, която застилаше предния двор, беше така добре утъпкана, че и поройният дъжд снощи не бе успял да я размекне. Извърна се и забеляза, че къщата гледа към широко поле, обградено от тъмна гора.

Кауърт се поколеба преди да тръгне към верандата.

В момента, в който сложи крака си върху първото стъпало, чу глас отвътре:

— Виждам те. Кво искаш?

Той спря и отвърна:

— Търся госпожа Ема Мей Фъргюсън.

— За кво ти е?

— Искам да говоря с нея.

— Се едно нищо не ми каза. За кво ти е?

— Искам да говоря с нея за внука й.

Предната врата с напукана боя върху разсъхналото се дърво се откряна. Възрастна чернокожа жена със силно опъната назад коса излезе навън. Беше слаба, но жилава. Движеше се бавно и с осанка, която сякаш внушаваше, че възрастта и крехките кости са само едно малко неудобство.

— От полицията ли си?

— Не. Казвам се Матю Кауърт. От „Маями Джърнъл“. Журналист съм.

— Кой те праща?

— Никой. Сам дойдох. Вие ли сте госпожа Фъргюсън?

— Може и да съм.

— Моля ви, госпожо Фъргюсън, искам да поговорим за Робърт Ърл.

— Той е добро момче, обаче те ми го взеха.

— Да, зная. Затова се опитвам да помогна.

— Че как ще помогнеш? Да не си адвокат? Адвокатите вече сториха достатъчно злини за тва момче.

— Не, госпожо. Моля ви, дали не можем да седнем и да поговорим за малко? Опитвам се единствено да помогна на внука ви. Той ми каза да дойда и да ви видя.

— Ти си видял мойто момче?

— Да.

— Как се държат с него?

— Изглежда добре. Разстроен е, но е добре.

— Боби Ърл беше добро момче. Наистина добро момче.

— Зная. Моля ви.

— Добре, господин Журналист. Ще седна и ще слушам. Кажи ми какво те интересува.

Възрастната жена кимна към стола и предпазливо тръгна към него. Махна към най-горното стъпало на верандата и Матю Кауърт се настани там, почти в краката ѝ.

— Вижте, госпожо, това от което всъщност се интересувам, са три дни отпреди почти три години. Искам да разбера какво е правил Робърт Ърл в деня, в който е изчезнало момиченцето, на следващия и на по-следващия ден, когато са го арестували. Спомняте ли си това време?

Тя изсумтя.

— Господин Журналист, може да съм стара, но не съм тъпа. И очите ми може да не са така добре, както бяха преди, обаче паметта ми си я бива. И как, за бога, мога да забравя тия дни, след всичко, дето се случи оттогава?

— Ами точно затова и аз съм тук.

Тя хвърли поглед към него.

— Сигурен ли си, че си тук, за да помогнеш на Боби Ърл?

— Да, госпожо. Ще направя всичко, което е по силите ми.

— И как ще му помогнеш? Какво можеш да направиш ти, дето оня хлевоуст адвокат не можа да направи?

— Ще напиша статия за вестника.

— Вестниците вече се напълниха с истории за Боби Ърл. И доколкото сфащам, само помогнаха да пратят Боби Ърл на електрическия стол.

— Не мисля, че сега е същото.

— Че защо?

Нямаше готов отговор на този въпрос. Нужно му бе време, преди да заговори.

— Вижте, госпожо Фъргюсън, едва ли ще влоша нещата повече от това, което е сега. Но за да помогна, са ми нужни някои отговори.

Възрастната жена отново се усмихна.

— Така е. Добре, господин Журналист. Задай си въпросите.

— В деня на убийството на малкото момиченце...

— Той си беше тука с мене. Целия ден. Не е излизал, освен сутринта, за да хване малко риба. Помня, щото вечерта я опържихме.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна. Къде ще ходи иначе?

— Ами, той е имал кола.

— А аз щях да я чуя, ако я беше запалил и заминал нанякъде. Не съм глуха. Никъде не е ходил него ден.

— Казахте ли това на полицията?

— Ами да.

— И?

— Не ми повярваха. Казаха ми: „Ема Мей, ти сигурна ли си, че не се е измъкнал него следобед? Сигурна ли си, че е бил се пред очите ти? Може да си подремнала или нещо такова“. Ама не съм. И им го казах. А те ми казаха, че съм в голяма грешка и се разсърдиха и си тръгнаха. Повече не съм ги и видяла.

— А адвокатът на Робърт Ърл?

— Задава същите дяволски въпроси. Същите дяволски отговори. И той не ми повярва нито дума. Каза, че си имам причини да лъжа и да крия момчето. Така си беше. Той си е мойто малко скъпо момче и аз много си го обичах. Даже като замина за Ню Джърси и после се върна кат от улицата хванат и говореше глупости и се държеше зле, аз пак си го обичах. Ама той правеше и добри неща, тъй да знаеш. Той си беше мойто момче, дето отиде в колеж. Ти мойш ли си пристави тва, господин Бял Журналист? Я се огледай. Да не мислиш, че много от нас ходят в колеж? Че постигаме нещо? На колко от нас, мислиш, се случва тва?

Тя отново изсумтя и зачака отговор, който той не беше готов да даде. Миг по-късно, продължи:

— Тъй си беше. Мойто момче. Най-доброто ми момче. Мойта гордост. Верно си е, че щях да излъжа за него. Ама не съм. Аз си вярвам в Иисуса, ама да си спася момчето, и на дявола съм готова да се хвърля и очите му да издера. Само дето никога не съм имала късмета, щото те не ми и вярваха. Не, господине.

— И каква е истината?

— Той си беше тука с мене.

— А на следващия ден?

— Тука с мене.

— А когато полицията дойде?

— Беше си ей там, навънка, и си лъскаше тая неговата кола. И дума не им каза. Нищичко. Само „да, господине“, „не, господине“ и тръгна с тях. И видя ли кво стана?

— Изглеждате сърдита.

Дребната жена седна изправена на стола си, сякаш вцепенена от вълнение. Силно удари страничните облегалки на стола с длани. Звукът отекна като пистолетен изстрел в чистия утринен въздух.

— Сърдита? Питаш ме дали съм сърдита? Те ми взеха мойто момче и го пратиха там някъде, за да го убият. Думи нямам да ти опиша колко съм сърдита. Ама човек трябва да е много лош, че да ти каже как наистина се чувствам.

Тя стана от стола и се запъти навътре.

— Нищо си нямам. Само омраза и горчивина и ми е празно, господин Журналист. Хубавичко го напишете тва.

После тя изчезна в сенчестата барака и силно затръшна вратата след себе си. Матю Кауърт остана, за да запише думите ѝ в бележника си.

Когато пристигна в училището, стана обяд. Сградата беше точно такава, каквато си я представяше. Солидна, сива постройка с американския флаг, увиснал тежко от влажния въздух навън. В двора бяха паркирани жълтите училищни автобуси, имаше игрище с люлки и баскетболни кошове, а отзад се стелеше дебел слой пепел. Спря колата и тръгна към училището, сякаш притеглен от детските гласове, които прииждаха на вълни към него. Сега, в обедния час, около двойната врата беше необичайно шумно. Децата тичаха към двора с хартиени пликосе или кутии с храна и гласовете им възбудено бръмчаха. По стените висяха техни изделия — различни по форма и цвят петна с малки надписи, които обясняваха изображенията. Остана за миг загледан в картините. Напомняха му рисунките и колажите от цветна хартия, които получаваше по пощата от собствената си дъщеря и които сега красяха кабинета му. Подмина и се насочи към една врата с надпис АДМИНИСТРАЦИЯ. Когато я приближи, тя неочаквано се отвори и оттам излязоха две момичета, явно много развеселени от някаква своя тайна. Едното черно, другото бяло. Проследи ги с очи надолу по коридора. Неочаквано погледът му попадна върху малка снимка в рамка и той тръгна към нея.

Фотография на момиченце. С руса коса, лунички и широка усмивка, която разкриваше зъби с шини. Носеше чиста бяла блуза и

имаше златна верижка около врата. С изящни букви в средата на верижката се четеше „Джоани“. Под снимката стоеше малка табела:

ДЖОАНИ ШРАЙВЪР

1976–1987

НАША ПРИЯТЕЛКА И ЛЮБИМА СЪУЧЕНИЧКА

ЛИПСВА НА ВСИЧКИ НИ

Още един акцент към впечатленията, които трупаше. После се извърна и влезе в директорския кабинет.

Изад някакво бюро към него вдигна поглед жена на средна възраст с тревожно изражение на лицето.

— Мога ли да ви помогна?

— Да. Търся Ейми Каплън.

— Току-що беше тук. Тя очаква ли ви?

— Онзи ден говорих с нея по телефона. Казвам се Кауърт. От Маями съм.

— Вие сте журналистът?

Кауърт кимна.

— Тя спомена, че ще дойдете. Ще се опитам да я намеря. — Долови известна горчивина в гласа ѝ. Дори не му се усмихна.

Директорката се изправи и прекоси кабинета. Изчезна в учителската стая и миг по-късно се върна с учителката. Приятна млада жена с гъста кестенява коса, пристегната назад над откритото ѝ, усмихнато лице.

— Аз съм Ейми Каплън, господин Кауърт.

Подадоха си ръце.

— Съжалявам, че прекъснах обяда ви.

— Това навярно е най-подходящото време — вдигна тя рамене. — И все пак, както ви казах по телефона, не съм сигурна дали ще мога да бъда полезна с нещо.

— Колата — напомни и той, — и онова, което видяхте.

— Знаете ли, може би е по-добре, ако ви покажа къде стоях. И там да ви разкажа.

Излязоха мълчаливо навън. Младата учителка застана пред сградата и посочи надолу по пътя.

— Виждате ли — каза тя, — тук винаги стои учител и следи децата, когато излизат от училище. Правим го най-вече, за да сме сигурни, че момчетата няма да се сбият, а момичетата ще се приберат направо у дома, вместо да висят наоколо и да клюкарстват. Децата са склонни към такива неща, знаете ли, повече от всички останали, както изглежда. Сега, разбира се, има и друга причина, за да бъдем тук.

Тя вдигна за миг поглед към него. После продължи:

— Както и да е, следобедът, в които Джоани изчезна, почти всички вече се бяха разотишли и аз се готвех да се прибирам, когато я забелязах до голямата върба ей там. — Ейми Каплън посочи на около петдесет метра надолу по пътя. После докосна с пръсти устата си и се поколеба. — О, божичко.

— Съжалявам.

Видя, че младата жена не откъсва поглед от мястото долу на пътя, сякаш сега отново виждаше всичко в спомените си. Устната ѝ леко потрепна, но тя тръсна глава, за да му покаже, че вече е добре.

— Всичко е наред. Млада бях. Това беше първата ми година. Спомням си, че Джоани ме видя, извърна се и ми помахаша. Така разбрах, че е тя. — Сякаш твърдостта на гласа ѝ се топеше от горещината.

— И?

— Мина точно под сянката там, покрай зелената кола. Видях я, че се обърна, навярно защото някои ѝ беше казал нещо, после вратата се отвори и тя се качи. И колата тръгна.

Младата жена пое дълбоко дъх.

— Тя просто се качи в колата. По дяволите. — Последните думи бяха прошепнати едва чуто. — Качи се ей така, господин Кауърт, сякаш и през ум не ѝ е минавало нещо лошо. И сега се случва да я виждам в сънищата си. Винаги ми маха. Мразя това.

Кауърт се сети за собствените си кошмари. Прииска му се да се обърне към младата жена и да ѝ каже, че и той не спи нощем. Но не го направи.

— Това е, което ме безпокои винаги — продължи Ейми Каплън. — Искам да кажа, че ако я бяха сграбчили, ако тя се съпротивляваше, ако беше извикала за помощ или и аз не знам... — Гласът на жената пресекна от обзелото я вълнение. — Можех да направя нещо. Щях да изпищя и навярно да се втурна след нея. Да се боря или да направя нещо друго. Не зная какво. Нещо. Но това си беше един съвсем обикновен майски следобед. Горещо беше, искаше ми се да се прибера и всъщност почти не погледнах колата.

Кауърт се вгледа надолу по улицата. Преценяваше разстоянието.

— Колата под сянката ли беше?

— Да.

— Но сте сигурна, че е била зелена? Тъмнозелена.

— Да.

— Не черна?

— Звучите като детективите от полицията и адвокатите. Разбира се, че може да е била и черна. Но сърцето и спомените ми подсказват, че беше тъмнозелена.

— Не видяхте ли ръката, която отвори вратата отвътре?

Тя се поколеба.

— Това е добър въпрос. Не ми го зададоха. Питаха дали съм видяла шофьора. Той трябва да се е навел, за да отвори вратата. Нямахме как да го видя... — Явно полагаше усилие, за да си припомни. — Не. Не видях никаква ръка. Просто вратата изведнъж се отвори.

— А номерът на колата?

— Ами нали знаете, номерата на Флорида имат оранжев контур на бял фон. Забелязах единствено, че този е по-тъмен и е от някъде другаде.

— Кога ви показаха колата на Робърт Ърл Фъргюсън?

— Показаха ми само снимка. Няколко дни по-късно.

— Не видяхте ли самата кола?

— Не, доколкото си спомням. Освен в деня, в който тя изчезна.

— Опишете ми снимката.

— Бяха две, сякаш направени с фотоапарат.

— В каква перспектива?

— Извинете?

— Под какъв ъгъл бяха направени снимките?

— Да, разбирам. Ами, странично.

— Но вие сте видели колата отзад.

— Точно така. Но цветът беше същият. И силуетът беше същият.

И...

— И какво?

— Нищо.

— Трябва да сте видели стоповете, когато колата е потеглила. Щом шофьорът е запалил, стоповете трябва да са премигнали. Не си ли спомняте формата им?

— Не зная. Не ме питаха за това.

— Какво ви питаха?

— Не беше кой знае колко. Не и в полицията. Нито пък на процеса. Бях толкова нервна, че трябва да свидетелствам, но всичко свърши за няколко секунди.

— А кръстосаният разпит?

— Само ме попитаха като вас дали съм сигурна за цвета на колата. И аз казах, че може и да греша, но все пак съм сигурна. Това изглежда много им хареса и всичко приключи.

Кауърт отново се вгледа надолу по пътя, а после се извърна към младата жена. Тя изглеждаше отдадена на спомени, с впит встрани от него поглед.

— Мислите ли, че той го е направил?

Тя пое дълбоко дъх и се замисли за миг.

— Него осъдиха.

— Но вие какво мислите?

Пак дълбоко поемане на въздух.

— Това, което наистина ме безпокои, е, че Джоани просто се качи в колата. Дори и за миг не се поколеба. Ако не го е познавала, защо, наистина не разбирам, защо ще го прави. Ние тук се опитваме да учим децата да се грижат за себе си, да бъдат умни, господин Кауърт. Водим часове по безопасност. Говорим, че никога не бива да се доверяват на непознати. Дори и тук, в Пачула, колкото и невероятно да ви се струва. Не сме толкова нецивилизовани, както навярно си мислите. Много хора, като мен, са дошли от града. Тук има и хора, дошли от Пенсакола или Мобил, защото това е безопасно, уютно място. Но на децата казваме да се пазят. А те се учат. Затова не мога да го разбера. Не мога да проумея защо тя ей така се качи в колата.

Той кимна.

— И аз си зададох този въпрос.

Младата жена гневно се извърна към него.

— Ами първият човек, когото бих попитала, е Робърт Ърл Фъргюсън.

Кауърт не отговори и след миг тя омекна.

— Съжалявам, че избухнах. Тук всички се чувстваме виновни. Всички в училището. Не можете да си представите какво изпитваха другите деца. Плашеха се да идват на уроци. Когато дойдеха, толкова се страхуваха, че нищо не чуваха. У дома не спяха. А когато заспиваха, сънуваха кошмари. Стряскаха се насън, подмокряха се. Внезапно избухваха или се заливаха в сълзи. Децата с проблеми с дисциплината станаха още по-лоши. Децата, които бяха затворени и меланхолични, се чувстваха още по-зле. Нормалните, обикновените деца имаха проблеми. Провеждахме училищни срещи. Дойдоха и психолози от университета, за да ни помогнат. Ужасно беше. Винаги ще бъде ужасно. — Ейми Каплън се огледа наоколо. — Не зная, но сякаш в онзи ден тук нещо се пропука и никой не е сигурен, че някога нещата отново ще бъдат същите.

Замълчаха за момент. Накрая тя го попита:

— Помогнах ли с нещо?

— Разбира се. Искам да ви задам още един въпрос. И може отново да ми се наложи да се върна при вас, след като поговоря и с някои други хора. С полицаите, например.

— Разбира се. Знаете къде да ме намерите. Да?

Кауърт се усмихна.

— Само ми кажете какво ви мина през ума преди малко, когато говорехме за снимките на колата, а вие го премълчахте.

Тя спря и се намръщи.

— Нищо. — Той я изгледа. — Е, наистина имаше нещо.

— Да?

— Когато полицаите ми показаха фотографиите, казаха ми, че са заловили убиеца. Че той е признал и всичко останало. Че идентификацията на колата, която ще направя, е само формалност, така казаха. Месеци наред не бях осъзнала, че е толкова важно. Почти до процеса. Това винаги ме потиска, знаете ли. Те ми показаха снимките и казаха: „Ето я колата на убиеца, нали?“. Аз ги погледнах и казах:

„Сигурно“. Не зная, но винаги се притеснявам, че нещата станаха по този начин.

Кауърт не каза нищо, но си помисли, че и той се тревожи заради същото.

Всяка вестникарска статия е компилация от отделни моменти, куп цитати за промяната в нечий поглед, за кройката на нечий костюм. Към това се прибавят и дребните впечатления на журналиста, видяното от него, чутото от него. Търси се потвърждение в миналото, а отделните детайли свидетелстват за правдивостта ѝ. Кауърт знаеше, че са му нужни повече факти и прекара следобед с вестникарските изрезки в библиотеката на „Пенсакола Нюз“. Това му помогна да почувства невероятното безумие, обхванало града, когато майката на момиченцето се обадила в полицията, за да съобщи, че дъщеря ѝ не се е върнала от училище. Малкият град бил обзет от трескава загриженост. В Маями полицията би казала на майката, че е невъзможно да направят каквото и да е за по-малко от двацет и четири часа. И да допуснат, че момиченцето е избягало. Потърсило е спасение от побоищата, от сексуалните аванси на доведения си баща или е в прегръдките на приятеля си — някой гимназист, завъртял главата му с новия си понтиак файърбърд.

Но в Пачула нещата не стояха така. Местната полиция веднага тръгна да обикаля по улиците, за да открие детето. Включили мегафоните, викали я по име, отправили се нагоре по черните пътища около града. На помощ се притекли и пожарникарите и техните сирени непрестанно виели в тихата майска вечер. Телефоните на съседите звънели. Новината се разпространила по улиците с обезпокоителна бързина. Родителите се събирали на малки групи и тръгвали да обикалят из задните дворове. Всички търсели Джоани Шрайвър. Скаутите били мобилизирани. Хората излизали по-рано от работа, за да се присъединят към издирването. Когато след дългата лятна нощ бавно започнало да се зазорява, навярно е изглеждало, че целият град търси момиченцето.

Разбира се, помисли си той, по онова време тя вече е била мъртва. Мъртва е била в мига, в който е слязла от тротоара и се е качила в онази кола.

Издирването продължило под светлините на прожекторите и хеликоптерите, дошли през нощта от полицейските хангари близо до Пенсакола. Чувало се тяхното бръмчене, моторите гърмели, прожекторите пронизвали тъмнината и така — до полунощ. При първите утринни лъчи били доведени ловни кучета и издирването взело по-големи мащаби. По обед жителите на града вече се били струпали като на военен лагер в готовност за дълъг поход, а придошлите телевизионни екипи и репортери от вестниците не пропускали нищо.

Тялото на малкото момиченце било открито в късния следобед от двама пожарникари, които щателно претърсвали покрайнините на блатото, газели из тинята във високи непромокаеми ботуши, мачкали комарите и я викали по име. Единият от тях забелязал кичур руса коса в плитчината, огряна от лъчите на изгряващото слънце.

Представи си как новината е подлудила града, както и обезобразеното тяло на момичето. Кауърт осъзна две неща: да те заведат на разпит за смъртта на Джоани Шрайвър е било все едно да попаднеш в центъра на водовъртеж, а натискът върху двамата полицаи да хванат убиеца трябва да е бил неимоверен. Сигурно, каза си той, натискът е бил неимоверен.

Хамилтън Бърнс беше дребен, червендалест мъж със сива коса. Ритмичните модуляции на Юга обагряха гласа му, като на повечето хора от Пачула. Свечеряваше се, когато махна на Матю Кауърт да седне на отрупания с книжа червен кожен стол, спомена нещо за „слънцето, което преваля над нока“ и постави пред себе си водна чаша бърбън, след като със сръчността на магьосник извади една бутилка от дъното на чекмеджето на бюрото си. Кауърт поклати глава, когато човекът размаха бутилката към него.

— Има нужда от малко лед — реши Бърнс и се отправи към ъгъла на тесния кабинет, където един средно голям хладилник, затрупан с юридическа документация, заемаше ценно пространство от пода.

Кауърт забеляза, че мъжът леко накуцва. Огледа кабинета. Облицован беше с дървена ламперия, а книгите изпълваха едната от стените. В рамки висяха дипломи и свидетелства от местния клуб на

рицарите в Кълъмбъс. Имаше и няколко фотографии — Хамилтън Бърнс, ухилен и ръка за ръка с губернатора и други някакви политици.

Адвокатът отпи едра глътка от чашата си, облегна се назад, намести се на креслото зад бюрото срещу Кауърт и каза:

— Значи искаш да знайш сичко за Робърт Ърл Фъргюсън? Какво да ти кажа? Мисля, че са порязали молбата му за нов процес, ама нали оня стар кучи син Рой Блек води неговия случай?

— На какво основание?

— Ами заради онова проклето признание, какво друго. Съдията направи и невъзможното от него.

— Ще стигнем до това. Можеш ли да ми кажеш как така се зае с този случай?

— О, по назначение от съда. Съдията ме извика горе и ме попита дали ще го взема. Както винаги обичайните обществени защитници бяха претрупани. Пък и си мисля, че на тях щеше да им дойде малко нанাগоре. Народът крещеше за главата на това момче. Не мисля, че щяха да се задоволят с нещо друго. Не, господине, в никакъв случай.

— И ти го прие?

— Щом съдията казва, ти приемаш. По дяволите, повечето от моите случаи са назначени от съда. Не можех да отхвърля тоя просто ей така.

— И впоследствие подаде иск за двайсет хиляди долара.

— Защитата на убиец отнема много време.

— И сто долара на час?

— По дяволите, аз загубих пари заради тая работа. Минаха седмици, преди някой изобщо да ми проговори пак в тоя град. Хората се държаха, като че ли бях парий. Юда някакъв. И защо? Защото представях това момче. Вървя си по улицата, обаче вече никакви „Добро утро, господин Бърнс“, „Приятен ден, господин Бърнс“. Хората минаваха на другия тротоар, за да не ме срещнат. Градът е малък. Само си помисля колко случая съм изгубил, щото представях Боби Ърл. Хубавичко си помисли, преди да ме критикуваш за това, което получавам.

Адвокатът изглеждаше объркан. Кауърт се зачуди дали той не се чувства онеправдан, а не Фъргюсън.

— Работил ли си преди върху случаи на убийства?

— Няколко пъти.

— Рецидиви?

— Не, по-скоро семейни разпри. Нали знаеш, съпрузи се карат и единият решава да защити позицията си с оръжие... — Той се разсмя. — Това е непредумишлено убийство, в най-лошия случай убийство втора степен. Водя и много процеси за убийства при инциденти с превозни средства. Синът на някой градски съветник се напил и разбил колата си. Но да защитаваш някой с обвинение за неправилно пресичане на улицата и с обвинение в убийство в крайна сметка е едно и също. Човек трябва да си върши работата добре.

— Разбирам. — Кауърт бързо пишеше в бележника си и за миг отклони поглед от адвоката. — Разкажи ми за защитата.

— Няма кой знай какво за разказване. Направих постъпки за промяна на мястото на разглеждане на делото. Получих отказ. Направих постъпки признанията да не бъдат взети предвид. Получих отказ. Отидох при Боби Ърл и му рекох: „Момче, трябва да се признаеш за виновен. Убийство първа степен. Преглътни го. Двайсет и пет години присъда. Няма шанс да те пуснат под гаранция. Спаси си кожата“. Така поне щеше да му остане някоя и друга година да си поживее, като го пуснат. „В никакъв случай“, казва ми той. Инат никакъв. Характер ше ми демонстрира. И продължава да повтаря: „Не съм го направил“. Тъй че, какво ми оставаше на мене? Опитах се да избира непредубедени съдебни заседатели. Имах късмет. Делото мина. Привеждах разумни доводи до пръсване. Но загубихме. Какво да ти разказвам?

— Как стана така, че не призова бабата на Робърт Ърл за свидетел?

— Никой нямаше да ѝ повярва. Видя ли се със старата бойна томахава? Едно си знае — безценният ѝ внук е свършен и бълха не може да убие. Лошото е, че тя единствена си го вярва. Ако застанеше на свидетелското място и почнеше да лъже, нещата щяха да станат още по-зле. Много по-зле.

— Не виждам как могат да станат по-зле от това, което е сега.

— Ами станалото — станало, Кауърт, и ти добре го знаеш.

— А ако тя казва истината?

— Може и така да е. Но нямаше как да се докаже.

— А колата?

— Тая проклета учителка дори призна, че може да е била и друг цвят. По дяволите. Каза го направо от свидетелското място. Не мога да разбера защо съдебните заседатели не ѝ обърнаха внимание.

— Знаеше ли, че в полицията са ѝ показали снимка на колата на Фъргюсън, след като са ѝ казали, че е направил признание?

— Тъй ли ти рече? Не. Не ми е споменавала подобно нещо, когато взимах показанията ѝ.

— Но на мен ми каза.

— Дявол да ме вземе.

Адвокатът отново си наля и изпразни чашата си.

Теб няма да те вземе, помисли си Кауърт, но Фъргюсън — със сигурност.

— А кръвните проби?

— Нула положителна. Обзалагам се, че съвпада с половината мъже в този окръг. Подложих лаборантите на кръстосан разпит. Искях да разбера защо не са направили ензимни тестове или анализ на нуклеиновите киселини или нещо друго от този сорт. И разбира се, знаех отговора: натъкнали са се на някакво съответствие и не са искали да направят нещо по-специално, което да им развали спокойствието. По дяволите, сякаш всичко съвпаднаше. А Робърт Ърл си седеше там на процеса, гърчеше се като червей, изглеждаше гузен и виновен като греха. Просто нищо не можеше да се направи.

— Признанието?

— Трябваше да бъде отхвърлено. Мисля, че насила са му го измъкнали. Наистина, господине. Сигурен съм в това. Но, по дяволите, след като го е направил, то е повлякло всичко след себе си, ако разбираш какво имам предвид. Няма съдебен заседател, който да отхвърли собствените думи на момчето. Всеки път, като го питаха: „Ти ли направи това, или ти ли направи онова“, той отвърщаше: „Да, господине“, „Да, господине“, „Да, господине“. Всичките тия „Да, господине“. Нищо не можех да сторя. Но то си беше написано. Опитах се. Направих всичко възможно. Приведох разумно опровержение. Подчертах липсата на неоспорими доказателства. Попитах тия съдебни заседатели: „Къде е оръжието, с което е извършено престъплението?“. Нещо, което категорично да сочи към Боби Ърл. Казах им, че не можеш просто да убиеш някой и върху теб да не остане и драскотина. И нищо. Как ли не спорих, как ли не увъртах. Кълна ти

се, направих го. И нищо не се получи. Не откъсвах поглед от хората, седнали на заседателните маси и си знаех, че няма никакво значение какво им приказвам. Чувах единствено онова проклето признание. Собствените му думи, които сякаш щяха да ни издерат очите от страниците. „Да, господине“, „Да, господине“, „Да, господине“. Направо се насади на електрическия стол. Сякаш сядаше на мястото си на масата за обяд. Хората тука бяха много разстроени заради това, дето стана с момичето и гледаха да приключат сичко както на тях им харесва, да сложат край на бърза ръка и да си продължат животоца както преди. Няма да намериш и двама човека в тоя град, дето да станат и да кажат добра дума за момчето. Просто ей така, отношение някакво да покажат. Не, господине, тук никой не го харесва. Даже и черните. Не казвам, че и предрасъдъците не си казаха думата, но...

— Всички съдебни заседатели са били бели. Не можа ли да намериш поне един черен?

— Опитах се, господине, опитах. Но обвинението просто безапелационно отхвърляше всеки черен от списъка на съдебните заседатели.

— Направи ли възражение?

— Възражението беше отхвърлено. Вписаха го в протокола. Може пък да свърши някаква работа при обжалването.

— Това не те ли тревожи?

— Кое по-точно?

— Ами казваш ми, че Фъргюсън не е бил съден по правилата и че всъщност може да е невинен. А той точно в този момент е в отделението за осъдени на смърт.

Адвокатът вдигна рамене.

— Не зная — бавно каза той. — Да, това с процеса е така, правилно. Но пък чак невинен. Забрави ли собствените му думи? Това негово признание.

— Но ти каза, че вярваш, че насила са го изтръгнали от него.

— Така е, ама...

— Ама какво?

— Аз съм консервативен човек. Ще ми се да мисля, че ако един човек не е направил нещо, нищо на света не може да го накара да признае, че го е направил. Това е, което ме тревожи.

— Разбира се — студено отвърна Кауърт, — но правото изобилства от случаи на насилствено изтръгнати или фалшифицирани признания, нали?

— Точно така.

— Стотици. Хиляди.

— Точно така. — Адвокатът отклони поглед встрани. Лицето му пламна. — Предполагам. Разбира се, сега като си тука, и ако напишеш нещичко, дето да събуди оня съдия или което губернаторът да не може да подмине, ами току-виж нещата потръгнаха.

— Да потръгнат ли?

— Случва се. Дори и в правосъдието. Нужно е време.

— Добре, звучи така, сякаш първият път не е имал кой знае какъв късмет.

— Питаш ме за моето мнение ли?

— Да.

— Не, господине. Изобщо нямаше късмет.

Особено с адвокат като теб, помисли си Кауърт. Такъв, който се тревожи повече за репутацията си в Пачула, отколкото за това, че някой ще бъде осъден на смърт.

Адвокатът се облегна назад и нервно разклати чашата в ръката си. Кубчетата лед шумно задрънкаха.

Нощта, непроницаема като черна вода, обгърна града. Кауърт бавно крачеше из улиците. Стъпваше върху странните петна, хвърляни от уличните лампи или от рекламите на магазините, които все още проблясваха. Но миговете на приглушена светлина бяха кратки. Сякаш след залез-слънце Пачула се отдаваше изцяло на тъмнината. Провинциална свежест изпълваше въздуха, осезаем и неподвижен. Кауърт вървеше, заслушан в собствените си стъпки по тротоара.

Тази нощ не можа да заспи. Шумовете на мотела — високите пиянски гласове, скърцащото легло в съседната стая, затръшването на нечия врата, бръмченето на машините за лед и сода — се натрапваха в съзнанието му и му пречеха да осмисли онова, което научи и видя. Отдавна минаваше полунощ, когато сънят го обори, но тогава пък го обзеха кошмари.

В съня си бавно шофираше по оживените улици на среднощно Маями. Светлината на горящи сгради обливаше колата и хвърляше сенки върху улицата. Караше бавно, предпазливо маневрираше, за да избегне счупените стъкла и отломъците върху шосето. През цялото време съзнаваше, че е хванат като в капан в центъра на бедствието, но знаеше, че това му е работата и той трябваше да отрази събитието. Когато сви зад ъгъла, забеляза призрачна тълпа, която танцуваше, плякосваше, нахвърляше се през трептящите светлини на пожара върху му. Виждаше, че хората крещят и му се струваше, че викат неговото име. Внезапно от колата до него се понесе пронизителен, обзет от паника писък. Извърна се и видя малко мъртво момиче. Преди да успее да попита какво търси тя там, колата беше заобиколена. Видя лицето на Робърт Ърл Фъргюсън и неочаквано почувства десетки ръце, които се опитваха да го извлекат иззад кормилото, а колата се люлееше, клатушкаше се напред-назад, като изгубен сред морски ураган кораб. Видя, че извлякоха момичето от колата, но когато тя се изплъзна от подивелите им ръце, лицето ѝ се промени до неузнаваемост и той чу гласа ѝ: „Тате, спаси ме!“.

Събуди се задъхан. Изправи се зашеметен от леглото, наля си чаша вода и се взря в огледалото на банята, сякаш търсеше някакви рани, но видя единствено сплъстената от потта коса над челото си. После се върна, седна на прозореца и се отдаде на спомени.

Преди няколко години стана свидетел на инцидент, при който обезумяла тълпа извлече две момчета от закрыта кола. Момчетата бяха бели, а нападателите им — черни. Момчетата съвсем неразумно скитали из обхванат от безредици район, изгубили се, после се опитали да избягат, само за да се намерят заобиколени отвсякъде от мелето. Бих искал да е сън, помисли си той. Бих предпочел да не бях там. Тълпата вилнееше около момчетата, които крещяха, блъскаше и ги дърпаше, влачеше ги по земята, докато накрая те напълно изчезнаха под стената ритаци крака и удрящи юмруци. Той стоеше на една пресечка разстояние, твърде далече, за да бъде полезен свидетел за полицията и достатъчно близо, за да не забрави никога онова, което видя. Криеше се зад една горяща сграда и някакъв фотограф, който снимаше кадър след кадър и кълнеше, че е без подходящ обектив. Изчакаха, докато накрая видяха двете смазани тела, изоставени на улицата. Когато тълпата се насити и оттече в друга посока, той притича

към колата си. Искаше да избегне същата съдба. Знаеше обаче, че от видението никога няма да се спаси. През онази нощ много хора умряха.

Спомни си усещането за безпомощност, докато пишеше материала в редакцията. Безпомощен беше като двете момчета, на чиято смърт стана свидетел. Сякаш уловен в капана на виденията, които изливаше върху страницата.

Но си помисли, че тогава поне не умря.

Освен една малка част от него.

Отново потръпна. После се сви, надигна се, изпъна и стегна мускулите си, сякаш да върне живота в тялото си. Напомни си, че трябва да е във форма. Днес щеше да разговаря с двамата детективи. Зачуди се какво ли ще му кажат те. И дали той ще им повярва.

После пусна душа, сякаш се надяваше силната водна струя да отмие спомените.

ЧЕТИРИ. ДЕТЕКТИВИТЕ

Секретарката от отдела за углавни престъпления в областното управление на окръг Ескамбия посочи с жест дивана от изкуствена кожа на буци и каза на Матю Кауърт да почака, докато се свърже с двамата детективи. Млада жена беше и навярно би била красива, ако върху смръщеното ѝ лице отсъстваше неизменното отегчение, косата ѝ не бе силно опъната назад, а раменете ѝ — сковани под кафявата полицейска униформа. Той ѝ поблагодари и седна. Жената набра някакъв номер и заговори тихо, така че Кауърт не можа да разбере какво казва.

— След малко някой от тях ще слезе — вдигна очи тя към него и остави телефона. После се извърна и се задълбочи в документите пред себе си. Пренебрежението ѝ беше очевидно. Значи, помисли си той, всички знаят защо съм тук.

Отделът за убийства представляваше нова сграда в непосредствена близост до областния арест. Наоколо цареше тишина. Плътният кафяв килим и белите стени, които отделяха кабинетите на детективите от чакалнята, където сега Кауърт нетърпеливо чакаше, поглъщаха шума. Опита се да се съсредоточи върху предстоящия разговор, но мислите му блуждаеха. Тишината беше смущаваща.

Откри, че си спомня дома си. Баща му беше главен редактор на малък ежедневник в неголям град на Ню Ингленд — град с развита промишленост, прераснал в нещо по-значително благодарение на успешните инвестиции от големи корпорации, които вляха пари, свежа кръв и чара на нещо отживяло в местната архитектура. Баща му бе резервиран човек, който работеше упорито. Излизаше преди зазоряване и се прибираше по тъмно. Носеше семпли костюми в синьо или сиво, които сякаш висяха на аскетичното му тяло. Непохватен мъж с остър интелект, който рядко се усмихваше, с пожълтели от никотина и зацапани от печатарското мастило пръсти.

Обсебен беше най-вече от безкрайните разпри между управляващата партия и опозицията, между дребнавите клюки и драми на ежедневника. Въодушевяваше се от всяка новина, от всяка история,

която можеше да избухне на първа страница и да привлече вниманието. Малко правонарушение, зло, престъпление — и баща му се отърсваше от равнодушието си и сякаш се отдаваше на някакъв нервен, изтощителен възторг, подобно на танцьор, чул музика след години тишина. Заприличваше на териер, готов да се нахвърли, захапе и разкъса в пълна забрава всичко, което се изпречеше пред очите му.

Дали и аз не съм такъв? — почуди се Кауърт. Едва ли. Бившата му съпруга го наричаше романтик, сякаш това беше обида. Странстващ рицар, но със сърце на булдог, помисли си той и вдигна поглед към влизания в чакалнята мъж.

— Ти ли си Кауърт? — В гласа на непознатия нямаше враждебност.

— Да — изправи се Кауърт.

— Аз съм Брус Уилкокс. — Мъжът подаде ръка. — Ела, лейтенант Браун ще дойде след малко. Можем да поговорим ей там.

Детективът поведе Кауърт покрай редицата бюра към остъкления кабинет в ъгъла, обърнат към работното помещение. На вратата висеше табела: ЛЕЙТЕНАНТ Т. БРАУН, ОТДЕЛ УБИЙСТВА. Уилкокс затвори вратата, настани се зад голямото сиво бюро и махна на Кауърт да седне срещу него.

— Тази сутрин един малък самолет се разби — каза той и започна да подрежда някакви документи по бюрото. — Малък „Пайпър Каб“ при тренировъчен полет. Тани трябваше да отиде на местопроизшествието и да съблюдава издирването на ученика и пилота. Момчетата са се забили в покрайнините на блатото. Гадна история. Първо трябва да изгазиш цялата тая тиня, за да стигнеш до самолета. И после да измъкнеш момчетата навън. Чух, че имало и пожар. Опитвал ли си някога да се справиш с обгоряло тяло? Божичко, голяма каша е. Отвратителна каша.

Детективът поклати глава, очевидно доволен, че си е спестил поне тази задача.

Кауърт вдигна поглед към него. Нисък, набит мъж, с дълга, небрежно пригладена назад коса, навярно към трийсетте. Беше съблякъл спортното си сако от крещящ кариран плат и го бе провесил на облегалката. Залюля се на стола, като че ли искаше да качи краката си върху бюрото. Кауърт си помисли, че широките му рамене и силните ръце биха подходжали на значително по-едър мъж.

— Както и да е — продължи детективът, — трупове са една от неприятните страни на работата ни. Обикновено това задължение се пада на мен... — Той вдигна ръка и стегна мускулите си. — В гимназията тренирах борба, не съм едър и се провирам на места, до които повечето момчета не могат и да припарят. Предполагам вие там в Маями си имате оперативни работници, които вадят мъртвите тела с някаква техника. Но тук честта се пада на нас. Трупове са по нашата част. Първо решаваме дали е станало убийство, или не. Разбира се, когато имаш разбит самолет, дето пуши на земята пред теб, това не е толкова трудно. После ги откарваме до моргата.

— И как върви бизнесът? — попита Кауърт.

— Смъртта винаги е сериозна работа — отвърна детективът и остро се изсмя. — Никаква почивка. Никакви ваканции. Нито време човек да се отпусне. Само работа и работа. Детективите от отдел „Убийства“ трябва профсъюз да си създадем. Вечно някои е на път да умре.

— А убийствата? Тук...

— Ами сигурно знаеш, че в Залива имаме проблем с наркотиците. Не е ли страхотно да го кажеш по този начин? Проблем с наркотиците. Звучи мило. Макар че прилича повече на ураган от наркотици, ако питаш мен. Както и да е, доста допълнителна работа ни създава, дума да няма.

— Това е нещо ново.

— Точно така. Особено през последните години.

— А преди търговията с наркотици?

— Семейни свади. Убийства при пътни злополуки. От време на време някои приятелчета ще се изпозастрелят или намушкат с ножове заради карти, жени или борба с кучета. Това си е в реда на нещата за област като нашата. Имаме си и проблеми като в Пенсакола, например. Особено с военнослужещите. Тежки сбивания, нали се сещаш. В базата се върти голяма проституция и там също се стрелят и ръгат с ножове. Сгъваеми ножове и малки трийсет и два калиброви пистолети със седефени дръжки. Съвсем в реда на нещата, дето си имам навика да казвам. Нищо кой знае какво.

— А Джоани Шрайвър?

Детективът се замисли, преди да отговори.

— Тя беше нещо друго.

— Защо?

— Просто нещо различно. Тя беше... — Той се поколеба, внезапно сви ръката си в юмрук и го размаха във въздуха пред себе си. — Всички го знаеха. Тя беше... — Той отново млъкна и пое дълбоко дъх. — Трябва да изчакаме Тани. Това всъщност беше негов случай.

— Мислех, че първото му име е Тиъдър.

— Така е. Тани е прякорът му. Така казвахме и на баща му преди него. Някога баща му имаше малък бизнес за щавене на кожи. Ръцете му винаги бяха покрити с тая червена танинова боя. Тани работеше с него, докато учеше в гимназията, а и после, през летата, като се връщаше от колежа. И му дадохме същия прякор. Не си спомням някой друг, освен майка му, да го е наричала Тиъдър.

— И двамата ли сте оттук? Искам да кажа...

— Зная какво искаш да кажеш. Да, но Тани е с десет години по-възрастен от мен. Израснал е в Пачула. Ходил е в гимназия. Беше атлет и половина по онова време. Замина за Флорида да играе футбол, но се сгромоляса в джунглата с Първи военновъздушен флот. Върна се с някакви медали, завърши училище и получи работа в авиацията. А аз още бях пикльо от флота. Баща ми от години работеше в охраната на бреговата зона. Висях там след училище. Известно време бях и в колеж. Взех изпита за полицейската академия и останах. Баща ми ме накара да постъпя на работа тук.

— От колко време работиш в отдела за убийства?

— Аз ли? Около три години. Тани е тук от по-отдавна.

— И как е?

— Различно. Много по-интересно от това да патрулираш. Трябва да използваш и главата си. — Той почука с пръст челото си.

— А Джоани Шрайвър?

Детективът сви рамене.

— Тя беше първият ми истински случай. Искам да кажа, че при повечето убийства, като отидем на местопрестъплението и ето ти го убиецът, стои си до жертвата...

Така беше. Кауърт си спомни, че Върнън Хокинс разказваше как, като отиде на местопрестъплението, винаги първо се оглежда за някой, който не плаче, а стои с широко отворени очи, объркан и в шок. Той е убиецът.

— Или пък сега, тия истории с наркотиците. Знаеш ли как им казват в щатската прокуратура? Боклуците на наказателния кодекс. Защото всъщност човек не може да се надява да започне дело по случай на убийство с някакво тяло, намерено във водата, престояло три дни там, без документи и без лице след онова, което е останало, когато рибите са свършили. Само със следа от куршум в тила. С маркови дънки и златни верижки. Не, тия неща просто ги маркираш и слагаш в найлонова торбичка. Но малката Джоани имаше лице, човече. Не бе някой си анонимен пласьор на наркотици от Колумбия. Тя беше нещо друго. — Той замълча за миг и се замисли. — Можеше да бъде малката сестричка на всеки от нас.

Детектив Уилкокс май се готвеше да каже още нещо, когато телефонът на бюрото иззвъня. Той вдигна слушалката, промърмори някакъв поздрав и протегна ръка към Кауърт.

— Шефът е. Искане да говори с теб.

— Да?

— Матю Кауърт? — чу той бавен, далечен, равен дълбок глас и неизбежният южняшки диалект, с който вече започваше да свиква. — Тук е лейтенант Браун. Ще се забавя при разбития самолет.

— Има някакви проблеми ли?

Мъжът се изсмя. Кратко горчиво изригване.

— Предполагам, че зависи как ще погледнеш на нещата. Не е нещо, от което човек да се изненада с един изгорял самолет, мъртъв пилот и начинаещ летец, потънали на три метра в блатото, две истерични съпруги, побеснял собственик на авиоучилище и няколко лесничей, които не млъкват, защото самолетът се е приземил посред резерват за птици.

— Ами, ще се радвам, ако мога да почакам...

Детективът го прекъсна.

— Мисля, че е по-добре, ако детектив Уилкокс те вземе и ти покаже мястото, където беше намерено тялото на Джоани Шрайвър. Има и още няколко интересни места, за които вярвам, че ще са ти от полза да видиш. Докато двамата свършите, аз ще съм приключил тук и ще можем спокойно да поговорим за господин Робърт Ърл Фъргюсън и неговото престъпление.

Кауърт слушаше острия методичен глас. Лейтенантът приличаше на човек, който можеше да превърне едно предложение в заповед, само

като понижи гласа си.

— Чудесно. — Кауърт подаде слушалката на детектив Уилкокс, който остана заслушан за миг и после отвърна: — Сигурен ли си, че те го очакват? Не бих искал да... — След това енергично закима с глава в знак на съгласие, сякаш другият мъж можеше да го види. — Добре — каза той, когато затвори. — Време за великото пътешествие. Имаш ли ботуши и някакви дънки в хотела? Там, където ще те заведе, не е много приятно.

Кауърт кимна и последва ниския детектив, който заподскача надолу по коридора със странен ентузиазъм.

Пътуваха в ярката слънчева утрин с колата на детектива без отличителни знаци. Уилкокс спусна прозореца си и купето се изпълни с топъл вятър. Тананикаше си куплети от популярни кълтри песни. От време на време припяваше по някоя тъжна строфа: „Мама не иска нейното малко момче да порасне и да стане ченге...“ и се ужилваше към Кауърт. Журналистът се взираше вменящия се пейзаж през прозореца. Чувстваше се несигурен. Очаквал бе гневен изблик от страна на детектива, враждебност и студенина. Те знаеха защо е тук. Знаеха какво възнамерява да прави. Присъствието му едва ли щеше да им донесе друго, освен неприятности, особено като напишеше, че са приложили физическо насилие над Фъргюсън, за да изтръгнат признание от него. А вместо това Уилкокс си тананикаше.

— Я ми кажи — попита накрая той и изви колата надолу по сенчестата улица, — какво мислиш за Боби Ърл? Ти си ходил в Старки, нали?

— Разказа ми интересна история.

— Не се и съмнявам. Ама ти какво мислиш за него?

— Не зная. Поне засега. — Това е лъжа, помисли си Кауърт, но не беше сигурен точно в каква степен.

— Защото аз го заковах още първите пет секунди. Веднага щом го видях.

— И той казва горе-долу същото.

Детективът избухна в смях.

— Обзалагам се, обаче, не е бил на мнение, че съм прав, нали?

— Не.

— Не съм го и очаквал. Карай да върви. А той как е?

— Изглежда добре. Непримири е.

— Това можеше да се очаква. Как изглежда?

— Не се е побъркал, ако това имаш предвид.

Детективът се разсмя.

— Не, и през ум не би ми минало, че Боби Ърл ще се побърка. Дори и в отделението за осъдени на смърт. Той винаги си е бил студенокръвно копеле. Запази ледено спокойствие до самия край, когато съдията му каза къде ще свърши. — Уилкокс изглежда се замисли за момент, после разтърси глава. — Знаеш ли, Матю, той си беше такъв още от мига, в който го пипнахме. Без да мигне, без дума да продума, докато накрая не ни каза какво е станало. Даже като призна, пак не трепна. Само фактите, Иисусе Христе. Сякаш не е станало нищо кой знае какво. Оная вечер се прибрах у дома и се напих. Тани трябваше да дойде и да ме полее с вода в леглото. Толкова бях уплашен.

— Тези признания ме интересуват — подхвърли Кауърт.

— Предполагам. Нали целият шум е заради това? — Уилкокс се разсмя. — Е, ще се наложи да почакаш Тани. Тогава ще ти разкажем всичко.

Не се и съмнявам, помисли си Кауърт. А на глас запита:

— Но той те е уплашил?

— Не толкова той самият, а онова, от което се страхувах, че е в състояние да направи.

Детективът не уточни. Само сви зад ъгъла и Кауърт видя, че приближават училището, където бе станало отвличането.

— Ще започнем оттук — заяви Уилкокс и спря колата под сенчестата върба. — Тук тя се е качила в колата. Хубаво огледай мястото.

Спря колата пред знака за U-образно кръстовище. Надолу по едно от разклоненията имаше доста частни домове на голямо разстояние помежду им. По другото разклонение на улицата се виждаха няколко разнебитени бараки, разхвърляни пред жълто-зелената, занемарена ливада и полуразрушения хамбар в покрайнините на гора със сплетени подобно на тунел клони на брега на блатото.

— Тя навярно е искала да тръгне в тази посока — посочи детективът къщите, — а той е свил на другата страна. Мисля, че там я

е нападнал за пръв път... — Уилкокс сви дланта си в юмрук и имитира удар към Кауърт. — Той е здрав, дяволски здрав. Може да не изглежда едър, но е достатъчно силен да се справи с едно малко единайсетгодишно момиче. Сигурно ѝ е взел ума. Повалил я е...

В този момент цялата непринудена духовитост в поведението на детектива изчезна. С един убийствен жест Уилкокс внезапно се пресегна и сграбчи Кауърт за рамото. Със също толкова рязко движение натисна педала на газта и колата се устреми напред сред облаци чакъл и прах. Уилкокс заби пръсти в ръката на Кауърт, дръпна го, докато той изгуби равновесие, и изви кормилото на колата надолу по лявото отклонение на пътя. Кауърт изкрещя в смесица от изненада и уплах, като едновременно се опитваше да се задържи за ръкохватката на летящата с луда скорост кола. Автомобилът сви, плъзна се около ъгъла и Кауърт се видя притиснат до вратата. Пръстите на детектива се забиха още по-дълбоко в мускулите му. Той също крещеше, бълваше лишени от смисъл думи с почервенияло от напрежение лице. За секунди само профучаха край бараките, заподскачаха покрай дървените тараби на шосето и изчезнаха в хладната сянка на гъстата гора. Колата летеше, устремена напред, и тъмните дървета изскачаха изневиделица пред тях. Скоростта бе умопомрачителна. Моторът се давеше и ревеше, а Кауърт седеше замръзнал и очакваше всеки миг да се разбият.

— Креци! — рязко нареди детективът.

— Какво?

— Хайде, давай, викай! — нареди той. — Викай за помощ, по дяволите!

Кауърт се взря в почервениялото лице на детектива и в подивелите му очи. Гласовете на двамата мъже заглушиха грохота на мотора и стърженето на гумите по пътя.

— Престани! — кресна Кауърт. — Какво, по дяволите, правиш?

Сенки и клони прелитаха покрай тях. Изскачаха отстрани на пътя като животни, които се нахвърлят върху им.

— Спри, по дяволите, спри!

Неочаквано Уилкокс го пусна, хвана кормилото с две ръце и удари спиращки. Кауърт протегна ръка, за да не се забие в предното стъкло на колата и целият потръпна.

— Ето — каза детективът. Дишаше тежко. Ръцете му трепереха.

— Какво беше това, по дяволите? — изкрещя Кауърт. — Искаше да ни убиеш ли?

Детективът не отвърна. Само наведе глава назад и остро пое дъх, сякаш да се овладее. После се извърна към Кауърт и се взря в него с присвити очи.

— Спокойно, господин Журналист. — Гласът му звучеше твърдо. — Огледай се наоколо.

— Божичко, какво целеше с цялото това представление?

— Искях само да ти покажа малка част от реалността.

Кауърт пое дълбоко дъх.

— Като шофираше като луд и едва не ни уби?

— Не — бавно отвърна детективът и се ухили. Равните му бели зъби заблестяха. — Искях само да ти покажа колко лесно е било за Фъргюсън да отвлече детето от цивилизования свят и да го домъкне тук, в тая джунгла. Хубавичко се огледай. Мислиш ли, че някой ще те чуе, ако извикаш за помощ? Кой ще дойде да ти помогне? Огледай се, Кауърт. Какво виждаш?

Кауърт се взря през прозореца и видя тъмното блато, гората, която се разпростираше наоколо и ги прихлупваше като покров.

— Има ли някой, който да ти помогне?

— Няма.

— Има ли някой, който да помогне на едно малко единайсетгодишно момиченце?

— Няма.

— Виждаш ли къде си? В пъкъла. Нужни бяха само пет минути. И край. Цивилизацията я няма. Тук е истинска джунгла. Разбираш ли какво ти говоря?

— Разбирам.

— Просто исках да погледнеш на нещата с очите на Джоани Шрайвър.

— Разбирам.

— Добре — каза детективът и отново се усмихна. — Виж колко бързо е станало. После я е отвел още по-навътре. Да тръгваме.

Уилкокс излезе от колата и отиде до багажника. Извади два чифта високи гумени ботуши и хвърли единия към Кауърт.

— Това ще свърши работа.

Кауърт започна да се бори с ботушите. Неволно погледна надолу. Наведе се и попипа пръстта. После мина отзад и застана до детектива. Пое дълбоко дъх и се усмихна на себе си. Хубаво, каза си той. Тая игра могат и двама да я играят.

— Следите от гумите — рязко извика той и посочи с пръст земята.

— Какво казваш?

— Следите от гумите на колата. Виж калта. Ако я беше довел тук, трябваше да има следи от гуми. Или вие, каубоите, не ги знаете тия неща?

Уилкокс се ухили. Отказваше да се хване на въдицата.

— Било е през май. Калта се е превърнала в прах.

— Не и под сянката.

Детективът замълча и се взря в репортера. После върху лицето му се появи крива усмивка.

— Не си тъп, а? — Кауърт не отвърна. — От местните репортери не се очаква да са толкова умни. Не, господине.

— Не ме ласкай. Защо не сте снели отпечатъци от гумите?

— Защото целият район беше изпотъпкан от хората от спасителния отряд и от всички, които претърсваха наоколо. Това беше един от големите проблеми, с които се сблъскахме в началото. В момента, в които се чу, че е открита, всички се втурнаха презглава насам. И изпотъпкаха целия район на местопрестъплението. Докато с Тани пристигнем, тук вече беше истинска каша. Пожарникари, шофьори на линейки, скаути, кой ли още не. Липсваше всякакъв контрол. Никой не мислеше какво унищожава. Предполагам, че и ние сме оставили следи от гуми. Отпечатъци от стъпки. Парчета разкъсани дрехи върху къпините. Невъзможно беше да идентифицираме каквото и да е. Докато дойдем тук, а, по дяволите, движехме се колкото можеше по-бързо, мястото гъмжеше от хора. Ами че те дори бяха преместили тялото ѝ, извлекли я бяха на брега. — Детективът се замисли. — Всъщност, не мога да ги виня. Хората бяха полудели заради това дете. Нехристиянско щеше да е да я оставят в тинята да я дъвчат костенурките.

Кауърт си помисли, че християнството няма нищо общо със случая. Станалото беше дяволска работа. Но вместо това каза:

— Значи те осраха всичко?

— Да. — Детективът вдигна поглед към него. — Не искам, обаче, да видя това написано във вестника. Искам да кажа, че можеш да посочиш, че на местопрестъплението е било истинска бъркотия. Но не ща да видя: „Детектив Уилкокс каза, че местопрестъплението е било осрано“, макар че, да, така си беше.

Кауърт не откъсна поглед от детектива, докато той нахлуваше ботушите. Спомни си друга една от максимите на Хокинс: „Ако се вгледаш хубаво, местопрестъплението ще ти каже всичко“. Но Уилкокс и Браун не са имали в какво да се вгледат. Не е останало нито едно доказателство, което да не е било съсипано. Затова е трябвало да се доберат до нещо друго, което да представят в заседателната зала: признанието.

Детективът затегна връзките и махна към Кауърт.

— Хайде, градско момче. Ела да ти покажа едно място, където човек наистина си струва да умре.

Отправи се през гората, а ботушите зашумоляха из храстите.

Мястото, където Джоани Шрайвър бе умряла, беше тъмно и обгърнато от сплетени лиани и треви с надвиснали клони, които препречваха слънцето и образуваха нещо като естествена пещера. На около три метра от брега на блатото имаше малка издатина, разпростряла се към гората и покрита с черна вода и кал. Лицето и ръцете на Кауърт бяха издрани от бодливите храсти, които той непрекъснато отмахваше от пътя си. Изминаха не повече от петдесет метра от колата, но това им отне много време. Целият плувна в пот. Пот се стичаше в очите му и замрежваше погледа му. Изправи се напред тясната просека и си помисли, че мястото изглежда някак си нездравно. За един ужасен миг си представи собствената си дъщеря тук и затаи дъх. Погледна детектива и трескаво затърси някакъв въпрос, с който да пропъди натрапчивата си мисъл.

— Как е могъл да довлече дотук дете, което рита и крещи? — бавно попита Кауърт.

— Предполагаме, че е била в безсъзнание.

— Защо?

— По ръцете и лицето липсват рани от съпротива... — Той вдигна ръце и демонстративно прикри лицето си. — Както ако се бе опитвала да се предпази от онзи нож. Изобщо липсват всякакви следи от борба — кожа под ноктите ѝ, например. Отстрани на главата ѝ

имаше доста голяма следа от удар. Патологът допуска, че е била ударена по-рано. Предполагам, това звучи донякъде успокояващо. Поне не е съзнавала съвсем какво става с нея.

Уилкокс приближи ствола на едно дърво.

— Тук открихме дрехите ѝ. Да не повярваш, но бяха съвсем прилежно сгънати.

Отдалечи се на няколко крачки и отново застана в средата на просеката. Вдигна поглед, сякаш да види небето през надвисналите клони, поклати глава и махна към Кауърт.

— На това място открихме най-много кръв. Тук я е убил.

— Защо оръжието на убийството не е открито?

Детективът вдигна рамене.

— Огледай се наоколо. Обиколихме целия район. Използвахме детектор за метал. Нищо. Или го е захвърлил някъде другаде, или и аз не знам. Виж, можеш да отидеш до брега на блатото, да вземеш един нож и да го забиеш в калта на трийсет, четирийсет сантиметра, и ние никога няма да го намерим. Освен ако някой не стъпи отгоре му. — Детективът закрачи по просеката. — Тук имаше тънка ивица кръв. Аутопсията показва, че изнасилването е било преди настъпването на смъртта. А също и половината от нарезите с нож. Но по-голямата част са нанесени впоследствие. Сякаш се е побъркал след смъртта ѝ и е започнал да реже без да гледа. Както и да е, когато е свършил, довялкъл я е тук долу и я е хвърлил във водата. — Той посочи брега на езерото. — Притиснал я е надолу, под корените ей там. Човек не може да я види, освен ако не застане непосредствено над нея. Нахвърлял е и клони върху ѝ. Извадихме късмет, че я открихме толкова бързо. По дяволите, късмет беше, че изобщо я намерихме. Момчетата можеха просто да минат покрай нея, ако някакъв нисък клон не бе съборил шапката на един от тях. Протегнал се да си вземе шапката и я забелязал. Голям късмет, наистина.

— А дрехите му? Нямаше ли някакви следи по тях? Кръв, косми или нещо друго?

— След признанието му преровихме цялата къща, но не открихме нищо.

— А колата? Там трябва да има нещо.

— Когато пипнахме оня кучи син, той тъкмо привършваше с почистването ѝ. Изтъркал я бе до блясък. От постелката пред мястото

до шофьора липсваше парче. Но от него вече нямаше и помен. Иначе колата светеше като нова. Нищо не открихме. — Детективът потърка челото си и се вгледа в потта върху пръстите си. — Пък и възможностите на нашата лаборатория по съдебна медицина не са като при вас, там, в големия град. Не че сме в каменната епоха, но лабораторията ни тук работи бавно и резултатите не са кой знае колко надеждни. Може и да има нещо, което някой истински професионалист да открие със спектрографите. Но ние не можем. Наистина се старяхме, но нищо не се получи. — Той спря. — Всъщност, открихме нещо, но то не помогна кой знае колко.

— Какво?

— Един-единствен пубисен косъм. Проблемът е, че той не беше от Джоани Шрайвър. Но не беше и от Фъргюсън.

Кауърт поклати глава. Горещината го задушаваше.

— Щом е признал, защо не ви е казал къде са дрехите? Защо не е казал къде е скрил ножа? Каква полза от такова признание, ако то не ви помага да уточните детайлите?

Уилкокс не откъсваше поглед от Кауърт. Целият почервеня. Понечи да каже нещо, но размисли и предъвка думите си. Въпросът остана да виси в застиналия горещ въздух на просеката.

— Да тръгваме — каза той. Извърна се и си запроправя път между клоните, без да се извърне да види дали Кауърт го следва. — Трябва да отидем на още едно място.

Кауърт се извърна и бавно обхвана с дълъг последен поглед района на убийството. Искаше да го съхрани в паметта си. Обзе го смесица от вълнение и отвращение. После тръгна след детектива.

Детективът спря колата пред една малка къща, която с нищо не се отличаваше от останалите в квартала.

Едноетажна бяла къща, с добре подрязана морава и пристроен гараж. Пътека от червени тухли водеше към тротоара. Отзад се виждаше широка веранда с камина за грил. Висок бор хвърляше плътна сянка в предния двор и пазеше къщата от дневната горещина.

Кауърт се извърна и погледна детектива въпросително. Нямаше представа къде са и защо спряха тук.

— Следващата ти среща. — Откакто напуснаха сцената на местопрестъплението, той не беше произнесъл и дума и сега в гласа му се прокраднаха резки нотки. — Ако си готов за нея.

— Чий е този дом? — смутено попита Кауърт.

— На Джоани Шрайвър.

— Тук... — Кауърт пое дълбоко дъх.

— Тук тя е искала да се прибере. Но така и не успяла. — Уилкокс хвърли поглед към часовника си. — Тани им е казал, че ще дойдем към единайсет, но вече закъсняваме, така че е по-добре да побързаме. Освен ако...

— Ако какво?

— Ако това не е среща, която държиш да си спестиш.

Кауърт погледна детектива, къщата, после отново детектива.

— Разбирам — каза той. — Искаш да се убедиш доколко мога да бъда изпълнен със съчувствие към тях ли? Вече си решил, че съм твърде снизходителен с Робърт Ърл Фъргюсън, тъй че това е някакъв тест, предполагам.

Детективът се извърна.

— Така ли е?

Уилкокс се раздвижи неудобно на мястото си и се взря в него.

— Онова, което всъщност не можеш да предположиш, господин Журналист, е, че оня кучи син е убил малкото момиченце. Сега, искаш ли да видиш какво всъщност означава това, или не?

— Обикновено сам планирам срещите си — отвърна Кауърт. Думите му прозвучаха по-арогантно, отколкото му се искаше.

— Да тръгваме значи. Или може би да се върнем, когато е по-удобно?

Кауърт почувства, че детективът всъщност иска точно това. Уилкокс неистово търсеше всеки повод да го намрази и сега беше подходящо начало.

— Не. — Кауърт отвори вратата на колата. — Нека поговорим с тях.

Затръшна вратата зад себе си и бързо тръгна по пътеката. Натисна звънеца, преди Уилкокс да го е настигнал. За миг вътре се чу шум от тътрене на крака, после вратата се отвори. Пред него застана жена на средна възраст с типична външност на домакиня. С оскъден грим, но явно сутринта бе отделила време да подреди косата си. Тя

обгръщаше лицето ѝ като венец. Носеше светлокафява домашна рокля и сандали. Имаше светлосини очи и за момент сякаш в лицето на майката, която сега го гледаше въпросително, Кауърт видя деликатната брадичка на малкото момиче, същия овал и същия нос. Пропъди видението и каза:

— Госпожа Шрайвър? Аз съм Матю Кауърт от „Маями Джърнъл“. Вярвам, че лейтенант Браун ви е уведомил...

Тя кимна.

— Да, да, моля влезте, господин Кауърт. Наричайте ме Бети. Тани каза, че детектив Уилкокс ще ви доведе тази сутрин. Работите върху репортаж за Фъргюсън, доколкото разбрахме. Съпругът ми е тук. Бихме искали да говорим с вас, моля.

Изричаше думите с лекота и приветливост, които обаче не можеха да прикрият безпокойството ѝ. Кауърт си помисли, че подбира фразите толкова внимателно, защото не иска да се поддаде на емоциите си. Последва жената в къщата и си помисли, че рано или късно това щеше да стане.

Майката на убитото момиче го поведе по тесен коридор към всекидневната. Кауърт знаеше, че Уилкокс го следва неотлъчно, но не му обърна внимание. Когато влязоха в стаята, от креслото се надигна набит, вече плешивеещ мъж с огромен корем. Явно му струваше известно усилие да се изправи, но после пристъпи напред и подаде ръка на Кауърт.

— Джордж Шрайвър — каза той. — Радваме се на възможността да се срещнем с вас.

Кауърт кимна и бързо се огледа наоколо. Опитваше се да запечата колкото се може повече подробности в паметта си. Подобно на градината, и стаята беше елегантна и съвременна обзаведена. Семплата мебелировка и цветните гравюри по стените създаваха усещане за уют и небрежност, сякаш всеки предмет беше купуван независимо от другите, просто защото е бил харесан, а не защото би подходил на интериора. Цареше впечатление на леко безредие и подчертано удобство. Една от стените беше посветена на семейните фотографии и Кауърт прикова вниманието си върху нея. В средата висеше същата снимка, която видя в училището, а около нея бяха другите портрети. Забеляза по-възрастните брат и сестра и обичайните семейни фотографии. Джордж Шрайвър проследи погледа му.

— Двете по-големи деца — Джордж Младши и Ани не живеят с нас. И двамата учат в университета във Флорида. Навярно сега биха искали да са тук.

— Джоани беше най-малката — обади се Бети Шрайвър. — Готвеше се за прогимназията. — Жената внезапно затаи дъх и устните ѝ потрепераха.

Кауърт видя, че ѝ е трудно да се овладее и се отдалечи от фотографиите. Съпругът ѝ протегна огромна, силна ръка и леко я побутна да седне на дивана. Но тя незабавно се надигна.

— Господин Кауърт, моля да ме извините, съвсем се обърках. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Вода с лед, ако е възможно. — Кауърт се настани в креслото. Жената излезе за момент. — Вие сте градски съветник, нали? — Въпросът на Кауърт беше преднамерено неангажиращ. Опитваше се да разпръсне надвисналото над стаята мълчание.

— Бивш — отвърна Джордж Шрайвър. — Сега просто прекарвам времето си долу в магазина. Собственик съм на два железарски магазина — един в Пачула и втори — по пътя към Пенсакола. Гледам да съм зает с нещо. Особено по това време, когато идва пролетта. — Той замълча, преди отново да продължи: — Бивш градски съветник. Някога всичко това ми беше интересно, но го изоставих, когато ни отнеха Джоани и трябваше да прекарваме толкова време по съдилищата. Нали разбирате, нещата просто се промениха и аз така и не се върнах. Голям удар беше. Ако не бяха останалите — Джордж Младши и Ани, предполагам с нас щеше да е свършено. Не зная какво бихме правили.

Госпожа Шрайвър се върна и подаде на Кауърт чаша вода с лед. Вече се бе съвзела.

— Не бих искал да ви разстройвам — каза той.

— Не. По-добре да говорим за чувствата си, отколкото да ги потискаме — отвърна Джордж Шрайвър. Той седна на дивана до съпругата си и я привлече в прегръдките си. — Човек никога не може да избяга от болката. Нещата могат да се притъпят, нали разбирате, да не бъдат толкова остри, че непрекъснато да те пробождат. Но се случва нещо дребно да върне всичко. Седя например в креслото и чувам гласа на съседско дете някъде навън и за миг си мисля, че е тя. А от това боли, господин Кауърт. Наистина боли. Или пък идвам тук сутрин да

си направя кафе, обаче сядам и започвам да гледам тия снимки. Също като вас. И единственото, за което си мисля, че то не се е случило, че всеки миг тя ще влети в стаята както преди, цялата искряща от радост и щастие, готова да се втурне към деня, защото тя си беше такова дете. Златно дете.

Очите на огромния мъж се изпълниха със сълзи, докато говореше, но гласът му остана твърд.

— Ходя на църква по-често отпреди. Все някакво успокоение е. Но най-противното, господин Кауърт, е, че и най-дребното нещо ми причинява болка. Преди година гледам по телевизията някакво предаване за гладуващите в Етиопия деца. По дяволите, това е на другия край на света, а като оставим армията, кракът ми, освен в северна Флорида, другаде не е стъпвал. Но сега всеки месец пращам пари на някакви организации за подпомагане на бедните. Сто тук, сто там. Не мога да понеса, разбирате ли, да зная, че някакви деца ще умрат, само защото няма какво да ядат. Мразя това. Мисля си колко много обичах аз своето дете и как ми го отнеха. Сигурно го правя заради нея. Трябва да съм луд. Стоя си в магазина и работя върху счетоводството, и започвам да закъснявам, и си спомням едно време, когато оставах до късно на работа и пропусках вечерята с децата, а като се приберях вкъщи, те вече спяха, особено малката ми дъщеричка, и аз отивах и я виждах там, в леглото ѝ. Би трябвало да мразя тия спомени, защото ми липсва смехът ѝ или усмивките ѝ, а те бяха ценни, господине. Като диаманти.

Джордж Шрайвър наведе главата си назад и се взря в тавана. Дишаше тежко, потеше се обилно, бялата му риза се надигаше, сякаш спомените го задушаваша.

Жена му мълчеше, но очите ѝ се зачервиха, а ръцете ѝ трепереха в скута ѝ.

— Ние сме обикновени хора, господин Кауърт — предпазливо заговори тя. — Джордж работи много и постигна нещо, за да е полесно на децата. Джордж Младши учи за инженер. Ани е много добра по химия и точните науки. Може да продължи в медицинското училище. — Очите на жената заблестяха от внезапно обзелата я гордост. — Представяте ли си това? Лекар в нашето семейство! Работихме много, за да излезе от тях нещо по-добро, нали разбирате.

— Кажете ми — предпазливо се намеси Кауърт, — какво мислите за Робърт Ърл Фъргюсън?

Настъпи мъртва тишина, докато двамата съберат мислите си. Преди да отговори, Бети Шрайвър пое дълбоко дъх.

— Има омраза по-силна от всяка омраза — каза тя. — Това е ужасен, нехристиянски гняв, господин Кауърт. Чудовищна задушавача ярост, която никога не отминава.

Джордж Шрайвър поклати глава.

— Имаше време, когато бях в състояние сам да го убия. Ей така. Не бих се замислил повече, отколкото човек, който размазва комар върху ръката си. Не зная дали и сега мога да направя подобно нещо. Виждате ли, господин Кауърт, ние тук сме консервативни хора. Ходим на църква. Приветстваме флага. Казваме молитва, преди да започнем да се храним и гласуваме за републиканците, сега, когато демократите забравиха за какво сме ги избрали. Мисля, че ако хванете десет човека от улицата, те ще ви кажат: „Не, не пращайте това момче на електрическия стол. Дайте го насам и ни оставете ние да се погрижим за него“. Преди петдесет години щяха да го линчуват. По дяволите, дори по-малко. Но мисля, че нещата се промениха. Обаче колкото повече време минава, толкова по-тежка е присъдата и за нас, не само за него. Минават месеци. Години минават. За него работят адвокати и ние научаваме за нова жалба, за ново разглеждане на делото, за ново не знам си какво, и всичко пак се връща. Нямаме възможност дори да оставим нещата зад себе си. Не че е възможно, нали разбирате. Но поне трябва да ти дадат шанса да ги сложиш някъде настрана и да караш с това, дете е останало от живота ти, колкото и тежко и зле да ти е сега. — Той въздъхна и разтърси глава. — Сякаш живеем в някакъв затвор заедно с него.

— Но вие знаете какво правя в момента, нали? — попита Кауърт.

— Да, господине — едновременно отвърнаха съпрузите.

— Разкажете ми какво знаете.

Бети Шрайвър се приведе напред.

— Знаем, че се интересувате от случая. Търсите проява на някаква несправедливост, нали така?

— Много точно го казахте.

— Какво мислите, че е било несправедливо? — попита Джордж Шрайвър. Въпросът прозвуча меко, ненаатрапчиво, без гняв.

— Ами същия въпрос исках и аз да ви задам. Какво мислите, че се е случило на процеса?

— Мисля, че тоя кучи син си получи заслуженото, това е... — сега Джордж Шрайвър леко повиши глас. Но жена му сложи ръка върху коляното му и той явно се успокои.

— Ние присъствахме през цялото време, господин Кауърт — каза Бети Шрайвър. — Всеки миг. Видяхме го да седи там. Можехме да видим някакъв страх в очите му, господине, някакъв отчаян гняв към всеки и всичко, което ставаше. Казаха ми, че мрази Пачула, мрази всички хора, бели и черни, без разлика. Виждахме тази омраза всеки път, когато се размърдаше на мястото си. Мисля, че и съдебните заседатели го виждаха.

— А доказателствата?

— Попитаха го дали го е направил и той каза: „Да“. Кой сега ще твърди, че не е така? Той призна, че го е направил. Това бяха думите му. Да ослепее дано. Собствените му думи.

Отново настъпи тишина, преди Джордж Шрайвър да продължи:

— Да, разбира се, притеснен бях, че нямаше повече доказателства. С часове сме говорили с Тани и с детектив Уилкокс за това. Тани седеше точно там, където вие седите сега. Нощи наред. Обясниха ми какво е станало. Обясниха ми, че при случаи като този нищо не е сигурно. Имахме късмет, че нещата се подредиха така, че се стигна до съд. Ами че те можеха и да не намерят Джоани, а само то вече си е късмет. Бих искал да разполагаха с повече доказателства, да, господине. Но и това, което имаха, стигаше. Разполагаха със собствените му думи, а на мен те ми бяха достатъчни.

Ето, това е, помисли си Кауърт.

— Ще напишете ли репортаж? — предпазливо запита Бети Шрайвър минута по-късно.

Кауърт кимна.

— Но все още не съм сигурен какъв точно ще бъде.

— Какво ще стане?

— Не зная.

Тя се намръщи и настоя:

— В негова полза ще бъде, нали?

— Не мога да кажа това.

— Но едва ли ще му навреди, нали?

Той отново кимна.

— Точно така. В крайна сметка, той е осъден на смърт. Няма какво повече да губи.

— Ще ми се да остане там — въздъхна тя. Надигна се и му махна да я последва. Минаха по коридора и се насочиха към едно от крилата на къщата. Жената спря пред вратата, сложи ръка на бравата, но не я отвори. — Надявам се да остане там, докато срещне своя създател. Тогава наистина ще трябва да отговаря за цялата тази омраза, за това, че ни отне нашето малко момиченце. Неговият живот не ми е нужен, господине, ни най-малко. Още по-малко пък ми е нужна смъртта му. Но вие направете каквото трябва, господин Кауърт. Просто не забравяйте и това.

Тя рязко отвори вратата.

Кауърт надникна вътре и видя спалнята на момиче. Тапетите бяха в бяло и розово, а покривката на леглото завършваше с къдрички. Имаше плюшени играчки с големи тъжни очи, а от тавана висяха ярки марионетки. Върху стените бяха сложени плакати на балерини и Мери Лу Ретън — гимнастичката. Библиотеката беше претъпкана с книги. Прочете някои от заглавията: „Тайната на Чинкотеку“, „Черният красавец“ и „Малки жени“. Върху бюрото ѝ стоеше една забавна фотография — Джоани Шрайвър странно гримирана и облечена като фрапантна двайсетгодишна госпожица. До нея стоеше кутия, препълнена с ярки карнавални бижута. В ъгъла на стаята имаше огромна къща за кукли с малки фигурки и пухкава розова боа, праметната върху леглото.

— Така изглеждаше стаята ѝ сутринта, когато ни напусна завинаги. И завинаги ще остане така.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя се извърна. От гърлото ѝ се изтръгнаха хлипове. За миг Бети остана загледана в стената с присвити рамене. После излезе с несигурни стъпки и изчезна зад друга врата, която притвори зад себе си, но не достатъчно плътно, за да заглуши болезнените ридания, които изпълниха къщата. Кауърт хвърли поглед към всекидневната и видя Джордж Шрайвър, вперил празен поглед в нищото пред себе си, неспособен да помръдне. Прииска му се да притвори собствените си очи, но вместо това откри, че не може да откъсне поглед от детската стая. Нещата, които момичетата като нея притежаваха — малките фигурки и украшения — сега натрапчиво се

набиваха в очите му и за миг усети, че не може да диша. Хлиповете на майката сякаш притискаха гърдите му. Помисли си, че е на ръба на силите си, но вместо това се извърна и излезе от стаята. Знаеше, че никога няма да я забрави, но сега само кимна с глава към детектив Уилкокс. За миг му се прииска да се извини и поблагодари на Джордж Шрайвър, но осъзна, че думите му ще бъдат толкова празни, колкото и тяхната агония. Затова, почти на пръсти, като крадец на души, той се измъкна навън.

Кауърт седна безмълвно в кабинета на лейтенант Браун. Детектив Уилкокс се настани зад бюрото и зарови в обемиста папка с надпис „ШРАЙВЪР“, без да му обръща внимание. Не бяха разменили и дума откакто напуснаха дома на семейството. Кауърт хвърли поглед през прозореца и видя внезапно излезлият бриз да превива клоните на огромния дъб. Листата му сякаш тревожно зашумоляха, после отново застинаха.

Накрая Уилкокс откри онова, което търсеше. Хвърли кафяв плик на бюрото пред журналиста и го изтръгна от унеса му.

— Ето. Видях, че оная снимка на Джоани Шрайвър на стената те заинтригува. Помислих си, че може би ще ти е любопитно да видиш как е изглеждала, когато Фъргюсън е приключил с нея.

Сега вече в тона на детектива липсваше каквато и да е претенция. Думите бяха изказани с подчертана сдържаност.

Кауърт вдигна мълчаливо плика и извади снимките. Първата беше най-отблъскваща: Джоани Шрайвър лежеше върху дисекционната маса в лабораторията по съдебна медицина преди аутопсията. С обезобразени от калта и кръвта черти на лицето. Гола. Върху момичешкото ѝ тяло едва личаха първите следи на зрелостта. Гърдите ѝ бяха набраздени от прорезните рани и промушванията, плъзнали към набъбналите ѝ зърна. Стомахът и слабините ѝ също бяха нарязани с нож. Кауърт се взираше във фотографиите и се чудеше дали няма да му прилошее, но не можеше да откъсне очи от лицето на момичето. Изглеждаше подпухнало, кожата почти висеше след часовете, прекарани под водата. Сети се за многобройните тела, които бе виждал при различни престъпления, и стотиците снимки на аутопсии от съдебните процеси. Отново сведе очи към останките на

Джоани Шрайвър и видя, че въпреки причиненото ѝ зло, приликата ѝ с момиченцето, което е била преди, беше запазена. Запечатана върху лицето ѝ, дори след смъртта. От това сякаш болката стана още по-непоносима.

Запрехвърля останалите фотографии. Повечето снимки от сцената на местопрестъплението показваха как е изглеждала, след като е била измъкната от блатото. Видя и потвърждението на онова, което Брус Уилкокс му каза. Десетки кални стъпки около тялото. Всяка нова фотография представляваше поредно потвърждение за замърсяването на околността. Кауърт само вдигна поглед, когато вратата зад него се отвори и чу гласа на Уилкокс: „Господи, Тани, какво те задържа толкова дълго?“.

Изправи се и се извърна. Очите му срещнаха погледа на лейтенант Тиъдър Браун.

— Радвам се да те видя, Кауърт. — Полицаят протегна ръка.

Кауърт мълчаливо отвърна на ръкостискането му. За миг остана загледан в него. Тани Браун беше с внушителни размери, над метър и осемдесет, с широки рамене и дълги, силни ръце. Косата му беше ниско подстригана. Носеше очила. Но най-странното бе, че е черен, с дълбоката, резонираща чернота на тъмен оникс.

— Нещо не е наред ли? — попита Тани Браун.

— Не — овладя се Кауърт. — Не знаех, че сте чернокож.

— А вие, градските момчета да не си мислите, че ние тук в затътената провинция всички сме бели дрипльовци като Уилкокс?

— Не. Просто се изненадах. Съжалявам.

— Няма проблеми. Всъщност — продължи полицаят с равен глас, — свикнал съм с подобни реакции. Но ако отидеш в Мобил, Монтгомъри или Атланта, ще откриеш много повече черни физиономии с полицейска униформа, отколкото очакваш. Нещата се променят. Дори и в полицията, макар да не е за вярване.

— Защо?

— Защото — Браун все така произнасяше думите отчетливо и равно, — единствената причина да си тук е, че си повярвал на дивотиите, които онова копеле — убиецът и неговите адвокати са ти казали.

Кауърт не отвърна. Само отново седна на мястото си, без да откъсва поглед от лейтенанта, който зае освобождения от Уилкокс стол.

Детективът грабна един сгъваем стол и се настани до лейтенанта.

— Повярва ли им? — остро попита Браун.

— Защо? Толкова ли е важно да знаеш в какво вярвам?

— Нещата ще станат по-прости. Можеш да ми кажеш да, вярвам, че сте пребили онова хлапе, за да си признае и оттук нататък вече няма кой знае какво да си говорим. Аз ще ти кажа, не, не сме го направили, това е абсурдно, а ти можеш да си го запишеш в малкото си тефтерче и нещата да приключат. Ще си направиш статията и всичко ще си дойде на място.

— Ами да не опростяваме толкова нещата — отвърна Кауърт.

— Съгласен съм — каза Браун. — И така, какво те интересува?

— Всичко ме интересува. От самото начало. Особено съм любопитен да разбера кое ви е накарало да арестувате Фъргюсън, а после искам да науча повече и за признанието. И гледай да не пропуснеш нещо. Нали така казваш на някого, от когото се готвиш да измъкнеш показания?

Тани Браун намести масивното си тяло в креслото и се усмихна, но не защото чувото му хареса.

— Да, така казвам — размърда се замислено на мястото си той, без да изпуска Кауърт от поглед. — Робърт Ърл Фъргюсън водеше списъка от заподозрени още от минутата, в която открихме момичето.

— Защо?

— Заподозрян беше и в други правонарушения.

— Какво? Това не го бях чувал. Какви други правонарушения?

— Половин дузина изнасилвания в Санта Роза, покрай границата на Алабама, недалеч от Атмор и Бей Майнът.

— С какви доказателства разполагате, че е бил замесен в тях?

Браун поклати глава.

— Нямаме доказателства, физически много напомня събраните от детективите в съответните райони описания. И по време всички изнасилвания съвпадат с периодите, през които той е отсъствал от училище, бил е във ваканция или е гостувал на тая негова баба.

— Е, и?

— Ами това е.

Кауърт замълча за момент.

— Това ли е всичко? Никакви съдебномедицински доказателства, които да го свържат с тези престъпления? Предполагам, че сте

показали фотографията му на жените.

— Да. Но никоя не го разпозна.

— А косъмът, който сте открили в колата му — онзи, дето не е от Джоани Шрайвър — сравнихте ли го с останалите жертви?

— Да.

— И?

— Липсват съответствия.

— И начинът на действие при другите случаи е бил същият като нападението над Шрайвър?

— Не. При всеки от останалите случаи има някакво сходство, но има и различия. При два от случаите жертвите са били заплашени с огнестрелно оръжие, а при други два — с нож. Две от жените са били проследени до дома им. Едната е тичала. Не установихме никакви съответствия.

— Жертвите бели ли са били? — попита Кауърт.

— Да.

— На възрастта на Джоани Шрайвър?

— Не. Всички са зрели жени.

Кауърт замълча, преди да продължи с въпросите си.

— Запознат си, вярвам, със статистиките на ФБР относно изнасилванията на бели от черни?

— Убеден съм, че ти ще ми разкажеш за това.

Кауърт явно се раздражни.

— По-малко от четири процента от случаите в цялата страна. Подобни инциденти са рядкост, въпреки стереотипното мислене и параноята. Колко случая на изнасилване на бели от черни имате в Пачула преди Робърт Ърл Фъргюсън?

— Нито един, доколкото мога да си спомня. И не ми изнасяй лекции за стереотипите. — Браун хвърли поглед към Кауърт. Уилкокс нервно се размърда на стола си. — Статистиките не означават нищо — добави той по-меко.

— Така ли? — Кауърт изглеждаше заинтригуван. — Но той е бил у дома си за ваканцията.

— Точно така.

— И никой не го е харесвал особено. Това вече сам го разбрах.

— Точно така. Той беше мръсен плъх. Гледаше на хората отвисоко.

Кауърт се взря в полицаия.

— Знаеш колко глупаво звучи това, нали? Един неособено популярен човек идва на гости на баба си и вие му лепвате няколко обвинения в изнасилване. Не е странно, че не му е харесвало тук.

Тани Браун понечи да каже нещо гневно в отговор, но замълча. За няколко секунди остана загледан в Кауърт, сякаш се опитваше да го изпепели с поглед. Накрая бавно изрече:

— Да, зная колко глупаво звучи това. От нас тук не се очаква да сме много умни. — Очите му внезапно се присвиха.

Кауърт се приведе напред и заговори с равен, безстрастен глас. Няма да ме уплашиш, помисли си той.

— И затова направо сте отишли в къщата на баба му?

— Точно така.

Браун пак понечи да каже нещо, но после рязко затвори уста. Кауърт чувстваше напрежението помежду им и предполагаше какво е онова, което лейтенантът искаше да каже. Каза го той, вместо него:

— Защото си имал някакво усещане, нали? Онова вездесъщо шесто чувство на ченгетата. Подозрение, на което е трябвало да реагираш. Това искаше да кажеш, а?

Браун се втренчи в него.

— Да. Точно така. — Той замълча и погледна Уилкокс, после отново се обърна към Кауърт. — Брус каза, че си доста хлъзгав — предпазливо заговори той, — но предполагам, сам трябва да се убедя.

Кауърт отвърна на лейтенанта със същия леден поглед.

— Не съм хлъзгав. Просто си върша работата.

— Не, това не е вярно — кисело отвърна Браун. — Аз не бих се опитвал да измъкна оня убиец от отдела за осъдените на смърт.

Журналистът и полицаят замълчаха.

— Това няма да е честно — обади се Браун.

— Честно ще е, ако се опитваш да ме убедиш, че Фъргюсън е лъжец.

Браун се изправи и нервно закрочи. Явно трескаво обмисляше нещо. В движенията му имаше нервна напрегнатост. Приличаше на спринтьор на стартовата линия в очакване на сигналния изстрел. С лекота движеше мускулестото си тяло. Държеше да остави впечатление у Кауърт, че не е човек, на когото усещането, че е хванат

на тясно, в малката стая или от обстоятелствата, би доставило удоволствие.

— Той беше виновен — заяви полицаят. — Знаех го от момента, в който го видях, дълго преди убийството на Джоани. Това не е доказателство, наистина, но го знаех.

— Кога беше това?

— Година преди убийството. Налетях на него точно пред училището. Седеше си в тая негова кола и гледаше децата, които си тръгваха към къщи.

— Ти какво правеше там?

— Отидох да прибера дъщеря си. Тогава го забелязах. После го видях още няколко пъти. Винаги правеше нещо, което ме караше да се чувствам особено. Висеше на неудобно място по неудобно време. Или бавно шофираше надолу по улицата след някоя млада жена. Не съм единственият, който го е забелязвал. Патрулиращи полицаи от Пачула дойдоха и ми казаха същото. Веднъж се мотаел, някъде към полунощ, непосредствено под един малък жилищен блок. Когато патрулната кола се задала, направил опит да се скрие. Това не са неща, които говорят добре за него. Но все пак...

— Все още не съм чул нещо, което да прилича на доказателство.

— По дяволите! — за пръв път лейтенантът повиши глас. — Не чу ли? Нямаме такива. Разполагаме само с впечатления. Впечатления като това, когато отиваме до дома на Фъргюсън и го намираме да стърже до блясък тая своя кола и категорично да отрича каквото и да е за парчето от постелката. Като това, че първото нещо, което чухме от устата му, още преди да сме му задали някакъв въпрос, беше: „Нищо не съм направил на онова момиче“. И как седеше в стаята за разпити и се хилеше, защото знаеше, че не разполагаме с нищо. А като съберем всички тия впечатления, получаваме нещо повече от гол инстинкт, защото в крайна сметка той проговори. Да, господине, всички тия впечатления се оказаха абсолютно верни, защото той призна, че е убил момичето.

— А къде е ножът? Бяха ли дрехите му зацапани с кръв или кал?

— Не ни каза.

— Каза ли ви как я е причакал край училището? Как я е накарал да се качи в колата си? Какво ѝ е казал? Тя съпротивлявала ли се е? Какво ви каза?

— Ето, по дяволите, сам прочети.

Лейтенант Браун сграбчи няколко листа от бюрото си и ги хвърли към Кауърт. Той погледна надолу и видя, че това е запис на признанията, направени от стенографа на съда. Само три кратки страници. Двата детективи му бяха прочели правата, осведомили го бяха и за правото му на адвокат. Тази част от показанията обхващаше повече от страница. Питаха го дали разбира казаното и той беше потвърдил. Формулирали бяха първия си въпрос в типичен полицейски маниер: „Значи, около три часа следобед на 4 май 1987 г., имали ли сте причина да бъдете на пресечката между улиците «Гранд» и «Спринг», в близост до началното училище?“. И Фъргюсън бе отвърнал едносрично: „Да“. Детективите го бяха попитали дали е видял момиченцето, впоследствие станало му известно като Джоани Шрайвър, и отново отговорът му беше едносричен и утвърдителен. После усърдно го бяха превели през целия сценарий, всеки път формулираха изложението като въпрос и получаваха положителен отговор, но никой от тях не си беше дал труда да уточни и най-незначителния детайл. Когато го бяха запитали за оръжието и за други съществени подробности около престъплението, той отвърнал, че не си спомня. Последният въпрос беше явно преднамерен. Той го бе изпратил на електрическия стол: „В онзи ден вие отидохте ли на споменатото място с намерението да отвлечете и убиее някое момиче?“. И Фъргюсън отново бе отвърнал с едно просто, ужасно „Да“.

Кауърт поклати глава. Единственото, което Фъргюсън повтаряше, беше думата „Да“. Вдигна глава към Браун и Уилкокс.

— Не е съвсем типично признание, нали?

Уилкокс, който седеше неспокойно и от време на време се раздвижваше с явно, растящо нетърпение, накрая скочи с почервеняло от гняв лице и размаха юмрук към репортера:

— Какво, по дяволите, търсиш? Майната ти, това, че е обработил онова дете е толкова сигурно, колкото и че аз седя сега тук. Ти просто не искаш да видиш истината.

— Истината?

Кауърт поклати глава и Уилкокс избухна. Скочи иззад бюрото, сграбчи якето на журналиста и го изправи на крака.

— Задник такъв, наистина ще ме накараш да побеснея! Не искаш това, нали?

Тани Браун надигна огромното си туловище иззад бюрото, сграбчи детектива с едната си ръка, отдръпна го назад, а с другата с лекота задържа по-дребния и жилав мъж. Той не каза нищо, дори когато Уилкокс се извърна към шефа си, все още без да може да овладее гнева си. Детективът се опита да каже нещо на Браун, после се извърна към Кауърт. Накрая полузадушен, със свити в юмруци длани, излетя от кабинета.

Кауърт оправи якето си и тежко се отпусна върху стола. Дишаше дълбоко и чувстваше адреналинът да пулсира в слепоочията му. Изминаха няколко минути в напрегнато мълчание, преди да вдигне поглед към Браун.

— И сега ли ще ми разправяш, че не сте приложили физическо насилие над Фъргюсън? И че той не си е изпуснал нервите през трийсет и шестте часа на разпита?

Лейтенантът замълча за момент, сякаш преди да отговори искаше да прецени последиците от избухването на детектива. После поклати глава.

— Всъщност, истината е, че това се случи. В началото, един или два пъти, преди да го спра. Просто удари Фъргюсън през лицето.

— Не го е удрял в корема?

— Не съм видял подобно нещо.

— А какво ще кажеш за телефонния указател?

— Стара техника — тъжно призна Браун. Гласът му внезапно стана по-тих. — Не. Освен ако Фъргюсън не твърди противното.

За пръв път лейтенантът се извърна и погледна през прозореца. След минута или две продължи:

— Не мисля, че мога да те накарам да разбереш. Смъртта на това малко момиче изнерви всички ни и още не можем да дойдем на себе си. Най-тежко беше за нас. Сред цялата тая бъркотия трябваше да скалпим някакъв случай. Не беше по силите ни. Ние не сме нито лоши, нито злонамерени. Просто искахме да хванем убиеца. Аз не съм спал три дни. Нито пък който и да е друг. Но разполагахме с него, той ни беше подръка, хилеше ни се, сякаш нищо не бе станало. Не мога да виня Брус Уилкокс, че си изпусна нервите. Мисля, че всички бяхме на ръба. И тогава получихме едно такова признание — прав си, не е по

книгите, но колкото и недостатъчно да е, беше всичко, което успяхме да изтръгнем от това необщително копеле. Обвинението е същото с бели конци. Всички го знаем. И ти идваш, почваш да задаваш въпроси, а всеки от тия въпроси нищи конците и ние почваме да излудяваме. Ето. Това е моето извинение заради колегата ми. И задето те изпратих у семейство Шрайвър. Не искам това обвинение да се разпадне. Още по-малко пък да го изпусна. С какви очи ще погледна хората? Как ще се прибера у дома, при семейството си? Няма да имам сили себе си да погледна. Искам тоя човек да умре, заради това, дето го е направил.

Лейтенантът приключи с признанието си и зачака отговора на Кауърт. Репортерът почувства, че печели точки и реши да затвърди победата си.

— Какво е отношението във вашия отдел относно внасянето на оръжие в стаите за разпит?

— Просто: оръжието е забранено. Дежурният сержант отговаря за това. Всеки полицай го знае. Защо?

— Би ли имал нещо против да се изправиш за момент?

Браун вдигна рамене и стана.

— Позволи ми да видя глезените ти.

Детективът изглеждаше изненадан и се поколеба.

— Не разбирам.

— Бъди така добър, лейтенанте.

Браун хвърли гневен поглед към него.

— Това ли искаш да видиш? — Той вдигна обувтия си в панталон крак и опря обувката си върху бюрото. Там, привързан към прасеца му с кожен каиш, имаше един 38-калибров револвер с рязано дуло.

Лейтенантът свали крака си.

— Обаче ти не си насочвал това оръжие към Фъргюсън и не си му казвал, че ще го убиеш, ако не си признае, нали?

— Не, категорично не. — В гласа на лейтенанта се прокрадна ледено възмущение.

— И никога не си натискал спусъка при празен барабан?

— Не.

— А той откъде ще знае за това оръжие, ако не му го беше показал?

Браун впи поглед в Кауърт. В очите му се четеше леден гняв.

— Разговорът е приключен — отсече той и посочи към вратата.

— Грешис — надигна се Каурт. — Едва сега започва.

ПЕТ. ОТНОВО В ОТДЕЛЕНИЕТО ЗА ОСЪДЕНИ НА СМЪРТ

За всеки репортер идва момент, в който както пространството пред окуляра на стрелеца се стеснява към центъра на мишената, всичко странично избледнява и случаят добива конкретни очертания. Пропуските в изложението, липсите, които трябва да бъдат запълнени с информация, вече са очевидни и подобно на гробокопач, който хвърля лопати пръст върху ковчега, и репортерът запълва празнотите в своята версия.

За Матю Кауърт този момент бе настъпил.

Той нетърпеливо потропваше с пръсти по покритата с линолеум маса, докато чакаше сержант Роджърс да въведе Фъргюсън в стаята за срещи. След пътуването до Пачула в него кипяха въпроси, чийто отговор трябваше да бъде намерен. Историята се поуталожил в съзнанието му. Това стана в момента, в който Тани Браун гневно призна, че Фъргюсън е бил ударен от Уилкокс. Малкото признание отключи куп лъжи. Матю Кауърт нямаше представа какво точно се е случило между детективите и тяхната жертва, но знаеше, че съществуваха достатъчно въпроси, които да потвърдят неговия разказ и евентуално да доведат до преразглеждане на случая. Онова, което той сега отчаяно търсеше, беше вторият елемент. Ако Фъргюсън не е убил момиченцето, кой тогава е убиецът? Когато Фъргюсън се появи на вратата с незапалена цигара между устните и пълни с документи папки, Кауърт едва се овладя да не скочи на крака.

Двамата мъже си подадоха ръце. Кауърт не откъсна поглед от Фъргюсън, докато той се настани на стола срещу него.

— Аз съм отвън — каза сержантът и остави репортера и затворника в малката стая. Резето на вратата шумно изщрака.

Затворникът се усмихваше. Не с радост, а с някакво самодоволство и само за миг, когато сравни усмивката пред себе си с ледения гняв в очите на Тани Браун, Кауърт почувства, че в него се надига неопределено вълнение. После това усещане утихна. Фъргюсън шумно тръсна документите върху масата.

— Знаех, че ще се върнеш — заяви той. — Знаех какво ще откриеш там.

— И какво мислиш съм открил?

— Че съм ти казал истината.

Кауърт се поколеба, но реши малко да посмачка самочувствието на затворника.

— Открих, че си ми разказал някои истини.

Фъргюсън веднага настръхна.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Не говори ли с ония ченгета? Не видя ли тоя скапан, дървеняшки град? Не видя ли какво място е това?

— Едно от тия скапани ченгета беше черен. Това не ми го каза.

— Какво, ти да не мислиш, че само защото е със същия цвят като мен, това слага нещата по местата им? Да не мислиш, че ми е като брат? Че и той не е същият расист като оня червей, колегата му? Къде сте били, господин Репортер? Тани Браун е по-тежък случай и от най-шибания шериф, който можеш да си представиш. Пред него всички ченгета и биячи от Дълбокия Юг приличат на сбирщина милозливи бабички от някоя благотворителна организация. Той е бял до мозъка на костите си и единственото, което мрази повече от себе си, са хората от неговия цвят. Ами че вземи поразпитай малко. Открий кой е големият бияч на Пачула. Хората ще ти кажат, че е тая свиня. Уверявам те.

Фъргюсън беше скочил на крака. Крачеше из килията, удряше с юмрук върху разтворената си длан и острият звук отмерваше думите.

— Не разговаря ли с оня дърт пияница, адвоката, дето ме продаде тук?

— Говорих с него.

— С баба ми разговаря ли?

— Да.

— Прегледа ли случая?

— Видях, че не разполагат кой знае с какво.

— Видя ли защо им беше нужно това признание?

— Видях.

— Видя ли оръжието?

— Видях го.

— Прочете ли признанията?

— Прочетох ги.

— Те ме биха, тия копелета.

— Признаха, че са те ударили един-два пъти.

— Един-два пъти! Божичко! Как звучи само. А може и да са казали, че е било приятелско потупване? По-скоро малка грешка, отколкото истински побой.

— Ами наистина намекнаха нещо такова.

— Копелета!

— Не го вземай навътре.

— Не го вземай навътре! Ти ще ми кажеш как да го вземам! Ония кучи синове си седят там и могат да разправят каквото им дойде. А аз? Единственото, което имам, са стените и електрическият стол, дето ме чака.

Фъргюсън повиши глас и отново отвори уста, но внезапно замълча и спря наред стаята. Хвърли поглед към Кауърт, сякаш се опитваше да си възвърне хладнокръвието, което толкова лесно му се изплъзваше. Изглежда напрегнато обмисляше с какво да продължи.

— Наясно ли си, Матю Кауърт, че тук сме притиснати отвсякъде? Знаеш какво означава това, нали? — Тонът на Фъргюсън беше повече от сдържан.

— Кажи ми.

— Губернаторът подписва смъртна присъда. Заклучват ни в килии по двайсет и четири часа на ден, докато присъдата изтече или се осъществи екзекуцията.

— Какво става?

— При петото обжалване съдопроизводството се преустановява. — Фъргюсън поклати глава. — А и ти вече си на ръба. Знаеш как стават тия неща. Първо отправяш всички възможни иски, които произтичат от делото. После поставяш на обсъждане по-важни проблеми — спазването на конституционните ти права или проблема със смъртното наказание, например. Или може би расистката предубеденост на съдебните заседатели. Това са любимите теми тук. И поддържаеш спора около тях. Опитваш се да откриеш нещо ново. Нещо, за което законодателните мозъци още не са се сетили. И така, до края. Тик-так, тик-так. Времето изтича.

Фъргюсън се върна при стола си, седна прилежно и постави ръце на масата пред себе си.

— Знаеш ли какво прави затворът с душата ти? Кара я да замръзне отвътре. В клопка си. Сякаш тоя проклет часовник отброява всяка минута в сърцето ти. Чувстваш, че ще умреш, че някой ден те ще дойдат и ще отключат килията ти, защото смъртната присъда с твоето име е била подписана. Все едно че те убиват тук. Бавно. Оставят кръвта ти да изтече капка по капка и така до края. Затова осъдените на смърт полудяват. Можеш да попиташ сержант Роджърс, той ще ти каже. Първо започват гневните викове и крясъци, но това продължава само няколко минути. После идва тишината. Почти можеш да чуеш гадните кошмари, от които те побиват тръпки. После се случва нещо. Някакъв дребен шум и тишината вече я няма, защото някои от мъжете отново започват да крещат. Един крещя цели дванайсет часа, преди да припадне. Затворът изстиска всичко добро от теб, остава ти само омразата и лудостта. Само това остава. И тогава те отвеждат.

Последните думи бяха изречени с много мек глас. После Фъргюсън стана и отново закрочи.

— Знаеш ли какво най-много мразя в Пачула? Самодоволството там. Толкова е хубаво. Дяволски тихо и приятно.

Фъргюсън сви дланта си в юмрук.

— Мразех начина, по който всяко нещо си имаше свое място и работеше по някакво правило. Всички се познаваха и знаеха как ще премине животът им. Ставаш сутрин. Отиваш на работа. Да, господине, не, господине. Прибираш се вкъщи. Наливаш си питие. Ядеш вечерята см. Включваш телевизора. Лягаш си. И на следващия ден пак същото. В петък вечер отиваш на някоя игра в гимназията. В събота — на пикник. В неделя — на църква. Няма разлика дали си бял или черен, като оставим настрана това, че белите движат нещата, а черните вдигат и влачат както навсякъде на юг. И не понасях, че това се харесваше на всички. Божичко, колко харесваша рутината. Влациш се напред-назад всеки ден, също като вчера, също като утре. Година след година.

— А ти?

— Прав си. Аз не пасвах. Защото исках нещо различно. Исках да направя нещо от себе си. Баба, и тя беше същата. Черните там някога разправяха, че тя е силна старица, която важничи с това колко е добре, макар че живее в малка барака дори без мивка вътре, а в задния двор са кокошките ѝ. Ония, дето са си пробили път — като тоя шибан Тани

Браун — не понасяха гордостта ѝ. Не понасяха, че пред никого не скланя глава. Ти си я видял. Заприлича ли ти на човек, който ще отстъпи встрани, за да мине някой друг?

— Не.

— Цял живот се е борила. И когато аз отидох там и не се показах сговорчив, както на тях им се искаше, ами те просто се нахвърлиха отгоре ми.

Изглежда беше готов да продължи, но Кауърт го спря.

— Добре, Фъргюсън, добре. Да допуснем, че всичко това е така. И да кажем, че напиша репортаж: „Неубедителни доказателства. Съмнителна идентификация. Лош адвокат. Насилствено изтръгнати признания“. Това е само половината от онова, което обеща. — Сега Фъргюсън го слушаше с цялото си внимание. — Искам името. Истинският убиец, който обеща. Престани да извърташ.

— Какви гаранции...

— Никакви. Моят репортаж, такъв, какъвто го напиша.

— Да, но става дума за моя живот. Или за моята смърт.

— Никакви гаранции.

Фъргюсън седна и впери поглед в Кауърт.

— Какво всъщност знаеш за мен?

Въпросът му озадачи Кауърт. Какво наистина знаеше той?

— Онова, което си ми разказал. Което другите ми казаха.

— Мислиш ли, че ме познаваш?

— Малко, може би.

— Грещиш — изръмжа Фъргюсън. Изглежда се колебаеше и сякаш премисляше онова, което току-що каза. — Аз съм такъв, какъвто ме виждаш. Може и да не съм свършен и сигурно съм казал и направил неща, които не е трябвало. Може да не е трябвало дотолкова да усмърдявам този град, че като се зададе някоя беда, единствената мисъл, дето се е завъртяла в главите им, е била как да ме докопат и да стоварят върху ми проблемите си, без да им пука.

— Не разбирам.

— Ще разбереш. — Фъргюсън притвори очи. — Зная, че понякога може би изглеждам малко странен, но човек трябва да е такъв, какъвто е, нали?

— Предполагам.

— Ето това се случи в Пачула, разбираш ли? Бедата се стовари върху града. Спря за малко, а после ме остави да мета след нея и да събирам парченцата съсипан живот. — Видя израза, изписан върху лицето на Кауърт, и се разсмя. — Да опитаме отново. Представи си някакъв човек. Кара си колата на юг и се отбива в Пачула. Спира да хапне — може някой сандвич с пържени картофи под някое дърво, точно до училището. Вижда някакво момиченце. Заговаря го и го качва в колата си, защото изглежда добре. Видял си онова място. Не е трудно само след минути да си вече при блатото. Наоколо няма никой и е тихо. Оправя я там и си заминава. Завинаги си тръгва, без да се замисли какво ми е сторил за една или две минути. Единственото, което ще си спомни, е колко гот му е било да убие онова момиченце.

— Продължавай.

— Кара си напред-назад из щата. Малък проблем в Бей Сити. Още един в Талахаса. Орландо. Лейкленд. Тампа. По целия път към Маями. Ученичка. Двойка туристи. Сервитьорка в бар. Проблемът е, че когато идва в големия град, той вече не е толкова внимателен и съвсем му е отпуснал края. Ново убийство. Звучи ли познато?

— Като че ли. Продължавай.

— След няколко години по съдилищата, мъжът свършва в тоя затвор, в отделението за осъдените на смърт. И какво открива тук? Голям пиниз. Най-големият, който можеш да си представиш. Мъжът в съседната килия чака присъдата си за престъплението, което той е направил и вече почти го е забравил, защото е извършил толкова много престъпления, че всичко се е объркало в главата му. И това толкова го разсмива, че едва не се пръсва от смях. Само дето за човека от съседната килия то не е толкова смешно, нали?

— Искаш да кажеш, че...

— Точно така, Матю Кауърт. Мъжът, който е убил Джоани Шрайвър, е тук, в това отделение. Чувал ли си за човек на име Блеър Съливан?

Кауърт рязко пое дъх. Името избухна като шрапнел в главата му.

— Да.

— Всички са чували за Блеър Съливан, нали така, господин Репортер?

— Да.

— Е, ами той е човекът, който я е обработил.

Кауърт почувства, че лицето му се изпълва с кръв. Прииска му се да разхлаби връзката си, да подаде глава през някакъв прозорец, да подиша малко въздух.

— Как разбра?

— Той ми го каза! Макар че това е най-смешното.

— Разкажи ми какво точно ти каза.

— Наскоро, след като го доведоха тук, го преместиха в килията до моята. Той не е с всичкия си, нали разбираш. Смее се и когато няма повод. И плаче без причина. Говори на себе си. И с Господа приказва. По дяволите, тоя човек има един отвратителен мек глас, щом заговори, сякаш съска като змия или и аз не знам какво. Най-смахнатото копеле, което съм срещал. Но е хитър като лисица. Както и да е, след седмица или две с него се поразговорихме и той ме пита какво правя тук. И аз му казвам истината: „Осъден съм на смърт за престъпление, което не съм извършил“. Той се захили. Киска се и ме пита какво престъпление. И аз му казвам: „Едно малко момиче в Пачула“. Малко русо момиче, пита той, със скоби на зъбите? Да, казвам аз. И тогава той почва да се смее като побъркан. В началото на май ли? Точно така, казвам аз. Малко момиче, цялото нарязано с нож и захвърлено в едно блато? — пита той. И аз отново казвам точно така, ама ти откъде знаеш толкова много? А той продължава да се хили, хрипти и още малко и по земята ще почне да се търкаля. Едва не се задуши. Толкова му беше смешно. По дяволите, вика той, зная кой е оправил онова момиче, щото това съм аз. А тя си беше направо страхотна. Човече, казва той, ти си най-жалкия педераст в тоя затвор, и продължава да се хили. Бях готов да го убия направо там, разбираш ли, на място. Разкрещях се и завих. Готов бях пръчките да изкъртя. И тогава в отделението нахлу взвод тъпаци като тия, дето сигурно си виждал по филмите за нацистките концлагери, с бронирани жилетки, които и нападение на противовъздушна артилерия ще издържат, с палки и каски. Насиниха ми задника и ме бутнаха в изолатора. Знаеш ли какво е това изолатор? Една малка стая без прозорец, с кофа и циментено легло. Хвърлят те там гол, докато се укротиш. Когато излязох, вече го бяха преместили в друго отделение. Не тренираме по едно и също време и затова не го виждам. Ако щеш вярвай, ама много е зле. Понякога вечер го чувам да крещи името ми. Боби Ърл, вика той, що си толкоз черен и гаден.

Боооби Ъррррл! Що не ми казваш нищоооо? И после, като не отговоря, почва да се хили. Просто се хили, и хили, и хили.

Кауърт потръпна. Искаше му се да остане насаме и да осмисли историята, която току-що чу, но нямаше време. Думите на Робърт Ърл Фъргюсън го караха да се чувства като притиснат в стената с нож в гърлото.

— Мога ли да докажа това?

— Не зная, човече! Не е моя работа да доказвам каквото и да е!

— Мога ли да го потвърдя?

— По дяволите! Сержантът ще ти каже, че им се е наложило да отделят Съливан от мен. Но че не знае защо. Никой, освен теб, мен и него, не знае защо.

— Но аз не мога...

— Не ми се слуша какво можете и не можете, господин Журналист. Цял живот чувам хората да ми говорят, че не може. Не можеш да бъдеш това, не можеш да имаш онова, дори не можеш и да си помислиш еди-какво си. И така цял живот, човече. Вече не искам да го чувам.

Кауърт слушаше, без да продума.

— Добре — каза той, — ще проверя...

Фъргюсън леко се извърна, вдигна лице и впери блеснал от гняв поглед в него.

— Точно така. Провери — каза затворникът. — Върви и попитай онова копеле. И дано разбереш, по дяволите.

Фъргюсън рязко се надигна и се отблъсна от масата.

— Сега вече знаеш. Какво ще правиш оттук нататък? Какво можеш да направиш? Върви и задавай още шибани въпроси, но гледай да съм жив, преди да приключиш.

После отиде до вратата и зачука по нея. Ударите отекваха като изстрели в малката стая.

— Приключихме тук! — извика той. — Сержант Роджърс! По дяволите! — Вратата поддаде под силата на ударите му. Когато охраната отвори, Фъргюсън хвърли един последен поглед назад към Кауърт и заяви: — Искам да се върна в килията си. Искам да остана сам. Не са ми нужни повече разговори. Не, господине. — Протегна напред ръце, за да сложат белезници около тях. Когато белезниците щракнаха около китките му, той отново изви очи към репортера.

Погледът му беше пронизващ, остър, изпълнен с предизвикателство и настойчивост. После се извърна и изчезна зад вратата.

Кауърт остана сам. Имаше чувството, че стои на ръба на водовъртеж, който всеки миг ще го повлече.

Когато го поведоха извън затвора, Кауърт попита сержанта:

— Къде е Блеър Съливан?

— Съли? — изсумтя сержант Роджърс. — В крило Q. Седи си по цял ден в килията, четете Библията и пише писма. Купища писма до разни психиатри и семействата на жертвите. Описва с нецензурни думи какво е причинил на близките им. Тях не ги изпращаме по пощата. Това не му го казваме, но мисля, че той се сеца. — Сержантът поклати глава. — Не е с всичкия си. А има и зъб на Робърт Ърл. Вика го по име, сякаш му се подиграва, понякога посред нощ. Боби Ърл каза ли ти, че се опита да убие Съливан, докато бяха в съседни килии? Доста странно, наистина. Отначало се разбираха добре, говореха си през решетките. После Робърт Ърл побесня, почна да крещи и да се мята насам-натам. Опитваше се да докопа Съливан. Това е единственият път, когато ни е създавал проблеми. Пратихме го в дупката на малка почивка. Сега са в отделни списъци.

— Какво означава това?

— Ами точно каквото значи. Никакъв контакт помежду им, при никакви обстоятелства. Това е списък, с който се опитваме да предпазим момчетата да не се изтрепят помежду си, преди държавата да сполучи да им пусне електрически ток по законния ред.

— Мога ли да поговоря със Съливан?

Сержантът поклати глава.

— Този човек е изключително зъл, Кауърт. По дяволите, от него и мен ме побиват тръпки, а на тоя свят аз съм видял главорези всякакви.

— Защо?

— Ами нали знаеш, ние тук имаме типове, които могат да те убият, без окото им да мигне. За тях животът няма никаква стойност. Имаме луди и сексуални манияци, и психопати, и търсачи на силни усещания, и платени убийци, и жадни за сензации личности, дето вие им викате. Но Съливан, той е нещо друго. Не мога да ти кажа точно

защо. Пасва на всички категории, които си ги имаме тук. Като ония гущери, дето си менят цвета...

— Хамелеони?

— Ъ-хъ. Точно така. Той е по малко от всичко. Не е някакъв конкретен тип. — Сержант Роджърс замълча. — Този човек просто ме плаши. Не бих казал, че ми е приятно да гледам, когато слагат някого на стола, но няма и да се замисля, ако трябва да вържа ремъците около китките на това копеле. И надявам се да го направя по-скоро.

— Как така? Той е в отделението от около година, нали?

— Да. Но изрита всичките си адвокати, като онова момче от Юта пред няколко години. Делото му виси направо при Върховния съд и той вика, каквото те решат, това ще е. Казва, че няма търпение да отиде в ада, защото там ще постелят червен килим пред него.

— И мислиш, че няма да промени мнението си?

— Гарантирам ти. Не е като другите. Различен е дори и от останалите убийци. И окоето му няма да мигне. Дали ще живее, или ще умре, за него е все тая. Обзалагам се, че просто ще се изсмее, както се смее на всичко, и ще се настани на стола, сякаш не е нещо кой зае какво.

— Нужно ми е да поговоря с него.

— Няма човек, на когото подобно нещо да е нужно.

— Но аз трябва да говоря с него. Можеш ли да го уредиш?

Роджърс спря и се вгледа в журналиста.

— Това има ли някаква връзка с Боби Ърл?

— Може би.

Сержантът вдигна рамене.

— Ами единственото, което мога да направя, е да го попитам. Ако той каже да, ще го уредя. Ако каже не, значи не.

— Добре.

— Няма да е като разговора ти с Боби Ърл в апартамента за осъдените на смърт. Ще трябва да използваме клетката.

— Където и да е. Само ми направи тази услуга.

— Добре, Кауърт. Обади ми се утре сутринта и аз ще гледам да ти дам някакъв отговор.

Двамата мълчаливо минаха през изхода на затвора. За момент спряха във вестибюла пред вратите. После Роджърс излезе заедно с Кауърт. Засенчи очите си с ръка и вдигна поглед към бледото небе и

яркото слънце. Сержантът стоеше и вдишваше свежия въздух с притворени очи, сякаш се опитваше да пропъди хладината на затвора. После поклати глава и без да отрони и дума повече, отново влезе вътре.

Фъргюсън е прав, мислеше си Кауърт. Всички знаят кой е Блеър Съливан.

Във Флорида убийците се множаха по уникален начин. Сякаш подобно на чепатите мангрови дървета, които никнеха върху просмуканата със солена вода тиня до океана, злото беше хвърлило корени в щата и си проправяше път към глъбините на земята. Хора от другите щати прииждаха тук в тревожно големи размери, навярно подвластни на някакво необичайно гравитационно привличане, носени от приливите и отливите на ужасяващите човешки копнежи. Това придаваше на щата усещане за рутинна близост със злото, безразличие към параноика, който открива огън с автоматично оръжие в ресторант за бързо хранене или към подпухналите от водата и проядените от червеите тела на пласъорите на наркотици в Евърглейдс. Скитници, смахнати, наемни убийци, убийци, подтиквани от лудост, страст, лишени от разум или чувства, изглежда всички откриваха своя път към Флорида.

Блеър Съливан бе избил десетки хора, преди да стигне до Маями. И го признаваше. Наистина, убийствата не бяха преднамерени. Просто хора, озовали се на пътя му, са били отнесени от смъртта. Човек от рецепцията на малък крайпътен мотел, сервитьорка в кафене, продавач в малък магазин, двойка възрастни туристи, които сменяли гума край пътя. Това, което правеше поредицата убийства толкова ужасяваща, беше случайността. Някои от жертвите бяха ограбвани. Други изнасилвани. Трети просто убивани, без явна причина, като човека от бензиностанцията, застрелян през стъклото на кабината, не за да бъде ограбен, а защото се забавил да върне рестото на двайсетдоларова банкнота. Арестували го в Маями минути след като приключил с млада двойка, която открил да се прегръща на един изоставен път. Преди това се позабавлявал с тях. Вързал момчето и го принудил да гледа, докато изнасилвал момичето, а после момичето станало свидетел как прерязал гърлото на момчето. Тъкмо разсичал

тялото на младата жена, когато патрулът, охраняващ района, го засякъл. „Просто лош късмет — арогантно и без сянка от разкаяние заявил Съливан на съдията при издаването на присъдата. — Ако бях малко по-бърз, щях да оправя и ченгето.“

Кауърт вдигна слушалката на телефона в стаята си и след няколко минути получи връзка с главната редакция на „Маями Джърнъл“. Попита за Една Макгий, репортер от съдилищата, която навремето проследи обвинението и присъдата на Съливан. В телефонната слушалка зазвуча парче от Мюзък, преди да чуе гласа ѝ.

— Здравсти, Една.

— Мати? Къде си?

— Натикан в един мотел в Старки за двайсетачка на вечер. Опитвам се да навляза в случая.

— Ще ме осведомиш, ако научиш нещо, нали? Как вървят иначе нещата? Тук наоколо се носят слухове, че си надушил следа.

— Горещо-долу.

— Оня тип наистина ли е убил момичето?

— Не зная. Има някои неща, които са много съмнителни. Даже ченгетата признаха, че са го били, за да изтръгнат признание от него. Не толкова тежко, както той казва, разбира се, но все пак.

— Наистина ли? Звучи добре. Нали знаеш, дори само намек за насилие може да накара някой съдия да отхвърли признанието. А ако ченгетата потвърдят, че са лъгали, дори и малко, стой и гледай.

— Това ме притеснява, Една. Защо ще признават, че са го удряли? Това няма да им помогне.

— Мати, знаеш, че ченгетата са най-лошите лъжци на света. Опитват се да лъжат и сами се заплитат, всичко объркват. Това просто не им е в характера. И накрая си признават истината. Само човек търпение да има да виси над главите им и да задава въпроси. В крайна сметка всичко признават. Кажи сега, с какво мога да ти помогна?

— Блеър Съливан.

— Съли? Е, това вече е интересно. Той какво общо има?

— Всъщност, натъкнах се на името му неочаквано и за мен самия. Не мога да говоря сега.

— Хайде, разказвай.

— Дай ми малко време, Една. В мига, в който съм сигурен в нещо, ти ще си първата.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Закълни се.

— Хайде, Една!

— Добре, добре. Блеър Съливан. Съли. Господи. Аз съм либерален човек, но това момче, как да ти кажа... Знаеш какво е направил с момичето, преди да го убие, нали? Никога не го написах в статията си. Не можах. Когато го разказа на съдебните заседатели, един от тях повърна. Направо върху банката. Трябваше да обявят почивка, за да почистят. След като е била принудена да стане свидетел как приятелят ѝ умира от загуба на кръв, той я е накарал да се наведе и...

— Това не ме интересува — прекъсна я Кауърт.

Жената от другата страна на линията замълча. Миг по-късно рязко запита:

— И какво те интересува по-точно?

— Можеш ли да ми разкажеш за пътуването му на юг?

— Ами да. По статиите от първа страница го нарекоха „Пътуването на смъртта“. Всичко е добре документирано. Започнал е с убийството на хазайката си в Луизиана, извън Ню Орлиънс, после една проститутка в Мобил, Алабама. Твърди, че наръгал с нож един моряк — в Пенсакола, някакво момче, което взел от един гей бар и го захвърлил върху сметището, после...

— Кога е било това?

— Всичко съм отбелязала. Чакай, бележките ми са в долното чекмедже. — Матю Кауърт чу, че тя оставя телефонната слушалка върху бюрото си и до него достигна шумът от отварянето и затръшването на чекмеджета. — Открих ги. Чакай. Ето. Трябва да е било в края на април, най-рано през май, точно по времето, когато е тръгнал към Флорида.

— И после?

— Продължил е бавно надолу. Невероятно, наистина. Въпреки че е бил обявен за национално издирване, снимките му са били показвани по телевизията, компютърните системи са били затрупвани с бюлетини за него, никой не го е забелязал. Или поне никой, който да е останал жив. Към края на юни стига Маями. Доста време му е трябвало, за да изпере кръвта от дрехите си.

— А колите?

— Използвал е три коли. И трите крадени. Един шевролет, един мъркюри и един олдсмобил. После ги зарязвал и отмъквал нещо ново. Непрекъснато крадял регистрационни номера, нали знаеш как става. Избирал коли, които трудно се забелязват, обикновени коли, не някакви, които да привличат вниманието. Казва и че никога не шофирал с превишена скорост.

— Когато е пристигнал във Флорида, какво е карал?

— Чакай. Чакай да проверя. Знаеш ли, че има едно момче в „Тампа Трибюн“, което пише книга за него? Поискал да се срещнат, но Съли просто го изритал. Не щял да говори с него. Научих го от прокурорите. Търся в момента. Изгонил е всичките си адвокати, това знаеше ли го? Губернаторът сигурно ръцете го сърбят да подпише смъртната му присъда. Ето — кафяв мъркюри монарх.

— Не форд?

— Не, но нали знаеш, мъркюрито изглежда горе-долу по същия начин. Същото купе, същият дизайн. Лесно може да ги обърка човек.

— Светлокафяв?

— Не, тъмен.

Кауърт пое дълбоко дъх. Пасва, помисли си той.

— Мати, няма ли да ми кажеш за какво точно става дума?

— Дай ми време да проверя още няколко неща и после ще говорим.

— Хайде, Мати, мразя да ме държат в неведение.

— Пак ще ти се обадя.

— Обещаваш ли?

— Разбира се.

— Знаеш, че тук се носят какви ли не слухове, нали?

— Зная.

Тя затвори телефона и Матю Кауърт остана сам. В стаята около него сякаш плъзнаха плашещи мисли и ужасяващи аргументи: форд вместо мъркюри, зелено вместо кафяво, черен вместо бял, един човек вместо друг.

— Сам не мога да го проумея, но извади късмет, момче. — Гласът на сержант Роджърс звучеше бодро, сякаш ранният час беше

без значение за него.

— Защо?

— Господин Съливан се съгласи да се срещне с теб. Онова момче от Тампа, дето беше тук миналата седмица, ще позеленее от яд. Него отказа да види. И на адвокатите, дето се опитват да се доберат до Съли, ще им призлее. Той и с тях не ще да се срещне. По дяволите, единствените хора, които прие, бяха две мижитурки от отдела за изследване на поведението от ФБР. Нали се сецаш, ония момчета, дето изследват масовите убийци. Мисля, че се съгласи да се срещне с тях, само за да не позволи на нито един от проклетите адвокати да подаде иск за невменяемост и да получи съдебна заповед за разглеждане на жалбата му. Споменах ли ти вече, че господин Съливан е рядък чешит?

— Проклет да съм — каза Кауърт.

— Не, той ще е проклет. Можеш да бъдеш сигурен. Но това не е наша грижа, нали така?

— Идвам веднага.

— Не бързай чак толкова. Искам да ти напомня, че ние преместваме господин Съливан само при изключителни мерки за сигурност. Преди девет месеца той се нахвърли върху един от пазачите при душовете и му отхапа ухото. Каза, че било добро на вкус. И че щял да изяде цялата му глава, ако не сме го били издърпали. Ето, това е Съли.

— Защо го е направил?

— Човекът го нарече луд. Нищо особено, нали знаеш. Също както когато кажеш на жена си, че не е с всичкия си, щом иска да си купи тая рокля. Или когато си казваш, трябва да съм луд, ако си платя данъците навреме. Не е нещо кой знае какво. Но е дяволски неподходящо да мислиш по този начин за Съливан. Просто ей така! Нахвърли се върху човека и го сръфа. Чист помияр. Момчето беше двойно колкото него. Все едно нищо. Двамата се търкаляха на пода, отвсякъде пръскаше кръв, човекът непрекъснато му викаше: „Махни се от мен, кучи сине!“. Но от това Съли само още по-яко се вкопчи в него. Едва го издърпахме с полицейските палки. Наложих се няколко месеца да го охлаждаме в изолатора. Мисля си, все пак, че всичко започна от онази дума. Сякаш натискаш спусъка на някого и той експлодира. Но това ме научи на нещо. Всички от отделението научихме нещо. Да бъдем малко по-предпазливи с думите, които използваме.

Предполагам, че и Съли е много взискателен към думите. — Роджърс замълча, преди да продължи: — Също като останалите.

Кауърт беше придружен от млад, облечен в сива униформа човек от охраната, който не продума и действаше така, сякаш придружаваше болестотворен организъм по лъснатия до блясък коридор, изпълнен с ярката светлина на слънчевите лъчи, бликащи през редицата високи, недосегаеми прозорци. Светлината правеше света мъгляв и нереален. Кауърт се опитваше да подреди мислите си. Вслушваше се в потропването на токовете върху полирания под. Имаше си един начин да изпразва мозъка си от всичко, когато искаше да не мисли, да не предвижда предстоящото интервю, да забрави репортажите, които бе написал, или хората, които познаваше, изобщо всичко. Искаше да изключи всеки детайл и да се превърне в попивателна, в абсорбент на всеки звук и картина от предстоящото събитие.

Отброяваше ударите от токовете на дежурните патрули покрай заключените двойни врати. Когато числото приближи сто, стигнаха открита зала, надзиравана от двойка патрули в малка кабина над тесни коридори и стълби, водещи към редица килии. Там, където се пресичаха коридорите, имаше телена клетка. В средата на клетката стоеше маса от сива стомана и две пейки. Приковани бяха с болтове към пода. Голяма метална халка беше заварена от едната страна на масата. Въведоха Кауърт през единствения отвор на клетката и му посочиха мястото от другата страна на халката.

— Кучият син ще бъде тук след минута. Ти чакай — нареди патрульът. После се извърна, излезе от клетката и изчезна нагоре по стълбите.

Минута по-късно на една от вратите, които се отваряха към залата, се почука. После по интеркома прозвуча висок глас:

— Наряд по безопасността! Пет човека преминават!

Електронната ключалка издаде остър звук и когато Кауърт вдигна глава, видя начело на взвода сержант Роджърс със защитна жилетка и шлем. Затворникът в оранжев комбинезон беше плътно заобиколен от патрули. Групата се отправи с бързи стъпки към клетката.

Блеър Съливан се движеше трудно заради белезниците, които сковаваха глезените и китките му. Стъпките на придружаващите го патрули отекваха ритмично по пода, докато той едва се влачеше помежду им подобно на дете, което се опитва да не изостава от възрастните по време на парада в чест на Четвърти юли.

Слаб като скелет човек, не висок, с морави татуировки по бледата кожа на ръцете над китките и сплъстена черна коса, прошарена на места от сиви кичури. Тъмните му очи трескаво запремигнаха и обхванаха клетката, патрулите, Матю Кауърт. Единият му клепач леко потрепваше, сякаш очите му бяха разногледни. Хилеше се някак си отпуснато, а и тялото му висеше размякнато, докато сержантът отключи веригата на белезниците на краката му така предпазливо, сякаш сваляше оковите от мозъка му. Патрулите стояха с готово за стрелба оръжие и извадени палки. Затворникът им се усмихваше приятелски и донякъде подигравателно. После сержантът прекара веригата през металния пръстен на масата и я привърза към широкия кожен пояс около кръста му.

— Добре, седни — безцеремонно заповяда Роджърс.

Тримата пазачи бързо се подредиха зад затворника, който се намести на металната пейка. Приковал беше погледа си върху Кауърт. По устните му все така блуждаеше лека усмивка, но очите му бяха присвити и изучаващи.

— Добре — отново се обади сержантът, — това е.

Изведе патрулите от клетката и грижливо я заключи.

— Тия не ме харесват — въздъхна Блеър Съливан.

— Защо?

— Въпрос на диета — отвърна той и рязко се разсмя. Секунди по-късно смехът се превърна в хриптене и раздираща кашлица. Съливан извади пакет цигари от джоба на ризата си и кутия кибрит. Трябваше да се наклони към масата, за да го направи, а за да запали цигарата с ръцете си, с приковани към масата китки, му се наложи силно да се приведе напред.

— Разбира се, за да ме убият, не е нужно да ме харесват. Ще имаш ли нещо против, ако запаля? — попита той Кауърт.

— Не, карай.

— Малко е смешно, не мислиш ли?

— Кое?

— Осъденият пуши цигара. Всички на тоя свят правят и невъзможното, за да се откажат от цигарите, а ние тук, хората от това отделение, просто палим цигара от цигара. По дяволите, сигурно сме най-добрите клиенти на Р. Дж. Рейнълдс. Подозирам, че сме в състояние да се пристрастим към всеки лош или опасен порок, стига да ни позволят. Но така, както е, задоволяваме се само с пушенето. Щото никой от нас не е кой знае колко загрижен да не развие рак на белите дробове, макар да подозирам, че ако успееш по някакъв дяволски начин да се разболееш, искам да кажа наистина болен, като пред умирачка, тогава държавата ще се въздържи да те сложи на стола. Държавата е придирчива по отношение на тия неща, Кауърт. Не ще да екзекутира някой с болно тяло или дух. Не, сър. Искат хората, които пържат, да са в добра физическа форма и здрав разум. Преди няколко години в Тексас се надигна голям шум, когато се опитаха да убият някакъв нещастник, който получил сърдечен пристъп, когато подписали смъртната му присъда. Екзекуцията била отложена, докато човекът се почувствал достатъчно добре, че да посрещне смъртта си. Отказали да го закарат до камерата на болнична количка. В никакъв случай. Това би накърнило чувствителността на наивните мечтатели и разбитите сърца. Има и още една страхотна история от трийсетте. За някакъв гангстер от Ню Йорк. Човекът, като го сложили в отделението за осъдени на смърт, почнал да яде до пръсване. Едър мъж бил и все по-наедрявал, нали разбираш. Ставал по-дебел, и по-дебел, и по-дебел. Тъпчел се с хляб, картофи и спагети, докато почнало през носа му да излиза. Скорбяла, нали разбираш. Знаеш ли какво бил замислил? Решил бил толкова да надебелее, че да не могат да го сложат на стола! Много ми хареса. Проблемът бил, че не успял. Малко трудно го натъпкали, обаче станало. Голям глупак излязъл, нали? Трябва да е заприличал на печено прасе, когато са му пуснали тока. Каж ми сега, къде му е логиката на всичко това, ъ? — Отново се изхили. — Няма друго място, като отдела за осъдените на смърт, където човек да види всички малки иронии на съдбата. — Той впи поглед в Кауърт и единият му клепач заигра. — Каж ми, Кауърт, и ти ли си убиец?

— Какво?

— Искам да кажа, случвало ли се е някога да претрепеш някого. В армията, може би? Бил ли си във Виетнам? Достатъчно възрастен си, за да си ходил там. Или не, навярно не. Нямах тоя отнесен вид, дето

ветераните го добиват, като почнат да си припомнят. Но може би като тийнейджър си разбил някоя и друга кола? И си претрепал най-доброто си приятелче и си си докарал някоя беля в неделя вечерта? Или може би си казал на докторите от някоя шибана болница да извадят щепсела, когато някой от твоите старци толкова е грохнал, че се е наложило да го поддържат с респиратор? Правил ли си някога подобно нещо, Кауърт? Казвал ли си някога на жена си или на приятелката си да направи аборт? Да не ти се е искало някой от ония дребосъци да пълзи по пътя към успеха, а? Или пък може би си от по-висша класа, а, Кауърт? Занесъл си някоя и друга щипка кокаин на някое парти в Маями, може би? Знаеш ли колко хора са си отишли от тая стока? Само пробвай да познаеш, казвам ти. Хайде, Кауърт, кажи ми, и ти ли си убиец?

— Не, не мисля, че съм.

Блеър Съливан изсумтя.

— Грешеш. Всеки е убиец. Само трябва хубавичко да се вгледаш. Вземи една по-широка дефиниция на думата. Никога ли не си минавал по някоя търговска улица и не си виждал някоя от ония противни мамички в дрипи да се нахвърля върху детето си и да го пердаши там, направо пред очите на всички? Какво мислиш, че става? Вгледай се в очите на детето и ще видиш лед и студенина в тях, сър. Един убиец сред хората. Или пък, защо не се вгледаш в себе си? И ти ги имаш тия ледени, студени очи, Кауърт. И ти го носиш това в себе си. Аз зная. Мога да го кажа, само като те погледна.

— Това е просто игра на думи.

— Не е игра. А някаква особена способност, предполагам. Нали знаеш, човек познава себеподобните си, нещо такова. Наситил си се със смъртта, Кауърт, и симптомите няма да ти се изплъзнат.

— Е, мисля, че този път не позна.

— Така ли? Ще видим. Ще видим.

Съливан се отпусна на твърдия метален стол. Опитваше се да изглежда небрежен, но нито за миг не снем поглед от Кауърт.

— Лесно е, нали знаеш.

— Кое?

— Убийството.

— Как така?

— Въпрос на опит. Човек наистина бързо научава как умират хората. Някои умират трудно, други — по-лесно. Някои дяволски се съпротивляват, други си отиват съвсем кротко. Някои се молят за живота си, други плюят в очите ти. Някои плачат, други се смеят. Някои викат майките си на помощ, други ти казват, че и в ада ще те намерят. Някои наистина яко се вкопчват в живота, други се предават лесно. Но в крайна сметка, с всички е едно и също. Вкочанясват и изстиват. Ти. Аз. Краят на всички ни е един и същ.

— Краят — да. Но пътищата към този край са различни за различните хора.

— Тва си е така — изсмя се Съливан. — Заключение, достойно за отделението за осъдените на смърт, Кауърт. Точно така би казал и всеки един от нас след, да кажем, осем години, стотина жалби и време, което е изтекло бързо. Пътищата са много различни. — Всмукна дълбоко от цигарата и издуха дима в застиналия въздух на затвора. За миг проследи с поглед тънката струйка, докато тя бавно се разсея. — Всички пушим, нали? Когато нещата стигнат дотук. Това казах и на тия от психото, но тях това не ги интересуваше кой знае колко.

— Кой са тия от психото?

— От ФБР. Там си имат един специализиран отдел по бихейвиористични изследвания. Опитват се като смахнати да проумеят какво превръща хората в масови убийци, за да направят нещо за поне тази страна от миналото на Америка... — Той се ухили. — Разбира се, не са постигнали кой знае какъв успех, щото всеки от нас си има своите малки причини. Готини момчета, иначе. Харесваше им да идват тук. Даваха ми тестове за диагностика на личността и аперцепционни тестове, и теста на Роршах, и тест за изследване на интелигентността, и кой знае, ако бяха дошли още веднъж, сигурно щяха да ме накарат да се явя и на изпит в някой колеж. Много им харесваше, когато им разправях за майка си и когато им казах колко много мразех тая стара кучка и особено втория си баща. Той ме биеше, нали се сецаш? Пребиваше ме всеки път, щом си отворех устата. Биеше ме с юмруци, с колана си, с ръжена. Биеше ме и ме чукаше, чукаше ме и ме биеше. Редовно, всеки божи ден. Господи, колко го мразех! И как не. Още го мразя, да, сър. Сега са към седемдесетте. Още си живеят в оная колиба в Горен Кийс, с едно разпятие на стената и цветен портрет на Иисус, и още вярват, че техният спасител ще дойде направо през вратата и ще

ги възнесе към небето. Като чуят името ми, се кръстят и казват: „Това момче винаги е било обсебено от дявола“ и други такива неща. Момчетата от ФБР наистина се интересуват от тия работи. И ти се интересуваши от тях, нали, Кауърт? Или ти просто искаш да разбереш защо изтрепах толкова хора, някои от които почти не познавах?

— Да.

Той рязко се изсмя.

— Лесно ще ти отговоря на тоя въпрос. Аз просто си пътувах към дома и някак си се отклоних от целта. Поразсеях се, да кажем. Не го правя винаги. Схващаш ли нещо?

— Не съвсем.

Съливан се ухили и изви очи.

— Животът е загадка, нали?

— Щом казваш.

— Точно така. Щом казвам. Разбира се, ти се интересуваши повече от друга една малка загадка, нали, Кауърт? На теб всъщност не ти пука много за другите, а? Не за това си тук.

— Така е.

— Каж ми, защо искаш да говориш с такова лошо момче като мен?

— Робърт Ърл Фъргюсън и Пачула, Флорида.

Блеър Съливан рязко отметна назад глава и нададе невъздържан рев на тържество, който отекна в стените на затвора. Кауърт забеляза, че дежурните извърнаха за миг глави към тях, после се върнаха към заниманията си.

— А, виж, това са интересни неща, Кауърт. Много интересни. Но ще се върнем към тях след минута.

— Добре, но защо?

Блеър Съливан се наклони напред над масата и приближи лицето си към него. Веригата, с която беше привързан към масата, издрънча и силно се изпъна. Върху врата на затворника запулсира вена и лицето му неочаквано почервения.

— Защото още не ме познаваш достатъчно добре. — После внезапно се облегна назад и посегна за нова цигара, която запали от фаса на първата. — Разкажи ми нещо за себе си, Кауърт. Пък после можем да поговорим. Искам да зная с кого си имам работа.

— Какво искаш да знаеш?

— Женен ли си?

— Бях.

Затворникът се изхили подигравателно.

— Деца?

Матю Кауърт се поколеба, преди да отвърне:

— Не.

— Лъжеш. Сам ли живееш, или си имаш приятелка?

— Сам живея.

— В апартамент или къща?

— В малък апартамент.

— Имаш ли близки приятели?

Кауърт отново се поколеба.

— Ами... да.

— Лъжеш. За втори път, а аз броя. Какво правиш нощем?

— Ами, мотая се. Чета. Гледам някой баскетболен мач.

— Повечето си сам, а?

— Ами да.

Клепачът му отново потръпна.

— Спиш ли добре?

— Да.

— Лъжеш. За трети път. Как не се срамуваш, да лъжеш един осъден на смърт. Също както Матей излъгал Иисус, преди петлите да пропеят. А сега ми кажи, сънуваш ли нощем?

— Какво, по дяволите...

Блеър Съливан високо зашепна:

— Играй според правилата, Кауърт, или просто ще си тръгна оттук, без да съм отговорил на нито един твой въпрос.

— Разбира се, че сънувам. Всички сънуват.

— Какво сънуваш?

— Хора като теб — гневно каза Кауърт.

Съливан отново се разсмя.

— Ето ме и мене. — Той се облегна назад и се взря в него. — Кошмари, а? Защото ние сме си това, нали? Кошмари.

— Точно така — отвърна Кауърт.

— Това и аз се опитвах да кажа на момчетата от ФБР, но те не ме слушаха. Ето, това сме ние. Дим и кошмари. Ние просто вървим и говорим, и вземаме малко от тъмнината и страха на земята. Евангелие

на Йоана: „Ваш баща е дяволът и вие искате да изпълните похотите на баща си. Той си беше открай човекоубиец и не устоя в истината, понеже в него няма истина“. Разбра ли? Осми стих. Е, може да има и купища сложни думи, дето да го описват това, но, по дяволите, те са само медицински надуты фрази, ясно ли е?

— Предполагам.

— Знаеш ли какво? За да си добър убиец, трябва да си свободен човек. Свободен, Кауърт. А не да тънеш във всичките тия лайна, дето задръстват живота. Свободен човек.

Кауърт не отвърна.

— Искам да ти кажа още нещо. Не е трудно да убиваш хора. Същото им казах и на тях. Нито пък мислиш кой знае колко за това после. Искам да кажа, че трябва да мислиш за прекалено много неща. Например, как да се отървеш от телата, от оръжието, да измиеш кръвта от ръцете си и други такива. Ако щеш вярвай, след всяко убийство си дяволски зает, да знаеш. Непрекъснато мислиш какво трябва да направиш след това и как да се измъкнеш.

— Добре, ако убийството е лесно, кое е трудно?

Съливан се усмихна.

— Добър въпрос. Не са ми го задавали. — Той вдигна лице към тавана и се замисли за момент. — Мисля, че най-трудно беше да стигна дотук, до отделението за осъдени на смърт, и да разбера, че така и не съм успял да убия хората, които най-много исках да убия, разбираш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Не е ли това най-трудното нещо в живота, Кауърт? Пропуснатите възможности. За тях съжеляваме най-много. Те не ни дават да заспим нощем.

— Пак не разбирам.

Съливан се размърда неспокойно на мястото си, отново се наведе към Кауърт и зашепна заговорнически:

— Трябва да разбереш. Ако не сега, някой друг път. А трябва и да го запомниш, защото някой ден ще се окаже важно. Някой ден, когато най-малко очакваш, ще си спомниш: „Кого мразеше най-много Блеър Съливан? За кого мисълта, че е жив и я кара някак, не му даваше мира?“. Много е важно да запомниш това, Кауърт.

— Няма ли да ми кажеш?

— Не, сър.

— Иисусе Христе...

— Не споменавай това име напразно!? Чувствителен съм към тия неща.

— Исках само да кажа...

Блеър Съливан пак се взря в него отблизо.

— Мислиш ли, че тия вериги биха ме задържали, ако наистина исках да ти разпоря лицето? Вярваш ли, че тия халтави решетки могат да ме задържат? Вярваш ли, че не мога да стана, да се освободя, да те разкъсам и да изпия кръвчицата ти като животворна водица за нула време?

Кауърт рязко се отдръпна.

— Мога. Затова не ме дразни, Кауърт. — Той впери поглед през масата. — Не съм луд и вярвам в Иисус, макар че най-вероятно той ще седи и ще гледа как ме изритват по задника към ада. Но от това не ми пука. Изобщо, сър. Защото животът ми беше ад. Сигурно и със смъртта ми ще бъде така.

Блеър Съливан замълча. После се облегна на металния стол и отново възвърна ленивия, почти оскърбителен тон.

— Нали разбираш, Кауърт, това, което ни различава нас двамата, не са решетките и веригите и всякакви такива идиотщини. Става дума за нещо друго, съвсем незначително. Аз не се страхувам от смъртта. Смъртта — това е слабото ти място. А аз не се страхувам от нея. Сложи ме на стола, бий ми смъртоносна инжекция, вържи ме пред наказателния взвод или ми счупи врата. По дяволите, можеш и на лъвовете да ме хвърлиш. Аз все така ще си казвам молитвата и ще чакам отвъдното, където, надявам се, ще създам същия ад като тоя. И знаеш ли кое е странното, Кауърт?

— Кое?

— Страхувам се повече да живея тук като прокълнато животно, отколкото да умра. Не понасям психари да ме разглеждат и проучват, някакви адвокати да ме обсъждат и да спорят около мен. По дяволите, не искам да съм нещо, за което вие, момчета да пишете. Просто искам да си ходя, нали разбираш. Направо да си ходя.

— Затова ли си изгонил адвокатите? Затова ли не оспорваш присъдата си?

Той се захили и изрева от удоволствие.

— Ами да. По дяволите, Кауърт, я ме виж. Какво виждаш?

— Един убиец.

— Точно така. — Съливан продължаваше да се усмихва. — Точно така. Убих някои хора. Ако не ме бяха хванали, щях да убия още. Щях да подредя и онова ченге. Братче, щастливо копеле си беше той. Бях само с ножа си и нямах търпение да се позабавлявам с онова момиченце. Оставих шибаното си оръжие в панталоните и той ме спипа ей така, без нищо. И пак не зная защо не ме застреля и не спести толкова главоболия на сума ти хора. Но, по дяволите, той ме пипна съвсем честно и открито. Не мога да се оплача. И аз си имах своите добри моменти. Даже ми прочете правата, след като ми сложи белезниците. Гласът му стържеше и ръцете му трепереха. Вълнуваше се повече от мен, накратко казано. Обаче чух, че моят арест бил голям удар за него. Горд съм заради това, да, сър. Тъй че, за какво да спорим? Само да давам на някакви си шибани адвокати повече шибана работа? Майната им. Животът не е нещо толкоз велико, че да се мотая още, нали се сещаш?

Двамата мъже замълчаха. Обмисляха думите, които висяха във въздуха на клетката.

— И тъй, Кауърт, имаш ли някакъв въпрос?

— Да. Пачула.

— Хубав град. Ходил съм там. И хората са отзивчиви. Но не това те интересува.

— Какво стана в Пачула?

— Говорил си с Робърт Ърл Фъргюсън. Ще пишеш ли за него? Старото ми приятелче по килия.

— Какво се случи помежду ви?

— Ами, поразговорихме се. Само това.

Върху лицето на Блеър Съливан играеше лека усмивка. Той седеше отпуснат и разговорът явно го забавляваше. На Кауърт му се прииска да го разтърси, да изтръгне отговорите от него. Но просто продължи да задава въпроси.

— За какво си говорихте?

— За това, че е несправедливо обвинен. Знаеш ли, че ония ченгета са пребили момчето, за да изтръгнат признание от него? По дяволите, а на мен ми купиха една кока-кола и аз им проглуших ушите от приказки.

— Какво друго?

— Говорихме си за коли. Изглежда тук вкусовете ни пасват.

— И?

— Съвпадение. Говорихме си и за това, че сме били на едно и също място по едно и също време. Забележително, какво ще кажеш?

— Да.

— Говорихме си за оня малък град и за това, че след оная случка сякаш си бе загубил девствеността. — Съливан отново се ухили. — Хубав израз. Загубил си девствеността. Ама нали точно това е станало? С малкото момиченце и с града.

— Ти ли уби онова момиче? Джоани Шрайвър. Ти ли я уби?

— Аз ли? — Блеър Съливан изви очи и се усмихна. — Чакай да видя дали мога да си спомня. Нали знаеш, Кауърт, в паметта ми всичко започва да се смесва...

— Ти ли я уби?

— По дяволите, Кауърт, започваш да звучиш истерично. Вълнуваш се също като Боби Ърл. Той толкова се разстрои от естествения процес на моите спомени, че му се прииска да ме убие. А това е нещо необичайно, даже и за отделението за осъдени на смърт, не мислиш ли?

— Ти ли я уби?

Блеър Съливан пак се наклони напред, изостави шеговития, подигравателен тон и зашепна дрезгаво:

— Ще ти се да знаеш, а? — Отдръпна се назад, без да изпуска репортера от поглед. — Каж ми нещо, Кауърт, може ли?

— Какво?

— Имал ли си някога усещането, че държиш нечий живот или смърт в ръцете си? Познато ли ти е това сладко усещане за сила, чувството, че контролираш нечий живот или смърт? Напълно. Изцяло. Докрай. Просто ей така, с ръцете си. Изпитвал ли си някога такава усещане, Кауърт?

— Не.

— Най-силният наркотик. Сякаш пропускат електрически ток през душата ти с игла. Нищо не може да се сравнява с това да знаеш, че нечий живот ти принадлежи...

Вдигна дланта си свита в юмрук, сякаш държеше плод. Изстиска въздуха. Веригата на белезниците му издрънча в металния пръстен.

— Искам да ти кажа няколко неща, Кауърт. — Той замълча за миг, без да откъсва поглед от репортера. — Първо: аз владя голяма сила. Може да си мислиш, че съм безсилен затворник, ден и нощ закопчан с белезници, спънат и заключен в килия седем на осем, но аз съм изпълнен със сила, която достига далеч отвъд тия решетки, сър. Много далеч. Мога да достигна до която душа поискам, все едно телефонен номер да набера. Никой не може да ми се изплъзне, Кауърт. Никой. — Той замълча. — Разбра ли?

Кауърт кимна.

— Второ: няма да ти кажа дали съм убил онова малко момиче, или не. По дяволите, ако кажа истината, всичко ще стане прекалено просто. Пък и ти защо да ми вярваш? Особено след работите, дето вестниците ги писаха за мен? Кой ще вземе да повярва на думите ми? Щом да убия някого не е голяма работа за мен, какво ми коства, мислиш, да излъжа?

Кауърт понечи да заговори, но само с един поглед Съливан го накара да спре с отворена уста.

— Искаш ли да знаеш нещо, Кауърт? В десети клас напуснах училище, но никога не съм преставал да уча. На бас, че съм по-начетен и образован от теб. Ти какво си чел? „Тайм“ и „Нюзуик“. Може би „Ню Йорк Таймс Бук Ривю“? А може и „Спорт Илюстрейтид“, докато си седял на тоалетната чиния. Но аз съм чел Фройд и Юнг и предпочитам ученика пред учителя. Чел съм Шекспир и поезията от епохата на Елизабет, и американската история. Специално съм изследвал Гражданската война. Обичам и някои романисти. Особено тия, дето си ги бива в иронията — Джеймс Джойс, Фокнър, Конрад и Оруел. Обичам да чета класици. Малко Дикенс и Пруст. Харесвам Тацит и арогантността на атиняните ме забавлява. И Софокъл, защото той говори за всеки един от нас. Затворът е голямо място за четене, Кауърт. Няма кой да ти казва какво да четеш и какво не. И цялото време на света е твое. Подозирам, че е дяволски по-добро място от повечето училища. Разбира се, тоя път аз все пак не разполагам с кой знае колко време, затова сега се занимавам повече с Библията.

— И нищо ли не научи за истината и милосърдието?

Блеър Съливан нададе пронизителен смях, който отекна в клетката.

— Харесваш ми, Кауърт. Странен човек си. Имаш ли изобщо представа за какво става дума в Библията? В нея се говори за измами, убийства, лъжи, заколения, грабежи, идолопоклонничество и всички тия неща, дето са в моя ресор, така да се каже.

Затворникът се втрени в Кауърт. Усмихна се злобно.

— Добре, Кауърт, хайде да се позабавляваме.

— Да се позабавляваме?

— Ъ-хъ. — Той се изхили и отново изхриптя. — На около десет километра от мястото, където беше убита малката Джоани Шрайвър, е кръстопътят между шосе номер пет и шосе двайсет и едно. На около стотина метра преди кръстопътя има един малък канал. Върви под шосето, съвсем близо до туфата върби, дето хвърлят малко сянка върху пътя през лятото. Ако спреш колата си там, минеш отдясно на канала и пъхнеш ръката си, дето тръбата на канала се издава, нали разбираш, ако поровиш с ръка в мръсната вода, дето се оттича там, може и да откриеш нещо. Нещо важно. Нещо наистина интересно.

— Какво?

— Хайде, Кауърт. Нали не очакваш от мен да ти разваля удоволствието, а?

— Да предположим, че отида и намеря нещо, тогава какво?

— Тогава ще напишеш една наистина интересна статия за читателите си, Кауърт.

— Каква?

— Ами откъде Блеър Съливан знае, че нещото е на онова място?

— Аз...

— Ами че това е интересно, нали? Откъде той знае това? Сам трябва да отговориш за себе си, Кауърт, щото ти и аз пак ще си приказваме. Ако дотогава не почувствам дъха на госпожа Смърт във врата си.

Блеър Съливан се изправи и неочаквано изрева:

— Сержант! Приключих с тая свиня! Разкарай го от очите ми, преди да съм му откъснал главата!

Ухили се към Кауърт и раздрънка веригата, докато въздухът не завибрира от ехото на гласа на убиеца и шума от забързаните стъпки към клетката.

ШЕСТ. КАНАЛЪТ

Утрото ставаше все по-горещо. Лек южен бриз подгони огромните сиво-бели облаци в дълбокото синьо небе над Галф и раздвижи влажния въздух около Кауърт, когато той прекоси паркинга пред мотела. Носеше торба с чифт градинарски ръкавици и огромен фенер, купен предната вечер от супермаркета. Мислите му бяха изцяло заети с чутото от двамата мъже от отделението за осъдени на смърт. И сега бързаше към колата си, изпълнен с усещането, че върви към част от загадката, която ще допълни картината в съзнанието му. Видя детектива в последния момент.

Тани Браун стоеше облегнат на колата му, засенчил очи с ръка и явно го чакаше.

— Бързаш ли нанякъде?

Кауърт се закова на място.

— Имаш добри осведомители. Пристигнах тук едва снощи.

Тани кимна.

— Ще го приема като комплимент. В малък град като Пачула не се случва кой знае какво.

— Сигурен ли си?

Детективът се направи, че не забелязва намека.

— А може би е по-добре да не го приемам като комплимент — бавно каза той. — Колко време мислиш да останеш?

Кауърт се поколеба, преди да отвърне:

— Звучи като диалог в долнопробно криминале.

Детективът се намръщи.

— Ами да опитам отново. Снощи чух, че си се регистрирал в мотела. Явно още търсиш отговорите на някакви въпроси, защото в противен случай нямаше да си тук.

— Точно така.

— Какви въпроси?

Кауърт не отговори. Остана вперил поглед в детектива, който се размърда притеснено. Споходи го странна мисъл: макар да беше ясен ден, това ченге си имаше свой начин да стесни света, да го свие и да го

превърне в нощ. Долови известна нервност, която се излъчваше от него, и някаква неуловима, измъчена уязвимост.

— Мислех, че вече си си съставил някакво мнение за господин Фъргюсън и нас.

— Сгрешил си.

Детективът се усмихна и бавно поклати глава. Кауърт трябваше да остане с впечатлението, че не се е хванал на лъжата му.

— Тежък случай си ти, Матю Кауърт!

В думите му нямаше гняв или агресия, само някаква мекота, сякаш плод на любопитство и нищо повече.

— Не разбирам за какво говориш, лейтенанте.

— Искам да кажа, че си си наумил нещо и няма да се откажеш от него току-така, нали?

— Ако се интересуваш дали имам сериозни съмнения относно вината на Робърт Ърл Фъргюсън, да, това е така.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Карай.

Детективът пое дълбоко дъх, после се наведе напред и заговори почти шепнешком:

— Вече си го видял. Говорил си с него. Почувствал си го и си го помирил. Какво ще кажеш за него?

— Не зная.

— Недей да твърдиш, че кожата ти не е настръхнала и не си се поизпотил малко под мишниците, докато си говорил с господин Фъргюсън. Или си очаквал да срещнеш невинен?

— Говорим за впечатления, не доказателства.

— Точно така. Само недей да твърдиш, че не се влияеш от впечатления. Кажи ми сега, какво мислиш за него?

— Не зная.

— Знаеш, по дяволите.

Изведнъж Кауърт си спомни татуировката върху бледата кожа на Блеър Съливан. Някой усърден художник беше изрисувал двойка натруфени дракони, по един на двете предмишници, които сякаш пълзяха надолу по кожата, раздвижени от всяко потрепване на мускулите на ръката. Драконите бяха оцветени в бледосиньо и червено, а люспите им — в зелено. Имаха удължени челюсти, които застрашително се разтваряха винаги, когато Съливан протегнеше ръце

да сграбчи нещо или някого. За миг се изкуши да намекне за него и да види впечатлението, което името му ще произведе върху детектива, но дирята бе прекалено ценна, за да я пропилява просто така.

Детективът гледаше втренчено репортера, после се наклони към него и меко заговори:

— Случвало ли ти се е да наблюдаваш двойка стари, гадни кучета, Кауърт? Виждал ли си как се душат, как се въртят едно около друго и се преценяват? Винаги съм се чудил как тия кучета решават дали да се бият. Понякога, нали знаеш, издават някаква миризма и после помахват опашки, отдръпват се и си тръгват по кучешките си работи, каквото и да значи това. Но понякога, светкавично, сещаш се, нали, едното куче изръмжава и оголва зъби и те изведнъж се нахвърлят едно върху друго, сякаш животът им зависи от това да си прегризат гърлата. — Той замълча. — Каж ми, Кауърт. Защо понякога тия кучета си тръгват? А понякога се бият?

— Не зная.

— Може би могат да подушат нещо?

— Сигурно.

Тани Браун отново се облегна върху колата, повдигна лице към слънцето и впери поглед в облаците, които се носеха по небето. Думите му сякаш бяха насочени към необятната бледа синева.

— Знаеш ли, когато бях малко момче, мислех, че всички бели са по някакъв начин особени. Не ми беше трудно да мисля така. Навсякъде около себе си виждах, че те винаги получаваха добра работа, добри коли и хубави къщи. Дълго мразех белите. После пораснах. Трябваше да ходя в една и съща гимназия с бели. Отидох в армията, бих се наравно с бели. Станах полицаи, един от първите черни полицаи в институция, в която изцяло господстваха белите. Сега черните сме над двайсет процента и ставаме все повече. Пращаме черни в затвора наравно с белите. А аз на всяка крачка научавах по нещо. И знаеш ли какво научих? Злото няма цвят. То не гледа каква ти е кожата. Ако си сгрешил, сгрешил си, независимо какъв си — черен, бял, зелен, жълт, червен. — Отклони поглед от небето. — Толкова е просто, нали, Кауърт?

— Много е просто.

— Може би е така, защото по душа съм си човек от село. Аз съм старо куче. И имам нюх.

Двамата мъже стояха до колата, безмълвно вперили поглед един в друг. Браун пое дълбоко дъх, после прекара едрата си длан по късо остриганата си глава.

— Всичко това трябва да ме разсмива, знаеш ли?

— Какво имаш предвид?

— Ще разбереш. И така, къде отиваш?

— На лов за съкровища.

Детективът се усмихна.

— Може ли да дойда и аз? От твоите уста звучи като игра и аз със сигурност мога да изпитам удоволствие от някои детски забавления, не мислиш ли? На нас, полицаите, не ни е кой знае колко смешно, като не броим черния хумор, разбира се. Мога ли да дойда с теб?

Кауърт осъзна, че колкото и да му се иска, няма начин да се отърве от полиция.

— Скачай — махна той към предната седалка.

Двамата мъже изминаха няколко километра в мълчание. Кауърт не откъсваше поглед от пътя пред себе си, а детективът се взираше в прелитания покрай колата пейзаж. Мълчанието ги караше да се чувстват неудобно. Кауърт се размърда на мястото си. Опитваше се да раздвижи вдървените си върху кормилото ръце. Привикнал бе бързо да преценява чуждите характери, а до този момент Тани Браун му се изплъзваше. Хвърли поглед към детектива, който изглеждаше потънал в собствените си мисли. Кауърт се опита да го прецени. Като акционер преди началото на наддаването. Въпреки масивните мускули и внушителния ръст, семплият бежов костюм висеше свободно около ръцете и раменете му, сякаш Браун умишлено го бе поръчал с два размера по-голям, за да прикрие ръста си. Денят беше горещ, но възелът на червената му вратовръзка бе пристегнат около яката на бледосинята риза със скрити копчета. Кауърт отново отклони поглед от шосето и видя, че детективът бърше очилата си със златни рамки, които му придаваха вид на интелектуалец и също противоречаха на огромните му размери. После Браун извади малка писалка и бележник и записа нещо с маниер, твърде напомнящ маниера на репортер. След това прибра бележника, писалката и очилата и отново отправи поглед

през прозореца. Леко вдигна ръка, сякаш да отхвърли някаква идея, и обхвана с жест прелитация пейзаж.

— Преди десет години изглеждаше другояче. А преди още двайсет години пък и място за сравнение нямаше.

— Как така?

— Виждаш ли бензиностанцията? Отклонението, минимаркетът на самообслужване и бакалията, автоматичните колонки с компютърно управление?

Подминаха бензиностанцията.

— Да. И какво?

— Преди пет години беше типична за Юга бензиностанция, собственост на някакъв тип, който през петдесетте навярно е бил в Клана. Няколко стари колонки, флаг, провесен на прозореца, и една табела „Бейт и Амо“. Късмет е, че поне дотолкова е можел да чете. Но мястото беше добро. И той го продаде. Взе куп пари. Оттегли се в една от тия малките къщи, които никнат навсякъде тук наоколо в новите квартали, наречени „Фокс Рън“ или „Бас Крийк“ или „Елисейски полета“, предполагам. — Детективът се усмихна на себе си. — Това ми харесва. Когато се пенсионирам, ще се установя на някое място, наречено „Елисейски полета“. Или „Валхала“. Звучи подходящо за едно ченге, а? Воините на съвременното общество. Разбира се, може да се наложи да умра с оръжие в ръка, нали?

— Аха — отвърна Кауърт. Напрегнат беше. Детективът сякаш изпълваше малкото пространство на колата. — Много ли се е променило?

— Виж наоколо. Пътят е добър, а това означава високи данъци. Не е като в доброто старо време. Сега всичко е „Севън-Илевън“, „Уин Дикси“ и „Саутланд Корпорейшън“. Искаш да смажат колата ти — отиваш в някоя корпорация. Имаш нужда от зъболекар — обръщаш се към професионалната асоциация. Искаш да купиш нещо — в търговския център. По дяволите, предният защитник в отбора по футбол в гимназията е синът на учителя и е черен, а най-добрият нападател е момчето на механика и е бял. Какво ще кажеш за това?

— Нещата не изглеждат да са се променили много там, където живее бабата на Фъргюсън.

— Не са, така е. Добрият стар Юг. Бедност и мръсотия. Горещо през лятото. Студено през зимата. Печка с дърва и чешма навън, и боси

крака в праха. Малко неща са се променили и места като това съществуват, за да ни напомнят колко много ни остава да променим.

— Бензиностанциите са едно — каза Кауърт, — а какво ще кажеш за отношенията?

Браун се разсмя.

— Те се променят по-бавно, а? Всички аплодират, когато момчето на учителя хвърли топката и момчето на механика я хване в мъртвото поле. Но всяко от тия момчета иска да си определи среща със сестрата на другото. Е, сега вече мисля, че аплодисментите бързо ще затихнат. Но човек трябва да ги знае тия неща, щом работи тук, нали?

Репортерът кимна, без да е съвсем сигурен дали в момента го предизвикват, оскърбяват или отправят комплимент към него. Минаха покрай новостроящ се жилищен комплекс насред широко поле. Жълт булдозер риеше пръстта през зелената трева и оставяше след себе си червена диря. За миг колата се изпълни с острите, пронизващи вибрации на мотор, който работи на високи обороти. Наблизо работници с широкополи шапки и пропити с пот ризи редяха дървени трупи и торби цимент. Двамата мъже замълчаха, докато минаваха край строителната площадка. После Кауърт попита:

— А къде е Уилкокс днес?

— Брус? О, късно тази нощ имахме няколко пътнотранспортни произшествия. Изпратих го като официален свидетел на аутопсиите. Такива неща те карат да погледнеш с други очи на предпазните колани и на шофирането в нетрезво състояние, а и на това, което се случва, когато на строителни работници, като тия, покрай които току-що минахме, им платят в четвъртък.

— Нужни ли са му подобни уроци?

— Всички имаме нужда от тях. Част от израстването в работата.

— Подобно на характера му?

— Това е нещо, което той ще се научи да контролира. Въпреки държанието си, Брус е много наблюдателен и прозорлив. Няма да повярваш колко добре се справя с доказателствения материал и с хората. Пък и не се случва често да избухне по този начин.

— Трябвало е да прояви повече самообладание в случая с Фъргюсън.

— Мисля, че все още не си разбрал колко напрегнати бяхме всички заради онова, което се случи с момичето.

— Изместваш проблема и го знаеш.

— Не, точно там е проблемът. Ти просто не искаш да разбереш.

Кауърт се остави да бъде убеден от увещанията на детектива. Но миг по-късно отново се обади:

— Знаеш какво ще се случи, ако напиша, че е бил Фъргюсън, нали?

— Зная какво ти си мислиш, че ще се случи.

— Ще бъде повдигнат нов съдебен процес.

— Може би. Всъщност, твърде вероятно е.

— Говориш като човек, който знае нещо, но си мълчи.

— Не, Кауърт. Говоря като човек, който разбира системата.

— Ами, според системата не можеш да изтръгнеш насила признание от обвиняем.

— Това ли сме направили? Мисля, че ти казах само, че Уилкокс е плеснал един-два пъти Фъргюсън. Плеснал. С отворена ръка. Едва ли е нещо повече от начин да привлечеш нечие внимание. Да не мислиш, че вземането на признания от убиец е като да изпиеш чаша чай с него? Че всичко тече по мед и масло? Господи! И все пак, минаха почти двайсет и четири часа, преди да направи самопризнания. Кое е причината, и кое — следствието?

— Фъргюсън казва друго.

— Твърди, предполагам, че сме го тормозили през цялото време.

— Да.

— Че е бил лишен от храна, от вода, от сън. Че е бил подложен на непрекъснато физическо насилие, изолация и заплахи. Стара тактика, но забележително успешна. Практикувана от каменната епоха. Това ли ти каза?

— Горещо-долу. Отричаш ли?

Тани Браун се усмихна и кимна.

— Разбира се. Нещата не бяха точно такива. В противен случай щяхме да изкопчим много по-пълни признания от този мълчалив кучи син. Щяхме да разберем как е придумал Джоани да се качи в колата и къде е сложил дрехите ѝ, липсващото парче от постелката и всички други неща, които не успяхме да измъкнем от него.

Кауърт отново беше обзет от нерешителност. В думите на полицая имаше известна доза логика.

Браун мълчеше замислено. После се обади:

— Натам биеш, нали? Това ще ти помогне да напишеш твоята история. Едно официално опровержение.

— Да.

— Но няма да те спре да ровиш?

— Не.

— Е, предполагам, за теб е много по-удобно да му повярваш.

— Не съм казал такова нещо.

— Не? С какво неговата версия е по-достоверна от това, което ти казах аз?

— Не съм правил подобна преценка.

— Не си, по дяволите. — Браун се размърда на мястото си и хвърли поглед към Кауърт. — Стандартното журналистическо извинение. Обичайното: „Ами аз просто изложих всички версии и оставих читателите сами да решат на кого да повярват“, нали?

Кауърт кимна неопределено.

Детективът също кимна в отговор и се извърна към прозореца.

Тишината натеза в колата, когато Кауърт предпазливо се насочи надолу по шосето. Видя, че подминава кръстопътя, описан от Блеър Съливан. Взря се пред себе си. Търсеше туфата върби.

— За какво се оглеждаш? — попита Браун.

— За върби и един канал, който минава под пътя.

Детективът се намръщи.

— Карай направо. И забави, аз ще ти покажа.

Посочи напред и Матю Кауърт видя дърветата и едно тясно, покрито с боклуци място, където можеше да паркира. Спря колата и излезе.

— Тъй — каза детективът, — върбите ги открихме. Какво търсим сега?

— Не съм сигурен.

— Кауърт, ако беше малко по-конкретен...

— Под канала. Казаха ми да търся под канала.

— Кой ти каза да търсиш под канала и какво?

Репортерът поклати глава.

— Все още не. Нека първо само поогледаме.

Детективът изсумтя, но го последва.

Матю Кауърт тръгна към края на пътя и се взря в ръба на тъмносивата, ръждясала тръба, който се издаваше от туфата гъст

шубрак, камъни и мъх. Наоколо се търкаляше невъобразимо количество боклук: бирени кутии, пластмасови бутилки сода, обезформени хартиени опаковки, стари, замърсени подметки от гуменки, полуизядено пържено пиле. Тънка струйка вода се процеждаше от края на металната тръба. Журналистът се поколеба, после се спусна надолу към влажния трънлив шубрак. Храстите шибаха дрехите му, обувките му затъваха в тинята. Детективът го следваше без следа от колебание и без да обръща внимание на раздрания си и изкалян вече костюм.

— Кажи ми — попита Кауърт, — тук винаги ли е така или...

— Не. Когато ваят големи дъждове, целият район се пълни с вода и се превръща в гадно блато от мръсотия и тиня. Нужни са един-два дни, за да изсъхне отново. И така, всеки път.

Репортерът сложи ръкавиците.

— Дръж фенера — помоли той.

Коленичи предпазливо и докато детективът се опитваше да запази равновесие и да осветява канала, започна да изгребва натрупаната мръсотия и камъни.

— Кауърт, знаеш ли какво правиш?

Без да отвърне, той продължи да изгребва боклука и да го трупва зад себе си.

— Може би, ако ми кажеш...

Нещо отрази лъча светлина. Загребва по-надълбоко. Детективът разбра и се опита да надникне в тръбата. Матю Кауърт отмахна още влажни листа и кал. Видя дръжка и я хвана. Дръпна силно. За миг почувства отпор, сякаш земята нямаше да се предаде без съпротива, после поддаде. Той рязко се изправи и се обърна към детектива с протегнатата напред ръка.

Изпълни го диво, неописуемо самодоволство.

— Нож — отбеляза той.

Детективът се взря в него.

— Оръжието на убийството, подозирам.

Осемсантиметровото острие и дръжката на ножа бяха покрити с ръжда и мръсотия и почернели от годините. За миг Кауърт се изплаши, че оръжието ще се разпадне в ръцете му.

Тани Браун не откъсваше поглед от него. После извади чиста кърпа от джоба си, хвана го за върха и предпазливо го обви.

— Ще го взема — заяви той с категоричен глас.

Детективът сложи ножа в джоба на костюма си.

— Не е останало кой знае какво — бавно каза той, с разочарование. — Ще го пратим в лабораторията, но не разчитам на нещо конкретно. — Погледна долу към канала, после вдигна очи към небето. — Отдръпни се — продължи с по-мек глас. — Не докосвай нищо. Може да има още улики, които съдебномедицинската експертиза да разкрие и не искам да объркваме нещата повече. — Впи в Кауърт дълъг, настойчив поглед. — Ако районът е свързан по някакъв начин с някакво престъпление, искам да е добре запазен.

— Знаеш с какво е свързан — отвърна Кауърт.

Браун отстъпи назад и поклати глава.

— Кучи син. — Гласът му прозвуча меко. Той се извърна и се заизкачва обратно към колата на репортера. Спря се за момент на шосето със свити в юмруци ръце и безизразно лице. После, неочаквано и рязко ритна отворената кола. Шумът от затръшнатата врата отекна сред горещия и застинал слънчев предобед и бавно замря като далечен изстрел.

Кауърт седеше сам в полицейския кабинет. Чакаше. Виждаше през прозореца нощта да се спуска над града. Неочаквана вълна от тъмнина сякаш изникна иззад сенчестите ъгли и изпод тъмните дървета, за да залее света. Въздухът се изпълни с някаква мекота, присъща за зимата. От ленивата дневна светлина на лятото нямаше и следа.

Денят беше напрегнат докрай. Журналистът отиде да наблюдава групата оперативни работници, които щателно преровиха канала за други доказателства. Те опаковаха и надписаха всички отломки, остатъци от боклуци и парчета вече обезформени отпадъци. Знаеше, че нищо няма да открият, но търпеливо стоя там през цялото време.

В късния следобед се върнаха с Тани Браун в полицейското управление, където детективът го остави да чака в кабинета резултатите от лабораторните изследвания на ножа. Двамата мъже размениха не повече от няколко думи.

Кауърт се извърна към стената на кабинета и се взря в поставената в рамка фотография на детектива и семейството му,

застанали пред боядисана в бяло църква. Съпруга и две дъщери. Едната с миши опашчици и скоби на зъбите, с безгрижие, което прозираше дори в строгите ѝ неделни дрехи, другата — наперена тийнейджърка с гладка кожа и фигура, която изпълваше колосаната бяла блуза. Детективът и съпругата му спокойно се усмихваха пред камерата. Опитваха се да изглеждат естествено.

Изведнъж го обзе странно угризение. След развода изхвърли всички семейни снимки. Сега се зачуди защо го е направил.

Плъзна поглед върху другата стена. Там висяха куп почетни грамоти, удостоверяващи спечелените годишни състезания по точна стрелба. Една поставена в рамка почетна грамота от кмета и градския съвет за проявен героизъм при изключителна ситуация. До нея — снимка на един млад, много по-слаб Тани Браун, изтощен след завръщането си от Югоизточна Азия.

Вратата зад него се отвори и Кауърт се извърна. Детективът влезе с безизразно лице.

— Ей — каза Кауърт, — за какво са ти дали тоя медал?

— Какво?

Кауърт махна към стената.

— О, това ли? Бях медик. Нападнаха взвода от засада и четири момчета останаха в едно оризище. Аз излязох и ги измъкнах. Един по един. Не беше кой знае какво. Просто него ден при нас имаше репортер от „Уошингтън Поуст“. Лейтенантът реши, че ще загази, задето ни е вкарал в засадата, и за да се измъкне, ме предложи за медал. Искаше да заличи лошото впечатление, което остана в момчето от вестника, след като четири часа стреляха по задника му и трябваше да стои със заровено в пълно с пиявици блато лице. Ти беше ли във Виетнам?

— Не. Номерът ми в тяхната лотария бе триста и двайсет. Така и не го изтеглиха.

Детективът кимна и махна към един стол. Самият той се отпусна зад бюрото.

— Нищо — каза той.

— Отпечатъци? Кръв? Каквото и да е?

— Още нищо. Ще го изпратим до лабораторията на ФБР и ще видим те какво могат да направят. Там разполагат с по-добра техника от нас.

— И все пак, нищо ли не открихте?

— Е, медицинският експерт казва, че острието е с размер, твърде вероятен да причини прободните рани. Най-дълбоките следи съответстват на дължината му. Това поне е нещо.

Кауърт извади бележника си и започна да пише.

— А самият нож?

— Евтин, масово производство, можеш да го купиш за деветнайсет и деветдесет и пет от всеки магазин за спортни стоки. Ще се опитаме да направим нещо, но липсва идентификационен сериен номер или пък щемпел на производителя. — Той се поколеба и настойчиво се взря в Кауърт. — Но какъв е смисълът?

— Моля?

— Чу ме добре. Време е да спреш да играеш игрички. Кой ти каза за този нож? С него ли е убита Джоани Шрайвър? Кажи ми!

Кауърт замълча.

— Опитваш се да ме изкараш от релси ли? — В иначе уморения му глас се прокрадна отчаяна настойчивост.

— Ще ти кажа само едно: не Робърт Ърл Фъргюсън ми обясни къде да търся този нож.

— Твърдиш, че някой друг ти е казал къде да намериш оръжието, с което вероятно е била убита Джоани Шрайвър?

— Точно така.

— Ще споделиш ли тази информация?

Матю Кауърт вдигна поглед от драсканиците пред себе си.

— Първо ми отговори на един въпрос, лейтенант. Ако ти кажа от кого съм разбрал за този нож, ще откриеш ли ново разследване за убийство? Склонен ли си да отидем при щатския прокурор? Да застанеш пред съдията, водил процеса, и да заявиш, че делото трябва да се поднови?

Детективът се намръщи.

— Не мога да правя подобни обещания, преди да съм разбрал каквото и да е. Хайде, Кауърт, казвай.

Кауърт поклати глава.

— Просто не зная дали мога да ти се доверя, лейтенант. Това е всичко.

За миг Тани Браун заприлича на човек, готов да избухне.

— Мислех, че си разбрал поне едно нещо. — Детективът почти шепнеше.

— Какво?

— Че в тоя град, докато оня човек не плати, случаят с убийството на Джоани Шрайвър никога няма да приключи.

— В това е въпросът, нали? Кой плаща.

— Ние всички плащаме. Всеки един от нас. Във всеки един миг. — Той удари с юмрук по масата. Звукът отекна в малката стая. — Ако имаш нещо за казване, кажи го!

Матю Кауърт се опитваше внимателно да прецени какво знаеше и какво не и накрая отвърна:

— Блеър Съливан ми каза къде да открия ножа.

Името произведе очакваното впечатление върху полица. Той изглеждаше изненадан, после шокиран, подобно на играч на бейзбол, който наблюдава дъгата, описвана от топката високо над ъгъла на игрището.

— Съливан? Той пък какво общо има с това?

— Ти би трябвало да знаеш. Минал е покрай Пачула през май 1987 г. и набързо е изтрепал куп хора.

— Знам, но...

— И той ми каза къде е ножът.

Браун не откъсваше поглед от журналиста. Стаята се изпълни с тягостна тишина.

— Съливан призна ли, че е убил Джоани Шрайвър?

— Не.

— Каза ли, че Фъргюсън не е убил онова момиче?

— Не точно, но...

— Каза ли нещо конкретно, което да опровергае извършеното вече съдебно дирене?

— Той знаеше за ножа.

— Той знаел за някакъв нож! Не сме сигурни дали това е този нож и без съдебномедицински заключения, той не е нищо друго, освен парче ръждясал метал. Хайде, Кауърт, осъзнай цялото безумие на историята на Съливан. Той даде ли ти нещо, което поне смътно да напомня на доказателство?

Браун говореше с присвити очи. Кауърт виждаше, че пресява информацията. Проницателно, спекулативно, задълбочено,

избирателно. И тогава си помисли, че никак не му е лесно. Никак не би му харесала каквато и да е възможна грешка. Той си имаше своя убиец и беше доволен.

— Нищо друго.

— В такъв случай не разполагам с достатъчно основания да открия ново разследване по обвинение.

— Така ли? Добре. Тогава се пригответи да го прочетеш в статията. И пак ще си поговорим дали не е достатъчно.

Полицаят впи поглед в Кауърт и посочи вратата.

— Напусни, Кауърт. Напусни веднага. Качвай се на взетата си под наем кола и се връщай в мотела. Опаковай си нещата. Отиди до аерогарата. Вземи самолета и се връщай там, откъдето си дошъл. И повече не идвай тук. Ясно ли е?

Кауърт пламна. Почувства, че го залива вълна потискан гняв.

— Заплашваш ли ме?

Детективът поклати глава.

— Не, давам ти съвет.

— И?

— Приеми го.

Матю Кауърт се надигна от стола и продължително изгледа детектива. Погледите на двамата мъже се срещнаха. Игра на нерви, като в канадска борба. Когато детективът накрая сведе очи, Кауърт се извърна, излезе и затръшна вратата след себе си. После бързо закрачи по ярко осветения коридор на полицейското управление. Детективи и униформени полицаи се отдръпваха от пътя му. Чувстваше погледите им в гърба си, а когато приближеше, разговорите затихваха. Чу няколко думи, промърморени зад него, чу и името си, произнесено неколкократно с ненавист. Не се огледа около себе си, нито пък забави стъпките си. Качи се сам в асансьора и излезе на улицата през широките стъклени врати. После се извърна и вдигна поглед към кабинета на детектива. За миг видя Тани Браун, застанал до прозореца, впил поглед в него. Погледите им отново се срещнаха. Матю Кауърт леко поклати глава. Видя, че детективът се извърна и изчезна от прозореца.

Кауърт остана неподвижен за момент. Нощта го обгърна. После се извърна и тръгна. Отначало крачеше бавно, но после ускори ход. Вървеше нервно през града, а думите, които щяха да се превърнат в

неговата статия, започнаха да набъбват и се заредиха в боен ред в мислите му.

СЕДЕМ. ДУМИ

Прибра се у дома, все пак. Съсипан от изтощение, което превръща бележниците в смисъл на живота и допуска мъртвите да завладеят мислите ти.

Късно беше. Превалеше полунощ и върху бездънното и черно небе на Маями трептяха ярки звезди. Искаше му се да сподели с някого предстоящия триумф, но осъзна, че няма с кого. Всички си бяха отишли. Възрастта, разводът и смъртта, прекалено многото смърт, му бяха отнели всички. Копнееше за родителите си, но тях отдавна вече ги нямаше.

Майка му умря, когато той беше все още млад мъж. Тиха, плаха жена, със слабо кокалесто тяло. Прегръдките ѝ бяха някак си резки и крехки, което тя компенсираше с мекия си, плътен глас. Матю обичаше да слуша този глас да разказва приказки. Живееше във време, което я направи домакиня, затънала в битовизма на всекидневието. Тя отгледа него, братята и сестрите му в един безкраен кръговрат от памперси, рецепти и никнещи зъби, които впоследствие отстъпиха пред ожулените колене и въображаемите наранявания, домашните, тренировките по баскетбол и честите, неизбежни сърдечни разочарования на зрелостта.

Смъртта ѝ беше лека и лишена от драматизъм в годините, когато прехвърляше средната възраст. Неподлежащ на оперативно лечение рак на дебелото черво. Пет седмици на един магичен преход от здраве към смърт, белязан от ежедневното пожълтяване на кожата ѝ и растящата слабост на гласа и походката ѝ. Баща му умря почти едновременно с нея. Наистина странно беше. Когато порасна, Кауърт научи за безбройните му изневери. Винаги краткотрайни и зле прикрити. Обърнеше ли се назад човек, те изглеждаха далеч по-безобидни от аферите по вестниците, но пак ограбваха времето му и охлаждаха ентузиазма му да бъде със семейството си. Затова, когато баща му я последва след шест месеца, изпълнени с изнурителна работа, само за да обяви в крайна сметка, че ще се пенсионира порано, децата му останаха изненадани.

Водеха дълги разговори по телефона, обсъждаха постъпката му, чудеха се с какво ще се заеме оттук нататък, съвсем сам в една голяма и вече натрапчиво празна къща в покрайнините, заобиколен от млади семейства, за които присъствието му би било необичайно и вероятно обезпокоително. Матю Кауърт беше последното от половин дузината деца, от които впоследствие излязоха двама учители, адвокат, лекар, художник и той самият, пръснати из различни щати, никой достатъчно близо, за да помогне на баща им, сега изведнъж остарял. Всички се провалиха да прозрат обичайното. Той се застреля в годишнината от сватбата си.

Трябваше да зная, помисли си Матю. Трябваше да видя какво се задава. Две вечери по-рано баща му се обади. Нещата, за които говориха, бяха повърхностни, незначителни. Някакви новинарски рубрики и репортажи. Баща му каза: „Не забравяй, че те не се интересуват от фактите. Това е истината“. Рядко се случваше преди да му каже подобно нещо и когато Кауърт се опита да го накара да продължи, той изведнъж млъкна.

Полицайте го открили седнал на бюрото си с малък револвер в ръка, със следа от куршум в главата и нейната снимка в скута си. Впоследствие Кауърт говори с детективите. Репортер до мозъка на костите си, накарал ги бе да опишат сцената с най-малки подробности, които веднъж чути, никога не можеха да бъдат забравени и лишиха смъртта от цялата ѝ драматичност: старите протрити червени чехли и един обикновен син костюм, вратовръзката на цветя, купена от нея за някой забравен вече Ден на бащата, последният брой на някакъв ежедневник, изпъстрен с бележки с червен молив, разгърнат пред него заедно с диетичната сода и полуизядения сандвич със сирене. Не беше пропуснал да напише чек за жената, която поддържаше домакинството му. Оставил го бе прикрепен към античната настолна лампа със зелен абажур. Около стола се въргаляли купчина смачкани хартии, хвърляни небрежно, всичките с недовършени бележки до децата.

Звездите проблясваха над Кауърт.

Аз бях най-младият, помисли си той. Единственият, който наследи професията му. Надявах се, че това ще ни сближи. Вярвах, че ще се справя по-добре. И че той ще се гордее с мен. Или ще ревнува.

Вместо това, той се отдръпна.

Спомни си усмивката на майка си. Сестра му приличаше на нея. Мисълта му причини неочаквана пустота, заменена миг по-късно от кошмарния спомен за фотографиите на сцената на убийството на малката Джоани Шрайвър.

Сведе глава и се взря надолу по улицата. В далечината се виждаше булевардът, жълтият блясък на уличните лампи и фаровете на минаващите коли. Чу звук от сирена някъде в далечината и влезе в жилищния блок. Качи се с асансьора, прекоси коридора и отвори вратата на апартамента си. За миг се поколеба във фойето, светна лампите и се огледа наоколо. Типичното за апартамент на самотен мъж безредие. Натъпкани по лавиците книги, плакати в рамки по стените, бюро, по което се въргалят листове хартия, списания, изрезки от вестници. Потърси с поглед нещо близко, което да му подсказва, че е у дома си. После въздъхна, заключи вратата зад себе си и се зае да разопакова вещите си, преди да си легне.

Кауърт прекара една дълга седмица с телефон в ръка. Подготвяше статията си. Проведе няколко кратки разговора с прокурорите, подготвили обвинението срещу Фъргюсън, които не желаеха да говорят с репортери. Разговорите с мъжа, работил върху случаите срещу Блеър Съливан, бяха по-изчерпателни. Някакъв детектив от Пенсакола потвърди присъствието на Съливан в окръг Ескамбия по време на убийството на Джоани Шрайвър, а датата на едно заплащане с кредитна карта на бензиностанция близо до Пачула беше ден преди престъплението. Прокурорите в Маями показаха на Кауърт ножа, с който Съливан е бил заловен. Евтин нож, обикновен, с дванайсетсантиметрово острие, подобен — макар и не еднакъв — на онзи, който откриха под канала.

Държа този нож в ръце и си помисли, че нещата съвпадат.

Откри и друго.

Говори надълго и нашироко с администрацията в Рътдърс, където беше скромната характеристика на Фъргюсън от колежа. Прилежен, явно незабележим студент, който изглежда демонстрирал слаб интерес към всичко друго, освен учебната програма, върху която работел усърдно, дори в известна степен — прекалено усърдно. Прокторът в общежитието си го спомняше като тих, необщителен

първокурсник, не твърде склонен да ходи по купони или пък да завързва никакви контакти. Отшелник, беше казал човекът, който най-често стоял сам и се преместил в апартамент скоро след първата си година в университета.

Кауърт говори и с наставника на Фъргюсън от гимназията, който до голяма степен повтори същото, макар да изтъкна, че в Нюарк оценките на Фъргюсън били много по-високи. Никой от тях не можа да му даде името поне на един приятел на осъдения.

Фъргюсън започна да му се струва като човек, който се носи по ръба на живота, несигурен в себе си, несигурен в това, което е, или в посоката, в която отива, човек, който очаква нещо да му се случи, когато възможно най-лошото просто го беше помело. Гледаше на него не толкова като на невинен, колкото като на жертва на собствената си пасивност. Човек, от когото могат да се възползват. Това му помогна да разбере случилото се в Пачула. Замисли се за контраста между двамата чернокожи мъже в основата на неговата история: единият, който не обича да се клати и лашка на задните седалки на автобусите, и другият — притичващ под обстрела, за да помогне на другарите си. Единият — носещ се по течението в колежа, а другият — станал полицай. Фъргюсън не е имал късмет, помисли си той, когато се е изправил пред натрапчивата индивидуалност на човек като Тани Браун.

В края на седмицата се върна фотографът, изпратен от „Джърнъл“ до северна Флорида. Разстла куп снимки върху бюрото пред Кауърт. Цветна снимка на Фъргюсън в килията, вперил поглед в обектива през решетките. Кадър на канала, други снимки от Пачула, домът на Шрайвър, училището. Тук беше и фотографията, която Кауърт видя на стената в началното училище. Имаше и снимки на Тани Браун и Брус Уилкокс, на изхода на отдела за убийства в окръг Ескамбия.

— Как се добра до тях? — попита Кауърт.

— Цял ден висях и чаках. Не бих казал, че останаха много доволни.

Кауърт кимна, щастлив, че не е бил там.

— А Съли?

— Не ми позволи да го заснема — отвърна фотографът. — Но имам една добра негова снимка от процеса. Ето — подаде я той на Кауърт.

Блеър Съливан вървеше по коридора към съда с оковани ръце и крака с двама огромни детективи от двете му страни. Хилеше се към камерата полуподигравателно, полузаплашително.

— Едно нещо не мога да разбера — каза фотографът.

— Кое?

— Ами ако видиш този човек да се задава срещу теб на улицата, със сигурност ще хукнеш на отсрещния тротоар. В никакъв случай няма да се качиш в една кола с него. Но Фъргюсън, по дяволите, дори като те погледне, когато е бесен, не е толкова страшен. Искам да кажа, че по мога да си го представя как убеждава някого да се качи в колата му.

— Не разбираш — отвърна Кауърт и вдигна снимката на Съливан. — Този убиец е психопат. Може за всичко да те придума. Не говоря само за онова момиченце. Помисли за останалите хора, които е убил. Какво ще кажеш за възрастната двойка, на които помогнал да сменят гумата си? Сигурно са му благодарили, преди да ги застреля. Или сервитьорката. Тя е излязла с него, забрави ли? Просто, за да се позабавлява малко. Мислила е, че отива на купон. Не е разпознала убиеца в него. А момчето от магазина? Точно под касата е бил един от ония алармените бутони. Но той не го е натиснал.

— Не е имал възможност, мисля си аз.

Кауърт вдигна рамене.

— Добре — каза фотографът, — но съм категоричен, че не бих се качил в една кола с него.

— И правилно. Иначе щеше да си мъртъв.

Изтика старото си бюро в най-отдалечения ъгъл на кабинета, разпръсна записките си наоколо и седна пред екрана на компютъра. В един-единствен момент, когато екранът пред него светна празен, го обзе нервност. Минало беше доста време откакто написа последния си репортаж и сега не знаеше дали ще може пак да пише. После си каза: „Всичко е тук“ и остави вълнението да превъзмогне съмненията. Откри, че описва двамата мъже в килиите им, външността им, начина, по който говореха. Описа и видяното в Пачула, налагащата се сила на единия детектив и внезапния гневен изблик на другия. С лекота намираще нужните думи. Не мислеше за нищо друго.

Трябваша му три дни, за да напише първата статия и още два, за да сглоби следващата. Отдели един ден за редакция и друг — за продълженията. Два дни преглеждаха всеки ред с редактора. Още един — с адвокатите. Отегчителен анализ на всяка дума. После нетърпеливо кръжеше около готовата вече първа страница за неделния брой на вестника. Заглавието гласеше: СЛУЧАЙ, ИЗПЪЛНЕН С ВЪПРОСИ. Това му харесваше. Подзаглавието беше: ДВАМА МЪЖЕ, ЕДНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И ЕДИН УБИЕЦ, КОЙТО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ЗАБРАВИ. И това му харесваше.

През нощта лежеше в леглото, без да може да заспи, и мислеше. Ето, това е. Направих го. Наистина го направих.

В събота, преди излизането на статията, се обади на Тани Браун. Детективът си беше у дома, а от отдела за убийства отказаха да дадат телефонния му номер. Кауърт остави съобщение на секретарката детективът да му се обади, което наистина се случи час по-късно.

— Кауърт? Обажда се Тани Браун. Мислех, че вече сме си казали всичко, поне засега.

— Искях само да ти дам възможност да реагираш на онова, което ще се появи във вестника утре.

— Като възможността, която твоят шибан фотограф ни даде ли?

— Съжалявам за това.

— Устрои ни засада.

— Съжалявам.

Браун замълча.

— Добре, поне ми кажи, че снимката не е излязла толкова лошо. Всички страдаме от известна доза суета, нали?

Кауърт не знаеше дали детективът се шегува.

— Не е толкова зле. Горедолу като в рубриката „Издирва се от полицията“.

— Не е толкова зле, наистина. Какво искаш?

— Желаяш ли да дадеш опровержение на статията, която пускаме утре?

— Утре? По дяволите! Предполагам, че ще трябва да стана рано и да отида да купя вестника. Сигурно сте вдигнали голям шум.

— Точно така.

— На първа страница, а? Ще те направи звезда, нали, Кауърт? Ще се прочуеш.

— Това вече не знам.

Детективът се изсмя подигравателно.

— Големият удар на Робърт Ърл! Мислиш, че му правиш услуга ли? Смяташ, че можеш да го измъкнеш от отделението за осъдени на смърт?

— Не зная. Но историята е доста интересна.

— Не се съмнявам.

— Просто исках да ти дам възможност да реагираш.

— Ще ми кажеш ли сега за какво става дума?

— Да. Това е коректно. Вече е написана.

Тани Браун замълча за миг от другата страна на линията.

— Предполагам, не сте спестили историята, че е бил пребит и цялата друга помия? И оня момент с оръжието, нали?

— Там е написано разказаното от него. А също и онова, което ти каза.

— Само че не толкова откровено, нали?

— Не, и на двете страни са предоставени еднакви възможности.

Браун се разсмя.

— Не се и съмнявам — каза той.

— И така, държиш ли да направиш някакъв коментар?

— Харесва ми тази дума „коментар“. Може да значи толкова неща, нали? Звучи добре и внушава усещане за сигурност. Значи, искаш да коментирам съдържанието? — В гласа му се промъкна тънък сарказъм.

— Точно така. Исках да ти дам тази възможност.

— Е, получих я. Възможност да си изкопая по-дълбок гроб. Да се забъркам в повече неприятности, отколкото вече са ми сервираны, само защото не ти завъртях главата с празни приказки. Разбира се. — Той пое дъх и продължи почти примирено. — Можех да покрия цялата история, но не го направих. Това пише ли го в твоята статия?

— Разбира се.

Тани Браун се изсмя кратко и с горчивина.

— Знаеш ли, сигурен си, че си наясно какво ще последва от всичко това. Но ще ти кажа едно нещо. Грещиш. Много грещиш.

— Това ли е, което имаш да ми кажеш?

— Нещата никога не стават толкова гладко, нито пък толкова просто, колкото хората си мислят. Винаги се забърква по някоя каша.

Винаги има въпроси. И съмнения.

— Това ли е, което имаш да ми кажеш?

— Грещиш. Просто много грещиш.

— Добре. Това ли е, което имаш да ми кажеш?

— Не, това е, което исках ти да разбереш. — Детективът остро се изсмя. — Оставаш си все същия тежък случай, нали, Кауърт? Не е нужно да отговаряш. Вече зная отговора. — По телефона прозвуча сигнал. После още един.

Кауърт стоеше, заслушан в дълбокото, гневно дишане в линията, преди Тани Браун накрая да заговори. Думите му прозвучаха като изплюти:

— Добре, ето ти коментара. Върви на майната си!

И затвори.

ОСЕМ. ВТОРО ПИСМО ОТ ОТДЕЛЕНИЕТО ЗА ОСЪДЕНИ НА СМЪРТ

Не беше виждал Фъргюсън, нито пък говорил с него, преди изслушването. Същото се отнасяше и за детективите, които вече седмици наред, откакто вървяха статиите, не му отвърщаха по телефона. Прокурорите от Ескамбия отговаряха формално на исканията му за повече информация. И това не беше случайно. От друга страна, адвокатите бяха настойчиви, обаждаха му се почти всеки ден да го информират за развитието на нещата и трупаха купища искиове пред съдията, председателствал делото срещу Фъргюсън.

След излизането на първата статия Кауърт бе увлечен от естествената реакция на публикацията. Сякаш се носеше надолу по улицата, тласкан от потоци проливен дъжд. От телевизията и пресата обсебиха случая и алчно се нахвърлиха върху хората, събитията и местата, споменати в журналистическия материал. Разказваха и преразказваха десетки различни и все пак принципно еднакви неща. За всички замесени случаят криеше немалко предизвикателства: съмнението върху признанието, хвърленият в смут град, все още невъзвърнал спокойствието си след убийството на детето, непроницаемите детективи, неокачествимата, ужасяваща ирония, с която един убиец наблюдава изпращането на друг човек на електрическия стол, без дори да си отвори устата. Блеър Съливан, разбира се, правеше точно това. Отказваше всякакви интервюта, не желаше да разговаря с репортери, адвокати, полицаи, дори и с екипа на „60 минути“. Но десетина дни след появата на статията, той се обади на Матю Кауърт.

Разговорът беше кратък. Кауърт седеше в кабинета си с гръб към редакторския отдел и четеше версията на историята в „Ню Йорк Таймс“ (ВЪПРОСИ, ПОВДИГНАТИ ОТ УБИЙСТВОТО ВЪВ ФЛОРИДА), когато телефонът иззвъня и пресипналият глас на телефонистката го запита дали би приел обаждане от господин Съливан от Старки, Флорида. За момент Кауърт се обърка, после

целият настръхна. Наклони се напред и чу познатия мек носов глас на сержант Роджърс.

— Кауърт? Ти ли си бе, човече?

— Здравей, сержант. Да?

— Става въпрос за Съли. Искате да говори с теб.

— Как са нещата там, при вас?

Сержантът се разсмя.

— Да ме вземат дяволите, ама трябваше по-добре да размисля, преди да те пусна тук. Откакто статиите ти почнаха да излизат, това място заприлича на пчелен кошер. Изведнъж всички осъдени на смърт тръгнаха да звънят на де що репортер има в тоя щат. И всеки шибан репортер се влачи насам и иска разговори, и срещи, и какво ли още не. — Смахът на сержанта отекна по телефонната линия. — Сега тук е по-неспокойно от времето, когато и главните, и резервните генератори излязоха от строя и всички решиха, че това е пръст на съдбата.

— Съжалявам, че съм ви причинил неприятности...

— Ами, изобщо не ми пука. Малко разнообразие, ако не друго. Разбира се, изглежда ще е по-трудничко, докато нещата се поуталожат, но това неизбежно ще стане. Рано или късно.

— Ами Фъргюсън?

— Боби Ърл? Толкова е зает с интервюта, та си мисля, че скоро ще му дадат време за собствено шоу в късните часове по телевизията. Като на Джони Карсън или на онова момче — Латерман.

Кауърт се усмихна.

— А Съли?

Настъпи пауза, преди отново да чуе мекия глас на сержанта.

— Не желае да говори с никого за нищо. Не, сър. Даже и с репортерите или психиатрите. Адвокатът на Боби Ърл беше тук пет или шест пъти, може би. Ония двамата детективи от Пачула също наминаха, но той се изхили и им се изплю в очите. Призовки, заплахи, обещания, какво ли не, все същото. Отказва да говори. И най-вече за онова малко момиченце в Пачула. Пее си някакви химни, пише писма като луд и здраво заляга над Библията. Непрекъснато ме разпитва какво става и аз го информирам. Нося му вестници и списания. Гледа телевизия вечер и видя, когато ония двамата детективи те наричаха как ли не. Но всичко това само го разсмява.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че се забавлява. По свой си начин.

— Това е гадно.

— Казах ти за този човек.

— И защо иска да говори с мен?

— Не зная. Тая сутрин просто ме попита дали може и аз се свързах с теб.

— Ами дай ми го.

Сержантът се закашля угрижено.

— Не е толкоз просто. Нали си спомняш, че сме особено предпазливи, когато трябва да преместваме господин Съливан.

— Разбира се. Как изглежда сега?

— Не кой знае колко по-различно от времето, когато го видя, като оставим настрана шума около него. Малко се е пооживил, сякаш е и понапълнял, ама едва ли, защото не яде кой знае колко. Както ти казах, мисля, че се забавлява. Наистина живна.

— Ъ-хъ. Ей, сержант, не ми каза ти какво мислиш за историята.

— Не съм ли? Ами, мисля, че наистина е интересно.

— И?

— Виж какво, Кауърт, трябва да ти кажа, че ако се позавъртиш из затворите достатъчно време, особено около отделенията за осъдени на смърт, ще чуеш какви ли не неща.

Преди Кауърт да успее да зададе нов въпрос, до слуха му достигнаха високи гласове от другата страна на линията и неопределен шум.

— Сега го водят.

— Разговорът поверителен ли ще е? — попита Кауърт.

— Искаш да кажеш, дали телефонът се подслушва? Един господ знае. Тази линия използваме най-често за разговори с адвокати, така че се съмнявам, щото те щяха да вдигнат шум до небесата. А, ето го и него. Секунда само. Да му сложим белезници.

За миг настъпи тишина. Кауърт чу гласа на сержанта от другата страна на линията.

— Стегнато ли ти е така, Съли?

И отговора на затворника:

— Не, добре е.

После се чу далечен шум, звукът от затварянето на вратата и накрая гласът на Блеър Съливан:

— Тъй, тъй, тъй, Кауърт. Световноизвестният репортер. Как я караш?

— Чудесно, Съливан.

— Добре. Добре. Е, какво ще кажеш, Кауърт? Нашто момче Боби Ърл ще изфръкне ли на свобода? Вярваш ли, че добрият Дядо Господ ще го измъкне от тия решетки, от сянката на смъртта, а? Вярваш ли, че механизмите на правосъдието усърдно ще се заловят с него сега, а? — Съливан дрезгаво се разсмя.

— Не зная. Адвокатът му е подал иск за нов съдебен процес в съда, в който е произнесена присъдата.

— Мислиш ли, че от това ще има полза?

— Ще видим.

Съливан се закашля.

— Точно така, прав си.

Двамата мъже замълчаха. Миг по-късно Кауърт попита:

— Защо ми се обади?

— Чакай — отвърна Съливан. — Опитвам се да запаля тая шибана цигара. Не е лесно. Трябва да оставя слушалката. — Дочу се щракането на запалка и после отново гласът му. — Уф, готово. Какво питаше?

— Защо ми се обади?

— Просто исках да чуя колко известен си станал.

— Какво?

— По дяволите, Кауърт, не слизаш от новинарските рубрики. Със сигурност си привлякъл вниманието на всички, нали? Само с това, че си пъкна ръката в един мръсен стар канал, а?

— Предполагам.

— Доста лесен начин да станеш прочут, нали?

— Това не беше всичко.

Съливан отново избухна в смях.

— Сигурно. Но със сигурност изглеждаше страхотно, докато отговаряше на тъпите въпроси по „Нощна линия“. Уверен и решителен.

— Недей да говориш с тях.

— Няма. Реших да оставя разговорите за тебе и за Боби Ърл. — Съливан се поколеба, после подсвирна. — Разбира се, сега забелязвам, че ония ченгета от Пачула също не искат много-много да се говори.

Мисля, че не вярват на Боби Ърл. И на тебе не вярват. И е повече от сигурно, че и на мен не вярват. — Съливан нададе подигравателен рев. — И това ако не са дебели глави! На тоя свят има хора, дето не виждат по-далече от носа си, нали?

Кауърт не отвърна.

— Това не беше ли въпрос, Кауърт? Не те ли попитах нещо? — дрезгаво прошепна Блеър Съливан.

— Да — бързо реагира Кауърт. — Някои хора не виждат по-далеч от носа си.

Затворникът замълча.

— Ами, да вземем да им помогнем да извадят тресчицата от окото си, а, господин Прочут репортер? Да ги поведем по пътя на просветлението, какво ще кажеш?

— Как? — Кауърт се приведе напред. Под мишниците и по ребрата му потече пот.

— Ами, предполагам, трябва да ти кажа още нещо. Нещо наистина интересно.

Кауърт несъзнателно протегна ръка към един молив и сграбчи куп празни листи.

— Например?

— В момента мисля. Не ме насилвай.

— Добре. Карай спокойно. — Най-после, помисли си той.

— Би било интересно да се разбере, например, как онова малко момиченце се е качило в колата, а? Това е нещо, което те интересува, нали, Кауърт?

— Да. Как?

— Не бързай толкова. Още мисля. Тия дни трябва много да внимаваш какво говориш. Гледай да не те разберат погрешно, ако схващаш какво имам предвид. Кажеш ли, знаеш ли какъв хубав ден беше, когато момичето умря, Кауърт? Знаеш ли, че беше горещо, и в същото време малко сухо. Подухваше лек бриз, който разхлаждаше. Горе се синееше едно огромно небе и навсякъде имаше много цветя. Наистина е хубаво човек да умре в такъв един ден. И си представи колко хладно и успокояващо може да се почувстваш в онова блато под сянката там. Мислиш си, може би, че човекът, който е убил малката Джоани — ама не е ли наистина сладко това име — просто си е легнал и се е кефил от добре прекарания ден. И е оставил прохладната сянка да го успокои.

— Наистина ли беше прохладно?

Блеър Съливан остро се изсмя.

— Помисли сега, Кауърт, как бих могъл да зная това, а? — Шумно пое дъх и изсвири в телефонната слушалка. — Помисли за всичките тия неща, които ония свини, двете ченгета, биха искали да знаят. Дрехите, например, и петната кръв, и защо са липсвали отпечатъци от пръсти, косми, следи от пръст и всичко друго.

— Защо?

— Ами — отвърна Съливан жизнерадостно, — подозирам, че убиецът на Джоани е знаел предварително и си е подготвил дрехи за смяна. Тъй че да може да свали едните, тия дето целите са покрити с кръв и мръсотия, и да ги закопае някъде. Трябва да е имал достатъчно мозък в главата си, че да вземе и няколко стари найлонови торби за отпадъци в колата си, за да натъпче в тях кървавите дрехи.

Кауърт почувства, че стомахът му се обръща. Спомни си, че детективът от Маями му разказа за някакви дрехи и руло найлонови торби за боклук, намерени в багажника на Блеър Съливан в нощта на ареста му. Притвори очи за момент и попита:

— И къде би изхвърлил тия неща убиецът?

— О, някъде около склада на Армията на спасението. Нали знаеш, близо до търговския център, непосредствено извън Пенсакола има един такъв склад. Но го е направил само, ако не е било прекалено мръсно, нали разбираш. Защото ако наистина е искал да внимава, може да ги е захвърлил на някое старо сметище, като тия, дето са пръснати из целите щати. Например, при борсата Уилоу Крийк. Онази, голямата. Там събират боклука всяка седмица и го зариват в някоя дупка. Никой даже и не поглежда какво изхвърлят. Погребани под тонове боклуци, да, сър. Никой не може да открие тия неща.

— Това ли се случи?

Съливан продължи, сякаш не чу въпроса:

— Обзалагам се, че ония ченгета, а и ти, Кауърт, а може би и скърбящите родители на онова момиченце, много биха искали да разберат защо, в крайна сметка, това дете се е качило в колата, а? Все пак, не е било случайно. Защо е станало така, а?

— Каж ми защо.

Съливан изсъска в телефонната слушалка:

— Божа работа, Кауърт.

За момент настъпи тишина.

— А може и дяволска да е била. Какво ще кажеш, Кауърт? Може пък просто да се е случил лош ден за Господ и той да е оставил своя изпълнителен офицер номер едно да направи малка лудория, а?

Кауърт не отвърна. Думите, прошепнати в телефонната слушалка от другата страна на линията, се стоварваха като чук върху ушите му.

— Добре, Кауърт, на бас, че по някакъв начин той е придумал онова дете да се качи в колата му. Казал му е например нещо като: „Миличка, ще ми посочиш ли пътя? Изгубих се и трябва да намеря пътя“. А и това не е ли самата истина, Кауърт? Оня човек там, в оная кола, защо ли го виждам ясно като дланта на ръката си? Защо е бил изгубен той, Кауърт? Изгубен в толкова много отношения. Но онзи ден се е намерил, нали така? — Съливан остро пое въздух преди да продължи: — И когато е привлякъл вниманието на онова малко момиченце, какво е трябвало да каже после? Може би е казал: „Миличка, защо да не те закарам само ей там, до ъгъла, а?“. Леко и естествено така, както го чуваш. — Съливан отново се поколеба. — Леко и естествено, да, сър. Също като в кошмар. Без разлика от онова, което добрите хора учат малките деца. Да се пазят и да стоят настрана. — Той замълча, после добави почти развеселен: — Само че тя не го е направила, нали?

— Това ли й каза? — попита Кауърт с пресъхнало гърло.

— Дали казах това, което съм й казал ли? Дали знаея? Не, само казах, че може би това е, което някой друг й е казал. Някой, който се е чувствал кофти и му се е искало да претрепе някого негоден, и е имал късмет, че е видял онова малко момиченце.

Отново се разсмя. После се изхили.

— Защо си го направил? — рязко попита Кауърт.

— Да съм казал, че съм го направил? — Съливан се заливаше от смях.

— Не. Само ми ги подхвърляш някакви...

— Добре, прости ми, забавлявам се.

— Защо не ми кажеш истината? Защо просто не ми кажеш истината?

— Какво? И да си разваля кефа? Кауърт, ти представа си нямаш как човек се забавлява в отделението за осъдени на смърт.

— Като остави един невинен да се изпържи на...

— Това ли правя? Ама защо? Че ние си имаме силна система по наказателно право, която да се грижи за тия неща! Нека тя да внимава невинни хора да не седат на горещи столове.

— Знаеш за какво говоря.

— Да, зная. — Гласът на Съливан прозвуча меко и заплашително. — И изобщо не ми пука.

— Защо тогава ми се обади?

Съливан замълча. Когато отново заговори, гласът му беше спокоен и безизразен:

— Защото исках да знаеш колко ме заинтригува твоята кариера, Кауърт.

— Това...

— Не ме прекъсвай! — Съливан изплю думите. — Това вече съм ти го казвал! Когато говоря, по дяволите, ти ще ме слушаш, господин Репортер. Ясно ли е?

— Да.

— Защото искам да ти кажа нещо.

— Какво е то?

— Исках да ти кажа, че нещата не са приключили. Едва сега започват.

— Какво значи това?

— Ами, сети се.

Кауърт зачака. След миг Съливан продължи:

— Мисля, че някой ден пак ще си поговорим. Приятно ми е да си бърбря с теб. След всеки наш разговор се случват толкова работи. А, и още нещо.

— Какво?

— Чу ли, Върховният съд на Флорида е получил молбата ми за определяне на крайния срок. Те със сигурност обичат да карат човека да чака. Предполагам, мислят, че ще променя мнението си или нещо такова. Решили са да започнат обсъждането на молбата ми. Може да са наели някой перко, както направи Боби Ърл, и да са започнали да се питат дали е конституционно да изпържат старата ми смрадлива опашка. Това ми харесва. Харесва ми, че са толкова загрижени за добрия стар Съли. — Той замълча. — Но ние знаем едно нещо, нали така, господин Репортер?

— Какво?

— Че не са прави. Няма да променя мнението си, ако ще Иисус Христос сам да слезе и любезно да ме помоли.

После рязко затвори телефона.

Кауърт се надигна от мястото си. Отиде в тоалетната и пъхна ръцете си под струята студена вода. Опитваше се да охлади внезапната горещина, която го заля, и да забави ударите на сърцето си.

Обади се и бившата му съпруга. Една вечер, тъкмо когато се готвеше да си тръгне от работа и ден след появата му в „Нощна линия“.

— Мати? — каза Сенди. — Видях те по телевизията.

В гласа ѝ прозвучаха нотки на момичешко вълнение, което му напомни за по-добрите времена, когато бяха млади и взаимоотношенията им — не така изострени. Обаждането ѝ го изненада, но му достави и удоволствие. Изпълни го усещането за неискрена скромност.

— Здравей, Сенди. Как си?

— О, чудесно. Дебелея. Непрекъснато съм уморена. Помниш как беше.

Всъщност, не, помисли си той. Спомни си, че през по-голямата част от бременността ѝ работеше по четиринайсет часа на ден в редакцията.

— Какво ще кажеш?

— Трябва да е било вълнуващо за теб. Дяволска история.

— И все още е така.

— Какво ще стане с двамата мъже?

— Не зная. Предполагам, за Фъргюсън ще бъде повдигнат нов процес. Другият...

— Той ме плаши — прекъсна го тя.

— Доста е смахнат.

— Какво ще стане с него?

— Ако не подаде жалба, губернаторът ще подпише смъртната му присъда веднага след потвърждението на обвинението от Върховния съд. Не се и съмнявам, че ще го направят.

— Кога ще стане това?

— Не зная. Съдът обикновено обявява решенията си периодично. До края на годината. При одобрението на решенията има само по едно кратко съобщение: „Относно Държавата срещу Блеър Съливан. Решението и присъдата на съда се потвърждават“. Нещата се задействат, едва след като заповедта на губернатора пристигне в затвора. Нали знаеш, купища документи, подписи, официални печати и всякакви такива работи, докато накрая някому се падне късмета да пусне електрическия ток по момчето. Пазачите тук му казват „да свършиш мръсната работа“.

— Не мисля, че светът ще стане по-малък, когато той си отиде.
— Гласът на Сенди леко потрепна.

Кауърт не отвърна.

— Но ако той не признае това убийство, какво ще стане с Фъргюсън?

— Не зная. Щатът може отново да го съди. Да бъде помилван. Може да остане в отделението за осъдени на смърт. Куп още неща биха могли да му се случат.

— Ако екзекутират Съливан, дали някой изобщо ще узнае истината?

— Да узнае истината? По дяволите, мисля, че ние вече знаем истината. Истината е, че Фъргюсън не би трябвало да е в отделението за осъдени на смърт. Но да я докажем? Това вече е друго. Трудно е.

— А какво ще стане с теб сега?

— Все същото както преди. Ще проследя развитието на нещата до края. После ще напиша още няколко статии, докато остарея и зъбите ми изпопадат и решат да ме сварят на лепило. Така правят с остарелите състезателни коне и с авторите на статии, нали знаеш.

Тя се разсмя.

— Хайде, ще получиш „Пулицър“.

— Съмнявам се — усмихна се той. Лъжеше.

— Да, ще получиш. Имам предчувствие. Тогава може да те сложат в завода за расови коне.

— Голям късмет ще е.

— Така ще стане. Ще спечелиш наградата. Заслужаваш я. Това е дяволска история. Също като онази за Питс и Лий.

Тя също си спомня тази история, помисли си Кауърт.

— Ъ-хъ. Знаеш ли какво се случи с тия момчета, след като накараха съдията да постанови ново съдебно дело? Отново бяха осъдени от един расистки съдебен състав, също толкова задръстен, колкото и първия. Измъкнаха се от отделението за смъртни присъди, едва когато губернаторът ги помилва. Хората забравят тия неща. Отне им дванайсет години.

— Но те се измъкнаха и онова момче спечели „Пулицър“.

— Да, така беше — разсмя се Кауърт.

— И ти ще спечелиш. И то не след дванайсет години.

— Добре, ще видим.

— Ще останеш ли в „Джърнъл“?

— Нямам причини да напускам.

— О, хайде. Ами ако ти се обадят от „Таймс“ или „Поуст“?

— Ще видим.

И двамата се разсмяха. После тя каза:

— Винаги съм знаела, че някой ден ще попаднеш на подходящ случай. Винаги съм знаела, че така ще стане.

— Какво се казва в такива случаи?

— Нищо. Просто вярвах в теб.

— Какво прави Беки? И тя ли стоя до късно, за да гледа „Нощна линия“?

Сенди се поколеба.

— Всъщност, не. Това е доста след времето, когато обикновено е в леглото.

— Можеше да ѝ го запишеш.

— И какво щеше да чуе, че говори баща ѝ? За убиеца на едно малко момиченце? За малко момиченце, което е било изнасилено и намушкано с нож, как беше, на трийсет и шест места? А после захвърлено в някакво блато. Не мисля, че идеята е много добра.

Права е, осъзна той, макар че не му стана приятно.

— Въпреки това, щеше ми се да го бе гледала.

— Тук е безопасно — каза Сенди.

— Какво?

— Тук е безопасно. Тампа не е голям град. Искам да кажа, че не е чак толкова голям. При нас нещата стават малко по-бавно. Изобщо не прилича на Маями. Тук нямаме наркотици, насилие и извратени типове. Не ѝ е нужно да знае за малките момиченца, които отвличат,

изнасилват и намушкват с нож. Или поне, не засега. Може да порасне още малко, още малко да остане дете, без да е нужно непрекъснато да се тревожи.

— Искаш да кажеш, че е излишно непрекъснато да се тревожиш?

— Да. Има ли нещо лошо в това?

— Не.

— Знаеш ли какво все не мога да разбера? Защо всички, които работят във вестници, винаги мислят, че лошото се случва на другите?

— Не мислим така.

— Така поне изглежда.

Нямаше желание да спори.

— Е, може би.

Тя се разсмя насила.

— Съжалявам, че те накарах да слезеш от облаците. Всъщност, исках да те поздравя и да ти кажа, че наистина съм горда с теб.

— Горда и разведена.

— Да — поколеба се тя, — но си останахме приятели, надявам се.

— Извинявай. Не беше честно.

— Добре.

Отново настъпи мълчание.

— Кога ще можем да поговорим за следващото гостуване на Беки?

— Не зная. Ще бъда вързан с тази история, докато излезе някакво решение. Не зная кога ще стане това.

— Добре, пак ще ти се обадя.

— Да.

— И още веднъж те поздравявам.

— Благодаря.

Той затвори телефона и си помисли, че понякога е глупак, който не умее да изкаже онова, което всъщност желае, да изрече нещата, от които се нуждае. Раздразнено удари с юмрук по масата. После приближи прозореца на малкия си кабинет и се вгледа навън към града. Следобедното движение се вливаше в магистралите. Толкова хора бяха нетърпеливи да се приберат у дома, при семействата си. Почувства се задушен от самотата си. Градът сякаш гореше от отблясъците на нажеженото синьо небе и облените в светлина сгради,

които отразяваха лъчите на слънцето. Загледа се в колите на кръстопътя, които маневрираха като кълбо агресивни брѳмбари. Опасно е, помисли си той.

Липсва сигурност.

Преди няколко дни, след гуляй, двама мотористи, въоръжени с почти еднакви скъпи деветмилиметрови полуавтомати, се бяха врязали в най-голямото движение и бяха открили безредна стрелба. Никой от тях не бил ранен, но един куршум рикоширал в дробовете на тийнейджър, който минавал край тях и който сега лежеше в критично състояние в местната болница. Обичайна за Маями история, продукт на напрежението и конфликта между отделните култури в нация, за която изглежда личното оръжие бе аксесоар към облеклото. Спомни си, че преди няколко години писа по повод на една такава история. Спомни си и още многото пъти, когато се обсъждаха подобни инциденти, вече толкова обичайни, че сега бяха незабележима рубрика някъде из вестника, докато преди се появяваха на първа страница.

Замисли се за дъщеря си и се зачуди защо ѝ е нужно да знае. Защо ѝ е нужно да знае каквото и да е за злото и за чудовищните желаниа на някакви си мъже?

Така и не откри отговора на този въпрос.

Дебели черни телевизионни кабели излизаха от съдебната зала към фойето. Няколко оператора монтираха видеокамери в коридора и ги свързваха с единствената камера, допусната в заседателната зала. Наоколо се тълпяха радио и телевизионни репортери. Телевизионните журналисти бяха по-елегантно облечени, добре фризирани и изглеждаха по-чисти от колегите си от вестниците, които сякаш изпитваха задоволство от леко небрежната си външност.

— Всички са на линия — каза фотографът, който вървеше до него и наместваше лещите на своята „Лайка“. — Никой не иска да пропусне танца.

Изминаха почти десет седмици след появата на първата статия. Бюрокралични спънки и инсинуации бяха отложили разглеждането на делото на два пъти. Горещото слънце на Флорида силно печеше извън сградата на областния съд в Ескамбия, но вътре, в модерната постройка, беше прохладно. Гласовете отекваха като ехо във високите

тавани и хората почти шепнеха, дори когато това не беше нужно. До широката врата на съдебната зала висеше месингова табела: ОБЛАСТЕН СЪДИЯ ХАРЛИ ТРЕНЧ.

— Тоя тип ли го беше нарекъл диво животно?

— Точно така.

— Не си въобразявай, че тая история му е приятна. — Фотографът обхвана с широк жест тълпата репортери и телевизионни техници.

— Не, не е така. Наближават избори. Публичността му е добре дошла.

— Но само ако не стъпи накриво.

— Достатъчно е да върши това, което се харесва на тълпата.

— Не мисля, че е едно и също.

— Не е — кимна Кауърт. — Но знае ли човек? Обзалагам се, че сега се е заврял в някой кабинет в дъното, звъни на всеки местен политик оттук до Алабама и пита какво да прави.

— А те навярно звънят на всеки областен представител — разсмя се фотографът, — и питат какво да му кажат. Как мислиш, Мати? Ще го пусне ли?

— Представа нямам.

Погледна надолу към коридора и забеляза група млади хора, облечени в дънки, наобиколили по-възрастен нисък чернокож мъж в костюм.

— Дай една снимка — каза той на фотографа. — Представители са на групата за борба със смъртното наказание и сега вдигат шум.

— Къде е Кланът?

— Тук някъде трябва да е. Вече не са така организирани. Сигурно ще закъснеят. А може да са сбъркали и мястото.

— Може и деня да са сбъркали. Сигурно са пристигнали тук вчера, отегчили са се, сбъркали са се и са си тръгнали.

Двамата мъже се разсмяха.

— Истинска зоологическа градина — отбеляза Кауърт.

— Да. — Фотографът забави стъпки. — А тигрите там си точат зъбите за кожата ти.

Кауърт проследи жеста му и видя Тани Браун и Брус Уилкокс, притиснати към стената. Явно се опитваха да не се мяркат пред очите на операторите.

— Е, може би няма да е лошо да видим какво става в бърлогата на тигрите — поколеба се Кауърт, но после забързано се отправи към двамата мъже.

Брус Уилкокс се завъртя и показа на Кауърт гърба на спортното си сако, но Тани Браун се оттласна от стената и леко кимна към него.

— Е, Кауърт, все пак успя да предизвикаш някакво движение.

— Случва се, лейтенант.

— Доволен ли си?

— Просто си върша работата. Също като теб. И като Уилкокс.

Браун хвърли поглед покрай Кауърт към фотографа.

— Ей, ти! Следващият път гледай да хванеш десния ми профил. Прави ме с десет години по-млад. Децата се радват на такива неща. Мислят, че вече съм прекалено стар. А пък това май на никого не се харесва.

Браун се усмихна, леко се извърна и посочи с пръст бузата си.

— Виждаш ли? — попита той. — Много по-добре от стария смръщен сводник, който засне.

— Съжалявам.

Полицаят вдигна рамене.

— Връзва се със занаята, предполагам.

— Защо не отговаряше на телефонните ми обаждания? — попита Кауърт.

— Нямахме какво повече да си кажем.

Кауърт поклати глава.

— А Блеър Съливан?

— Не го е извършил той — отвърна Браун.

— Защо си толкова сигурен?

— Не съм. Поне засега. Но не ми изглежда правдоподобно. Това е всичко.

— Грещиш — предпазливо каза Кауърт. — Мотив. Възможност. Добре известна предразположеност. Познаваш човека. И не можеш да си представиш, че той го е извършил? А какво ще кажеш за ножа в канала?

Лейтенантът вдигна рамене.

— Просто не го виждам той да го е направил. Да. Но това нищо не значи.

— Отново твоите инстинкти, а, лейтенанте?

Тани Браун се разсмя.

— Повече няма да ти говоря за спорните страни на случая. — В гласа му прозвучаха обиграните нотки на човек, свидетелствал стотици пъти пред стотици съдии. — Ще видим какво ще стане там — посочи той заседателната зала. — И после може пак да си поговорим.

Детектив Уилкокс пристъпи от крак на крак, без да откъсва поглед от Тани Браун.

— После ще си говорим! Не вярвам после да позволиш на това копеле да ни изстиска. Направи ни да изглеждаме като...

Лейтенантът вдигна ръка.

— Стига си повтарял на какви ни е направил. Писна ми. — Той отново се обърна към Кауърт. — Когато целият тоя цирк приключи, ще си поговорим. Сега искам да ти напомня само още едно нещо.

— Какво?

— Помниш ли последното, което ти казах?

— Да — отвърна Кауърт. — Каза да вървя на майната си.

Тани Браун се усмихна.

— Добре. — Гласът му прозвуча меко. — Дръж така. — Огромният детектив замълча, после додаде: — На прав път си, Кауърт.

Уилкокс се изхили и тупна по-едрия мъж по гърба. Присви пръсти към дланта си и насочи показалец към Кауърт, сякаш натисна спусъка на пистолет.

— Бам — каза той.

После двамата детективи обърнаха гръб на Кауърт и фотографа и бавно закрачиха към заседателната зала.

Робърт Ърл Фъргюсън влезе в заседателната зала, придружен от двама мъже от охраната на затвора в сиви униформи. Носеше нов син костюм на фини райета и държеше жълта папка. До ушите на Кауърт достигна гласът на друг един репортер:

— Готов е за юридическия колеж.

Фъргюсън подаде ръка на Рой Блек и на младия му асистент, хвърли поглед към Браун и Уилкокс, кимна на Кауърт, после се извърна и зачака идването на съдията.

Миг по-късно присъстващите бяха призовани да се изправят.

Съдия Харли Тренч беше нисък, пълен мъж с посребрена коса и плешиво като тонзура петно на темето. Седна на мястото си и се зае с натрапчива и твърде претенциозна методичност да подрежда книгата пред себе си, после вдигна поглед към адвокатите, бавно извади очила с тънки рамки от вътрешния джоб на робата си, намести ги върху носа си и заприлича на дебела гарга, кацнала на висока жица.

— Добре. Започваме ли? — меко попита той и направи жест към Рой Блек.

Адвокатът на подсъдимия се изправи. Висок слаб мъж, с паднала върху яката на риза коса. Движеше се бавно, жестовете му бяха пресилени, театрални и подчертаваха смисъла на казаното от него. Кауърт се помисли, че едва ли ще затрогне кой знае колко niskия мъж на съдийското място, който все по-силно се мръщеше след всяка негова дума.

— Тук сме, Ваша Светлост, с искане за нов процес. Това искане е продиктувано от няколко обстоятелства. Поддържаме, че има ново оправдателно свидетелство по случая; поддържаме, че ако това ново свидетелство бъде представено пред съдебните заседатели, те няма да имат друг избор, освен да произнесат присъда за невинност, понеже ще намерят за твърде съмнително господин Фъргюсън да е убил Джоани Шрайвър. Поддържаме също, че е допусната съдебна грешка при постановяването за приемливи на така наречените признания от господин Фъргюсън.

Адвокатът се извърна към детективите, когато произнесе „така наречените“, разтегли гласните и в гласа му прозвучаха нотки на сарказъм.

— Това не е ли въпрос, който трябва да бъде отнесен към апелативния съд?

— Не, сър. В съответствие с „Ривкайнд, 320 Флорида дванайсет“ от 1978 година и „Държавата срещу Старк, 211 Флорида тринайсет“ от 1982 година и други случаи, сър, с най-дълбоко почитание заявяваме, че именно на вас беше попречено да разгледате всички доказателства при воденото от вас...

— Протестирам!

Кауърт видя помощник-прокурорът да скача на крака. Млад мъж, към трийсетте, навярно съвсем наскоро дипломиран. Носеше светлокафяв костюм от три части и говореше с отривисти, резки

изречения. Фактът, че този случай бе поверен на него, повдигаше немалко въпроси. Предвид широката публичност и подчертания интерес, логично беше областният прокурор на Ескамбия сам да поеме обвинението и със своя престиж да придаде повече тежест на становището на щата. Когато младият адвокат се появи сам, по-старите репортери закимаха разбиращо с глава. Казваше се Бойлън и отказа да даде на Кауърт дори началния час на делото.

— Господин Блек намеква, че Държавата е прикрила информация. Категорично възразявам. Ваша Светлост, това е въпрос, по който следва да се произнесе апелативният съд.

— Ваша Светлост, мога ли да продължа?

— Продължете, господин Блек. Възражението се отхвърля.

Бойлън седна и Блек отново взе думата.

— Ние настояваме, Ваша Светлост, че изходът от онзи процес би следвало да бъде друг и че без насилствено изтръгнатите от господин Фъргюсън признания, съдът не би бил в състояние да продължи разследването по делото. В най-лошия случай, Ваша Светлост, ако истината беше представена пред съдебните заседатели, защитникът на господин Фъргюсън трябваше да е в състояние да представи неопровержими доказателства пред тези хора.

— Разбирам. — Съдията вдигна ръка, за да прекъсне изложението на защитника. — Господин Бойлън?

— Ваша Светлост, Държавата е на мнение, че делото следва да бъде отнесено към апелативния съд. Що се отнася до новите доказателства, сър, вестникарските изявления не представляват свидетелства, които могат да бъдат приети *bona fide*^[1] от съда.

— Поради каква причина? — остро запита съдията и се намръщи към прокурора. — С какво тези свидетелства са по-малко състоятелни, ако защитата съумее да ги докаже? Аз, разбира се, нямам представа как ще стане това, но защо да не им дадем възможност?

— Поддържаме, че това са свидетелски показания, чути от друго лице, и следва да се отхвърлят.

— Много са изключенията от правилото за отхвърляне на чути от друго лице свидетелски показания, господин Бойлън — поклати глава съдията. — Сам знаете. Преди седмица само, в същата тази зала, твърдахте обратното. — Съдията хвърли поглед към присъстващите.

— Ще чуя фактите. — Думите му прозвучаха категорично. — Повикайте първия си свидетел.

— Ето това е — прошепна Кауърт към фотографа.

— Кое?

— Ако разгледа фактите, сам ще се убеди.

Фотографът вдигна рамене.

Съдебният пристав се надигна и обяви:

— Детектив Брус Уилкокс.

Когато Уилкокс положи клетва, помощник-прокурорът се изправи.

— Ваша Светлост, държа да отбележа присъствието на няколко свидетеля в заседателната зала. Настоявам да се позовем на правилото за свидетелските показания.

Съдията кимна.

— Всички свидетели да почакаат навън.

Кауърт видя, че Тани Браун се надигна и излезе от заседателната зала. Проследи го надолу по пътеката. Последва го дребен мъж. Кауърт разпозна в негово лице асистента в медицинската експертиза. С изненада забеляза и един служител от щатския затвор — мъж, който беше виждал при посещенията си в отделението за осъдени на смърт.

— Господин Кауърт не е ли свидетел?

— Засега не — отвърна Рой Блек и леко се усмихна.

Помощник-прокурорът понечи да каже нещо, но се отказа. Съдията се приведе напред.

— Не възнамерявате да призовете господин Кауърт да даде свидетелски показания? — Думите му прозвучаха рязко и в тях се прокрадна недоверие.

— Засега не, Ваша Светлост. Нито пък господин и госпожа Шрайвър — махна той към първия ред и към родителите на убитото момиче, които се опитваха да гледат напред, без да обръщат внимание на обективите на телевизионните камери, нито пък на погледите на присъстващите.

Съдията вдигна рамене.

— Продължете.

Адвокатът на защитата излезе напред и замълча, преди да се обърне към детектив Уилкокс, седнал на свидетелското място, леко

приведен напред, положил ръце върху перилата, подобно на човек, който очаква началото на конни надбягвания.

Адвокатът уточни случилото се. Поиска от детектива да опише обстоятелствата около ареста на Фъргюсън. Настоя да признае, че Фъргюсън е приел ареста без възражения и подчерта, че първоначално единствената следа, навела ги на Фъргюсън, е била сходството на автомобила. И накрая попита:

— Значи, арестувахте го заради колата?

— Не, сър. Той всъщност не беше арестуван, преди да признае, че е извършил престъплението.

— Но това е станало известно време след като е бил лишен от свобода. Повече от двайсет и четири часа, нали?

— Точно така.

— А как мислите, дали е вярвал, че може да си тръгне, ако пожелае, по време на разпита?

— Не е изявил подобно желание.

— А дали е мислил, че това е възможно?

— Нямам представа какво е мислил.

— Да поговорим за самия разпит. Помните ли да сте свидетелствали в тази заседателна зала по време на процес като този преди три години?

— Да.

— Помните ли, че господин Бърнс е отправил към вас следния въпрос: „Ударихте ли господин Фъргюсън по времето, когато е направил признание?“, а вие сте отвърнали: „Не“. Питам ви сега: поддържате ли показанията си?

— Да.

— Запознат ли сте със статиите, които се появиха в „Маями Джърнъл“ преди няколко седмици във връзка с този процес?

— Да.

— Позволете да прочета един пасаж. Цитат: „Детективите отричат да са били Фъргюсън, за да изтръгнат признание от него. Но потвърждават, че той е бил «плеснат» от детектив Уилкокс в началото на разпита“. Познато ли ви е това?

— Да.

— А вярно ли е то?

— Да.

Рой Блек закри около свидетелското място неочаквано раздразнен.

— Е, добре, кое е вярно?

Детектив Уилкокс се облегна назад и по устните му се плъзна едва забележима усмивка.

— И двете изявления са верни, сър. Вярно е, че в началото на разпита аз на два пъти ударих господин Фъргюсън. С отворена длан. Не много силно. След една негова реплика по мой адрес не успях да се овладеея. Но минаха часове, преди да направи признание. Почти цял ден. През цялото време се шегувахме и си говорихме приятелски. Той получи храна, имаше и възможност да си почине. Не е поискал адвокат, нито пък е изявил желание да си ходи. Това е мое впечатление, разбира се, но когато направи признание, той изпита облекчение.

Детектив Уилкокс хвърли поглед към Фъргюсън, който намръщено клатеше глава и бързо пишеше в бележника си. За миг погледът му срещна очите на Кауърт и той се усмихна.

Рой Блек продължи разпита, този път без да прави опити да прикрие раздразнението си.

— И така, след като го ударихте, какво предполагате, че си е помислил? Може би, че не е под арест? Че е свободен да си тръгне? Или че ще продължите да го биете?

— Нямам представа.

— А той как реагира, след като го ударихте?

— Стана по-почтителен. Не изглеждаше особено впечатлен.

— И?

— И аз се извиних по настояване на шефа си.

— Убеден съм, че в отделението за осъдени на смърт това извинение е придобило друг смисъл — саркастично продължи адвокатът.

— Протестирам! — бавно се изправи Бойлър.

— Оттеглям репликата — отвърна Блек.

— Добре — каза съдията. — Точно така. — Хвърли поглед към адвоката.

— Нямам повече въпроси.

— Обвинението?

— Да, Ваша Светлост. Само един-два въпроса. Детектив Уилкокс, имали ли сте възможност да вземете показания от други хора,

признали, че са извършили престъпление?

— Да. Много пъти.

— Колко от тях са били малтретирани?

— Нито един.

— Протестирам! Въпросът е неуместен!

— Възражението се приема. Продължете, моля.

— Само за да съм сигурен, вие твърдите, че господин Фъргюсън в крайна сметка е признал около двацет и четири часа, след като е бил помолен да даде показания?

— Да.

— И така нареченото „плясване“ е станало...

— Може би през първите пет минути.

— А имаше ли други някакви физически заплахи, отправени към господин Фъргюсън?

— Не.

— Устни заплахи?

— Не.

— Никакви други заплахи?

— Не.

— Благодаря.

Прокурорът седна. Уилкокс се надигна и прекоси залата. Когато мина покрай камерата, ядната гримаса върху лицето му се замени с широка усмивка.

Тани Браун беше следващият по ред. Отпусна се на свидетелското място със спокойствието и увереността на човек, който върши нещо привично. Кауърт внимателно изслуша описанието на лейтенанта за трудностите около случая и потвърждението му пред съдията, че колата е главното и всъщност единственото свидетелство, с което са разполагали. По неговите думи, когато отишли в бараката на баба му, Фъргюсън бил нервен, неспокоен, уклончив. Каза, че жестовете му били резки, прикрити, и че отказал да обясни защо толкова държи да измие колата си. Не дал удовлетворително обяснение и за липсващото парче от постелката. Тази именно нервност навела лейтенанта на подозрението, че Фъргюсън прикрива информация. После потвърди, че е получил два шамара. Нищо повече.

Думите му изцяло се покриваха с показанията на колежата му.

— Детектив Уилкокс удари обвиняемия два пъти с отворена длан. Не много силно. Това го накара впоследствие да стане по-учтив. Но аз лично му се извиних и настоях детектив Уилкокс да направи същото.

— И какви бяха последствията от тези извинения?

— Сякаш се успокои. Не изглеждаше господин Фъргюсън да е много впечатлен от двете плесници.

— Сигурно. Но сега вече е впечатлен, нали, лейтенант?

Тани Браун замълча, преди да отвърне на провокативния въпрос.

— Точно така, господин адвокат. Сега изглежда много впечатлен.

— И, разбира се, по време на разпита изобщо не сте насочвали оръжие към моя клиент?

— Не, господине.

— Никога не сте натискали спусъка на празен револвер и не сте изисквали признание от него?

— Не, господине.

— Никога не сте отправяли заплахи към живота му?

— Не, господине.

— И по ваша преценка е направил признания съвсем доброволно?

— Точно така.

— Станете, моля, лейтенант.

— Извинете?

— Станете и слезте от подиума.

Тани Браун се подчини. Адвокатът отиде до масата си и взе един стол. Прокурорът се изправи.

— Ваша Светлост, не виждам смисъл в подобна демонстрация.

— Господин Блек?

— Ако ми позволите...

Съдията хвърли поглед към телевизионната камера, насочена неотстъпно към детектива.

— Добре, продължете.

— Застанете тук, лейтенант.

Тани Браун небрежно застава в центъра на стаята със сключени зад гърба ръце и зачака.

Блек се извърна към Фъргюсън и кимна.

Затворникът излезе иззад масата на защитата. Изправи се до лейтенанта и остана достатъчно дълго, за да стане очевидна разликата в ръста на двамата мъже. После седна на стола. Ефектът беше поразителен. В сравнение с огромния Тани Браун, Фъргюсън изглеждаше съвсем дребен.

— Значи, не мислите, че се е страхувал за живота си, докато е седял там, така, с белезници и съвсем сам?

— Не.

— Не? Благодаря ви. Моля, върнете се на мястото си.

Кауърт се усмихна. Малко театър за пред пресата. Довечера гледката на огромния детектив, извисил се над по-слабия и дребен мъж, щеше да изпълни всички новинарски рубрики. Нямаше да повлияе на решението на съдията, но Рой Блек разиграваше това представление не само за зрителите в залата.

— Да минем на друга тема, лейтенант.

— Добре.

— Спомняте ли си случая, когато сте намерили ножа в канала на 4–5 километра от сцената на престъплението?

— Да.

— Как намерихте този нож?

— Господин Кауърт от „Маями Джърнъл“ го намери.

— И какво се установи при анализа на този нож?

— Дължината на острието съответства на някои от дълбоките прободни рани в мъртвата.

— Нещо друго?

— Да. При микроскопския анализ по острието и дръжката бяха установени следи от кръв.

Кауърт трепна. Това беше нещо ново.

— Какво показаха изследванията?

— Съвпадение с кръвната група на мъртвата.

— Къде бяха проведени изследванията?

— В лабораториите на ФБР.

— И какъв е вашият извод?

— Че може би престъплението е извършено с този нож.

Кауърт пишеше забързано. Останалите репортери правеха същото.

— Чий е този нож, лейтенант?

— Не можем да кажем това. Върху него липсват отпечатъци от пръсти, както и идентификационен номер.

— А откъде репортерът е знаел къде да го търси?

— Нямам представа.

— Познавате ли човек на име Блеър Съливан?

— Да. Той е масов убиец.

— Бил ли е някога заподозрян по случая?

— Не.

— Заподозрян ли е в момента?

— Не.

— Но не е ли бил в област Ескамбия по време на убийството на Джоани Шрайвър?

Тани Браун се поколеба, преди да отвърне.

— Да.

— Знаете ли, че господин Съливан е казал на господин Кауърт къде да намери ножа?

— Прочетох го в един вестник. Но аз самият не зная това. Нямам контрол над онова, което се появява в пресата.

— Разбира се. Направихте ли опит да интервюирате господин Съливан във връзка със случая?

— Да, но той отказа да сътрудничи.

— По какъв точно начин отказа да ви сътрудничи?

— Изсмя ни се и не се съгласи да даде показания.

— Добре, но какво точно ви каза, когато е отказал да даде показания? Какво точно се случи?

Тани Браун скръцна със зъби и остана с впит в адвоката поглед.

— Към вас, мисля, е зададен въпрос, лейтенант.

— Посетихме го в килията му в щатския затвор в Старки. Ние, тоест аз и детектив Уилкокс, му казахме защо сме там и го информирахме за правата му. Той ни обърна гръб и заяви: „Отказвам да отговоря на въпросите ви, поради факта че въз основа на тях срещу ми могат да бъдат повдигнати обвинения“.

— Петата поправка към Конституцията.

— Да, господине.

— Колко пъти повтори това?

— Не зная. Няколко пъти.

— С нормален глас ли бяха произнесени тези думи?

Тани Браун неспокойно се размърда на мястото си. За пръв път изглеждаше притеснен. Матю Кауърт не откъсваше поглед от него. Явно полицаят се бореше със себе си.

— Не, господине. Думите не бяха произнесени с нормален глас.

— А как, лейтенанте?

Тани Браун се намръщи.

— Пееше. Отначало припяваше като детска песничка. После, когато вече излизахме от затвора, крещеше с цяло гърло.

— Пееше?

— Точно така — бавно произнесе Браун. В думите му се прокрадна гняв. — И се смееше.

— Благодаря, лейтенант.

Когато огромният мъж се изправи, ръцете му бяха свити в юмруци, а мускулите на врата — гневно изпънати и стегнати. Но в напрегната тишина на заседателната зала сякаш отзвучаваше гласът на убиеца, който припява своя отказ като присмехулник в клетка.

Свидетелските показания на асистента по съдебна медицина минаха бързо. Той потвърди фактите около ножа, споменати вече от Браун. После дойде редът на Фъргюсън. Кауърт забеляза самоувереността, с която обвиняемият прекоси заседателната зала и зае мястото си малко приведен, сякаш нетърпелив да отвърне на въпросите на своя адвокат. Фъргюсън говореше с тих глас, репликите му бяха бързи, но спокойни, и той като че ли се опитваше да омаловажи присъствието си на свидетелския стол. Говореше отчетливо и без да бърза.

Добре подготвено, помисли си Кауърт.

Спомняше си описанието на Фъргюсън от процеса. Погледът, който пробягва несигурно, сякаш търси място, за да се скрие от фактите, изсипани от устата на свидетелите.

Не и този път, осъзна Кауърт. Отбеляза си в бележника по-късно да подчертае разликата.

Блек компетентно водеше Фъргюсън по вече познатата история за насилствено изтръгнатото признание. Фъргюсън отново потвърди нанесения му побой и заплахите с оръжие. После описа отвеждането

си в отделението за осъдени на смърт и Блеър Съливан, случайно оказал се в съседната килия.

— И какво ви каза господин Съливан?

— Протестирам. Косвени показания. — В гласа на прокурора прозвуча неотстъпчивост и самодоволство. — Той може да говори само за онова, което сам е направил или казал.

— Възражението се приема.

— Добре — спокойно се съгласи Блек. — Разговаряхте ли с господин Съливан?

— Да.

— И какъв беше резултатът от този разговор?

— Бях обзет от гняв и се опитах да го нападам. Преместиха ни в различни крила на затвора.

— И какво предприехте след този разговор?

— Писах на господин Кауърт от „Маями Джърнъл“.

— И какво, в крайна сметка, му казахте?

— Казах му, че Блеър Съливан е убил Джоани Шрайвър.

— Протестирам!

— На какво основание?

Съдията вдигна ръка.

— Искам да чуя това. То е поводът да се съберем тук.

После кимна към адвоката.

Блек замълча. За миг остана с полуотворена уста, сякаш се опитваше да долови въздушните течения в заседателната зала, за да почувства или предусети начина, по който нещата щяха да се развият за него.

— Засега нямам повече въпроси.

Младият прокурор скочи на подиума, явно раздразнен.

— С какви доказателства разполагате, че това наистина се е случило?

— Нямам такива. Зная само, че господин Кауърт е говорил с господин Съливан, а после е отишъл и е открил ножа.

— И очаквате съдът тук да ви повярва, че човек може да признае пред вас убийство в затворническа килия?

— Случвало се е неведнъж и преди.

— Това не е отговор.

— Не очаквам нищо.

— Когато признахте вината си за убийството на Джоани Шрайвър, говорехте истината, нали така?

— Не.

— Но тогава говорехте под клетва.

— Да.

— И заради това престъпление ви грозеше смъртно наказание?

— Да.

— И бихте излъгали, за да спасите кожата си, нали?

Когато въпросът беше изстрелян във въздуха, Кауърт видя Фъргюсън да хвърля бърз поглед към Блек. Върху лицето на защитника плъзна лека, лукава усмивка и той едва забележимо кимна на мъжа на свидетелското място.

Знаят какво ги очаква, помисли си Кауърт.

Фъргюсън пое дълбоко дъх.

— Бихте излъгали, за да спасите живота си, нали, господин Фъргюсън? — прокурорът повтори въпроса си с остър глас.

— Да — отвърна Фъргюсън бавно. — Бих го направил.

— Благодаря — каза Бойлърн и вдигна купчина листове.

— Но не го направих — добави Фъргюсън в мига, в който прокурорът понечи да се обърне. Думите му го накараха объркано да се закове на място.

— И сега ли не лъжете?

— Не, не лъжа.

— Въпреки че животът ви зависи от това?

— Животът ми зависи от истината, господин Бойлърн — отвърна Фъргюсън.

Прокурорът хвърли гневен поглед към него, сякаш се готвеше да се нахвърли върху затворника, но в последния момент се овладя.

— Точно така — саркастично потвърди той. — Нямам повече въпроси.

Настъпи кратка пауза, докато Фъргюсън се върне на мястото си зад масата на защитника.

— Някой друг, господин Блек? — попита съдията.

— Да, сър. Един последен свидетел. Призоваваме на свидетелското място господин Норман Симс.

Миг по-късно дребен, светлокос мъж, с очила и лошо ушит кафяв костюм, прекоси заседателната зала и застана на мястото на

свидетеля. Блек почти скочи на подиума.

— Господин Симс, бихте ли се представили на съда, моля?

— Казвам се Норман Симс. Помощник главен надзирател в щатския затвор в Старки.

— Какви са задълженията ви там?

Мъжът се поколеба. Говореше бавно, с лек акцент.

— Държите ли да научите всичко, което трябва да върша?

Блек поклати глава.

— Извинете, господин Симс. Нека задам въпроса по следния начин: прочитът и цензурата на пощата, която затворниците от отделението за осъдени на смърт получават и изпращат, влиза ли в служебните ви задължения?

— Не обичам тази дума...

— Цензура?

— Да. Аз преглеждам пощата, сър. Случва се да имаме повод да задържим нещо. Обикновено става дума за контрабанда. Иначе на никого не пречим да пише каквото желае.

— Но в случая с господин Блеър Съливан...

— Това е особен случай, сър.

— Какво прави той?

— Пише оскърбителни писма до семействата на своите жертви.

— Какво правите с тези писма?

— Ами, как да ви кажа, сър, във всеки случай се опитвам да се свържа с роднините, до които са адресирани. Информирам ги за писмата и ги питам дали искат да им ги изпратя. Опитвам се да ги уведомя какво съдържат. Повечето отказват да ги видят.

— Много добре. Чудесно, дори. Знае ли господин Съливан, че задържате пощата му?

— Може би. Сигурно. Той сякаш знае всичко, което става в тоя шибан затвор. Извинете, Ваша Светлост.

Съдията кимна и Блек продължи:

— А имали ли сте повод да задържите някое писмо през последните три седмици?

— Да, сър.

— До кого беше адресирано това писмо?

— До господин и госпожа Джордж Шрайвър в Пачула.

Блек забързано прекоси заседателната зала и развя лист хартия към свидетеля.

— Това ли е писмото?

Помощник главният надзирател впери за миг поглед в него.

— Да, сър. В горния край са моите инициали и марката. Върху него нанесох и бележка относно разговора, който проведох със семейство Шрайвър. Те не пожелаха да чуят и ред от него, сър, след като най-общо ги уведомих за съдържанието му.

Блек все писмото, подаде го на секретаря на съда, за да го впише като вещественно доказателство и го върна на свидетеля. После понечи да каже нещо, но замълча. Извърна се и приближи семейство Шрайвър. До съда достигна шепотът му.

— Съжалявам, но ще изискам писмото да бъде прочетено. Няма да ви е леко. Съжалявам. Затова, ако желаете да излезете, сега можете да го направите. Ще се погрижа отново да се върнете, когато бъде възможно.

Фамилиарността на тона му, съвсем различна от остротата, с която задаваше въпросите си, изненада Кауърт. Господин и госпожа Шрайвър кимнаха и приближиха глави един към друг. Едрият мъж се надигна и хвана съпругата си за ръката. В заседателната зала настъпи тишина, докато двамата излязоха. Стъпките им отекнаха глухо и вратата се затвори зад тях. Блек мълчаливо ги изпрати с поглед и леко кимна с глава, когато бравата изщрака.

— Господин Симс, моля, прочетете писмото.

Свидетелят се закашля и се извърна към съдията.

— Езикът е доста циничен, Ваша Светлост. Не зная дали...

Съдията го прекъсна.

— Прочетете писмото.

Свидетелят наведе глава и се взря през очилата си. Зачете забързано, със смутен глас, който пресекваше при нецензурните думи.

— „... Уважаеми господин и госпожа Шрайвър. Сгрехих, че не ви писах по-рано, но се готвя да умра и наистина съм много зает. Исках само да знаете какво дяволски хубаво задниче имаше вашето малко момиченце. Да я чукам беше като да бера череша в лятно утро. Най-вкусната малка путка, която човек може да си представи. Единственото по-хубаво нещо от това да я чукам, беше да я убия. Да забиеш нож в гладката ѝ кожа беше все едно да срежеш пъпеш. Ами че

тя си беше точно това. Като плодче. Жалко, че вече е разложена и изконсумирана. Сега трябва да е една адски студена и гадна путка, нали? Цялата зелениясала и червива, дето е била под земята. Много лошо. Но със сигурност беше вкусна, докато..." — Симс вдигна глава към адвокатата. — Носи подпис: „Ваш добър приятел Блеър Съливан“.

Блек вдигна поглед към тавана и остави съдържанието на писмото да достигне до съзнанието на присъстващите. После запита:

— Блеър Съливан е писал до семействата и на другите жертви, нали?

— Да, сър. Почти до всички роднини на хората, които е признал, че е убил.

— Редовно ли пишеше?

— Не, сър. Изглежда само когато го споходеше вдъхновение. Повечето от писмата са по-отблъскващи и от това. Случва се да е още по-конкретен.

— Мога да си представя.

— Да, сър.

— Нямам повече въпроси.

Прокурорът бавно се надигна и замислено поклати глава.

— Е, господин Симс, никъде в писмото той не казва изрично, че е убил Джоани Шрайвър, нали?

— Не, сър. Прочетох дословно писмото. Казва, че била вкусна, сър. Не казва, че я е убил, не, сър, но изглежда сякаш точно това има предвид.

Прокурорът изглеждаше обезкуражен. Понечи да зададе нов въпрос, но спря.

— Това е всичко — промърмори той.

Симс се надигна от мястото на свидетеля и излезе от заседателната зала. Минута по-късно влязоха семейство Шрайвър. Кауърт видя, че очите им са зачервени.

— Искам да чуя вашите доводи сега — каза съдия Тренч.

За всеобщо облекчение двамата адвокати приключиха бързо, което изненада Кауърт. Реакциите им бяха предсказуеми. Опита се да води бележки, но вместо това впери поглед в мъжа и жената, които прикриваха сълзите си на първия ред. Явно нямаха сили да се извърнат и да погледнат Фъргюсън. Седяха леко приведени напред, с впити в

съдията очи, с изпънати гърбове и прави рамене, сякаш се бореха да устоят на силен вятър.

Когато юристите приключиха, съдията заговори с остър глас:

— Искам да се запозная с извлечения от вашите позиции. Впоследствие ще постановя и решението си. Насрочвам заседанието за след седмица, смятано от днес.

Настъпи момент на объркване, преди присъстващите да се надигнат. Кауърт видя Фъргюсън да се здрависва с адвоката, преди да последва охраната през вратата към дъното на залата и килията на подсъдимите. Кауърт се извърна и видя семейство Шрайвър, заобиколено от репортери, да се опитва да си проправи път през тясната пътека на заседателната зала. В същото време Рой Блек махна към прокурора и с жест показва затрудненията на семейството. Госпожа Шрайвър стоеше с вдигната ръка, сякаш да пропъди въпросите, които валяха върху ѝ като дъжд. Джордж Шрайвър, прегърнал жена си с ръка, се опитваше да се измъкне с почервено лице. Миг по-късно Бойлн се озова при тях и ги поведе към вратата на стаята на съдебните заседатели.

Кауърт чу фотографът до него да казва:

— Направих снимки, не се притеснявай.

Блек улови погледа му и незабележимо вдигна палец. Но Кауърт почувства странна празнота и нервност, която противоречеше на всеобщата възбуда.

До слуха му достигнаха отделни реплики: екип журналисти интервюираха Блек. Адвокатът се къпеше в светлините на миникамерите. „... Вярвам, че отбелязахме точка срещу нашите противници. Разбира се, около случая все още остават много въпроси. Представа нямам защо обвинението не иска да проумее, че...“

В същото време, само на няколко метра от него, Бойлн говореше пред обектива на друга камера: „Убедени сме, че в отделението за осъдени на смърт е изпратен човекът, който е извършил едно чудовищно престъпление. Възнамеряваме да се придържаме към тази позиция. Дори и съдията да постанови нов процес за господин Фъргюсън, вярваме, че разполагаме с нужните доказателства, за да повдигнем отново обвинение към него“.

— Дори и без признание ли? — провикна се към него един репортер.

— Категорично — отвърна прокурорът.

Някой се изсмя, но когато Бойлън се извърна, смеховете секнаха.

— Как се случи така, че шефът ви не пое сам обвинението? Защо изпратиха вас? Вие не бяхте включен в първоначалния екип на обвинението. Защо вие?

— Просто така се случи — обясни той, без всъщност да дава обяснение.

На десет метра от него Рой Блек отговаряше на същия въпрос.

— Защото привилегированите служители не обичат да влизат в заседателните зали, за да си чупят главите. Още от самото начало знаеха, че случаят е обречен. Можете да ме цитирате, момчета.

Неочаквано към Кауърт се насочи обективът на една камера и той чу името си:

— Кауърт? Тази история беше твоя. Какво ще кажеш за делото? Или за писмото?

Кауърт се опита да измисли нещо остроумно или неангажиращо, но накрая само поклати глава.

— Хайде, Мат — извика някой. — Дай ни шанс.

Но той ги подмина мълчаливо.

— Много е докачлив — достигна до ушите му нечий глас.

Кауърт закрачи надолу по коридора и се качи на ескалатора към вестибюла. Излезе през вратите на съда и спря на стълбите. Навън горещината го обгърна. Духаше силен бриз. Вятърът издуваше трите флага — областния, щатския и националния. Знамената плющяха с остър звук, който отекваше като изстрел след всеки повей. Видя Тани Браун, застанал на отсрещната страна на улицата, вперил очи в него. Детективът се намръщи, преди да се плъзне зад кормилото на колата. Кауърт го проследи с поглед, докато Браун бавно се вля в движението и изчезна в потока от коли.

Седмица по-късно съдията писмено разпореди нов съдебен процес за Робърт Ърл Фъргюсън. Вече не го наричаше „диво животно“. Нито пък споменаваше за многобройните вестникарски статии, в които се предлагаше да бъде назначен нов съдебен процес — включително и във вестниците, разпространявани из Ескамбия. Съдията постановяваше изявлението, направено от Фъргюсън пред

детективите, да не бъде взето предвид. Рой Блек отпрати неофициална молба за освобождаването му под гаранция и получи разрешение. Парите бяха предоставени от коалицията за борба със смъртното наказание. По-късно Кауърт научи, че сумата е била дадена от един филмов продуцент, закупил правата за драматизацията на живота на Робърт Ърл Фъргюсън.

[1] *Bona fide* (лат.) — добросъвестно. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ. СМЪРТНАТА ПРИСЪДА

Измъчваше го безпокойство.

Имаше усещането, че животът му се разпада на отделни моменти в очакване на знак, който да му възвърне естествената цялост. Обзе го обезпокоително очакване, но точно на какво, сам не знаеше. Отиде в затвора в деня на освобождаването на Робърт Ърл Фъргюсън. Предстоеше нов процес, насрочен от съдията за декември. През първата седмица на юли пътят към затвора бе осеян с временни павилиони, на които се предлагаха фойерверки, бенгалски огньове, знаменца, а червените, белите и сините флагчета висяха отпуснато върху прясно боядисаните стени. Лятото скоро щеше да замести пролетта на Флорида и да изсипе върху земята безпощадна зной, която превръща пръстта в твърд, напукан цимент. Горещината се носеше на талази, трептеше като халюцинации, обгръщаше го подобно на снежна виелица в Ню Ингленд през зимата и също толкова затрудняваше движението. Сякаш изсмукваше от него всяка енергия, амбиция и желание. Като че ли непоносимите температури забавяха въртенето на земята.

Тълпа потни репортери чакаше Фъргюсън пред вратите на затвора. Към тях се присъединиха членовете на различни групи за борба със смъртното наказание. Някои носеха плакати, приветстващи освобождаването му, и високо скандираха: „Край на смъртното наказание! Край завинаги!“. Когато Фъргюсън се появи на вратата на затвора, тълпата избухна в горещи приветствия и бурни аплодисменти. Фъргюсън хвърли поглед към бледото небе, преди да спре. От двете му страни стояха високият като върлина адвокат и крехката възрастна госпожа Фъргюсън с посребрени коси. Старата дама се беше вкопчила с две ръце в лакътя на внука си и гледаше втренчено към репортерите и операторите, които се втурнаха към тях. Фъргюсън произнесе кратка реч от стълбите пред затвора. Убеден бил, че неговият случай ще покаже как системата не работи и в същото време — работи. Каза, че е щастлив, задето е свободен и че първо ще се нахрани с истинска храна — пържено пиле, зеленчуци и сладолед с много шоколад за десерт.

Заяви, че не таи горчивина в себе си, но никой не му повярва. Накрая заключи: „Искам само да благодаря на Господ, че ми показа пътя, на адвокатата си, на «Маями Джърнъл» и на господин Кауърт, който ме изслуша, когато изглежда никой друг нямаше желание за това. Ако не беше той, днес не бих стоял тук пред вас“.

Кауърт се съмняваше, че последните думи от речта му ще бъдат излъчени по вечерните новини или пък ще се появят в някой от другите вестници. Усмихна се на себе си.

Репортерите вече се надвикваха в горещината:

— Ще се върнеш ли в Пачула?

— Да. Моят дом е там.

— Какви са плановете ти?

— Искам да завърша училище. Може би ще следвам право и ще специализирам криминология. Вече много добре разбирам криминалното право.

Разнесоха се смехове.

— Какво ще кажеш за процеса?

— Какво мога да кажа? Твърдят, че отново ще ме съдят, но не зная как ще го направят. Вярвам, че ще бъде намерен за невинен. Искам само да водя нормален живот и да се измъкна от погледите на обществеността. Пак да бъде анонимен. Не че не ми харесвате, момчета, но...

Отново се разнесоха смехове. Тълпата репортери погълна слабия мъж, който извърещаше глава поред към отправящите въпроси. Фъргюсън плува в свои води, помисли си Кауърт. И наистина, той отвръщаше на питащите в импровизираната конференция с хумор и лекота, и явно се забавляваше.

— Как мислиш, защо отново ще повдигнат обвинение срещу теб?

— Заради реномето си. Това е единственият изход да не признаят, че са се опитали да екзекутират невинен човек. Невинен черен човек. По-скоро биха поддържали една лъжа, отколкото да признаят истината.

— Точно така, братко — чу се глас от групата на демонстриращите. — Кажи им го!

Един репортер сподели с Кауърт, че същите тези хора присъстват на всяка екзекуция, провеждат бдения със запалени свещи и пеят: „Ще

победим“ и „Ще бъда свободен“, докато някой надзирател не излезе и не оповести, че присъдата е изпълнена. Обикновено на подобни събирания се появяваше и група с дънки, бели фланелки и заострени каубойски ботуши, която развява знамена с надписи: „Изпържи ги всички“ и скандира, свири, а понякога и открито предизвиква противниците на смъртното наказание. Днес обаче, тях ги нямаше.

Пресата изобщо не обръщаше внимание на демонстрантите.

— Какво ще кажеш за Блеър Съливан? — провикна се един телевизионен репортер и протегна микрофон към Фъргюсън.

— Какво да кажа за него? Мисля, че е опасен, извратен тип.

— Мразиш ли го?

— Не. Добрият Господ ме съветва да обърна и другата си страна. Но трябва да призная, че понякога не е лесно.

— Мислиш ли, че той ще направи признание и ще те спаси от съда?

— Не. Предполагам, че е склонен към признания единствено пред своя създател.

— Говори ли с него за убийството?

— Той не желае да говори с никого. Особено за онова, което е направил в Пачула.

— Какво е мнението ти за детективите там?

Фъргюсън се поколеба.

— Без коментар. — После се ухили. — Адвокатът ми каза, когато не мога да кажа нещо хубаво или неутрално, да повтарям „без коментар“. Ето ви го сега.

Репортерите пак се разсмяха.

Фъргюсън се усмихваше мило. Отново настъпи объркване, когато журналистите се засуетиха за последните снимки, а звукооператорите плътно го обградиха с протегнати микрофони и портативни касетофони. Фотографите се втурнаха към него и моторите на камерите им забръмчаха в тихата вечер. Фъргюсън вдигна ръка в победен жест. После го отведеха до задната седалка на една кола, откъдето той помахаша за последен път. Колата се насочи към дългата алея. Изпод гумите ѝ изригнаха малки облачета прах и се понесоха над лепкавия асфалт на шосето. Профуча край затворниците, изведени на работа в колона, с блеснала по смуглите им ръце пот. Кирките и лопатите на раменете им отразяваха слънчевата светлина. Мъжете

пееха. Кауърт не можа да разчлени думите, но долови равномерния ритъм.

Следващият месец заведе дъщеря си в Дисни. Наеха стая на един от високите етажи в хотел „Кънтемпоръри“, с изглед към увеселителния парк. Беки се превърна във вещ експерт на парка. Нанасяше върху карта ежедневните набези над влакчетата с детинско увлечение и с победоносното вълнение на генерал, нетърпелив да залови победения враг. Кауърт с удоволствие я оставяше да съставя програмата си за деня. Нямаше нищо против желанието ѝ да се вози по четири-пет пъти на „Спейс Маунтин“ или на „Мистър Тоуд“. Когато огладнееше, не предявяваше обичайните за възрастните претенции към диетата ѝ и тя избираше между зашеметяващото разнообразие от хотдог, пържени картофи и захарен памук.

Следобедите бяха прекалено горещи, за да се редят на опашките за влакчетата и прекарваха часове в басейна на хотела. Можеше до безкрай да я подхвърля в хладната вода, да я носи на раменете си или да я оставя да се гмурка. После, когато слънцето залезеше и нощният хлад се промъкнеше във въздуха, двамата се обличаха и пак се връщаха в парка, за да гледат нощните фойерверки и светлинното шоу.

Вечер я понасяше на ръце изтощена и дълбоко заспала към хотела, качваше я в стаята и внимателно притегляше завивките върху ѝ. После дълго седеше заслушан в звука от равномерното ѝ дишане, който сякаш прогонваше всички мисли от главата му и му носеше покой.

През цялото време имаше кошмари само веднъж. В съня му внезапно изникнаха Фъргюсън и Съливан, които го принудиха да се качи на едно от влакчетата в пратера и отнеха дъщеря му.

Събуди се задъхан и дочу гласа ѝ:

— Татко?

— Добре съм, миличка. Всичко е наред.

Тя въздъхна и се обърна в леглото, преди отново да потъне в сън. Той остана неподвижен, обгърнат от лепкавите чаршафи.

Седмицата се изтърколи с детинско нетърпение. Непрестанни забавления изпълваха дните им. Когато стана време да я върне у дома, шофираше бавно, спря при Водния свят, за да се пуснат по пързалката,

после се отклони от пътя за хамбургери. Спря отново за сладолед и накрая — за четвърти път — да потърсят магазин за играчки и да купят нов подарък. Когато най-накрая стигнаха скъпото предградие на Тампа, където живееха бившата му жена и новият ѝ съпруг, той просто шофираше по улиците, а нежеланието му да се разделят се изгуби в трескавата възбуда на дъщеря му, която сега развълнувано сочеше къщите на приятелите си, покрай които минаваха.

Дълга, извита алея водеше към дома. Един възрастен чернокож тикаше косачка за трева по обширната зелена морава. Старият му товарен автомобил в избеляло до ръждивокафяво червено беше паркиран отстрани. Върху него на ръка с бяла боя беше изписано: „Компания за поддръжка на градините“. Възрастният мъж спря за минута да избърше потта от челото си и помахна към Беки, която възбудено отвърна на поздрава му. Кауърт го видя да се навежда и да наглася приспособлението за височината на тревата. По яката на ризата му се чернееха петна, по-тъмни от цвета на кожата му.

Матю вдигна поглед към двойната входна врата от резбовано дърво. Самата къща представляваше едноетажна сграда, наподобяваща ранчо, проектирана да изглежда така, сякаш се простира над нисък хълм. Непосредствено над ръба на покрива тъмнееше вътрешен басейн. Растенията отпред бяха педантично подкастрирани, подобно на грижливо положен върху лицето грим. Беки изскочи от колата и се втурна към входната врата.

Кауърт остана за момент и изчака Сенди да излезе. Наедрияла от бременността, тя се движеше бавно заради горещината и чувството за дискомфорт. Обви дъщеря си с ръка.

— Какво, успяхте ли? — обърна се към Матю.

— Всичко свършихме.

— Така си и знаех. Изморен ли си?

— Малко.

— Как вървят нещата иначе?

— Добре.

— Знаеш ли, все още се притеснявам за теб.

— Благодаря, но аз съм добре. Не е нужно.

— Бих искала да поговорим. Ще влезеш ли? Чаша кафе? Или нещо студено? — Тя се усмихна. — Искам да чуя всичко. За много неща трябва да си поговорим.

— Беки може да ти разкаже.

— Не това имам предвид.

Той поклати глава.

— Трябва да се връщам. И без това закъснявам.

— Том ще се прибере след около половин час. Ще се радва да те види. Мисли, че си свършил дяволска работа с тия статии.

Кауърт отново поклати глава.

— Предай му моите благодарности, но наистина трябва да тръгвам. Когато стигна Маями, вече ще е полунощ.

— Бих искала... — започна тя. После спря и каза: — Добре, скоро ще ти се обадя.

Кауърт кимна.

— Ела да те прегърна, миличка. — Той коленичи и притисна дъщеря си. За миг почувства енергията, която я изпълваше. После тя се отдръпна.

— Довиждане, татко. — В гласа ѝ прозвучаха горчиви нотки.

Той протегна ръка и отново погали бузата ѝ.

— Само не казвай на мама какво яде... — После снижи глас и високо прошепна: — Не ѝ казвай и за подаръците, които получи. Ще ти завиди. — Беки се усмихна и енергично закима с глава.

Преди отново да седне зад волана, той се извърна и с престорена веселост помахаша към двете. Помисли си, че добре се справя с ролята на разведен баща. Филмите нищо не струваха пред него.

С часове не можа да се отърси от раздражението от самия себе си.

В редакцията Уил Мартин безуспешно се опита да привлече вниманието му към няколко журналистически кръстоносни похода. Кауърт се хващаше, че сънува с отворени очи предстоящия съдебен процес срещу Фъргюсън. Лятото на Флорида неумолимо премина в есен, без осезаема промяна в атмосферата или температурата, когато Матю реши да се върне в Пачула и да напише статия за реакцията на града по отношение освобождаването на Фъргюсън.

Първият, на когото се обади от хотелската стая, беше Тани Браун.

— Лейтенанте? Обажда се Матю Кауърт. Просто искам да ти спестя неудобството да разчиташ на твоите шпиони и източници.

Пристигнах за няколко дни в града.

— Мога ли да попитам какво търсиш тук?

— Ами, искам да актуализирам случая с Фъргюсън. Още ли не си се отказал от обвинението срещу него?

Детективът се изсмя.

— Щатският прокурор ще вземе това решение, не аз.

— Да, но неговото решение зависи от информацията, която ти ще му дадеш. Излезе ли нещо ново?

— Наистина ли очакваш да ти кажа това?

— Просто питам.

— Ами, след като Рой Блек така или иначе ще ти каже, не, няма нищо ново.

— А Фъргюсън? Той какво прави?

— Защо не попиташ него?

— Ще го направя.

— Добре, върви го виж и после ми се обади.

Кауърт остави телефонната слушалка с неясното усещане, че детективът му се подиграва. Качи се на колата и се спусна по алеята между сенчестите борове по прашния път към къщата на старата госпожа Фъргюсън. Удари спирачки пред орляка кокошки и за миг спря сред купищата мръсотия. Наоколо сякаш нямаше жива душа. Изкачи няколко стъпала и силно почука върху дървената рамка на вратата. Миг по-късно чу шума от провлачени стъпки и вратата се откряна.

— Госпожо Фъргюсън? Аз съм, Матю Кауърт от „Джърнъл“.

Вратата се отвори малко по-широко.

— Кво искаш сега?

— Къде е Боби Ърл? Искам да говоря с него.

— Върна се на север.

— Какво?

— Върна се в онуй училище в Ню Джърси.

— Кога замина?

— Миналата седмица. Той няма кво да търси тук, бели човече. Знаеш го не по-зле от мен.

— А какво ще стане с процеса му?

— Тва изглежда не го интересува кой знае колко.

— Как мога да се свържа с него?

— Каза, че ще пише, като се нареди. Явно още не е станало.

— А тук, в Пачула, случи ли се нещо, преди той да замине?

— Той не говори много. Имаш ли още въпроси, господин

Репортер?

— Не.

Кауърт слезе по стълбите и вдигна поглед нагоре към къщата.

Същият следобед се обади на Рой Блек.

— Къде е Фъргюсън?

— В Ню Джърси. Имам телефона и адреса му, ако те интересуват.

— Но как е могъл да напусне щата? Какво ще стане с неговия процес, с гаранцията му?

— Съдията му даде разрешение. Не е кой знае какво. Казах му, че за него е по-добре да се върне към предишния си начин на живот, а той иска да завърши училище. Какво толкова странно има? Обвинението трябва да ни предостави материал около нови разкрития, но досега не сме получили нищо. Представа нямам какво мислят да правят, но не очаквам кой знае какво от тях.

— Мислиш ли, че всичко просто ще се размине?

— Може би. Върви и питай детективите.

— Ще го направя.

— Трябва да разбереш, Кауърт, че на тия прокурори изобщо не им се иска да се забъркват в процеса. Публичното унижение не допринася за високия рейтинг на чиновниците на изборна длъжност, нали знаеш. Подозирам, че за тях е по-лесно да оставят да мине известно време и хората просто да забравят цялата история. После ще вземат и ще повдигнат обвинението на някое задушевно, малко заседанийце в задния кабинет на съдията. И ще обвинят него, че е спрял процеса. Той пък ще им отвърне, че виновен е щатът. И в крайна сметка, всичко ще се стовари върху главите на ония две ченгета. Виж колко е просто. Край на историята. Това вече не звучи толкова изненадващо, нали? И преди си виждал подобни неща да стават в нашата съдебна система.

— Дори и в отделението за осъдени на смърт ли?

— Ами да. Случва се. Не всеки ден, разбира се, но се случва. Не е нещо, което да не съм чувал или виждал и преди.

— Просто да продължиш да живееш след тригодишно прекъсване?

— Ами да. Всичко си тръгва постарому. С изключение, разбира се, на едно нещо.

— Кое е то?

— Онова малко момиченце все още е мъртво.

Позвъни на Тани Браун.

— Фъргюсън се е върнал в Ню Джърси. Знаеше ли това?

— Не е кой знае каква тайна. В местния вестник вдигнаха голям шум около заминаването му. Писаха, че искал да продължи образованието си. Казал, че не можел да си намери работа тук, в Пачула, заради начина, по който хората гледали на него. Нищо не знам за това. Представа нямам дали изобщо е търсил работа. Така или иначе, заминал е. Мисля, че просто е искал да се измъкне от града, преди някой да му направи нещо.

— Кой, например?

— Наистина не зная. Някои хора се разстроиха, когато го освободиха. Други, разбира се — не. Малък град, нали знаеш. Хората са разделени. Повечето са доста объркани.

— Кой беше разстроен?

Тани Браун се забави, преди да отговори.

— Аз се разстроих. Това е достатъчно.

— И какво става сега?

Въпросът му остана без отговор.

Не написа статията, която беше запланувал. Вместо това се върна в редакторската колегия и здраво се залови с приближаващите местни избори. С часове интервюираше кандидатите, четеше партийните издания и спореше с другите членове на колегията относно позицията на вестника. Ситуацията беше напрегната, колегиална. Сред удивителните приумици на местните политици от южна Флорида бяха проблеми като налагането на английския като официален език в окръга или демокрацията в Куба, или контрола над въоръжаването — теми, които се превръщаха в повод за безкрайни дискусии. След изборите се

захвана с друга серия статии върху управлението на водните ресурси. Наложил се да се заеме с бюджетните проекти и изявленията на различни екологични дружества. Бюрото му беше затрупано с купища листове с безкрайни таблици и схеми. Споходи го странна мисъл, в която той се вкопчи: числата са безопасни.

През първата седмица на декември, при едно разглеждане на делото от съдията Тренч, беше снето обвинението в убийство първа степен срещу Робърт Ърл Фъргюсън. Пред малка група репортери бе пояснено, че без признанието няма доказателства, въз основа на които делото може да бъде продължено. И обвинението, и защитата кокетираха с авторитета на системата и с това, че нито един конкретен случай не може да е по-важен от съдебните закони, които властват над всичко.

Тани Браун и Брус Уилкокс отсъстваха от съдебното заседание.

— Наистина нямам желание да говоря за това точно сега — каза Браун, когато Кауърт отиде при него.

Уилкокс възкликна:

— Иисусе Христе, ами че аз едва го докоснах. Иисусе. Ако наистина го бях ударил, мислиш ли, че щеше да се размине без белези? Мислиш ли, че още щеше да ходи? По дяволите, по-добре да му бях откъснал главата. По дяволите!

Шофираше във влажната вечер покрай училището. Мина покрай върбата, където Джоани Шрайвър бе направила фаталната крачка. Спря при кръстовището и за миг се вгледа надолу по пътя, по който беше тръгнал убиецът. После сви към дома на семейство Шрайвър. Джордж Шрайвър подкастрираше плета с газова резачка, плувнал в пот. Видя Кауърт, спря и загаси мотора. Задъхано се опитваше да си поеме въздух, когато репортерът застана до него с бележник и химикалка в ръка.

— Чухме — меко каза той. — Тани Браун ни се обади и каза, че този път е официално. Не се изненадахме, разбира се. Да, сър, знаехме, че ще се случи. Преди време Тани Браун ни каза, че цялата работа е много несигурна. Не мога да забравя тази дума. Било е невъзможно, предполагам, нещата да останат постарому, особено след като и ти се намеси.

Кауърт стоеше сконфузен пред червендалестия мъж.

— Още ли вярваш, че Фъргюсън е убил дъщеря ти? Какво ще кажеш за Съливан? За онова писмо, дето го написа?

— И аз вече не знам. С госпожата сме толкова объркани, колкото и всички останали, предполагам. Но в сърцето си, да знаеш, все още си мисля, че той го е направил. Няма да забравя как изглеждаше по време на процеса. Просто не мога да го забравя.

Госпожа Шрайвър изнесе чаша вода с лед за съпруга си. Когато вдигна очи към него, Кауърт прочете в погледа ѝ любопитство, примесено с гняв.

— Онова, което никога няма да проумея — каза тя, — е защо трябва отново да преживяваме всичко. Първо ти, после и другите от телевизията и пресата. Сякаш я убиха втори път. Не можех телевизора да пусна от страх, че за кой ли път ще видя снимката ѝ. Не че ние искаме да забравим. Но всички се оказахме впримчени в нещо, което просто не разбирам. Сякаш единственото, което имаше значение, беше какво онзи човек Фъргюсън е казал, и какво другият — Съливан е казал, и какво са направили двамата. Сякаш това, че моето малко момиче всъщност беше продадено, няма никакво значение. А мене от това ме боли, да знаеш, Кауърт. Много ме боли и няма да ми мине.

Жената се разплака, докато говореше, но гласът ѝ оставаше все така ясен.

Джордж Шрайвър пое дълбоко дъх и отпи от чашата.

— Разбира се, не те виним, Кауърт. — Той замълча. — Е, по дяволите, може би малко, до известна степен. Не можем да не мислим, че някъде се е случило нещо не на място. Не по твоя вина, предполагам. Ни най-малко. Несигурно, както казах. Несигурно е било и се е разпаднало.

Огромният мъж взе ръката на жена си и като оставиха косачката и Матю Кауърт на моравата, двамата потънаха в тъмнината на своя дом.

Чу гласа на Фъргюсън и се поддаде на въодушевлението в тона му. Сякаш не говореха по телефона, разделени от голямо разстояние, а стояха един до друг.

— Нямам думи да ти благодаря, Кауърт, Без помощта ти нищо нямаше да стане.

— О, не, рано или късно, всичко щеше да си дойде по местата.

— Не, не, ти беше този, който раздвижи работата. Ако не беше ти, още щях да бъда в отделението за осъдени на смърт.

— Какво мислиш да правиш сега?

— Имам планове. Искам да направя нещо от живота си. Да завърша колежа. Да направя кариера. Да, сър. — Фъргюсън замълча, преди да продължи: — Сега имам чувството, че мога всичко да постигна.

Кауърт си помисли, че някъде е чувал тази фраза, но не можа да си спомни къде. Вместо това запита:

— Как вървят уроците?

— Уча много. — Фъргюсън кратко се изсмя. — Имам чувството, че зная доста повече неща отпреди. Да, сър. Сега всичко е различно. То си беше направо като курс по обучение.

— Ще останеш ли в Нюарк?

— Не съм съвсем сигурен. Тук е по-студено, отколкото си го спомням. Мисля, че ще се върна на юг.

— Пачула?

Фъргюсън се поколеба, преди да отговори.

— Съмнявам се. Това място не ме накара да се чувствам добре дошъл, след като излязох от затвора. Хората не откъсваха очи от мен. Чувах приказки зад гърба си. Сочеха ме с пръст. До магазина не можех да отида, без после да намеря някоя патрулна кола да ме чака отвън. Сякаш ме следяха, защото мислеха, че ще направя нещо. Водех баба на службите в неделя, но само като застанехме на вратата и всички обръщаха глави към нас. Тръгнах да си търся работа, но където и да отидех, имах чувството, че мястото е заето само преди минути, без разлика дали шефът е черен или бял. Гледаха ме така, сякаш съм нещо зло, което ходи сред тях и срещу което нищо не могат да направят. Не беше добре, сър. Изобщо не беше добре. И нищо не можех да направя. Но Флорида е голяма, Кауърт. Онзи ден от една църква в Окала ме поканиха да отида и да споделя преживяното с тях. А те не са първите. Значи има доста места, където не мислят, че съм нещо като бясно куче. Само в Пачула, може би. И това няма да се промени, докато Тани Браун е там.

- Ще поддържа ли връзка?
- Ами да, разбира се — отвърна Фъргюсън.

В края на януари, почти година след първото писмо от Фъргюсън, Матю Кауърт получи наградата на Асоциацията на журналистите във Флорида. Последваха отличия от „Пени Мисури Скул“ и наградата „Ърни Пайл“ от Скрипс-Хейуард.

Едновременно с това върховният съд на Флорида потвърди обвинението и осъди Блеър Съливан. Журналистът получи още едно телефонно обаждане от затвора.

— Кауърт? Ти ли си?

— Аз съм, Съливан.

— Чу ли съдебното решение?

— Да. Какво мислиш да правиш? Единствено можеш да говориш с някой друг адвокат. Защо не се обадиш на Рой Блек?

— Кауърт, мислиш ли, че съм човек без скрупули? — разсмя се той. — Това беше шега. Човек без съзнание? Още една шега. Какво те кара да мислиш, че няма да се отрека от думата си?

— Не зная. Може би си мисля, че животът си струва да бъде живян.

— Моят живот не ти принадлежи.

— Вярно е.

— Нито пък бъдещето ми. Сигурно си мислиш, че пред мен няма кой знае какво бъдеще. Но много ще се изненадаш.

— Чакам.

— Искаш ли да знаеш нещо, Кауърт? Може да ти се стори странно, но аз наистина добре си прекарвам.

— Радвам се да го чуя.

— Знаеш ли и още нещо, Кауърт? Пак ще си поговорим. Когато му дойде времето.

— Казаха ли ти нещо за това?

— Не. Представа нямам защо губернаторът толкова се бави.

— Наистина ли искаш да умреш, Съливан?

— Имам планове, Кауърт. Големи планове. Смъртта е само малка част от тях. Пак ще ти се обадя.

Съливан затвори и Кауърт потръпна. Помисли си, че все едно е говорил с труп.

На първи април Матю Кауърт получи награда „Пулицър“ за изключителен репортаж.

В миналите дни на телеграфни апарати, които тракаха и със звън изплюваха новинарските репортажи като безкраен поток думи, в деня на обявяването на наградите се организираха своеобразни ритуални събирания, изпълнени с очакване името на победителя да се появи по телеграфа. „Асошиейтед Прес“ и „Юнайтид Прес Интернешънъл“ обикновено се състезаваха кой пръв ще предаде съобщението за наградите и най-бързо ще пусне статията. Старите телеграфи имаха звънци, които даваха сигнал, когато по жицата течеше сензационен репортаж, затова името на победителя се появяваше съпроводено почти с религиозен звън. Имаше нещо романтично в телетипа, който със скърцане изписваше имената сред високите възгласи и приветствия на насъбралите се редактори и репортери. Съобщенията по компютърните мрежи замениха всичко това. Сега имената се появяваха върху вездесъщите зелени екрани, които изпълваха съвременните редакции. Високите възгласи и приветствия, обаче, бяха същите.

Него следобед той присъстваше на конференция по управление на водните ресурси. Когато влезе в редакцията, целият екип се изправи на крака и започна шумно да аплодира.

Един фотограф го улови в момента, в който с чаша шампанско в ръка го избутаха към компютърния екран, за да прочете думите сам. Имаше приветствия от главния редактор и от завеждащия местните новини, а Уил Мартин каза:

— Така си и знаех.

Засипаха го и поздравления по телефона. Обади се Рой Блек и Робърт Ърл Фъргюсън. Тани Браун също позвъни.

— Е, радвам се, че някой все пак извлече полза от цялата тая история.

Бившата му съпруга се обади разплакана:

— Убедена бях, че можеш да го направиш.

Някъде зад нея се чуваше рева на бебе. Когато заговори с него, дъщеря му пискаше от удоволствие, без напълно да разбира какво се е

случило, но въпреки това беше щастлива. Даде интервюта за три местни телевизионни станции, а един литературен агент му се обади и го запита дали не мисли да напише книга. Продуцентът, закупил правата от Робърт Ърл Фъргюсън, също се обади и предложи договор. Мъжът беше настоятелен, надвикваше се с телефонистката, доволен, че най-после се е свързал с Матю Кауърт.

— Кауърт? Обажда се Джефри Мейнърд. Работя за „Инстакон Продакшънс“. Имаме огромно желание да направим филм по вашите репортажи. — Говореше възбудено, почти останал без дъх, сякаш всяка секунда беше загубена възможност и изпуснати пари.

— Съжалявам, господин Мейнърд, но... — бавно започна Кауърт.

— Не ми отказвайте, Кауърт. Какво ще кажете, ако дойда в Маями, за да поговорим? Или още по-добре, вие елате тук, на наши разноси, разбира се.

— Не мисля...

— Чуйте какво ще ви кажа, Кауърт. Говорихме с шефовете тук и наистина сме заинтересовани от правата за филмирането на всички участници. Говорим за значителни суми, а може би това е шанс за вас да се измъкнете от вестникарския бизнес.

— Не желая да се измъкна от вестникарския бизнес.

— Мислех, че всички репортери искат да правят нещо друго.

— Грешите.

— Въпреки това, настоявам да се срещнем. Вече се видяхме с останалите и получихме съгласие за сътрудничество, и...

— Ще си помисля, господин Мейнърд.

— Ще ми се обадите ли?

— Разбира се.

Кауърт затвори телефона, без намерение да удържи обещанието си. Извърна се и се остави на възбудата, която изпълваше редакцията. Отпиваше шампанско от пластмасова чаша, радваше се на вниманието на всички, а недоразуменията и въпросите се топяха от сърдечните потупвания по гърба и поздравленията.

Но когато вечерта се прибра, пак беше сам.

Влезе в апартамента си и си спомни за Върнън Хокинс, който изживяваше самотните си дни със спомените и кашлицата си. Мъртвият детектив изпълваше мислите му. Опитваше се да си

представи поздравленията, които би получил от приятеля си, и непрекъснато си повтаряше, че Хокинс би бил първият, който щеше да позвъни, първият, който щеше да отвори бутилка скъпо шампанско. Но образът на приятеля му се изплъзваше. Спомняше си единствено стария детектив в болничното легло да мърмори унесено, упоен от лекарствата и кислорода:

— Кое е Десетото правило на улицата, Мати?

И собствения си отговор.

— Божичко, Върнън, не зная. Почини си малко.

— Десетото правило е: „Нещата никога не са такива, каквито изглеждат“.

— Какво, по дяволите, значи това, Върнън?

— Означава, че губя разсъдъка си. Доведи шибаната сестра. Не онази старата, а младата, с циците. Кажй й, че имам нужда от инжекция. Някаква инжекция, без значение каква, щом ми маже задника с памук две минути, преди да ми я сложи.

Спомни си, че извика сестрата и остана при него, докато тя му постави инжекцията. Старецът се беше ухилил широко, после се унесе в сън.

Но аз спечелих, Върнън, направих го, каза си той и хвърли поглед към един брой от първото издание, което донесе. Над заглавието с големи букви ЖУРНАЛИСТ ПЕЧЕЛИ „ПУЛИЦЪР“ ЗА РЕПОРТАЖА СИ ОТ ОТДЕЛЕНИЕТО ЗА ОСЪДЕНИ НА СМЪРТ стоеше неговата фотография.

По-голямата част от вечерта прекара с вперен в небето поглед. Остави еуфорията да се смеси със съмнението, докато възбудата от наградата преодолее всяко безпокойство и накрая заспа, упоен от усещането за собствения си успех.

Две седмици по-късно, когато Матю Кауърт все още се носеше на вълните на въодушевлението, върху компютърните екрани се появи нова статия. Съобщаваше се, че губернаторът е подписал смъртната присъда на Блеър Съливан. Екзекуцията върху електрическия стол щеше да се проведе в полунощ, седем дни след подписването на присъдата. Изказваха се предположения, че Съливан може да избегне стола, ако подаде молба за помилване. Губернаторът потвърдил горния

факт при подписването на смъртната присъда. Но отговор от затворника така и не пристигнал.

Мина един ден. После втори, трети, четвърти. На петата сутрин от подписването на смъртната присъда, докато Кауърт седеше зад бюрото си, телефонът иззвъня. Журналистът нетърпеливо вдигна слушалката. Беше сержант Роджърс от затвора.

— Кауърт? Ти ли си, приятелче?

— Да, сержант, очаквах да ми се обадиш.

— Ами събитието приближава, нали така?

Това беше въпрос, който всъщност не се нуждаеше от отговор.

— Какво става със Съливан?

— Човече, ходил ли си някога да видиш влечугите в зоологическата градина? Виждал ли си змиите зад стъклената преграда? Не се движат много. Само стрелкат поглед насам-натам и не изпускат нищо. Съли прилича на тях. Предполага се, че ние трябва да го следим, но той ни бройка, сякаш очаква нещо. Досега не бях карал такова дежурство в отделението за осъдени на смърт.

— Защо, какво става обикновено?

— Ами най-често тук започват да се тълпят всякакви адвокати, свещеници и демонстранти. Всички звънят, хукват при различни съдии и съдилища, срещат се с този, говорят с онзи. Другото нещо, както знаеш, е времето. Едно искам да ти кажа: ако държавата реши да те изпържи, не оставай сам. Нека семейството и всякакви там доброжелатели да ти говорят за Бог, за справедливостта и други такива, докато ушите ти окапят. Нормално е. Но това тук не е нормално. При Съли няма никой, нито вън, нито вътре. Той е съвсем сам. Така се е стегнал, че очаквам всеки момент да се пръсне.

— Ще подаде ли молба за помилване?

— Казва, че няма.

— А ти какво мислиш?

— Той е човек, който държи на думата си.

— А другите какво казват?

— Ами тук са единогодушни, че ще се огъне, може и през последния ден да е, но ще помоли някой да напише нещо и да го остави да се радва десет години на жалбите си. Последните залагания са десет срещу петдесет, ако наистина седне на стола. Аз самият заложих малко пари. Така мисли и човекът на губернатора. Казва, че те

просто искат Съливан да си извади картите. Но той го дава изкъсо, да знаеш. Направо страхотно.

— Господи.

— Ъ-хъ. Напоследък често чувам за Него.

— А подготовката?

— Ами, столът работи чудесно. Тествахме го днес сутринта. Убива те на бърза ръка, дума да няма. Но двацет и четири часа по-рано ще преместим Съли в изолационната килия. Ще си поръча сам храната. Това е традиция. Чак когато останат няколко часа, му режем косата и си вършим другата подготвителна работа. Дотогава се опитваме нещата да са както обичайно. Останалите от отделението за осъдени на смърт са доста неспокойни. Не им харесва да гледат някой, който не се съпротивлява, нали разбираш. Когато Фъргюсън надигна глава, всички се въодушевиха, сякаш получиха инжекция надежда. Сега Съли ги плаши и ги прави неспокойни. Представа нямам какво ще се случи.

— Изглежда не ти е леко.

— Не е. Но в крайна сметка, това си е част от работата.

— Съли говори ли с някого?

— Не. И точно затова ти се обаждам.

— Защо?

— Иска да те види. Лично.

— Мен ли?

— Получи си го. Иска да сподели с теб кошмара, предполагам.

Вписал те е сред гостите си.

— Какво означава това?

— А ти какво си мислиш? Гостите, поканени от държавата и Блеър Съливан на малкия прощален купон.

— Божичко. Иска да присъствам на екзекуцията?

— Ъ-хъ.

— Господи! Не зная дали...

— Защо сам не го попиташ? Трябва да разбереш, Кауърт, няма много време. Ние тука добре си говорим по телефона, но мисля, че е по-добре да позвъниш и да си запазиш място за следващия полет. Ела още днес следобед.

— Добре. Добре. Идвам веднага. Божичко!

— Тая история си е твоя, Кауърт. Предполагам стария Съли просто иска да те види, че пишеш последната глава, нали така? Не бих казал, че съм изненадан.

Матю Кауърт затвори телефона, без да отговори. Надникна в кабинета на Уил Мартин и набързо му каза за необичайната покана.

— Върви — каза по-възрастният мъж. — Тръгвай веднага. Дяволска история. Направо тръгвай.

Обади се и на главния редактор, после се отби в апартамента си, за да си вземе четката за зъби и един чифт дрехи, преди да се качи на обедния самолет.

В затвора пристигна в късния следобед. Настойчиво натискаше педала на газта на взетата под наем кола в сивия дъждовен ден. Ударите на чистачките върху стъклото усилваха напрежението му. Сержант Роджърс го посрещна в административната сграда. Подадоха си ръце като стари съотборници след дълга раздяла.

— Бързо пристигна — отбеляза сержантът.

— Почувствах цялата лудост, нали знаеш. Шофирам сам, мисля за всяка минута, Господи, за всяка секунда и за това какво значение изведнъж е придобило времето.

— Така е — кимна сержантът. — Нищо не придава такова значение на отделния миг, както мисълта, че времето на нечия смърт приближава.

— Страшно е, дори като си го мисля.

— Да. Бях ти казал, Кауърт, че отделението за осъдени на смърт те кара да погледнеш на живота по друг начин.

— Вън няма демонстранти.

— Все още не. Наистина трябва да си голям противник на смъртното наказание, за да излезеш в дъжда заради стария Съли. Предполагам, обаче, че утре или най-късно вдругиден ще се появят. През нощта се очаква подобрене на времето.

— Никой друг ли не е дошъл да го види?

— Няколко адвоката чакат с готови документи само да позвъни, но освен с теб, той не иска да говори с никой друг. Тук имаше и някакви детективи. Вчера дойдоха ония двамата от Пачула. Отказа да разговаря с тях. Идваха и хора на ФБР и едни момчета от Орландо и

Гейнсвил. Искаха да разберат нещо повече за убийствата, които още им се мотаят из книжата. Но той отказа да разговаря и с тях. Искане само теб. Сам ще ти го каже. Със сигурност може да помогне на някои хора, ако поиска. Така направи стария Тед Бънди, преди да седне на стола. Изясниха се куп истории, с които тормозеше хората. Нямам представа дали това се брои, като минеш в отвъдното, ама знае ли човек?

— Да тръгваме.

— Добре.

Сержант Роджърс прегледа небрежно бележника и куфарчето му и го поведе през детекторите за метал към вътрешното отделение на затвора. Съливан чакаше в килията си. Сержантът внесе един стол отвън и махна на Кауърт да седне.

— Искане да останем насаме — закашля се Съливан.

Кауърт си помисли, че изглежда по-блед. Пригладената му назад коса блестеше на светлината на покритата с мрежа крушка. Съливан нервно крачеше между стените, извиваше ключените си ръце, а раменете му оставаха превити.

— Искане да останем насаме — повтори той.

— Съли, знаеш, че няма никой нито в килията вляво, нито в килията вдясно. Можеш да говориш тук — търпеливо каза сержантът.

Лицето на затворника се разтегна в усмивка.

— Направиха я на гроб да прилича — обърна се той към Матю Кауърт, когато сержантът излезе. — Тихо и спокойно, за да свикнеш с мисълта, че ще живееш в ковчег. — Отиде до решетката и я разклати. — Също като ковчег. Закована е с пирони. — Блеър Съливан се изхили високо и смехът му се превърна в хриптене. — И така, Кауърт, ти изглежда преуспяваш.

— Добре съм. С какво мога да ти помогна?

— Ще стигнем и до това, ще стигнем. Дай ми възможност малко да се позабавлявам. Ей, чувал ли си се с онова момче — Боби Ърл?

— Поздрави ме, когато спечелих наградата. Но не съм разговарял с него. Разбрах, че се е върнал в колежа.

— Тъй ли? Кой знае защо, ама не си го представях от този тип хора, дето много учат. Обаче знае ли човек, може пък колежа да са особено привлекателни за хора като Боби Ърл. Особено привлекателни.

— Какво казваш?

— Нищо. Нищо. Нищо, което да ти се наложи да си спомниш след време.

Блеър Съливан отметна назад глава и целият потръпна.

— Не мислиш ли, че тук е студено, Кауърт?

Кауърт чувстваше потта, която се стичаше по ребрата му.

— Не. Горещо е.

Съливан отново се изсмя с хрипящ глас.

— Не е ли смешно, Кауърт? Така стана, че аз вече нямам думата. Не мога да кажа дали е студено или горещо. Дали е ден или нощ. Направо като малко дете. Предполагам, че това е част от играта. От умирането. Съвсем естествено е да се върнеш във времето.

Той се надигна и отиде до малката мивка в ъгъла на килията. Пусна единственото кранче, наведе се и пи на големи глътки.

— И непрекъснато съм жаден. Устата ми все е суха. Сякаш нещо смуче влагата от мен.

Кауърт стоеше, без да говори.

— Разбира се, предполагам, че когато очакваш да ти пуснат две хиляди и петстотин волта, е естествено да се чувстваш жаден.

Матю Кауърт усети собственото си гърло стегнато.

— Няма ли да подадеш жалба?

Съливан се намръщи.

— Ти как мислиш?

— Представа нямам.

Убиецът впери поглед в него.

— Трябва да разбереш, Кауърт, че точно сега се чувствам по-жив от всякога.

— Защо си искал да ме видиш?

— Последно желание и завет. Предсмъртно изявление. Прочутите последни думи. Как ти звучи?

— Прилича ти.

Съливан сви дланта си в юмрук и разсече неподвижния въздух в килията.

— Спомняш ли си, като ти казах, че мога да стигна надалече? Спомняш ли си, като ти казах колко халтави са всъщност тия стени и решетки, Кауърт? Спомняш ли си, като ти казах, че не ме е страх от смъртта, че я чакам с нетърпение? Мисля, че в ада ще имам специално място, Кауърт. Наистина. И ти ще ми помогнеш да стигна там.

— Как?

— Ще трябва да направиш някои неща за мен.

— А ако откажа?

— Няма да откажеш. И нищо не можеш да направиш. С двата крака си в тая история, не е ли така?

Кауърт кимна и в същото време се зачуди с какво ли се съгласява.

— Добре, Кауърт, господин Прочут репортер. Искам да отидеш на едно място вместо мен и да направиш един от ония твоите специални репортажи. Става дума за една малка къщичка. Искам да почукаш на вратата. Ако никой не ти отговори, искам направо да влезеш. Не се и замисляй, ако вратата е заключена. Не позволявай нищо да ти попречи да влезеш в къщата. Разбра ли? Не ме интересува как, но трябва да влезеш. И си отваряй очите. Хубаво огледай вътре, чуваш ли? Интервюирай всички там... — саркастично натърти Блеър Съливан и се изхили. — После ела пак и ми кажи какво си намерил, а аз ще ти разкажа една история, която си струва да чуеш. Завещанието на Блеър Съливан. — Мъжът обхвана главата си с ръце, после ги плъзна по челото си, приглади косата си назад и се изхили. — Това ще бъде история, която си струва да бъде чута, обещавам.

Кауърт се поколеба. Имаше усещането, че го е обгърнала внезапна тъмнина.

— Добре, Кауърт. Готов ли си? Искам да отидеш до номер тринайсет — хубав номер — на Тарпън Драйв в Айламограда.

— Това е Кийс. Току-що се...

— Върви там! После се върни и ми кажи какво си намерил. И гледай да не пропуснеш нещо.

Кауърт хвърли разколебан поглед към затворника. Миг по-късно съмненията му се разсеяха и той се надигна.

— Тичай, Кауърт. Бързо тичай. Няма много време.

Съливан се отпусна назад върху леглото. Отклони поглед встрани, но едновременно с това изблея:

— Сержант Роджърс! Разкарай тоя човек от погледа ми! — Отново изви очи към Кауърт. — До утре. Ден шести.

Кауърт кимна и бързо се измъкна навън.

Успя да хване последния полет за Маями. Минаваше полунощ, когато се довлече до апартамента си и се хвърли облечен в леглото. Чувстваше странно безпокойство, сякаш го беше обзела сценична треска. Помисли си, че прилича на актьор, излязъл пред публиката с ненаучени реплики, отработил характера на героя, а дори не знаещ името на пиесата. Опита се да не мисли и да поспи през малкото часове, които му оставаха.

Но в осем вече шофираше на юг към Горен Кийс в растящата топлина на утрото. Няколко бели облака лениво се носеха в небето и блестяха на яркото слънце. Съумя да се промъкне сред колите, които задръстваха магистралата към центъра на Маями и профучаваха в отсрещното платно. Маями се простираше нашироко. Градът преминаваше в търговски комплекси с крещящи реклами и празни паркинги. В предградията колите не бяха толкова много. Накрая мина покрай търговските къщи за автомобили, декорирани със стотици флагчета и с изписани върху огромни табели отстъпки от цените. Подредените в редици автомобили отразяваха светлините от фаровете на прелитащите коли. Видя два бойни самолета да се носят в кристалното небе. Маневрираха, преди да се приземят във военната база в Хоумстед. Моторите им ревяха и изпълваха въздуха с шум, но когато се плъзнаха само на няколко метра, преди отново да се разделят, машините заприличаха на танцуващи балерини.

Десетина километра по-нататък мина по Карт Саунд Бридж и се отпрати към Кийс. Пътят криволичеше между тресавища и ниски хълмове, покрити с мангрово дърво. Върху един телефонен стълб забеляза щъркелово гнездо. Когато профуча покрай него, самотна бяла птица се надигна и се вряза в небето. Наоколо с километри се простираше безбрежна зеленина. После видя първите пясъчни ивици, докато накрая хълмовете отстъпиха пред залива на Флорида. Самотен слънчев лъч блесна върху тъмната вода. Кауърт продължи напред.

Пътят към Кийс криволичеше между тресавища и езера, а там, където цивилизацията беше извоювала повече територия, се издигаше с няколко метра над мочурливата почва. Ако неплодородната земя с цвят на корал се окажеше по-здрава, върху сложна дренажна система се строяха цели квартали жилищни блокове. Понякога изглеждаше, че квадратните панелни постройки никнат като гъби, а до бензиностанциите се изграждаха супермаркети. Често някой боядисан

в розово павилион, в който доскоро се продаваха фланелки, се превръщаше в заведение за бързо хранене. Докът ставаше ресторант, заради който пък от другата страна на пътя изграждаха мотел. Имаше ли достатъчно земя, строяха училища, болници и увеселителни паркове с влакчета, здраво вкоренени в натрошения чакъл, боклуците и избелелите от слънцето раковини. Океанът, безбрежен и сякаш винаги в непосредствена близост, премигваше с отразената слънчева светлина и сякаш се надсмиваше над немошните усилия на цивилизацията.

Кауърт отмина Маратон и входа към парка „Пенекамп“. При „Уейл Харбър“ видя огромен кит от синя пластмаса, по-голям от който и да е от китовете, прекосили някога Гълфстрийм, който маркираше входа към доковете за спортен риболов. Мина покрай редица магазини и супермаркети с избелели от безпощадното слънце на Кийс стени.

Утрото още не беше превалило, когато стигна до Тарпън Драйв.

Улицата се намираще в южния край на Кийс, на около километър и половина от океанския бряг, където строителството беше вече невъзможно. Пътят свиваше вляво и се превръщаше в тясна алея, покрита с хрущящи под гумите черупки, която криволичеше между няколко фургона и малки едноетажни къщи. Номерата бяха разбъркани, сякаш парцелите са били раздавани случайно и от съображения за удобство. Ръждясал автобус фолксваген, боядисан във вече избелелите цветове от времето на хипитата, стоеше върху трупчета в нечий преден двор. До него две деца с памперси играеха в саморъчно направен пясъчник. Жена с тесни дънки, седнала върху обърнатата кофа за стръв, пушеше цигара, вперила поглед в тях. Огледа Матю Кауърт с привична арогантност. До съседната къща имаше лодка с дупка под перилата, обърната и закрепена върху подпори. Пред един фургон, под розов чадър, на евтини платнени столове в зелено и бяло, седеше възрастна двойка. Не помръднаха, когато той мина покрай тях. Кауърт свали прозореца и чу някакво шоу по радиото. Пресекливи гневни гласове спореха за нещо безсмислено. Прегънати и изкривени телевизионни антени стърчаха в безпорядък. Имаше чувството, че навлиза в един изпепелен от слънцето свят на изгубени надежди и намерена бедност.

В средата на улицата, зад ограда от ръждясала тел, се издигаше църква, скована от дъски. В предния двор стоеше изписана на ръка голяма табела: ПЪРВА БАПТИСТКА ЦЪРКВА НА КИИС. ВСЕКИ Е

ДОБРЕ ДОШЪЛ ДА ВЛЕЗЕ И ДА СЕ СПАСИ. Портата към улицата висеше на откачени панти, а дървените стълби към входа бяха разсъхнати и изпочупени. На вратата висеше катинар.

Кауърт продължи нагоре. Търсеше номер тринайсет.

Къщата беше разположена на около три метра от улицата, под чворесто мангрово дърво, което хвърляше пъстра сянка върху предната фасада. Стара панелна постройка, с овехтели жалузи на прозорците с опушени стъкла, отворени, за да уловят всеки повей, процедил се между сплетените клони на храстите. Черната боя на капаците се лющеше, а върху вратата висеше голямо разпятие. Малка къща, с две газови бутилки, опрени на една от стените. Дворът беше покрит с мръсотия и чакъл, а когато се запъти към входната врата, изпод обувките му се вдигнаха облаци пепел. Върху дървената врата беше издълбано: ИИСУС ЖИВЕЕ ВЪВ ВСЕКИ ОТ НАС.

В далечината лаеше куче. Лек повей раздвижи горещия въздух и мангровото дърво поклати клони.

Кауърт потропа силно на вратата. Един, два, три пъти. Отговор нямаше. Отстъпи назад и се провикна:

— Има ли някой? — Почака, но отново не чу отговор. Пак почука. По дяволите! Изруга наум. Извърна се и се огледа. Нямаше кола, липсваха следи от какъвто и да е живот. Направи още един опит: — Има ли някой?

Пак тишина. Не знаеше какво да прави. Върна се на улицата, после хвърли поглед назад към къщата. Какво, по дяволите, търся тук? За какво е всичко това?

Отгоре се разнесе тих шум от мотор. От бял джип слезе пощальон. Мъжът хвърли няколко рекламни листовки и писма в една кутия, после в друга. Кауърт го проследи с поглед как се отправя надолу по улицата към номер тринайсет.

— Как я караш? — провикна се той, когато мъжът приближи.

Пощальонът беше на средна възраст, облечен със сиво-сините шорти и светлосинята риза на пощенската униформа. Косите му бяха силно пристегнати назад в дълга опашка, имаше и дълги, отпуснати мустаци. Тъмни очила скриваха очите му.

— Понякога добре, друг път — не толкова — зарови той из чантата си.

— Кой живее тук? — попита Кауърт.

— Кой се интересува?

— Репортер съм в „Маями Джърнъл“. Казвам се Кауърт.

— Чета твоя вестник — отвърна пощальонът. — Най-вече страницата за спорта де.

— Можеш ли да ми помогнеш? Опитвам се да намеря хората, които живеят тук. Но никой не отваря вратата.

— Никой не отваря, така ли? Изобщо не съм ги виждал да излизат.

— Кой?

— Господин и госпожа Калуун. Старците Дот и Фред. Обикновено седят, четат Библията и чакат или идването на Пришествието или на последния брой на каталога „Сиърс“. Ако трябва да бъда искрен, „Сиърс“ изглежда по-голям интерес.

— Отдавна ли живеят тук?

— От шест-седем години сигурно. А може да е и от по-отдавна. Просто аз съм тук оттогава.

Кауърт замълча объркан. После отново се обърна към него.

— Да са получавали някаква поща от Старки? От щатския затвор?

Пощальонът остави чантата си на земята с въздишка.

— Ами да. Може би веднъж месечно.

— Знаеш ли кой е Блеър Съливан?

— Ами да. Скоро ще го сложат на електрическия стол. Четох го във вестника от оня ден. Това има ли връзка с него?

— Може би. Не зная — отвърна Кауърт и пак се обърна към къщата, когато човекът извади купчина рекламни листовки и отвори пощенската кутия.

— О-хо!

— Какво?

— Не са събирали пощата. — Мъжът хвърли поглед през прашния двор към къщата. — Не ги обичам тия неща. Старците винаги си събират пощата. Винаги, освен когато нещо не е наред. Преди бях разносвач по Маями Бийч. Човек винаги можеше да се сети какво ще намери, когато кутиите стояха неотворени.

— Откога не са я вземали?

— Като че ли от няколко дни. О, мамка му, не ги обичам тия неща.

Кауърт отново тръгна към къщата. Отиде до прозореца и надникна. Видя единствено евтини мебели в нещо като всекидневна. Върху стената висеше цветен портрет на Христос със светъл ореол около главата.

— Вижда ли се нещо? — попита пощальонът, междуременно присъединил се към него и сега се взираше през другото стъкло, заслонил очи с ръка.

— Само една празна спалня.

Двамата мъже отстъпиха назад и Кауърт се провикна:

— Господин и госпожа Калуун, тук ли сте?

Отговор все така не идваше. Кауърт отиде до входната врата и сложи ръка върху бравата. Тя поддаде. Почальонът закима. Отвори вратата и влезе. Непоносимата воня веднага го удари. Мъжът до него изстена и сложи ръка върху рамото му.

— Зная какво е това. За пръв път ми се случи във Виетнам. Не се забравя. — Той замълча, после продължи: — Слушай.

Миризмата заседна в гърлото на Кауърт и той се закашля, като че ли бе задавен от дим. После чу бръмченето, което идваше от дъното на къщата. Почальонът отстъпи назад.

— Ще повикам полиция.

— Ще видя какво става — каза Кауърт.

— Недей, няма смисъл.

Кауърт поклати глава и пристъпи напред. Миризмата и бръмченето сякаш се сляха и го привлякоха навътре. Осъзна, че е останал сам. Извърна се и видя пощальона да бърза към къщата на съседите. Кауърт пристъпи вътре. Плъзна изпитателен поглед. Търсеше нещо, което по-късно да опише. Отбеляза протритите мебели, многобройните религиозни предмети и усещането, че това място е забравено от света. Горещината беше непоносима. А вонята се просмукваше в дрехите му, в ноздрите, промъкваше се в порите му и го душеше. Тръгна към кухнята. Мъжът и жената бяха там. Завързани за столове със силно извити назад ръце в двата края на покрити с линолеум маса. Жената беше гола, мъжът — с дрехи. Седяха един срещу друг, сякаш все още закусваха. С прерязани гърла. Около краката на всеки стол се бе насъбрала локва черна кръв. Върху покритите им с мухи лица падаха сплъстени кичури сива коса. Седяха с извити назад глави и вперени в тавана безжизнени очи. В средата на

масата имаше разтворена Библия. Кауърт се задави. Стомахът му внезапно натежа и с труд потисна пристъпа на гадене. Сякаш в стаята стана още по-горещо. Топлината прииждаше към него на гъсти, лепкави вълни. Бръмченето на мухите изпълни слуха му. Пристъпи към масата и се вгледа в думите върху разтворената страница. С кърваво петно беше отбелязан един пасаж:

Върху нечестивците ще излее Той като дъжд
разпалени въглени, огън и жупел; и палец вятър е техният
дял от чашата.

Кауърт отстъпи назад и огледа стаята. Забеляза, че веригата на вратата към задния двор е изтръгната. Ключалката висеше на разцепеното старо дърво. Отново се вгледа в двойката възрастни хора пред себе си. По отпуснатите гърди на жената имаше кървави резки. Отстъпи крачка назад, после втора и накрая се втурна към входната врата. Приведе се с опрени на коленете длани и се задави. Видя, че пощальонът пресича улицата срещу къщата. Почувства, че му се вие свят и се отпусна на стълбището. Почщальонът забърза към него и се провикна отдалече:

— Мъртви ли са?

Кауърт кимна.

— Господи! — изстена мъжът. — Зле ли изглеждат?

Кауърт отново кимна.

— Полицията идва.

— Били са убити.

— Убити? Без майтап?

Кауърт отново сведе глава.

— Господи! — повтори пощальонът. — Защо?

Кауърт само вдигна мълчаливо рамене, но беше потресен. Зная, повтаряше си той, зная. Зная кои са и зная защо са мъртви. Това бяха хората, за които Блеър Съливан му каза, че винаги е искал да убие. Винаги. И в крайна сметка го е направил. Иззад решетките, въпреки вратите и преградите, въпреки стените на затвора и бодливата тел. Изпълнил беше заплахата си.

Матю Кауърт не знаеше само как.

ДЕСЕТ. СДЕЛКА ПО ПЪТЯ КЪМ АДА

Кауърт успя да се върне в затвора едва в късното утро на седмия ден. Разследването на убийството погълна времето му. Двата с пощальона изчакаха идването на патрулната кола пред къщата.

— Дяволска история — вайкаше се мъжът. — Искан да хвана следобедния прилив и да наловя риба за вечеря. Сега изобщо няма да мога да припаря до лодката.

След малко чува хрущенето на чакъла по Тарпън Драйв под гумите на някаква кола. Вдигна очи и видя един полицаи зад кормилото. Той спря пред къщата, бавно се измъкна от боядисаната в зелено и бяло машина и тръгна към двойката.

— Кой се обади? — Млад мъж беше, с мускули на културист и тъмни авиаторски очила.

— Аз — каза пощальонът. — Но той влезе вътре — посочи Кауърт.

— Кой сте вие?

— Репортер от „Маями Джърнъл“.

— Ъ-хъ. И какво има там?

— Двама мъртви. Убити.

Полицаят се оживи.

— Как разбрахте това?

— Вървете и вижте сам.

— Не мърдайте оттук — нареди полицаят и мина покрай тях.

— Къде мислиш, че ще отидем? — тихо промърмори пощальонът. — По дяволите, на мен това ми се е случвало повече пъти, отколкото на него. Хей! — провикна се той към къщата. — Всичко си е направо като на кино. Не пипай нищо.

— Зная — отвърна младият полицаи. — Господи!

Двата не откъсваха очи от него, докато той предпазливо пристъпваше към вратата.

— Опасявам се, че му предстои първият шок в кариерата — отбеляза Кауърт.

— Сигурно си мисли, че единствената му работа ще бъде да гони шофьори за превишена скорост по пътя към Кий Уест — ухили се пощальонът.

— Боже милостиви! — достигна до тях викът на полицаия. В гласа му се прокраднаха остри нотки, като писък на чайка, зареяна в небето.

Настъпи тишина, преди младият полицаей да излети през вратата. Префуча покрай двамата и повърна в двора.

— Ей — обади се пощальонът. — Каза, че гледката не била приятна. Знаел си, значи, какво говориш.

— Трябва да е от вонята. — Кауърт не откъсваше очи от младия полицаей, който все още стоеше превит надве. Миг по-късно той се изправи с разбъркана коса и бледо лице. Кауърт протегна носна кърпа към него. Полицаят кимна.

— Но кой, защо, божичко...

— Кой — родителите на Блеър Съливан — каза Кауърт. — Защо — това вече е друг въпрос. А сега не мислиш ли, че е по-добре да се обадиш?

— Верно ли бе? Да не ме будалкаш? Ама него нали за електрическия го готвеха?

— Точно така.

— Божичко! Ами ти какво търсиш тук?

Добър въпрос, помисли си Кауърт, но на глас отговори:

— Търсех материал за репортаж.

— На бас, че си го намерил — промърмори пощальонът.

Кауърт остана, докато снеха сцената на престъплението. Наблюдаваше работата на оперативната група и мислеше, че времето му се изплъзва изпод ръцете. Успя все пак да се обади до кореспондентското бюро на вестника в града и да информира редактора за случилото се. Онова, което му предаде, беше шокиращо, дори и за човек като него, привикнал към изненадите на южна Флорида.

— Как, мислиш, че ще постъпи губернаторът? — запита го той. — Дали няма да отмени екзекуцията?

— Не зная. А ти какво ще кажеш?

— Представа нямам, бог ми е свидетел. Кога ще се върнеш пак там и ще попиташ онова бясно копеле какво става?

— Веднага, щом се измъкна оттук.

Но трябваше да изчака.

Обработката на местопрестъплението изискваше време. Оглеждаха и за най-незначителните улики. Дребните неща имаха значение. Забавно беше да наблюдава професионалисти, за които приложението на научните открития в работата е удоволствие. Но при мисълта за Блеър Съливан, който го чакаше в килията, Кауърт побесняваше. Непрекъснато поглеждаше часовника си. Едва в късния следобед към него тръгнаха двамата детективи от областното управление — мъж на средна възраст, със светлокафяв, пропит с пот костюм, и доста по-млада жена със силно опъната назад руса коса. Кауърт забеляза полуавтоматичния пистолет под самото ѝ. И двамата носеха тъмни очила, но когато приближиха, жената свали своите и впи зелените си очи в него.

— Господин Кауърт? Казвам се Андрея Шефър. Детектив от отдела за убийства. Това е моят партньор — Майкъл Вайс. Натоварени сме с разследването на случая. Искаме да вземем показания от вас — извади тя малък бележник и химикалка.

Кауърт кимна и извади собствения си бележник. Жената се усмихна.

— Вашият е по-голям от моя.

— Какво можете да ми кажете за местопрестъплението? — запита той.

— От позицията на репортер ли задавате този въпрос?

— Разбира се.

— А какво ще кажете първо да отговорите на нашите въпроси? После ние ще отговорим на вашите.

— Господин Кауърт — обърна се към него детектив Вайс, — това е разследване на случай на убийство. Не сме свикнали да научаваме за престъпленията от хора от пресата. Обикновено се получава обратното. Затова, защо не ни кажете как така се озовахте тук тъкмо навреме, за да откриете телата?

— Мъртви са от няколко дни.

Детектив Шефър кимна.

— Очевидно. Но вие сте дошли тази сутрин. Как се случи така?

— Блеър Съливан ми каза да дойда. Вчера. От килията си в отделението за осъдени на смърт.

Тя поклати глава, но си записа казаното.

— Не разбирам. Знаел ли е...

— Представа нямам какво е знаел. Той просто настоя да дойда тук.

— Как формулира искането си?

— Каза ми да дойда и да говоря с хората от къщата. Впоследствие разбрах кои са те. Уговорихме се веднага да се върна в затвора. — Отново се сети за изгубеното време и пак се ядоса.

— Знаете ли кой е убил тези хора?

Кауърт се поколеба.

— Не. — Все още не, помисли си той.

— Мислите ли, че Блеър Съливан знае кой ги е убил?

— Може би.

Жената въздъхна.

— Господин Кауърт, съзнавате ли колко е необичайно всичко това? Малко повече информация ще ни бъде от полза.

Кауърт почувства, че детектив Шефър забива поглед в него, сякаш да измъкне от паметта му отговора на въпросите, които я интересуваха. Той се раздвижи смутено.

— Искам да се върна в Старки. Може би тогава ще мога да ви помогна.

Тя кимна.

— Предполагам, един от нас ще трябва да ви придружи. А може би и двамата.

— Той няма да разговаря с вас — каза Кауърт.

— Така ли? И защо?

— Не обича полицаите. — Но Кауърт знаеше, че това е само извинение.

Когато стигна затвора, денят вече преваляше. Задържаха го в къщата на Тарпън Драйв до вечерта, докато детективите най-накрая приключиха с огледа. Върна се бързо в редакцията на „Джърнъл“ и нервно нахвърли детайлите на репортажа, преследван от болезненото усещане, че времето му изтича — припряна компилация от детайли,

поднесени сензационно — докато двамата детективи го чакаха в кабинета на главния редактор. Отказаха да го оставят, но вече беше невъзможно да вземат последния полет. Отседнаха в един мотел недалеч от апартамента му и рано сутринта на следния ден се присъединиха към него. Мълчаливо се качиха на първия самолет. Сега двамата детективи от Монро го следваха неотстъпно с наетата от тях кола.

През изтеклите двайсет и четири часа обстановката пред затвора се бе променила. На паркинга отпред чакаха поне половин дузина репортажни коли. Повечето екипи бяха оборудвани с апаратура за сателитна трансмисия на предавания на живо. Оператори се шляеха навсякъде, разговаряха, споделяха истории или преглеждаха камерите си като войници преди битка. Наоколо се тълпяха и същият брой репортери и фотографи. Според очакванията, шосето беше задръстено от демонстранти от двата лагера, които крещяха едни срещу други, свиреха и си подхвърляха обиди.

Кауърт спря колата и се опита да се промъкне незабелязано към затвора. Но веднага се оказа заобиколен от оператори с камери. Двамата детективи искаха да си проправят път към затвора сред тълпата около него. Той вдигна ръка.

— Не сега. Просто сега не е моментът, моля.

— Мат — викна един репортер, с когото се познаваха от Маями, — дали Съливан ще се съгласи да се видите? Ще ти каже ли какво, по дяволите, става?

Светлината от камерите се смесваше с лъчите на жаркото слънце. Кауърт заслони очи с ръка.

— Още не зная, Том. Чакай да видя.

— Има ли заподозрени? — настоя журналистът.

— Не зная.

— Съливан ще направи ли някакви признания във връзка със случая?

— Не зная. Не зная.

— Какво ти казаха?

— Нищо. Все още нищо. Нищо.

— Ще ни кажеш ли след разговора си с него? — изкрещя някой друг.

— Разбира се — излъга той. Готов беше да се съгласи на всичко, само и само да се измъкне. Опитваше се да си проправи път към вратата. Видя, че сержант Роджърс го чака.

— Ей, Мати — викна телевизионният репортер. — Чу ли за губернатора?

— Какво, Том? Не, не съм.

— Току-що даде конференция пред пресата. Няма да отложи изпълнението, освен ако Съливан не подаде жалба.

Кауърт кимна и пристъпи към вратата на затвора, където го пое силната ръка на сержант Роджърс. Двамата детективи се бяха промъкнали покрай него и с бързи крачки се отдалечаваха от светлината на камерите.

— Човек трябва да знае кога да говори и кога да мълчи — припя Роджърс покрай ухото му.

— Благодаря — саркастично отвърна Кауърт.

— Нещата стават интересни.

— За теб — сигурно. Защото за мен е малко по-сложничко — тихо отвърна Кауърт.

Сержантът се разсмя. После се обърна към двамата детективи с протегната ръка.

— Вие сте Вайс и Шефър, нали? Можете да почакате в кабинета тук.

— Да чакаме? — Гласът на Вайс прозвуча остро. — Тук сме, за да се срещнем със Съливан. Веднага!

Сержантът бавно пристъпи, хвана Кауърт за лакътя и го насочи към входа. Междувременно енергично заклати глава.

— Той не иска да ви види.

— Но, сержанте — меко заговори Андрея Шефър, — това е разследване на убийство.

— Зная.

— Виж, по дяволите, искаме да видим Съливан, веднага! — обади се Вайс.

— Не става така, детективе. Официално на този човек му остават — той хвърли поглед към часовника на стената, — девет часа и четирийсет и две минути. И щом не иска да се срещне с някого, аз няма да го насилвам, нали така?

— Но...

— Никакви „но“.

— Но той нали се е съгласил да говори с Кауърт? — попита Шефър.

— Точно така. Извинете, госпожице, но нямам претенциите да разбирам какво си е наумил господин Съливан. Ако вие имате някакви оплаквания или мислите, че ще го накарате да промени решението си, обърнете се към кабинета на губернатора. Може би те ще ви дадат малко повече време. Що се отнася до нас, трябва да се справим както можем. А това означава да се задоволим с господин Кауърт, неговия бележник и касетофон. Сам.

Жената кимна и се обърна към колегата си.

— Свържи се с кабинета на губернатора и виж какво ще ти кажат оттам за всичко това. — После погледна Кауърт. — Господин Кауърт, зная, че трябва да си вършите работата, но бихте ли го попитали, моля, дали няма да разговаря и с нас?

— Добре — отвърна Кауърт.

— И — продължи жената, — досещате се, навярно, какво бих искала да го попитам. Опитайте да го запишете на касетофона. — Тя отвори куфарчето си и изсипа няколко касети пред него. — Никъде няма да ходя. Не и преди отново да говорим.

Репортерът кимна.

— Добре.

Шефър хвърли поглед към сержанта и се усмихна.

— Винаги ли е толкова сложно при вас?

Сержантът замълча, преди да отвърне на усмивката ѝ.

— Не, не винаги, госпожице. — Отново вдигна поглед към часовника. — Можем още дълго да си приказваме тук, но времето не чака.

Кауърт тръгна след сержанта. Дватама мъже забързаха по дългия коридор, а стъпките им отекваха по застлания с линолеум под. Роджърс мълчаливо поклати глава.

— Какво?

— Ами цялата тая шумотевица не ми харесва — отвърна Роджърс. — Преди да умре, човек трябва да сложи нещата около себе си в ред. Не ги харесвам аз тия неща.

— Предполагам, той така си го е представял.

— Тук си дяволски прав, Кауърт.

— Къде отиваме?

Роджърс го водеше в крило, където досега не бяха ходили.

— Съли е в изолационната килия. До стола. И до кабинета с телефоните и с всичко друго, така че ако има отсрочка, веднага да разберем.

— Той как е?

— Сам ще видиш. — Роджърс махна към изолационната килия.

Пред решетката стоеше стол. Кауърт приближи сам и видя Съливан, легнал на желязна кушетка, вперил поглед в телевизионния екран. Косата му беше обръсната и лицето му приличаше на мъртвешка маска. Около него бяха струпани малки кашони, претърпкани с дрехи, книги и книжа — цялото му имущество, вече пренесено тук. Затворникът рязко се обърна в леглото си и с широк жест посочи единствения стол. После свали крака и се протегна, сякаш бе много уморен. Едната му ръка стискаше Библията.

— Тъй, тъй, Кауърт. Отделил си от безценното си време и се връщаш на моя купон, като те гледам.

Запали цигара и се закашля.

— Тук са двама детективи от областното управление в Монро, Съливан. Искат да те видят.

— Заеби ги.

— Искат да ти зададат няколко въпроса относно смъртта на родителите ти.

— Тъй ли? Заеби ги.

— Настояха да те помоля.

Той се разсмя.

— Е, това вече е нещо друго, нали? Заеби ги, обаче.

Съливан рязко се изправи. Закова се на място с неподвижен поглед, после се вкопчи в решетките и притисна лице към тях.

— Ей — викна той. — Колко е часът? Трябва да знам колко е часът! Ей, чувате ли? Ей?

— Има време — бавно каза Кауърт.

Съливан му хвърли гневен поглед и отстъпи назад.

— Да де, да.

После целият потръпна, притвори очи и пое дълбоко дъх.

— Знаеш ли какво, Кауърт? Чувстваш се така, сякаш собствената ти кожа е тясна и още секунда само и сърцето ти ще се пръсне.

— Можеш да извикаш някой адвокат.

— Заеби ги. Човек трябва да играе с каквито карти му дойдат.

— Не мислиш ли да...

— Не. Зарежи това. Може да съм малко изплашен и нервен, но майната му. Знам аз какво значи да умреш. Да, сър, това е нещо, което наистина добре познавам.

Блеър Съливан нервно закрочи из килията. После се отпусна на ръба на леглото и се наклони напред. Сякаш изведнъж се успокои, усмихна се заговорнически и нетърпеливо потри ръце.

— Разкажи ми за твоите интервюта — разсмая се той, — искам да зная всичко. — Махна към телевизора. — Тия идиоти от телевизията и от вестниците не дават нищо конкретно. Плява, пълна плява. Искам ти да ми разкажеш.

Кауърт почувства, че го обзема хлад.

— Конкретно?

— Точно така. Не пропускай нищо. Вземи всички тия думички, дето си така печен с тях, и ми обрисуй един истински портрет, а?

Кауърт пое дълбоко дъх. Трескаво си помисли, че е луд колкото него, но заговори:

— Бяха в кухнята. Вързани...

— Добре, добре. Здраво вързани, като прасета, нали?

— Не. Просто ръцете им бяха извити назад така... — Той показва. Съливан кимна.

— Добре. Продължавай.

— С прерязани гърла.

Съливан кимна.

— Навсякъде наоколо имаше кръв. Майка ти беше гола. Главите им бяха изпънати назад ето така...

— Продължавай. Беше ли изнасилена?

— Не мога да кажа. Наоколо имаше много мухи.

— Това ми харесва. Бръмчат наоколо и вдигат много шум?

— Точно така. — Кауърт чу думите да се изплъзват от устата му с лекота. Помисли си, че в момента някаква непозната част от него, за чието съществуване не е и подозирал, взема превес.

— Испитали ли са болка? — продължи Съливан.

— Как бих могъл да зная?

— Айде, Кауърт. Как ти се стори, имали ли са малко време да поразмислят, докато са умирали?

— Да, бяха завързани за столовете си. Трябва да са гледали един към друг до момента, в който са били убити. Единият от тях е станал свидетел на смъртта на другия, предполагам, освен ако убийците не са били повече.

— Не, само един е — тихо каза Съливан и потри ръце. — На столовете ли бяха?

— Точно така. Завързани.

— Като мен.

— Какво?

— Завързани на столовете. И после екзекутирани. — Той се разсмя.

Кауърт почувства, че студените тръпки внезапно се превръщат в огнени иглички.

— Имаше една Библия...

— „... и палец вятър е техният дял от чашата...“

— Точно така.

— Чудесно. Точно както трябваше да бъде.

Съливан внезапно се изправи и обви ръце около себе си, сякаш да задържи всички чувства, които отекваха в него. Мускулите на ръцете му се издуха. Една вена върху челото му запулсира. Бледото му лице почервения. Шумно изпусна въздух.

— Виждам го — каза осъденият. — Виждам го. — Съливан протегна напред ръце. После внезапно ги свали. — Добре — кимна той. — Направено е. — Задиша тежко като бегач преди финала, после сведе поглед към ръцете си и остана с впити в тях очи, докато изви пръстите си като хищни нокти. Драконите, татуирани върху ръцете му, се изпълниха с живот. Изсмя се на себе си, после се извърна към Кауърт. — Сега искам още мъничко. Онова, което ще придаде смисъл на всичко.

— За какво говориш?

Съливан поклати глава.

— Извади тоя тефтер. Извади и касетофона. Време е да научиш за смъртта. Казах ти. Завещанието. Последната дума и заветът на стария Съли.

Когато Кауърт се приготви, Съливан отново седна на ръба на леглото. Пушеше бавно и дълбоко вдишваше дима.

— Готов ли си, Кауърт?

Журналистът кимна.

— Добре. Добре. Откъде да започна? Очевидно трябва да започна от началото. Кауърт, колко убийства ми приписват?

— Дванайсет. Официално.

— Точно така. Но трябва да обърнем внимание на подробностите. Бях обвинен и осъден заради ония мили хора от Маями, за сладурчето и приятеля ѝ. Това е официалната версия. И после аз признах за другите десет човека, просто от любезност, предполагам. Детективите разработиха своите версии, тъй че точно сега няма да навлизам в подробности. И после дойде онова малко момиченце от Пачула — номер тринайсет, нали?

— Да.

— Добре, нея ще я оставим за момент настрани. Нека като за начало да се върнем на дванайсетте случая, става ли?

— Добре. Дванайсет.

Съливан се разсмя лениво.

— Всъщност, това изобщо не е така. Не, сър. Изобщо не е така.

— Защо, колко са?

Осъденият се ухили.

— Докато си седях тук, се опитах да ги изчисля. Броях и броях. Искях да видя точно колко са. Да не остане място за съмнения, нали разбираш.

— И колко са?

— Какво ще кажеш за трийсет и девет човека, Кауърт?

Осъденият се наведе назад и леко се залюля. Вдигна крака и обви коленете си с ръце, без да спира да се люлее.

— Разбира се, може да пропускам един-двама. Случва се, нали знаеш. Понякога убийствата си приличат. Няма я оная малка искричка, която да ги запечата в мозъка ти.

Кауърт замълча.

— Да започнем с дребната стара дама, която живееше в покрайнините на Ню Орлиънс. Живееше сама в жилищен блок за възрастни в едно малко градче, наречено Джеферсън. Видях я един следобед. Прибираще се вкъщи. Вървеше си просто ей така, радваше

се на деня, сякаш той ѝ принадлежеше. И аз я последвах. Живееше на една улица, наречена Лоуъл Плейс. Мисля, че се казваше Юджиния Мей Филипс. Много се старая да не забравя тия подробности, Кауърт, защото когато отидеш да ги провериш, трябва да има нещо, за което да се захванеш. Беше преди около пет години, през септември. Когато се стъмни, аз разбих плъзгащата се врата на задния вход. Апартаментът ѝ беше от тия, с излаз към градина. Даже нямаше резе. Нито пък светлини отвън. Нищо. Защо глупачка като нея трябва да живее в такъв апартамент? Направо си проси да бъде убита. Да, сър. Всеки уважаващ себе си изнасилвач, обирджия или убиец, който види тоя апартамент, ще подскочи от радост, щото изобщо няма никакви проблеми. Трябваше поне да държи някое голямо черно кръвожадно куче. Ама тя нямаше. Имаше папагал. Жълт един, в клетка. Аз убих и него. Това се случи. Разбира се, отначало малко се позабавлявахме. Тя толкова се изплаши, че дори не извика, когато затиснах главата ѝ с оная възглавница. Оправих я. Оправих и още пет други там наоколо. Просто изнасилване и грабеж. Тя беше единствената, която убих. После се разкарах. Нали знаеш, ако навреме се разкараш, нищо няма да ти се случи. — Съливан замълча. — Трябва да запомниш това, Кауърт. Човек не трябва да спира на едно място. Не бива да затъва и да пуска корени. Ако все си в движение, полицията няма как да те докопа. По дяволите, арестували са ме за скитничество, злоупотреба, подозрение в грабеж, за какво ли не. Но така и никой не успя да ме ковне. Прекарвах по някоя и друга нощ в затвора. Един месец в ареста на областния затвор в Дотън, Алабама. Дяволско място, Кауърт. Хлебарки и плъхове, и дяволски лайняна воня. Но никой не е успявал да ме ковне за онова, което правех. Пък и как? Аз бях дребен човечец... — Той се усмихна. — Или поне те така мислеха. — Съливан се поколеба и хвърли поглед през железните решетки. — Разбира се, сега ситуацията се промени, нали? Точно сега Блеър Съливан е малко по-важен, нали? — Той рязко вдигна глава. — Нали, по дяволите?

— Да.

— Ами тогава го кажи!

— Много по-важен.

Съливан изглеждаше успокоен. Отново заговори с тих глас:

— Точно така. Точно така. — За миг притвори очи, но когато отново вдигна клепачи, погледът му беше хладен и равнодушен. —

Ами че аз сигурно съм най-шибаният важен човек в щата Флорида точно сега, кво шъ кайиш, Кауърт?

— Може би.

— Че защо, всеки иска да знае онова, което старият Съли знае, нали така?

— Точно така.

— Схващаш ли картинката сега, Кауърт?

— Мисля, че да.

— Точно така. Смяя да кажа, че доста хора са твърде заинтригувани... — Той наблегна на думата и я остави да се изтърколи от езика му като твърд бонбон. — От онова, което старият Съли има да каже.

Кауърт кимна.

— Добре. Много добре. Когато се преместих в Мобил, убих едно дете в „Севън-Илевън“. Просто нападение. Не е кой знае какво. Представа си нямаш колко им е трудно на ченгетата да те пипнат за нещо такова. Ако никой не те види да влизаш, никой не те види и да излизаш, все едно че някое мъничко зло се е приземило там и бинго! Някой умира. А той беше готино хлапе. Помоли се малко. Каза: „Вземи парите, вземи парите“. „Не ме убивай — каза, — аз просто работя, за да завърша училище. Моля те, не ме убивай“. Разбира се, аз го направих. Гръмнах го веднъж отзад в главата. Бързо, лесно и приятно. Паднаха една-две стотачки. После си взех няколко „Туинки“, някоя и друга сода, малко чипс и го оставих зад щанда...

Съливан замълча. Върху челото му потече струйка пот. Гласът му потрепваше от напрежение.

— Ако имаш някакви въпроси, можеш да ми ги зададеш.

Кауърт се закашля.

— Помниш ли времето, датата, мястото?

— Добре, добре. Ще пороботя върху това. Трябва да има някакви детайли. — Съливан се отпусна замислен, после изведнъж се разсмя. — По дяволите, трябваше да си нося един тефтер като тебе. Сега нямаше да се напъвам да си спомням.

Отново се отпусна назад и заизброява подробности, места, имена. Бавно и старателно се ровеше в миналото си.

Кауърт слушаше внимателно, от време на време задаваше по някой въпрос. Искаше повече за историите, които чуваше. След

първите няколко, шокът премина. Всичко се превърна в някакъв обичаен терор, а ужасът, изстрадан от някога живи хора, сега беше само спомен на един осъден. Изискваше повече детайли от убиеца, повече факти, които лишаваха всичко случило се от страст. Нямаше смисъл, почти липсваше и връзка със света. Това, че събитията, за които говореше, са изпълвали последните мигове на някога живи, дишащи хора, беше без значение, когато Блеър Съливан говореше за тях с неизменна, нарастваща, настойчива злоба.

Часовете се влачеха мъчително.

Сержант Роджърс донесе храна. Съливан го отпрати. Традиционното последно ядене — пържола на сух тиган с пържени картофи и ябълков пай — изстиваше върху подноса. Кауърт просто слушаше.

Минаваше единайсет, когато Блеър Съливан свърши. Върху лицето му играеше бледа усмивка.

— Ето това са те, всичките трийсет и девет. Като роман, а? Не е кой знае какъв рекорд, ама натам бие, какво ще кажеш? — Пое си дълбоко дъх. — Това ми харесваше, знаеш ли. Рекордът. Какво, по дяволите, е рекордът за човек като мен, Кауърт? Разбра ли този малък факт? Аз ли съм номер едно или рекордът принадлежи на друг? — Съливан се изсмя сухо. — Разбира се, дори да не съм номер едно по бройка, със сигурност надминавам повечето от другите шибани копелета и знаеш ли с какво, Кауърт? Как му викаш ти на това? С оригиналност?

— Съливан, няма много време. Ако искаш да...

Съливан рязко се изправи. Очите му горяха.

— Не се ли разбрахме с теб, момче?

— Искях само... — вдигна ръка Кауърт.

— Това, какво искаш, не е важно! Важното е аз какво искам!

— Добре.

Съливан хвърли поглед между решетките. Пое дълбоко дъх и снижи глас:

— Сега е време за още една история, Кауърт. Преди да си тръгна от тоя свят. Преди да се отправя на едно бързо пътешествие върху щатската ракета.

Кауърт чувстваше чудовищна пустота в себе си. Сякаш острите думи на този мъж бяха изсмукали влагата от тялото му.

— Сега ще ти кажа истината за малката Джоани Шрайвър. Последно изявление, както го наричат в съда. Предсмъртни думи. Мислят си сигурно, че никой не може да премине във великото отвъдно, опетнен с лъжа. — Съливан високо се изхили. — Значи, предполага се, че това, което ще ти кажа, трябва да е истина. — Той замълча, после продължи: — Ако можеш да повярваш в нея. — Впери поглед в Кауърт. — Малката красива Джоани Шрайвър. Съвършената малка Джоани.

— Номер четирийсет — каза Кауърт.

— Не — поклати глава Блеър Съливан и се усмихна. — Не съм я убил.

Стомахът на Кауърт се присви. Изведнъж го обзе хладина.

— Какво?

— Не съм я убил. Убих всички тия, останалите. Но нея не съм убил. Разбира се, бях в област Ескамбия. И със сигурност, ако я бях забелязал, щях да се изкуша да го направя. Дума да няма. Само да бях паркирал пред двора на училището, щях да направя с нея точно това, което ѝ се е случило. Щях да сваля прозореца на колата и да кажа: „Ела тук, малко момиченце“. Мога да се закълна в това. Но не го направих. Не, сър. За това престъпление вина нямам. — Съливан замълча и после повтори. — Невинен.

— Но писмото...

— Всеки може да напише писмо.

— А ножът...

— Да, за това си прав. С него беше убито малкото момиченце.

— Не разбирам...

Блеър Съливан се преви от смях. После смехът му се превърна в тежка, душеща кашлица, която отекна по коридора на затвора.

— С нетърпение чаках това. С такова нетърпение исках да видя изражението на лицето ти!

— Аз...

— Изключително, Кауърт! Изглеждаш малко разстроен и объркан. Човек ще каже, че ти ще седнеш на стола. Не аз. Какво става тук? — Съливан почука челото си с пръст.

Кауърт затвори уста и впери поглед в убиеца.

— Мислеше си, че знаеш много, нали, Кауърт? За много умен се мислеше. А сега, господин Пулицър, господин Велик репортер, позволи ми да ти кажа нещо: „Не си толкова умен“. — Съливан продължаваше да се смее и кашля.

— Разкажи ми — помоли Кауърт.

— Има ли време? — вдигна глава Съливан.

— Има време — процеди Кауърт през стиснатите си зъби, без да откъсва поглед от мъжа, който сега се изправи и закрачи из килията.

— Стана ми студено — измърмори затворникът.

— Кой уби Джоани Шрайвър?

Блеър Съливан спря и се засмя.

— Ти знаеш.

Кауърт доби усещането, че подът пропада под краката му. Вкопчи се в стола си, в бележника си, в химикалката, сякаш да намери опора. Ролката в касетофона се въртеше и записваше внезапно настъпилата тишина.

— Кажи ми — прошепна той.

— Наистина ли искаш да знаеш? — разсмя се Съливан.

— Кажи ми!

— Добре, Кауърт. Представи си двама мъже в съседни килии в отделението за осъдени на смърт. Единият иска да се измъкне, защото са му го зачукали на най-шибаното дело, което някой детектив може да съшие, и е обвинен от някакви смотани съдебни заседатели, които навярно са знаели, че това е най-смотаният убиец негър, който са виждали. Разбира се, с право са го обвинили. Но по съвсем погрешни доводи. Този мъж е изпълнен с нетърпение и гняв. А другият мъж знае, че никога няма да се измъкне от срещата си с електрическия стол. Може да я отложи с малко, но знае, че рано или късно, ще дойдат за него. Сигурно е. А онова, което най-много го тревожи, са едни неразплатени сметки. Останало е още нещо, което той иска да направи. Дори ако за това трябва да се измъкне от самата смърт. Нещо наистина важно за него. Нещо толкова злостно и грешно, че има само един човек на земята, когото може да помоли да го свърши.

— Кой е той?

— Ами някой такъв, като него. — Съливан се взря в Кауърт. — Някой такъв, съвсем като него.

Кауърт замълча.

— И значи, те откриват няколко съвпадения. Като това, че са на едно и също място по едно и също време, и че карат горе-долу еднакви коли. И им идва една идея, схващаш ли? Страхотна идея. Един план, който на бас, че дори и помощникът на дявола не може измисли. Мъжът, който никога няма да се измъкне от отделението за осъдени на смърт, ще поеме престъплението на другия. А той, като излезе, ще направи едно-друго за партньора си. Започваш ли да схващаш?

Кауърт не помръдваше.

— Виждаш ли, тъпи кучи сине! Не е за вярване, ама наистина е така. Бедният, невинен, несправедливо обвинен чернокож мъж! Нещастна жертва на расизма и предрасъдците. И истински ужасното лошо бяло момче. Направо да не повярваш. Не беше много трудно да го измислим. Главното беше да ти кажа за ножа и да напиша онова писмо точно в подходящия момент, за да бъде прочетено на всеослушание. А идеята да продължавам да отричам престъплението беше най-добра. Да твърдя, че нямам нищо общо с него. Кое то си беше самата истина. Най-добрият начин да накараш една лъжа да работи, Кауърт. Просто сложи малко истина в нея. Виждаш ли, знаех, че ако просто бях признал, ти щеше да намериш някакъв начин да докажеш, че не съм го извършил. Затова ви накарах — теб и твоите приятелчета — да се покажете по телевизията и да се появите по вестниците. Направих нещата просто да изглеждат така. После оставих всичко да се развива от само себе си. Трябваше само да откряна вратата малко повече... — Той отново се изсмя. — И Боби Ърл да се промъкне в пролуката. В мига, в който ти я разшириш достатъчно.

— Как да повярвам на...

— Ами в Монро има двама мъртъвци. Номер четирийсет и четирийсет и един.

— Но защо ми го казваш?

— Ами — усмихна се пак Съливан, — това наистина не е част от сделката, която сключих с Боби Ърл. Той си мисли, че сделката е приключила, когато онзи ден е отишъл в Тарпън Драйв и е свършил оная работа вместо мен. Аз му подарих живот. Той ми подари смърт. Просто и ясно. Подадохме си ръце и всеки си тръгна по пътя. Поне той така си мисли. Но аз ти казах, старият Съли има дълги ръце... — Съливан дрезгаво се изсмя. Светлината от крушката в килията блестеше върху обръснатата му глава. — А ти знаеш, Кауърт, аз не съм

най-подходящият човек наоколо, на който можеш да се довериш. — Той се изправи и разпери ръце. — По този начин ще го поведе със себе си по пътя към ада. Номер четирийсет и две. Голям майтап. Той ще ми бъде добро другарче за из път, така да се каже. Направо вдън земя ще се продъним, с бърза стъпка и за нула време. — Съливан изведнъж стана сериозен. — Кажы сега, това не е ли последната малка шега? Той и не подозираше, че ще прибавя този малък щрих.

— Ами ако не ти повярвам?

— Някой съвсем като мен, Кауърт — закиска се Съливан. — Така е — хвърли поглед към репортера той. — Искаш доказателство ли? Какво мислиш, че е правил Боби Ърл през цялото време, откакто го пусна на свобода?

— Ходил е на училище. Учил е. Няколко пъти е говорил пред различни църкви.

— Кауърт — избухна Съливан, — знаеш ли колко тъпо звучи това? Не мислиш ли, че Боби Ърл не е научил нищичко от малкия си опит в нашата велика система на правораздаване? Мислиш ли, че това момче съвсем е лишено от мозък?

— Не зная...

— Точно така. Ти не знаеш. Но по-добре виж сам. Щото на бас, че много сълзи са се пролели там, докъдето старият Боби Ърл е стигнал. Ти само трябва да провериш.

Чувстваше се смазан от потока думи, които го заливаха.

— Искам доказателство — повтори той с неубедителен глас.

Съливан подсвирна и изви очи към тавана.

— Знаеш ли, Кауърт, приличаш на някой от ония ненормалните монаси от средновековието, които по цял ден са седели да измислят доказателства за съществуването на Бога. Не можеш ли, като чуеш една истина, да я познаеш, момче?

Кауърт поклати глава.

— Не вярвам — усмихна се Съливан. Спря за момент и преглътна, преди да продължи: — Сам виждаш, не съм тъп, затова, когато с Боби Ърл направихме нашата малка уговорка, аз открих нещо повече от онова, което вече бях използвал. Трябваше да бъда с крачка напред, просто да съм сигурен, че Боби Ърл ще свърши своя дял от сделката. А също и да ти помогна да тръгнеш по пътя на осмислянето.

— Какво?

— Ами нека направим приключение от това, Кауърт. Слушай внимателно. Ножът не е единственото скрито нещо. Има още няколко неща. — Съливан се замисли за момент, преди отново да се ухили към репортера. — Ами да кажем, че тия неща наистина са на гадно място. Да, сър. Но ти, Кауърт, можеш да ги видиш. Ако имаш очи на задника си. — Съли избухна в дрезгав смях.

— Не разбирам.

— Трябва просто да си спомниш думите ми, когато се върнеш в Пачула. Пътят към осмислянето понякога е мръсен. — Грубият звук от гласа на затворника ехтеше около Матю Кауърт. Той стоеше замръзнал, безмълвен. — Какво ще кажеш, Кауърт? Успях ли да убия и Боби Ърл? — Той се приведе напред. — Ами ти, Кауърт? Застрелях ли те и теб? — Блеър Съливан рязко се облегна назад. — Това е — каза той. — Край на разказа. Край на разговора. Довиждане, Кауърт. Време е да умра. Ще се видим в ада.

Осъденият се надигна и бавно се извърна с гръб към него. Матю Кауърт остана неподвижен известно време, неспособен да помръдне. Мислите му бяха объркани, гърлото му — сухо. Протегна ръце да вземе бележника и химикалката си и видя, че ръцете му треперят. Олюля се, когато стана. Направи стъпка, после втора и накрая се отдалечи от самотния мъж, вперил поглед в стената. Спря в дъното на коридора и се опита да си поеме дъх. Тресеше го, чувстваше се зле, но си наложи да се съвземе. До слуха му достигна шумът от тежки стъпки и той вдигна глава. По коридора в стегнат ред приближаваха сержант Роджърс и група силни мъже. С тях вървеше и свещеник с бяла яка и потно чело и няколко чиновника от администрацията на затвора, които нервно поглеждаха часовниците си. Вдигна очи и забеляза часовник и на стената. Вгледа се в голямата стрелка, която неумолимо сочеше десет минути преди полунощ.

ЕДИНАЙСЕТ. ПАНИКА

Почувства, че пада. Изгуби контрол и някаква черна дупка сякаш го погълна.

— Кауърт?

С труд си пое дъх.

— Кауърт? Добре ли си, момче?

Строполи се на пода и доби усещането, че тялото му се разпада на парчета.

— Ей, Кауърт, какво става?

Отвори очи и видя напрегнатото, пребледняло лице на сержант Роджърс.

— Сега трябва да заемеш мястото си, Кауърт. Няма да чакаме никого, а официалните свидетели трябва да са по местата си преди полунощ. — Сержантът замълча и прокара голямата си длан по късата си коса — жест на изтощение и напрежение. — Това тук не е като на кино, където можеш да влезеш в последния момент. Добре ли си вече?

Кауърт кимна.

— Трудна нощ за всички ни — въздъхна сержантът. — Влизай направо. През тази врата. Мястото ти е до детектива от Ескамбия. Съли каза да те сложа там. Много беше конкретен. Можеш ли да вървиш? Сигурен ли си, че си добре?

— Ще се справя — дрезгаво отвърна Кауърт.

— Не е толкова страшно, колкото си мислиш — каза огромният надзирател. После поклати глава. — Всъщност, не е така. Лошо е, точно колкото си мислиш. Ако от това нещо не ти се обърне стомахът, значи не си човек. Но ти ще се справиш, нали? Нали?

— Добре съм — преглътна Кауърт.

Надзирателят го изгледа внимателно.

— Съли трябва да е споделил с теб нещо много необичайно. Какво ти разказва толкова време? Приличаш на човек, видял призрак.

Така е, помисли си Кауърт. Но отвърна:

— За смъртта.

— Виж, това той го разбира — изръмжа сержантът. — А сега тепърва сам ще се запознае с нея. Върви направо, Кауърт. Смъртта не чака никого.

— О, не е така. Тя чака своето време — поклати глава Кауърт.

Сержант Роджърс пристъпи по-близо към репортера.

— Е, не на теб ти предстои да предприемеш последната разходка. Сигурен ли си, че си добре? Не искам някой да припадне там или да ми направи сцена. Тук, когато пържим някого на стола, държим на благоприличието. — Надзирателят се опита да се усмихне с ирония.

Кауърт пристъпи несигурно към камерата за екзекуции и се обърна:

— Ще се оправя.

Помисли си каква лъжа току-що е произнесъл и го досмеша. Добре, каза си той. Ще се оправя. Сякаш някакъв чужд глас говореше в него. Разбира се, няма проблеми. Не е кой знае какво. Само дето пуснах един убиец на свобода. Внезапно, като ужасяващо видение, той си представи Робърт Ърл Фъргюсън пред малката къща в Кийс, да му се присмива, преди да влезе, за да изпълни последната част от сделката. Звукът от гласа на убиеца отекна в съзнанието му. После си припомни фотографиите осем на десет на Джоани Шрайвър при блатото, където е било открито тялото ѝ. Спомни си колко хлъзгави му се сториха, когато ги пое с влажната си длан. Като напоени с кръв бяха. Мъртъв съм, помисли си той отново. Но провлачи крака напред. Мина през вратата в дванайсет без две. И първият, чийто поглед срещна, беше на Брус Уилкокс. Детективът седеше наперено на първия ред, облечен в ярко спортно сако на карета в крещящо, безвкусно несъответствие с повода, който ги беше събрал. Усмихна се насила и кимна към празния стол до себе си. Кауърт плъзна поглед наоколо и огледа над двайсетината свидетели, насядали на сгъваеми столове в две редици, с вперени напред погледи, сякаш се опитваха да запечатат всеки детайл от събитието в паметта си. Приличаха на восьъчни фигурки. Никой не помръдваше.

От камерата за екзекуции ги разделяше стъклена преграда. Сякаш наблюдаваха действието от сцена или на странен триизмерен телевизор. В камерата стояха четирима човека: две длъжностни лица в униформа, лекарят с малка черна медицинска чанта и един мъж с

костюм — някой прошепна: „от главната прокуратура“, застанал зад огромния електрически стол.

Хвърли поглед към стрелката, която неумолимо отмерваше времето.

— Седни, Кауърт — изсъска детективът. — Шоуто ще започне всеки момент.

Кауърт забеляза други двама репортери от „Тампа Трибюн“ и „Сейнт Питсбърг Таймс“. Изглеждаха мрачни, но също като детектива, му махнаха да седне, преди да продължат да драскат подробности в малки бележници. Зад тях беше една жена от някаква телевизионна станция от Маями, с отправен поглед към все още празния стол в камерата за екзекуции. Видя, че мачкаше носна кърпичка в дланта си. Кауърт почти се свлече на мястото си. Металната облегалка сякаш изгори гърба му.

— Трудна вечер, а, Кауърт? — прошепна детективът.

Той не отвърна.

— Но не толкова трудна, колкото за някои хора — доуточни Уилкокс.

— Не бъди така сигурен — тихо отвърна Кауърт. — Как се озова тук?

— Тани има приятели. Искаше да види дали старият Съли наистина ще смаже стола. Още не вярва в дивотиите, дето ги написа. Че бил убил Джоани Шрайвър. Тани каза, че не иска да мисли какво би означавало Съли да се измъкне. Но ако това не стане, и аз отида да го видя, щял съм да се науча да уважавам законодателната система. Тани винаги се опитва да ме учи на някакви неща. Казва, че човек е по-добър полицаи, ако знае какво може да се случи в крайна сметка.

Очите на детектива проблеснаха цинично.

— И така ли е? — попита Кауърт.

Уилкокс поклати глава.

— Още не се е случило. Урокът още тече. — Той се ухили към Кауърт. — Изглеждаш малко блед. Да не си намислил нещо? — Преди Кауърт да успее да отговори, Уилкокс прошепна: — Какви бяха последните му думи? Вече е полунощ.

Изчакаха секунда или две. Страничната врата се отвори и в помещението влязоха няколко надзирателя. След тях вървеше Блеър Съливан, обграден от трима човека от охраната. Лицето му —

застинало и бледо — приличаше на смъртник. Иначе жилавото му тяло сега изглеждаше по-дребно и болнаво. Носеше проста, закопчана догоре бяла риза и тъмносини панталони. Свещеникът — с Библия в ръка и израз на непрежалима загуба върху лицето — вървеше последен в групата. Той се промъкна отстрани на камерата, забави се за миг, само колкото да вдигне рамене в посока на охраната, и шумно разтвори Божията книга. Тихо зачете, сякаш на себе си. Кауърт видя, че очите на Съливан се разшириха, когато погледът му попадна върху стола. Рязко се изви към телефона на стената, за миг коленете му като че ли се огънаха и той залитна. Но бързо се овладя и моментът на колебание отмина. Кауърт си помисли, че за пръв път вижда Съливан да реагира като човешко същество. После нещата се развиха гладко, с трескавата напрегнатост на ням филм.

Отведоха Съливан до стола и двама мъже от охраната коленичиха и започнаха да затягат скобите около ръцете и краката му. Стегнаха и кафявите кожени ремъци около гърдите на Съливан. Бялата му риза се набра. Единият от надзирателите прикрепил електрод към крака на затворника, а другият заобиколил зад стола и вдигнал каската, готов да я наложи върху главата на осъдения.

Надзирателят пристъпи напред и зачете обрамчената с черен кант смъртна присъда с подписа на губернатора на Флорида. Всяка сричка засилваше страха на Кауърт, сякаш произнасяха неговата присъда. Надзирателят четеше бързо, после си пое дълбоко дъх и се опита да говори по-бавно. Гласът му изтъня неестествено и зазвуча, като че ли идваше отдалече. В стените имаше вградени високоговорители, свързани със скритите в камерата микрофони. Надзирателят приключи. За миг остана загледан в листа, сякаш търсеше да открие още нещо. После вдигна глава и се втренчи в Съливан.

— Последната ви дума? — тихо попита той.

— Майната ви! — Гласът на Съливан неестествено потрепери.

Надзирателят махна с дясната си ръка, с която държеше и свитата на руло присъда, към колегата си зад стола, който с рязко движение нахлузи черната кожена каска върху главата на затворника. После прикрепил дебел проводник към нея. Съливан се изви с рязко движение срещу ремъците, които го придържаха. Кауърт забеляза, че драконите, татуирани върху кожата оживяха, когато мускулите на

ръцете му се раздвижиха. Сухожилията върху врата му се изпънаха като въжета, обтегнати от внезапен силен вятър. Съливан крещеше нещо, но думите му излизаха неясни заради ремъка под брадичката и подложката, която насила втъкнаха между зъбите му. После думите се превърнаха в нечленоразделни хрипове и стонове, които стихваха и отново панически избухваха. В помещението на свидетелите не се чуваше никакъв шум, освен тежкото дишане на присъстващите.

Кауърт видя, че надзирателят почти незабележимо кимна към отделението в задния край на камерата. Там имаше тясна цепнатина и за миг зад нея се мярнаха чифт очи. Очите на езекутора. Те се втренчиха в мъжа на стола, после изчезнаха. Разнесе се бръмчене.

Някой въздъхна. Друг високо се закашля. Разнесоха се няколко възклицания. За миг светлините премигнаха. После в стаята отново се възцари тишина.

Кауърт помисли, че се задушаваше. Сякаш около гърдите му се бе обвила ръка, която изцеди въздуха от него. Застина от гледката на юмруците на Съливан, които промениха цвета си от розово, през бяло, към сиво.

Надзирателят отново кимна към задната преграда.

Воят на далечен генератор разтреса тясното пространство. Слаба миризма на обгорено месо достигна до ноздрите на журналиста и накара стомаха му нервно да се присвие.

Трябваше да мине известно време, за да напуснат 2500-те волта мъртвото тяло. После лекарят пристъпи напред и извади стетоскоп от чантата си.

Това беше. Кауърт наблюдаваше хората в камерата за езекуции, които наобиколиха тялото на Съливан, отпуснато върху стола от полирано дъбово дърво. Приличаха на актьори, които се готвят да развалят декорите на провалило се представление. Заедно с останалите свидетели, и той напругаше поглед да зърне лицето на мъртвеца, когато го снеха от стола и го положиха в черната найлонова торба. Но ципът беше вдигнат прекалено бързо и никой не видя, че очните му ябълки са експлодирани, а кожата му е обгорена в червено и черно. Тялото беше изнесено през страничната врата. Би трябвало да е ужасяващо, помисли си Кауърт, но стана прекалено просто и рутинно. Може би точно това беше още по-ужасяващо. Превърнал се бе в свидетел на една зловеща процедура, извършена с механична точност.

Бутилираха, опаковаха и отнесоха смъртта с цялата драма на утринно мляко.

— Задраскахме едно лошо момче — каза Уилкокс. Духовитостта беше изчезнала от гласа му. Сега в него звучаха нотки на безсмислено задоволство. — Свърши се... — Детективът хвърли поглед към Кауърт. — Като оставим настрана виковете.

Вървеше по коридора на затвора с останалите официални свидетели към мястото, където се тълпяха представителите на пресата и демонстрантите. Изкуствената светлина на телевизионните камери заливаше вестибюла и създаваше илюзията за друг свят. Лъснатият под блестеше. Белите стени сякаш вибрираха. Върху импровизирания подиум стояха подредени куп микрофони. Опита се да се промъкне покрай стените, когато надзирателят приближи насъбралите се с вдигната ръка, за да пресече въпросите, но нямаше сенки, в които да се прикрие.

— Ще прочета кратко изявление — каза надзирателят. Гласът му прозвуча дрезгаво от напрежението на събитието. — После ще отговоря на въпросите ви.

Времето на смъртта беше официално обявено за 00:08 часа сутринта. Надзирателят подчерта, че е присъствал официален представител на щатската прокуратура при подготвянето на Съливан за екзекуцията и по време на самата процедура, за да се увери, че събитието е проведено според правилата и да не може никой впоследствие да отправи обвинение, че на Съливан са му отказани правата, че е бил малтретиран или унижаван, както това се е случило преди повече от десетина години, след повторното въвеждане на смъртното наказание в щата, след екзекуцията на един затрогващ скитник на име Джон Спенкелинк. Обявено беше, че Съливан е отказал да се възползва от възможността да подаде молба за помилване дори и пред самата врата на камерата за екзекуции. Последните думи на мъртвия бяха окачествени като оскърбителни.

Фотографските камери бръмчаха подобно на ято механични птици.

Надзирателят даде думата на тримата репортери, присъствали на събитието. Всеки от тях прочете бележките си и равнодушно предаде и

най-незначителните подробности от екзекуцията. Въпреки бледността си, говореха с твърд глас. Жената от Маями каза пред тълпата, че пръстите на ръцете му се вцепенили, а после свили в юмрук, при първия удар, а гърбът му се извил в дъга срещу облегалката на стола. Репортерът от Питсбърг отбеляза колебанието, обзело Съливан, макар и само за миг, когато видял стола. Репортерът от Тампа обясни, че Съливан гледал към свидетелите без симпатия и че изглежда бил обзет от гняв, когато го привързали. Посочи и че един от надзирателите се забавил с каишите около десния крак на осъдения и че това станало причина да повтори операцията твърде грубо. При пропускането на електрическия ток ремъкът прегорял, посочи репортерът, и почти се скъсал от конвулсиите на Съливан. Две хиляди и петстотин волта, напомни репортерът на събралите се хора.

Кауърт чу два гласа зад рамото си. Извърна се и видя детективите от Монро. Шепотът на Андрея Шефър му се стори успокояващ.

— Какво ви каза той, господин Кауърт? Кой е убил ония хора?

Сивите ѝ очи се взираха в неговите.

— Той го е направил — отвърна Кауърт.

Тя протегна длан и стисна ръката му. Но преди да продължи, сред насъбралите се хора се разнесоха гласове.

— Къде е Кауърт?

— Кауърт, твой ред е. Какво се случи?

Кауърт се отдръпна от детектива и с несигурна стъпка се отправи към подиума. Отчаяно се опитваше да подреди мислите в главата си. Чувстваше, че ръцете му треперят, знаеше, че лицето му е зачервено, а по челото му е избила пот. Извади кърпа от джоба си и бавно попи лицето си, сякаш да изтрие обзелата го паника. Повтаряше си, че не е направил нищо лошо, че не е виновен за нищо. Но не го вярваше. Искаше да остане, макар и за кратко, насаме със себе си, за да обмисли всичко, да реши какво да каже, но нямаше време. Вместо това се вкопчи в първия въпрос, който стигна до слуха му.

— Защо Съливан не отправи молба за помилване? — викна някой.

Кауърт си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Не искаше да стои в затвора и да чака да бъде принуден от властите. Затова той принуди властите. Не е нещо необичайно. И други

са го правили — в Тексас, в Северна Каролина, в Гилмър, Юта. Това е нещо като самоубийство, но официално санкционирано самоубийство.

Видя, че писалките летят по хартията и думите му изпълват многото празни страници.

— Какво ви каза, когато се върнахте при него?

Кауърт почувства, че го обзема отчаяние. И тогава си спомни нещо, което Съливан му спомена по-рано: „Ако искаш някой да повярва в една лъжа, прибави малко истина към нея“. Така и направи. Рецептата на убиеца: смесвай лъжи с истини.

— Искаше да се изповяда — заговори Кауърт. — Като Тед Бънди преди няколко години, когато разказа на следствието за всички извършени от него престъпления, преди да седне на стола. Същото направи и Съливан.

— Защо?

— Колко са те?

— Кой?

Той вдигна ръце:

— Дайте ми малко почивка, момчета. Липсват потвърждения за което и да е от това, което ми беше казано. Не съм сигурен дали говореше истината, или не. Може да ме е излъгал...

— Преди да седне на стола? Айде де! — извика някой отзад.

Кауърт настръхна.

— Ей, аз не мога да знам това. Ще ви цитирам нещо, което той ми каза. Той каза така: ако убийството на хора не е проблем за него, мисля ли, че една лъжа ще го затрудни?

Настъпи тишина, докато присъстващите записваха думите му.

— Вижте — продължи Кауърт, — ако ви кажа какво е признал Блеър Съливан за убийството на някой и се окаже, че такова убийство не съществува, или че някой друг е обвинен в извършването му, или пък че тялото на такъв човек изобщо не е намерено, представяте ли си какво объркване ще настъпи? Само едно ще ви кажа. Той призна множество убийства...

— Колко?

— Около четирийсет.

Цифрата накара насъбралото се множество да настръхне. Засипаха се нови въпроси и светлината на камерите сякаш удвои интензивността си.

— Къде?

— Във Флорида, Луизиана и Алабама. Имало е и други престъпления — изнасилвания, грабежи.

— Откога?

— Вършел го е от няколко месеца. Години, може би.

— А убийствата в Монро? На майка му и на заварения му баща? Какво ти каза за тях?

Кауърт затаи дъх.

— Наел е човек да ги извърши. Или поне така ми каза.

Предпазливо плъзна поглед към мястото, където стоеше Шефър. Видя, че тя настръхна и се приведе към колегата си. Лицето на Вайс почервения. Кауърт леко се извърна встрани.

— Кого е наел?

— Не зная — отвърна той. — Не ми каза.

Първата лъжа.

— Хайде! Трябва да е ти е казал все пак нещо!

— Не беше толкова конкретен.

Първата лъжа влече втора след себе си.

— Искаш да кажеш, че той се е признал за виновен за двойно убийство, а ти не си го попитал как е успял да го организира?

— Попитах го, но той не ми каза.

— А как се е свързал с убиеца? Телефонните му разговори са били подслушвани. Пощата — цензурирана. Бил е изолиран в отделението за осъдени на смърт. Как го е направил?

Въпросът беше посрещнат с всеобщо оживление. Зададе го един от присъстващите репортери, който сега клатеше многозначително глава.

— Намекна, че е уредил всичко чрез своеобразна „информационна мрежа“ в затвора.

Не точно лъжа, помисли си Кауърт. Уклончива истина.

— Криеш информация! — извика някой.

Кауърт поклати глава.

— Дай подробности — провикна се друг.

Той вдигна ръце.

— Ще изложиш всичко в „Джърнъл“ утре, нали?

Нетърпение и ревност се понесоха като вълни срещу него. Осъзна, че всеки от присъстващите би продал душата си, за да застане

на неговото място. Сещаха се, че нещо се е случило, и мисълта, че не знаят какво точно е то, беше непоносима за тях. Парите в журналистиката бяха в информацията, а той ги лишаваше от нея. Знаеше, че няма да му го простят. Ако истината някога излезеше наяве.

— Не съм решил какво ще правя — заяви той. — Нямах възможност да премисля нещата. Трябва да прослушам записите, това са дълги часове. Дайте ми почивка.

— Луд ли беше той?

— Той бе психопат. Имаше си свои представи за нещата.

Това вече безспорно беше истина. После дойде въпросът, от който наистина се страхуваше.

— Какво ти каза за Джоани Шрайвър? Призна ли се в крайна сметка за виновен за убийството ѝ?

Кауърт осъзна, че може просто да каже „да“ и да приключи. Да унищожи записите. Да живее със спомена. Но вместо това, той се опита отново да формулира отговора си между лъжата и истината.

— Тя беше част от неговата изповед.

— Той ли я е убил?

— Каза ми как точно е било направено това. Знаеше подробности, които само убиецът може да знае.

— Защо не кажеш просто да или не?

Кауърт реши да бъде пряк.

— Момчета, Съливан бе особен случай. Той не говореше за нещата в категориите да или не. Не боравеше с крайности, дори и когато правеше признания.

— Какво каза за Фъргюсън?

Кауърт пое дълбоко дъх.

— Към Фъргюсън не изпитваше нищо друго, освен омраза.

— Свързан ли е с всичко това?

— Останах с впечатлението, че Съливан би убил и Фъргюсън, ако му се отдаде подобна възможност. Ако беше имал възможност да направи нещо, предполагам, че би включил и него в списъка си.

Леко си отдъхна. Почувства, че интересът в залата отново се пренася назад към Съливан. Като причисли Фъргюсън към списъка на потенциалните жертви, успя да му придаде по-различен статут от онзи, който заслужаваше.

— Ще ни предоставиш ли запис на казаното от него?

Кауърт поклати глава.

— Не съм официално назначен за случая репортер.

Въпросите ставаха все по-гневни.

— Какво ще правиш сега? Ще напишеш ли книга?

— Защо не споделиш с нас?

— Какво, да не мислиш, че ще спечелиш още един „Пулицър“?

Кауърт поклати глава. Не, това не, помисли си той. Съмняваше се дали ще задържи за дълго и този, който вече имаше. Отплатата? Късметлия щеше да бъде, ако в отплата успееше да оцелее.

Вдигна ръка.

— Бих искал да мога да кажа, че екзекуцията тази вечер сложи край на историята на Блеър Съливан, момчета. Но не е така. Има много въпроси, които трябва да бъдат разрешени. Тук детективите чакат, за да поговорят с мен. А и моите сили са на изчерпване. Съжалявам, но това е всичко. Нямам повече какво да ви кажа.

Слезе от подиума, изпроводен от камери, високо извикани въпроси и нарастваща врява. Към него се протягаха ръце, но той се провря сред тълпата, стигна вратите на затвора и се гмурна в непрогледната тъмнина на късните часове след полунощ. Покрай пътя противниците на смъртното наказание със свещи и плакати в ръце пееха химни. Гласовете им го обгърнаха и се понесоха като вятър около него.

— Какъв приятел имаме ние в лицето на Иисус...

Едно момиче от групата, студентка в колеж, с яке с качулка, което я правеше да изглежда като странен свещеник от Инквизицията, се провикна към него и думите ѝ прорязаха като острие равния ритъм на химна:

— Вампир! Убиец!

Но Кауърт не ѝ обърна внимание и мълчаливо се отправи към колата си. Зарови за ключовете в джобовете си, когато Андрея Шефър го застигна.

— Трябва да говоря с теб.

— Не мога да говоря. Не сега.

Тя се вкопчи в ризата му и внезапно го привлече към себе си.

— Защо не, по дяволите? Какво става, Кауърт? Вчера не можеше да говориш. Днес не можеше да говориш. Сега не можеш да говориш. Кога ще ни обърнеш внимание?

— Виж — извика той, — те са мъртви, по дяволите! Бяха стари и той ги е мразел. Убити са и никой нищо не може да направи повече за тях! Не е необходимо да изискваш отговор точно сега. Не и до сутринта. Тази нощ никой друг няма да умре!

Шефър понечи да каже нещо, но после спря. Впи в него продължителен гневен поглед, затвори уста и стисна зъби. После заби силно пръст в гърдите му и отстъпи назад, за да може той да се качи в колата си.

— Утре — каза тя.

— Да.

— Къде?

— Маями. В кабинета ми.

— Ще бъда там. Гледай и ти да дойдеш.

Отстъпи назад от колата. Тонът ѝ беше заплашителен.

— Да, по дяволите, да. Маями.

Шефър махна с ръка, сякаш неохотно му разрешаваше да тръгне. Но зениците ѝ, изпълнение подозрение, се впиваха като игли в него.

Кауърт скочи зад волана, пхна ключовете в таблото и затръшна вратата. Запали мотора и даде заден ход. Но когато се изтегли, светлините на фаровете осветиха червените карета на спортното сако на детектив Уилкокс. Той стоеше с кръстосани пред гърдите ръце, гледаше го настойчиво и запречваше пътя му. Поклати бавно глава, сви пръстите на дланта си и прицели показалеца си в него. После отстъпи встрани и го остави да мине.

Репортерът отклони поглед. Вече му беше безразлично накъде ще се отправи. Искаше само да се махне оттук. Силно натисна педала на газта, изви кормилото към изхода и изчезна в тъмнината.

ВТОРА ЧАСТ. ПРОПОВЕДНИК

Може би ще дойде ден върху гроба ти да танцувам, ако не мога да танцувам, през него ще пропълзя, щом не мога да танцувам, ще пропълзя.

Грейтфул Дед, „Ад
във ведро“

ДВНАЙСЕТ. БЕЗСЪНИЕТО НА ЛЕЙТЕНАНТА ОТ ПОЛИЦИЯТА

В дванайсет без десет, в нощта, в която Блеър Съливан трябваше да умре, лейтенант Тани Браун нервно погледна часовника си. При мисълта за мъжа в отделението за осъдени на смърт пулсът му се ускори. Срещу него, седнала върху извехтяла кушетка, една жена неудържимо виеше.

— О, Боже, мили Боже, защо, Боже, защо? — викаше тя. Гласът ѝ се извиси и отекна в стените на малкия фургон. Дребните украшения и фигурки по ламперията, имитация на дърво, се разлюляха. Въпреки късния час, отвън проникваше непоносима горещина. На всеки няколко секунди червените и сините светлини на паркираните в полукръг полицейски коли проблясваха върху задната стена на претъпканата стая и се разливаха върху разпятието, окачено до поставената в рамка благословия, изрязана от вестник. Трепкащите сенки сякаш отмерваха времето.

— Защо, Господи? — хлипаше жената.

На този въпрос Той изглежда никога не бърза да отговори, цинично си помисли Тани Браун. Особено в паркингите за фургони. За миг само вдигна ръка към главата си, сякаш да наложи малко тишина в света около себе си. Странно, но след като нададе един последен вопъл, жената притихна.

Той се извърна към нея. Свила се бе в ъгъла, с по детски подвити крака. Изобщо не приличаше на убиец с гъстата си, разрошена кестенява коса и източена, мършава фигура. Едното ѝ око беше насинено, а тънката ѝ китка — превързана с еластичен бинт. Навитите ръкави на дрипавия ѝ розов пеньоар разкриваха моравосинкавите следи от побой върху ръцете ѝ. Мислено си отбеляза този факт. Забеляза и оцветените от никотина пръсти, когато вдигна ръце към лицето си, за да попие сълзите, които се стичаха по страните ѝ. Огледа влажните си длани и от израза по лицето ѝ разбра, че е очаквала да види кръв.

Тани Браун се възползва от внезапно възцарилата се тишина и се вгледа в жената. Стара е, помисли си той, и почти веднага се поправи — но е по-млада от мен. Побоищата години наред я бяха състарили повече от хода на времето.

Погледна към един от униформените полицаи, който висеше зад фургона при кухненското отделение.

— Фред — тихо го повика той, — имаш ли една цигара за госпожа Колинз?

Полицаят поднесе пакета цигари към жената.

— Опитвам се да ги откажа — промърмори тя.

Браун се приведе напред и й запали цигарата.

— Успокойте се сега, госпожо Колинз, и ми кажете какво се случи, когато Бък се върна след късната смяна.

Вън се разнесе бръмчене на мотор и блеснаха светлините на фарове. По дяволите, помисли си той, когато видя паниката в очите на жената.

— Това е само фотографът на полицията, госпожо. Искате ли чаша вода?

— Май имам нужда от нещо по-силно — каза тя. Вдигна цигарата към устата си с разтреперана ръка, пое дълбоко дима и се закашля.

— Чаша вода, Фред.

Когато мъжът поднесе чашата, отвън се разнесоха гласове. Браун рязко се надигна.

— Успокойте се, госпожо. Веднага ще се върна.

— Нали няма да ме оставите? — изведнъж тя сякаш се ужаси.

— Не, просто ще проверя как вървят нещата. Фред, ти стой тук.

Жената обходи стаята с поглед, отново на ръба на кризата и готова пак да завие. Помисли си, че би било добре, ако Уилкокс беше тук. Партньорът му инстинктивно щеше да знае какво да направи, за да я успокои. Брус имаше подход към бедняците от покрайнините, с които обикновено се разправяха. Особено с белите. Те бяха негови хора. Израснал беше в свят, не много различен от този тук. Добре познаваше побоищата, жестокостта и киселия вкус на надеждите от паркингите за фургони. Можеше да седне срещу жена като тази, да хване ръката ѝ и да разнищи инцидента за секунди. Тани Браун

въздъхна. Чувстваше се объркан и не на място. Би предпочел да е някъде другаде.

Излезе и видя фотографа от полицията, приведен, за да улови друг кадър от тъмната фигура, просната върху рядката тревица и пликите с боклук пред фургона. Няколко полицаи измерваха мястото. Трети задържаха обитателите на паркинга, които протягаха любопитно вратове, за да видят бившия съпруг на жената. Браун се приближи и се вгледа в лицето на мъжа на земята. Отворените му очи, застинали в гротескна гримаса на изненада и смърт, бяха вперени в нощното небе. Върху гърдите му се разливаше огромно петно кръв. В кръв бяха потънали главата и раменете му. Върху тревата, там, където ударите на изстреланите куршуми ги бяха запратали, лежах полупразна бутилка скоч и евтин пистолет. Двама от оперативните работници се смееха и той се обърна към тях.

— Някаква шега?

— Развод по кратката процедура. — Единият от мъжете се наведе и прибра в найлонов плик бутилката скоч. — За предпочитане пред Тихуана или Вегас.

— Предполагам, че старият Бък е решил да понатупа жената, не знам дали са били женени. Оказва се, че сметките му излезли криви — прошепна другият оперативен работник.

Отново последва кратък смях.

— Ей, момчета — рязко ги прекъсна Браун, — можете да запазите мнението си за себе си. Поне докато разчистим местопрестъплението.

— Ами да — обади се фотографът и засне още един кадър, — не бива да наранявате чувствата на момчето тук.

Браун потисна усмивката си, което не остана незабелязано от полицаите. Махна към мъжете с високомерен жест на омерзение, който ги накара да се ухият, и се извърна.

Виждаше много мъртъвци: жертви на катастрофи, насилие, мъже, убити във война, умрели от сърдечен удар и при ловни инциденти.

Спомняше си прабаба си, вече на възраст, положена в открит ковчег, с опъната като прегорена коричка на птица тъмна кожа и прилежно скръстени върху гърдите, сякаш в молитва, ръце. Църквата приличаше на огромно, пусто място, изпълнено с хлипове. Спомни си

стегнатата около врата му колосана яка на новата и единствена риза. Беше на не повече от шест години и никога нямаше да забрави усещането за силната длан на баща си върху раменете му, която отчасти го направляваше, отчасти го успокояваше, докато го насочваше покрай ковчега. И прошепнатите думи: „Кажидовиждане на баба, и то бързичко, дете. Тя сега пътува към едно по-добро място, затова ѝ го кажи, докато все още може да те чуе“.

Усмихна се. Години наред мислеше, че мъртвите могат да те чуят, сякаш просто са заспали. Учуди се колко въздействащи понякога са думите на един баща. Спомни си, когато беше зад океана и затваряше циповете на найлоновите торби с мъже, които едва познаваше или с които беше близък приятел. В началото винаги се опитваше да каже нещо, няколко утешителни думи, сякаш да облекчи пътуването им към смъртта. Но те станаха толкова много, а нарасна и собственото му безсилие и изтощение, и той започна да ги изпраца мислено с по някоя и друга дума, а накрая, когато вече му оставаха седмици и дни, се отказа и от това. Вършеше работата си в пълно мълчание.

Погледна часовника си. Полунощ. Влизат в залата. Представи си потта, избила върху горната устна на надзирателите, пепелявите лица на официалните свидетели, лекото колебание, последвано от припрените движения на хората от охраната, които притягат ремъците около китките и глезените на Съливан.

Изчака една минута.

Първият удар, помисли си той.

Още една минута.

Вторият.

Сега лекарят приближава тялото. Ще се наведе със стетоскопа и ще преслуша сърцето. После ще вдигне глава и ще каже: „Мъжът е мъртъв“ и ще погледне собствения си часовник. Надзирателят ще пристъпи към свидетелите и също ще произнесе ритуално: „Решението и присъдата на Областния съд на Единайсети съдебен окръг на щата Флорида бяха изпълнени според закона. Бог да даде покой на душата му“.

Поклати глава. За тази душа няма да има покой, помисли си той.

Нито пък за моята.

Върна се във фургона. Жената се бе успокоила напълно.

— Сега, госпожо Колинз, защо не ми кажете какво стана? Искате ли да изчакате адвокатата си? Или ще поговорим без да отлагаме и ще изясним всичко?

Когато се обади, гласът ѝ прозвуча почти като скимтене.

— Той ми позвъни, нали знаете, от оня проклет спортен клуб, където ходеше след работа в завода. Каза, че няма да ми позволи да му причиня това. Каза, че ще се погрижи за мен и не му трябва нито съдии, нито адвокати за развода. Така каза.

— Каза ли ви, че има оръжие?

— Да, сър, господин Браун, каза ми. Каза, че в него е пистолетът на брат му и че е решил да го използва този път за мен.

— Този път?

— Когато в неделя се прибра, беше пиян, не толкова, че да пада, обаче изпочупи лампите отвън. Смееше се и ме наричаше каква ли не. После почна да ме бие, да. Моят, големият, той е само на единайсет, удари ръката му, като се опита да го дръпне. Мислех, че ще ни убие всичките. Толкова бях уплашена! Затова изпратих децата при братовчедите им. Тая сутрин ги качих и трите на автобуса.

Жената вдигна един фотоалбум от изкуствена кожа от масата. Разтвори го и го пхна в ръцете на Тани Браун. На снимката се виждаха три пригладени лица. Училищна фотография.

— Те са добри деца — изхлипа тя. — Добре че не бяха тук да видят това.

Той кимна.

— Защо не извикахте полиция в неделя?

— От това няма полза. Имам и заповед от съдията да стои на разстояние, но тя не помага. Нищо не помага, когато той пие. Освен може би оня револвер. — Горната ѝ устна потрепери и от очите ѝ потекоха сълзи. — О, боже, мили боже!

— Револверът? Откъде имате този револвер?

— Ходих в Пенсакола, в „Сиърс“, след като ме настаниха в клиниката. Още имах картата на Бък и изтеглих пари. Толкова се страхувах, господин Браун. И когато чух стария му пикап да спира тук, знаех, че си е наумил да свърши с мен, знаех го.

Жената отново се разплака.

— Видяхте ли пистолета в ръката му, преди да стреляте?

— Не зная. Тъмно беше и аз така се страхувах...

Тани Браун говореше с тих и твърд глас. Продължаваше да държи албума със снимката на децата в ръце.

— Сега хубаво си помислете, госпожо Колинз. Какво видяхте...
— Хвърли поглед към униформения полицай, който кимна с разбиране. — Значи, вие не бихте стреляли, ако не бяхте видели, че той насочва оръжие към вас, нали?

Жената впи в него питащ поглед.

— Не бихте стреляли, ако не се страхувахте за живота си, нали?

— Да — бавно отвърна тя.

— Не и ако не знаехте, че това е единственият изход за вас, нали?

Жената започна бавно да проумява смисъла на думите му, макар Браун да знаеше, че едва ли и половината от онова, което ѝ говори, достига до съзнанието ѝ.

— Ами — меко каза тя, — видях, че той вдигна нещо към мен...

— А вие знаехте, че носи оръжие, че ви е заплашвал и че и преди е стрелял срещу вас...

— Точно така, господин Браун. Аз се страхувах.

— И нямаше къде да се скриете, нито пък да избягате?

Жената описа широк жест.

— Къде ще се скриеш тук? Изобщо няма място.

Браун кимна с глава и отново погледна снимката на децата.

— Три деца? И трите ли са негови?

— Не, сър. Бък не беше техен баща и никога не ги е харесвал кой знае колко. Може би защото му напомняха за другия ми съпруг. Но те са чудесни деца, господин Браун, чудесни деца.

— Къде е истинският им баща?

Жената вдигна рамене. Жест, който говореше красноречиво за паркинги с фургони и побоища.

— Каза, че отива в Луизиана, да потърси работа в петролните кладенци. Но това беше почти преди седем години. Просто си тръгна. Пък и ние не бяхме женени, така или иначе.

Тани Браун се готвеше да зададе друг въпрос, когато отвън се разнесе гневен вик. Внезапно се надигнаха гласове и той чу, че полицаите се карат. Жената на дивана въздъхна и се сви на пода.

— Това е брат му. Зная си. Той ще ме убие, божичко, зная си.

— Не, няма — тихо каза Браун. Върна на жената албума със снимки. Тя здраво се вкопчи в него. Браун махна на униформения

полицай да застане при вратата, а той отново излезе навън.

От прага видя двама униформени полицаи. Опитваха се да задържат едър разярен мъж, който яростно се съпротивляваше. Оперативните работници се бяха разпръснали. Мъжът крещеше и отчаяно се дърпаше, докато се опитваше да завлече полицаите към тялото.

— Бък, Бък! Иисусе! Бък, не мога да повярвам! Иисусе, пуснете ме! Пуснете ме! Ще претрепя тая кучка, ще я претрепя!

Спусна се напред и повлече полицаите след себе си. Двама други униформени препречиха пътя му и се опитаха да го спрат. Един полицай падна на земята и изруга. Хората от тълпата започнаха да свирят и викат, и гласовете им се смесиха с гневния рев на мъжа.

— Ще претрепя тая кучка, по дяволите! — крещеше той почервенял. Трепкащите светлини на сигналните лампи на полицейските коли осветяваха изкривеното му от гняв лице. Мъжът ритна един от полицаите, който се опитваше да го задържи, и кракът му се заби в пиццала на мъжа. Той извика и падна встрани.

Тани Браун слезе по стълбичката на фургона и тръгна към брата на убития. Застана пред него.

— Млъкни! — кресна той.

Разбеснелият се мъж впери поглед в него и за миг се спря. После отново се втурна напред.

— Ще претрепя тая кучка — изпищя той.

— Това тук брат ти ли е? — извика Браун.

Мъжът се заизвива в ръцете на полицаите.

— Тя уби Бък, сега аз ще я оправя нея. Кучка! Мъртва си! — крещеше той, без да обръща внимание на Браун.

— Това тук брат ти ли е? — отново попита той, този път с по тих глас.

— Мъртва си, кучко! Мъртва! — ръмжеше мъжът. — Кой пита? Кой си ти бе, черньо?

Епитетът го засегна, но той не помръдна. За миг помисли дали да не го удари, после се въздържа. Мъжът беше глупак, за да му прикачва епитети, но сигурно не бе толкова глупав, че да не подаде жалба. Като видение пред погледа му се появиха куп хартии.

Един от полицаите, които се опитваха да задържат мъжа, освободи палката си. Браун поклати глава и пристъпи напред. Озова се

на сантиметри от лицето на брата на мъртвия.

— Аз съм лейтенант Тиъдър Браун, задник такъв, и вече почва да ми писва, а съм убеден, че ако се заема с тебе, това никак няма да ти хареса.

Мъжът се поколеба.

— Тя го уби, кучката.

— Това вече го каза.

— Какво ще правите сега?

Тани Браун не обърна внимание на въпроса.

— Това оръжие твое ли е?

— Ъ-хъ, мое е. Той от мене го взе.

— Твоето оръжие? Брат ти ли?

— Ъ-хъ. Ти ли ще арестуваш кучката, или аз да я убия?

Съпротивата на мъжа отслабна, но в гласа му се все още звучаха гневни, предизвикателни нотки.

— Ти знаеше ли, че той тръгва за насам?

— Че той го каза на всички в бара.

— За какво му беше този пистолет?

— Искаше само малко да я посплаши, като оная нощ.

Браун се извърна и погледна към полицаия, осветен от лампата пред вратата на фургона и жената, скрита зад гърба му. После пак се обърна към разбеснелия се мъж, който сега вече стоеше неподвижен и чакаше, а двамата полицаи не смееха да пуснат ръцете му. Лейтенантът приближи тялото на мъртвия и се надвеси над него.

— Чуваш ли ме? Не си струва да се занимавам с теб — прошепна той едва чуто. После пак огледа брат му.

— Ще направиш ли нещо, или не? — запита мъжът.

— Разбира се — усмихна се Тани Браун и се извърна към един от оперативните работници. — Том, върви и вземи оръжието на госпожа Колинз.

Мъжът отиде до фургона и се върна с револвера.

Браун го взе, отвори барабана и го превъртя. После пак погледна брата на мъртвия и отново се усмихна.

— Върни револвера на госпожа Колинз — високо нареди той и впи поглед в мъжа. — Фред? — провикна се. — Полицай Дейвис, състави акт на госпожа Колинз за изхвърляне на боклук без разрешение и глоба в размер от петдесет долара. Обади се на

санитарните власти да дойдат да приберат боклука — посочи той тялото в краката си.

— Ей — обади се мъжът.

— Точно така. Състави акт, че е разстреляла тоя боклук и го разкарай.

— Ей — повтори мъжът.

— Кажи на госпожа Колинз, че ако продължи да ръси боклуци в предния си двор, всеки път ще ѝ коства по петдесет долара. — Браун насочи показалеца си към брата на мъртвия. — Като този ей тук. Кажи ѝ, че ѝ давам разрешение да пръсне нещастната глава на тоя кучи задник. Но ще ѝ коства още петдесет.

— Не можеш да го направиш — каза мъжът и отпусна ръце.

— Така ли мислиш? — попита Браун. Върна се при него и кресна в лицето му: — Така ли мислиш?

— Ей, Тани — обади се един от униформените полицаи, — имам петдесетачка и мога да ѝ я заема.

Останалите полицаи избухнаха в смях.

— Ами да — дочу се друг глас. — Дявол да го вземе, ами защо не почнем да събираме пари? Ще я покриваме, докато изпоразстреля всички нещастни копелета.

— Мен ме запиши с десет — каза един полицай и се почеса по пиццала.

— Ей — каза мъжът.

— Ей, какво? — запитва Тани Браун.

— Не можеш да направиш това.

— Гледай какво мога да направя — тихо произнесе лейтенантът. — Арестувайте този човек.

— Ей — пак се обади мъжът, когато един от полицаите щракна белезниците около китките му.

— Криминална простъпка. Съпротива. Обида чрез действие на длъжностно лице. Нарушаване на обществения ред. И да видим, какво ще кажете за съучастничество в опит за убийство? Защо е дал оръжие на шибания си брат, като е бил пиян?

— Не можеш да направиш това — повтори мъжът. Гневът беше изчезнал от гласа му.

— Това са престъпления по наказателния закон, задник такъв. Обзалагам се, че нямаш и разрешително за оръжието. А ще прибавим

и шофиране под влияние на алкохол.

— Ей, аз не съм пиан.

Тани Браун се втренчи в мъжа.

— Хубавичко ме огледай — тихо заяви той. — Ако още веднъж ме видиш, знай, че наистина здраво си загазил, разбра ли?

— Не можеш да направиш това.

— Отведете го — обърна се Браун към униформените полицаи. — И го оставете да се порадва на нашето гостоприемство.

— С удоволствие — промърмори мъжът, който беше ритнат и с рязко движение дръпна окования мъж.

— Леко — обади се Браун. Униформеният полицай се извърна и го изгледа. — Добре — кимна Браун и се усмихна. После с едва чут глас произнесе още една команда: — И се погрижете копелето да попадне в една килия с най-гадните, противни, шибани черни задници, които ни се намират в дранголника. Може пък те да го научат да не се обръща към хората с прозвища.

Двама от полицаите се изхилиха.

Тани Браун обърна гръб на протестиращия мъж, когото влачеха към патрулната кола, върна се във фургона и заговори със спокоен глас на жената, която се криеше вътре.

— Госпожо Колинз, трябва да отидем в полицейския участък. Там ще ви прочетем правата. После искам да повикате онзи адвокат, за да дойде и да ви измъкне. Разбрахте ли?

Тя кимна.

— Трябва да се обадя на децата си.

— Ще има време и за това. — Той се обърна към униформения полицай. — Извикайте бързо тук някоя от женския полицейски отряд, за да я придружи. Погрижете се да хапне нещо по пътя.

— Какво е обвинението? — запита полицаят.

Тани Браун впери поглед в безжизнения труп, който все още лежеше на двора.

— Какво ще кажеш за употреба на огнестрелно оръжие в границите на града. Това ще задържи нещата, докато поговоря с щатския прокурор.

После излезе навън и застана до тялото. Тъпо, помисли си той, много тъпо. Погледна часовника си. Много смърт донесе тази нощ. Взря се в очите на мъртвия. Лицето му избледня и на негово място се

настани спомена за тялото на Джоани Шрайвър, простряно сред обърканата, гневна тълпа на търсещите. Струпали се бяха на брега на блатото, сред локви мръснокафява вода и купища зеленясал боклук, полепнал по ботушите им. Спомни си, че тогава му се бе приискало да я докосне, да я покрие, но се бе заставил да не го прави. Прогони видението. Грешката преди беше негова. Но си помисли, че ще я поправи. Нямаше да остави нещата така.

Тани Браун бавно се отдалечи към патрулната кола. Убеден беше, че нищо не е приключило през тази нощ. Дори не и животът, изискван от държавата.

Вече се съмваше, когато Брус Уилкокс позвъни. Първите слънчеви лъчи се процеждаха иззад върховете на дърветата и изпълваха света със сенки.

Междувременно Браун взе признания от госпожа Колинз. Два часа примирен, горчив разказ за сексуален тормоз и побоища. Неща, които повече или по-малко очакваше. Разказите винаги са едни и същи, мислеше си той. Само жертвите се променят. Спорил беше с един кисел помощник на щатския адвокат, раздразнен от ранното събуждане. Води преговори и с някакъв адвокат, ангажиран по делото за развода, който най-неочаквано му се натрапи. Самозащита, настоявал беше пред прокурора, който пък искаше убийство втора степен. Накрая стигнаха до непредумишлено убийство като компромис, със споразумението, че ако през въпросната нощ е имало престъпление, то бледнее пред изстъпленията, извършвани над жената.

Чувстваше се смазан, докато подписваше последния от поредицата рапорти. В този момент телефонът до него иззвъня.

— Да?

— Тани? Брус е. Задраскай един масов убиец. Всичко свърши.

— По дяволите! Какво стана?

— Ами, всъщност, той каза на всички да вървят на майната си и седна на стола.

— Господи! — Браун почувства, че от умората му няма и следа.

— Да. Старият Съли си остана дяволско копеле до самия край. Но това не беше толкова интересно. — Тани Браун чувстваше

възбудата в гласа на колегата си. Детски ентузиазъм, съвсем необясним в този ранен час и с ужаса на онова, което ставаше.

— И какво е толкова интересно?

— Нашето момче Кауърт. Братче, той прекарал целия ден затворен с тая отрепка, съвсем сам. Копелето му признало около четирийсет убийства. Из цяла Флорида, Луизиана и Алабама. Същинска вълна от престъпления. Както и да е, обаче нашият човек Кауърт излезе от малката интимна среща разтреперан и блед като мъртвец. Само дето не припадна, когато колегите му лешояди се нахвърлиха върху му. А те не си поплюваха. Като боксов мач, нали се сещаш. Ти си свършен, но продължаваш. Опонентът ти знае всички отговори, преценява всичко, а ти нямаш никакъв шанс, знаеш и че си в капан до сигнала за края на мача. И понасяш удар след удар.

— Интересно.

— Да. И след като се остави на приятелчетата си от пресата да го съдъчат и изплюят, побягна, като че ли дяволът го гонеше по петите.

— Къде отиде?

— Върна се в Маями. Или поне така каза. По дяволите, не съм сигурен. Днес по-късно трябва да се срещне с детективите от Монро. Те също не бяха очаровани от нашето момче Кауърт. Той знае нещо за двете убийства там, но не го казва.

— Ти защо си сигурен?

— По дяволите, Тани. Просто предполагам. Но човекът изглеждаше направо болен от това, дето е чул. А не мисля, че каза и половината от него.

Браун се облегна, заслушан в развълнувания глас на партньора си. Не му беше трудно да си представи репортера, съсипан под тежестта на чутото. Понякога, помисли си той, има неща, които не искаме да научаваме. Бързо преценяваше ситуацията.

— Брус, знаеш ли какво си мисля?

— На бас, че е същото, каквото и аз си мисля.

— Обзалагам се, че на Кауърт са казали нещо, което той би предпочел да не чува. Нещо, което обърква плановете му.

— Понякога нещата не вървят гладко, нали, шефе?

— Точно така.

— Добре, това студенокръвно копеле не би се трогнало, че някой седнал да му разправя за купища убийства, без значение колко на брой.

Искам да кажа, всички подозирахме, че Съли е извършил повече от онова, което призна, затова изненадата не е... — започна Уилкокс, но Браун го прекъсна, за да продължи мисълта му.

— Но само едно убийство има значение за него.

— Точно така.

И само едно убийство има значение за мен, помисли си Тани Браун.

Шофираше бавно в утринната дрезгавина, а главата му натежаваше от объркани мисли. Забеляза едно вестникарче да криволичи с велосипеда си по улицата и го застигна. Момчето се обърна при звука от мотора, разпозна детектива и помахна, преди да се спусне бързо напред. Браун се загледа след него, докато се носеше сред бледите сенки на утрото, които размиваха очертанията на сградите и ги правеха да изглеждат като нефокусирани фотографии. Сви в алеята пред дома си и за миг се огледа. Наоколо цареше спокойствие. Равни редици къщи с гипсова мазилка и панелни домове, боядисани в искрящо бяло или убити пастелни тонове, сред добре подрязани храсти, зелени морави и коли, последен модел, паркирани отпред. Непретенциозното благоденствие на средната класа. Всяка къща в околността беше планирана от една и съща строителна компания, водена от желанието да създаде у общността усещане едновременно за уникалност и еднаквост. Тук нямаше и следа от Стария юг. Няколко лекари, няколко адвокати и няколко полицаи като него, които преди бяха част от работническата класа. Черни и бели. Крачка напред в развитието на съвременна Америка. Погледна ръцете си. Меки са, помисли си той. Ръце на чиновник. Не като на баща му. Хвърли поглед към отеснелия си в кръста панталон. Господи, помисли си той, аз принадлежа тук.

Вкъщи окачи кобура на закачалката до две чанти за книги, натъпкани с тетрадки и листи. Извади револвера, това беше навик, и провери патронника. Магнум .357. Задържа го в дланта си и си напомни да си запише час в стрелбището на управлението. Отвори чекмеджето, взе обезопасителя и го постави около спусъка. Прибра оръжието и се наведе да свали пистолета, привързан с ремък около глезена.

Подуши миризмата на пържен бекон в кухнята и се отправи натам покрай мебелите от масивно дърво и картините в рамка. За миг застана на вратата, загледан в баща си, който чупеше яйца в тигана.

— Здравсти, старче — тихо каза той.

Баща му не помръдна. Само изруга, когато мазнината от бекона изпръска ръката му.

— Казах добро утро, старче.

Баща му бавно се обърна.

— Не те чух кога си влязъл — усмихна се той.

Тани Браун се ухили широко. Баща му вече не чуваше добре. Отиде до него и обви с ръка широките му рамене. Под тънката работна риза почувства острите кости на ключиците му. Леко го притисна към себе си и си помисли колко е отслабнал напоследък. Толкова е измършавял, че сякаш щеше да се прекърши в прегръдките на сина си. Обзе го някаква тъга при спомена за времето, когато мислеше, че няма нещо, което тези ръце да не могат да вдигнат. Сега осъзна, че то отдавна е минало. Болестта отне силата му. Сети се за смесицата от гняв и нетърпение, с които очакваше да стане по-силен от баща си, но когато това наистина се случи, се почувства объркан и го обзе странно неудобство.

— Станал си рано — отбеляза синът и отпусна ръце.

Баща му вдигна рамене. Браун знаеше, че той вече почти не спи. Странно съчетание от болка и упоритост.

— И защо ми викаш „старче“? Аз не съм толкова стар. И сега не можеш да ми се опреш.

— Ами, сигурно е така — усмихна се Браун. Това беше лъжа, която доставяше удоволствие и на двамата.

— Точно така е — настоя баща му.

— Момичетата още ли не са станали?

— Не. Чух обаче някакво раздвижване. Може пък миризмата на бекон да ги събуди. Ама те още са млади и никак не обичат да стават рано. Ако майка ти беше жива, щеше да се погрижи да са будни още при първи петли. Да, сър. Тогава те щяха да пържат тоя бекон. И да направят малко сладки, може би.

Браун поклати глава.

— Ако тяхната майка беше още сред нас, щеше да им каже да си поспят, за да си починат и да бъдат красиви. Щеше да ги остави да

пропуснат училищния автобус и да ги закара сама.

Двамата мъже са разсмяха и поклатиха глава във взаимно съгласие. Браун знаеше, че недоволството на баща му е престорено. Старецът безумно обичаше внучките си.

Баща му отново се обърна към печката.

— Ще ти опържа няколко яйца. Тежка ли беше нощта?

— Една жена застреляла съпруга си, когато той тръгнал да я търси с оръжие в ръка, татко. Не беше нещо особено или изключително. Само много тъжно и кърваво.

— Седни. Сигурно си пребит. Не можеш ли да минеш на нормален работен ден?

— Смъртта няма нормален работен ден, татко.

— Това, предполагам, е извинението ти, че миналата неделя пропусна службата. А също и по-миналата.

— Ами... — започна Браун.

— Ако майка ти беше жива, хубаво щеше да те подреди. Ама да знаеш, че и мен щеше хубавичко да ме подреди, задето ти позволявам да пропускаш неделните служби. Това не е на добро, така да знаеш.

— Не е. Следващата неделя ще дойда. Ще се опитам.

Баща му разби яйцата в една купа.

— Не ми харесват всички тия нови неща, дето си ги накупил тук. Като тая проклета електрическа печка. Ядрена ли, каква беше.

— Микровълнова.

— Добре де, не работи.

— Не, ти не можеш да я пуснеш. Това е друго.

Баща му се ухили. Браун знаеше, че той изпитва странно чувство за превъзходство, че е израснал в свят на леденостудени къщи, кладенци за вода и печки с дърва, че е прекарал живота си в един стар и добре познат свят, и накрая е доведен в дом, които в неговите представи изглеждаше по-близък до космически кораб, отколкото до къща. Прищевките на средната класа го забавляваха, макар че в неговите очи изглеждаха безполезни.

— А не виждам и какво и е толкова хубавото, освен дето размразява разни неща, може би.

Помисли си, че тук баща му е прав.

Загледа се във възлестите ръце, които сега сръчно обърнаха омлета в тигана. Забележително, помисли си синът. Артритът отне

толкова много от подвижността му, възрастта — от зрението и слуха му, пристъпите на сърдечни кризи изпиха силата му и го оставиха само кожа и кости, него, който преди пращеше от здраве и сила. Но сръчността не напусна стария щавяч на кожи. И днес можеше да вземе нож и да разреже ябълка на две равни половини, да вземе молив и да начертае съвършено права линия. Само че сега това му причиняваше болка.

— Готово. Трябва да е вкусно.

— Няма ли да се присъединиш към мен?

— Не. Още не съм приготвил закуската на момичетата. На мен ми стига малко кафе и хляб. — Възрастният мъж сведе поглед към гърдите си. — Не ми трябва кой знае колко. Малко дръвца за огъня и толкова.

— Проклети стари кокали.

— Какво?

— Нищо.

Двамата замълчаха за момент.

— Тиъдър — предпазливо започна баща му, — няма ли да помислиш да си намериш нова съпруга?

— Никога няма да намеря друга като Лизи — поклати глава синът му.

— Откъде знаеш, като не търсиш?

— Когато мама умря, ти не потърси друга съпруга.

— Аз вече бях стар. Ти си млад.

— Имам всичко, което ми трябва. Все още имам тебе, момичетата, работата си и тази къща. Това ми стига.

Възрастният мъж изръмжа, но не каза нищо. Когато синът му свърши, той взе чинията и я отнесе в мивката.

— Ще отида да събудя момичетата — каза Браун.

Баща му само изсумтя.

Той спря и го загледа. Добра двойка бяха. Младият вдовец и възрастният вдовец да правят и невъзможното да отгледат две момичета. Баща му започна да си тананика, докато търкаше съдовете. Браун потисна внезапно обзелото го желание да се разсмее. Старецът все така упорито отказваше да използва машината за миене на съдове и не позволяваше и на тях да се доближат до нея. Категоричен беше, че има само един начин да кажеш дали нещо е чисто и това е сам да го

почистиш. Така беше според неговата логика. Когато, наскоро след като той заживя с тях, момичетата се оплакаха, той им обясни, че дядо им така е свикнал. Обяснението беше повод за недоволство през следващите няколко дни.

В края на седмицата Тани Браун качи двете момичета в служебната си кола без отличителни знаци и заедно изминаха седемдесет километра на север, почти до границата на Алабама, до Бей Майнът. Прекосиха прашния малък град, подминаха дългата прашна алея от плачещи върби и стигнаха до стария чифлик.

Поведе момичетата през широкото поле към тясната долина, където горещината сякаш висеше във въздуха и изсмукваше дъха от дробовете. Показа им бараките, сега вече празни, разнебитени от годините, в избледнели червени и кафяви цветове, и им каза, че това е мястото, където техният дядо е бил роден и израснал. После ги върна в Пачула и им показва училището за черни, в което баща му беше научил буквите, показва им и фермата, в която бе работил упорито, за да се издигне до пазач и където изучил занаята на дъбене на кожи. Видяха къщата, купена от дядо им в така наречения някога Блектаун, в която баба им шиеше и си бе спечелила репутация, разрушила расистките разграничения. Първата в общността. Показа им и малката бяла църква, в която баща му беше дякон, а майка му пееше в хора. После ги заведе вкъщи. Повече не стана дума за машината за миене на съдове.

И аз забравям, помисли си той. Всички забравяме.

В коридора към спалните на момичетата висяха семейни портрети. Забеляза една своя фотография с екип на краен защитник и футболна топка. Гладкото лъскаво трико беше разнищено по подплънките около раменете. Униформите в сиво и червено в неговото училище бяха екипи, износени в съседния район на бели. Помисли си, че момичетата не могат да разберат това. Не могат да разберат какво означава да знаеш, че всяка униформа, всяка книга в библиотеката, всеки чин в класната стая някога е бил използван в гимназията на белите, а после — захвърлен. Спомни си деня, в който за пръв път взе една вече употребявана каска и забеляза тъмната ивица от пот от вътрешната страна. Натисна ватата, за да види дали е различна на пипане. После вдигна пръстите към носа си и ги помириша.

Сега поклати глава. Войната го промени. Усмихна се. Хиляда деветстотин шейсет и девета. Шест години след похода до Вашингтон. През 1965 г. получи право на глас. Промени разтърсваха целия Юг. Когато военната му служба свърши, той отиде в колеж с предимство като участник във войната, и после, като се върна, научи, че училищата за черни вече ги няма. Строяха за целия регион едно голямо, грозно училище от масивни панели. На игрището, където бе ритал топка, растяха плевели. Спомни си ободрителните викове на публиката и си помисли, че в живота му няма кой знае какви победи.

Отново поклати глава. Не биваше да си спомня такива неща. Сети се за епитета, изплют от брата на мъртвия само преди няколко часа. Нищо не се беше променило.

Почука на вратата на по-голямата си дъщеря.

— Хайде, Лиса! Стани и засияй!

Бързо се извърна и похлопа на вратата на по-малката си дъщеря.

— Саманта! Бързо скачай. Време за училище!

Стенанията, които се разнесоха, го развеселиха. За миг поне забрави Пачула, убитото момиче и двамата мъже от отделението за осъдени на смърт.

Следващият половин час за Тани Браун беше типичен за всеки баща от предградията в ден за училище — подканяше, предумваше, изискваше и накрая постигна желанния резултат — двете момичета бяха изпратени през вратата навреме, за да вземат автобуса, с всички домашни и с приготвен обяд. После баща му се прибра в стаята си, за да подремне и той остана сам. Слънчевите лъчи заливаха стаята и създаваха у него странното усещане за нереалност. Чувстваше се като нощно животно, уловено в капана на дневната светлина, което се прокрадва от сянка към сянка и търси закрилата на нощта.

Огледа стаята и спря поглед върху празната ваза за цветя върху рафта. Висока ваза с изящна форма на пясъчен часовник и изрисувано върху порцелана керамично цвете. Усмихна се. Жена му я беше купила по време на една ваканция в Мексико и я носи на ръце по целия път обратно до Пачула. Нямахше доверие на портиерите и носачите на багаж. Когато се върнаха у дома, тя я сложи в средата на масата в трапезарията и в нея винаги имаше цветя. Такава си беше. Ако

поискаше нещо, нищо не можеше да я възпре да го постигне. Дори и ако трябваше да носи на ръце някоя глупава ваза.

Но вече няма цветя, помисли си той.

Спомни си усилията, които положиха, за да я спасят в спешното отделение, как, когато пристигна, те все още работеха, струпани наоколо, даваха ѝ адреналин и плазма, масажираха сърцето ѝ, опитваха се да върнат живота в тялото ѝ. В мига, в който я погледна, той разбра, че всичко е безсмислено. Тази странна способност да долови, когато някаква невидима нишка е прекъсната, му остана от войната. И тогава, въпреки всичката апаратура, струпана наоколо, той разбра, че смъртта кима неумолимо. Екипът работеше упорито, всеотдайно. Самата тя е била там двацет минути по-рано и е работила заедно с тях. Двацет минути, за да вземе палтото си, може би да подхвърли някоя малка шегга в края на работния ден, да пожелае лека нощ на екипа, да отиде до колата си, да измине пет пресечки и да бъде блъсната странично от пиян шофьор на камион. Дори когато вече беше мъртва и колегите ѝ — убедени, че няма никаква надежда, те продължаваха да работят. Знаеха, че и тя би направила същото за тях.

Впери поглед в тавана. Не можеше да заспи, въпреки умората. Осъзна, че вече не мисли дали ще може да се съвземе след смъртта ѝ. Отдавна беше осъзнал, че никога няма да преодолее чувството за загуба. Привикна с него и това му беше достатъчно, за да преживява.

Надигна се и влезе в стаята на по-малката си дъщеря, отиде до бюрото ѝ и леко докосна натрупаните върху него предмети — кутия, претрупана с мъниста, пръстени и панделки, малко мече с откъснато ухо, стара папка с домашни от различни години, куп разхвърляни гребени и четки за коса. Не му трябваше много време, за да открие това, което търсеше — малка сребърна рамка с фотография. Поднесе я към себе си. Рамката проблесна на слънчевата светлина. Снимка на две малки момичета — едното черно, другото бяло, едното с гарванова коса, другото русо, хванати за ръце, широко усмихнати, с шини на зъбите, размазан грим, бои от пера и карнавални дрехи. Вгледа се в лицата им. Приятелки, помисли си той. Всеки, който би погледнал тази снимка, би разбрал, че всичко останало е без значение. Те просто се харесваха една друга, споделяха тайни и увлечения, сълзи и шегги. Бяха на девет и правеха нагли муцунки пред фотоапарата му. На празника

Вси светии беше, и двете се заливаха от смях и щуряха щастливи, докато се труфеха с ярките, крещящи дрехи.

Обзе го необясним гняв. Единственото, което видя, беше подигравката в погледа на Блеър Съливан. Надявам се, че е боляло, помисли си той. Надявам се, че е изтръгнало душата от тялото ти с цялата болка на света.

Лицето на Съливан изчезна и той си помисли за Фъргюсън.

Мислиш, че си свободен. Мислиш, че ти се е разминало. Обаче не си познал.

Сведе поглед към фотографията, която държеше в ръце. Харесваше му начина, по който момичетата бяха обгърнали раменете си. Черната ръка на дъщеря му висеше пред гърдите на Джоани Шрайвър, а ръката на Джоани — обгръщаше врата на дъщеря му. Най-добрата ѝ приятелка, помисли си той.

Взря се в очите на Джоани. Искрящо сини. Същият цвят имаше и небето на Флорида в сутринта на погребението на съпругата му. Тогава той стоеше встрани от останалите, притиснал дъщерите си, заслушан в монотонния глас на свещеника. Думи за вярата и всеотдайността, и любовта, и за това, че е призвана в долината на Небесния отец. Почти нищо не чуваше. Чувстваше се осакатен и не знаеше дали ще събере сила, за да направи дори само една стъпка. Притискаше двете момичета към себе си и съзнаваше единствено, че те се задушават от сълзи. Щеше му се да можеше поне да се разгневи, но знаеше, че би било прекалено просто. Знаеше, че вместо това ще бъде прокълнат със сива агония, примесена с ужаса, че заедно с майка им, по някакъв начин, ще загуби и дъщерите си. Че сега, когато онова, което ги обединяваше, го няма, е невъзможно да бъдат отново едно цяло. Загубил беше способността си да говори, не знаеше какво да им каже, какво да направи за тях, особено за Саманта — по-малката, която плачеше без да спре откакто научи за инцидента.

Опечалените стояха настрани, но Джоани Шрайвър се изтръгна от успокояващата прегръдка на баща си и с неподобаваща за годините ѝ сериозност, облечена в най-хубавата си рокля, с изпълнени със сълзи очи, премина покрай насъбралите се хора и застана пред него:

— Не се тревожи за Саманта — каза му тя тогава. — Саманта е моя приятелка и аз ще се погрижа за нея.

После протегна ръка, взе дланта на дъщеря му и остана така. И удържа на думата си. Когато Саманта имаше нужда да се обърне към някого, тя винаги беше при нея. През уикендите. През самотните ваканции. В следобедите след училище. Помогна и на него да възвърне рутината и сигурността в живота си. Само на девет години, а беше по-мъдра от много по-възрастни от нея хора.

Помисли си, че тя е била повече от приятелка на дъщеря му. Тя беше и негова приятелка. Спаси живота им. Изпълни се с усещането за нетърпимост към самия себе си. Въпреки властта и влиянието си, не можа да я предпази.

Спомни си войната. Лекар! Викаха го и той отиваше. Успя ли да спаси някого от тях? Помнеше едно бяло момче, дошло само преди седмица във взвода. Каубой от Уайоминг, улучен в гърдите. Смъртоносна рана, която свиреше и сякаш му се надсмиваше, докато той се опитваше да го спаси. Момчето лежеше, впило очи в лицето на Тани Браун, и през мъглата на болката и шока търсеше да долови знак, който да му покаже дали ще живее, или ще умре. Остана с прикован в него поглед, когато последният дъх изсвири в дробовете му. Същия поглед имаха Джордж и Бети Шрайвър, когато той застана на вратата им с лошата вест.

Браун поклати глава. Откога познаваше Джордж Шрайвър? От деня, в който отиде на работа в магазина на баща му, а той взе един парцал и започна да чисти заедно с него.

Ръката му потрепери. Много хора беше погребал. Погледна снимката за последен път, преди отново да я остави върху бюрото. Нищо не е приключило, повтори си той. Прекалено много ти дължа.

Отиде в спалнята си. Вече не мислеше нито за умората, нито за нуждата от почивка. Подтикван от гняв и чувството за дълг, постави един комплект дрехи в малка пътническа чанта. Чудеше се в колко ли е следващият полет за Маями.

ТРИНАЙСЕТ. ПУКНАТИНА В ИСТОРИЯТА

Нямаше план.

Матю Кауърт се събуди в деня след екзекуцията на Блеър Съливан с ентузиазма на човек, на когото е казано, че е следващият по ред. Миналата нощ прекоси половината щат. Трескаво измина над четиристотин и петдесет километра, понякога със скорост над сто и трийсет в час, донякъде изненадан, че патрулните коли не го засякоха нито веднъж, макар да му се случваше да премине и в платното за насрещно движение. Летеше в тъмнината, гонен от противоречиви мисли, които рикошираха в главата му. Пресичаше Палм Бийч, когато първите слънчеви лъчи разпръснаха тъмнината, но не хвърлиха светлина върху проблемите му. Остави колата вече по светло на намръщения агент на „Херц“ на международното летище в Маями, който не искаше да разбере защо Кауърт не я е върнал в северна Флорида, откъдето я е наел. Шофьорът на таксито, от кубински произход, дрънкаше неспирно за бейзбол и политика, без да прави разлика между двете, на някаква своя си смесица от езици, докато енергично си проправяше път през задръстените от сутрешното движение улици. Когато най-накрая го остави на тротоара пред апартамента му, Кауърт вдигна глава и се вгледа в бледото небе, което сипеше зной.

Тръгна към къщи, изпълнен със странно чувство на неловкост. Чудеше се какво да прави. Каза си, че може да отиде до вестника, но чувстваше, че не му достига енергия. Откри, че редакцията вече не е сигурно убежище за него, а блато или минно поле. Взря се в ръцете си, после обърна длани и проследи линиите и вените. Стори му се смешно, че само допреди няколко часа отчаяно искаше да остане сам, а сега, когато това наистина се случи, не знаеше какво да прави.

Опита се да си припомни случаи на свои колеги, изпаднали в същите обстоятелства, сякаш чуждите грешки можеха да омаловажат неговите. Припомни си усилията на Уилям Ф. Бърли да освободи Едгар Смит от отделението за осъдени на смърт в Ню Джърси в началото на шейсетте и помощта, оказана от Норман Мейлър на Джак

Абът. Спомни си гнева на журналиста, когато, застанал пред подиума с микрофони, гневно призна, че е бил подведен от убиеца. Спомни си как писателят си пробиваше път под светлините на камерите и отказваше да говори за убийствената си тайна. Не съм първият репортер, който прави грешка, помисли си той. Професията му е такава, рискована. Залогът беше прекалено голям. Никой репортер не е имунизиран срещу умело замислената измама.

Но това само го накара да се почувства още по-зле.

Седна на стола си, сякаш срещу му имаше друг човек и каза:

— Какво да правя?

Надигна се и закрачи из стаята.

— По дяволите, липсваха всякакви доказателства! Логично беше. Напълно логично. По дяволите! По дяволите!

Внезапно го обзе гняв. Пресегна се и помете с ръка вестниците и списанията от бюрото. После вдигна една маса и я преобърна върху дивана. Дървото се трошеше с опияняващ шум. Замърмори цинизми, закрачи бързо из стаята и пак се нахвърли върху мебелите. Грабна няколко чинии и ги тресна в пода. Събори книгите от един рафт. Преобръщаше столове, удряше стените с юмрук и накрая се свлече до дивана.

— Откъде можех да зная? — извика той. Тишината в стаята беше единственият отговор. Обзе го странно изтощение. Наведе глава и впи поглед в тавана. Внезапно се разсмя. — Момче — проточи той печален глас. Имитираше южняшкия акцент от Холивуд, — загази я. Направо я загази. Сам няма да повярваш колко я загази. — Думите се изляха от устата му и отекнаха в оголения апартамент. Рязко седна. — Добре. Какво ще правим? — Тишина. — Точно така — разсмя се той отново. — Просто не знаем, нали?

Надигна се, закрачи през бъркотията към бюрото си и отвори долното чекмедже. Разрови купчината листове и откри един брой на неделния вестник със статията отпреди година. Хартията вече леко жълтееше. Стори му се много крехка между пръстите. Заглавието изскочи пред очите му и той зачете.

„Едно убийство повдига въпроси...“ Дума да няма, обобщи той мислено въведението и продължи нататък. Уводната страница, после и продължението. Не погледна фотографията на Джоани Шрайвър, но гневно се втренчи в снимките на Съливан и Фъргюсън.

Прииска му се да свие вестника на топка и да го запрати в кошчето за боклук, но се спря и отново се вгледа в него. Сграбчи един жълт маркер и започна да отбелязва случайни думи или фрази. Не откри нищо нередно. Нямаше нищо наистина погрешно. Нищо неточно.

Но цялата статия беше лъжа.

Отново зачете написаното. Всички „въпроси“ бяха правилни. Обвинението срещу Робърт Ърл Фъргюсън се основаваше на най-необосновани доказателства, скалпени в атмосфера на предразсъдъци. Наистина ли признанието беше изтръгнато насила от Фъргюсън? Статиите му цитираха единствено онова, което затворникът твърдеше, а полицаите отричаха. Тани Браун, помисли си Кауърт, беше онзи, който не можа да каже колко време е бил задържан Фъргюсън, преди да направи „признание“. Показанията му заслужено бяха отхвърлени. Съдебните заседатели, признали го за виновен, са били предубедени. Едно жестоко убито малко бяло момиче и един гневен черен мъж, обвинен в престъпление и представян от некомпетентен възрастен адвокат. Съвършена формула за всяко предубеждение. Собствените му думи — изтръгнати незаконно — го пращаха в отделението за осъдени на смърт. Нямаше място за съмнение относно несправедливостта, извършена над Фъргюсън в дните след разкриването на тялото на Джоани Шрайвър.

Като оставим една малка подробност. Той беше палачът на малкото момиче. Или поне по думите на масовия убиец.

Зави му се свят.

Кауърт продължи да се рови в историята. Блеър Съливан е бил в окръг Ескамбия по време на убийството. Това е потвърдено и препотвърдено. Несъмнено, Съливан е попаднал в смъртоносен водовъртеж. Би трябвало да е заподозрян — ако полицията си беше направила труда да види очевидното.

Единствената явна лъжа — ако наистина бе такава — която той трябваше да долови, принадлежеше на Фъргюсън и касаше признанието на престъплението от Съливан. Но той цитираше думите на Фъргюсън — внимателно преценени и приведени, не говореше от свое име.

И въпреки това, всичко беше лъжа. Вещ камуфлаж на двама мъже, напълно замъглили всяка истина.

Имаше чувството, че е попаднал в ада. Единствената, ужасяваща реалност беше, че всичко това наистина се е случило.

Не обърна внимание на първите две извънпявания на телефона. При третото се надигна, макар да знаеше, че няма човек, с който да иска да говори.

— Да?

— Божичко, Мат?

Беше Уил Мартин от редакцията.

— Уил?

— Боже, човече, къде беше? Търсихме те навсякъде.

— Пътувах насам. Току-що се върнах.

— От Старки ли? Пътят е осем часа.

— Всъщност, по-малко от шест. Шофирах бързо.

— Добре, момче. Надявам се, че можеш да пишеш толкова бързо, колкото и шофираш. В редакцията търпение нямаме да получим ръкописа ти за следващия брой. Вече не остана много време. Трябва да се довлечеш тук. — Гласът на редактора гореше от нетърпение.

— Разбира се. Разбира се... — Кауърт се вслуша в звука от собствения си глас, сякаш някой друг говореше по телефона. — Ей, Уил, какво тече по жицата?

— Дивотии всякакви. Още пишат уводни статии за оная твоята конференция. Всъщност, какво точно се е случило там? Никой не говори за нищо друго и никой нищо не знае. Трябва да чуеш телефонния си секретар. „Нетуърк“, „Таймс“ и „Поуст“, седмичниците, всички са на стартовата линия. Трите местни филиала барикадираха входа и трябва да измислим начин да те докараме тук без много шум. Вече имаме десетина обаждания от ченгетата от отдела за убийства, работили по случаи, които просто са се изпречили на пътя на Съливан. Всички искат да знаят какво ти е казал убиецът, преди да смаже стола, ако ми простиш шегата.

— Съливан призна, че е извършил доста убийства.

— Зная това. Вече беше официално оповестено. Казал си го на всички там. Но ние трябва да получим подробностите веднага, синко. Всичко, дума по дума. Имена, дати, факти. Веднага. Имаш ли запис? Веднага трябва да го разпечатаме, трябва да направим и презаписи. Хайде, Мати, зная, че сигурно нямаш сила да дишаш, приятелче, но трябва да се стегнеш. Вземи там нещо тонизиращо, пийни няколко

кафета, само ела и ни кажи каквото си чул. Трябва да се размърдаш, Мати, размърдай се, преди всички тук да са се побъркали. По дяволите, можеш да поспиш по-късно. И без това надценяваме съня. По-добре да се сдобием с някоя голяма статия. Повярвай ми.

— Добре — безпомощно се съгласи Кауърт.

Ентузиазмът, който Уил изливаше по телефона, разпръсна всяко негово желание да обясни случилото се. Осъзна, че щом Мартин е в това състояние — той, винаги предпазливият, обмислящият и преценяващият всяка стъпка, редакцията сигурно се пръска по шевовете от възбуда. Въздействието на някоя голяма история върху екипа на вестника беше непредсказуемо. Тя здраво оплиташе всички, всмукваше ги, караше ги да се чувстват така, сякаш са част от събитието. Пое дълбоко дъх.

— Тръгвам — бавно каза той. — Но как да мина покрай журналистите?

— Нямаш проблеми. Нали знаеш онова място, в центъра, зад „Омни Мал“, при хотел „Мериът“? Онази малката задна уличка до плажа?

— Да.

— Добре. След двацет минути един пикап за разнасяне на поръчки по домовете ще те чака там на ъгъла. Скачай вътре и идвай през входа за снабдителите.

— Кинжал под мантията, а? — насила се усмихна Кауърт.

— Времето е опасно, синко, и изисква особено внимание. Това е най-доброто, което можахме да измислим за толкова кратко време. Е, предполагам, ЦРУ или КГБ щяха да се справят по-добре, но ние нямаме време. Пък и да излъжем една тайфа телевизионни репортери не е най-сложното нещо на тоя свят.

— Тръгвам. — После изведнъж си помисли за записите с истината за убийството на Джоани Шрайвър. Не можеше да позволи някой друг да чуе това. Не и докато нещата не се успокоят и той не вземе решение какво да прави по-нататък. Опита се да се измъкне. — Виж, първо трябва да взема един душ. Прати пикапа, да кажем, след четирийсет и пет минути. Час може би.

— Невъзможно. Не е нужно да бъдеш чист, за да пишеш.

— Трябва да събера мислите си.

— Искаш от мен да кажа на отговорния редактор, че мислиш ли?

— Не, не, само му кажи, че съм тръгнал, че просто си подреждам бележките. Трийсет минути, Уил. Половин час. Обещавам.

— Не повече. Трябва да действаме, синко. Трябва да действаме.
— В слушалката се разнесе звукът от плясъка на дланта му, с който Уил Мартин подчертаваше неотложността на момента.

— Половин час. Не повече.

— Добре. Ще кажа на отговорния редактор. Човече, той ще получи сърдечен пристъп, а е десет часа. Пикапът ще те чака. Само побързай. Дай още един ден живот на бедното момче, а? — Мартин се разсмя на собствената си шега и затвори телефона.

Главата му бръмчеше. Знаеше, че няма избор, че детективите веднага ще дойдат в кабинета му. Нещата се развиваха прекалено бързо, за да ги спре. Трябваше да отиде там и да напише нещо. Това се очакваше от него.

Но вместо да грабне сакото си, той взе куфарчето си и извади записите. Нужна му беше само секунда, за да намери последната касета. Предвидливо номерира всяка още там, на място. За миг я задържа в ръка. Помисли си дали да не я унищожи, но вместо това я пхна в собствената си стереоуредба. Нави лентата до края, после я върна няколко метра и натисна бутона. Гласът на Блеър Съливан гръмна по тонколоните и изпълни малкия апартамент с горчивото си послание. Кауърт изчака, докато се разнесоха думите: „... Сега ще ти кажа истината за смъртта на малката Джоани Шрайвър“.

Спря лентата и отново пренави няколко метра там, където Блеър Съливан казваше: „Ето това са те, всичките трийсет и девет. Като роман, а?“, а той отвърщаше: „Съливан, няма много време“. Тогава убиецът беше изкрещял: „Не се ли разбрахме с теб, момче?“, преди да продължи с: „Сега е време за още една история, Кауърт“. Пак пренави лентата и спря на: „Като роман, а?“. Отиде до купчината касети и плочи, които беше събрал, и взе една касета, на която преди години записа „Испански етюди“ на Майлс Дейвис. Стара касета, рядко я слушаше и надписът ѝ вече бе избелял. Знаеше, че в края ѝ има няколко празни метра. Сложи я в касетофона и намери края. После я извади от стереоуредбата и я сложи в портативния касетофон, постави го пред тонколоните и натисна едновременно бутоните на касетата с признанието на Съливан и с музиката на Майлс Дейвис.

Остана заслушан в думите, които избухнаха около него. Искаше да забрави за тях. После изключи и двата апарата. Прослуша записа на Съливан в края на касетата на Майлс. Гласът му вече не беше толкова ясен, но оставаше все така брутално осезаем. После остави касетата върху рафта с останалите.

За миг се загледа в оригиналната лента с гласа на Съливан. После я пренави до мястото, което дублира върху касетата на Дейвис, натисна бутона за запис и заличи думите на Съливан с безмълвна тишина.

Краят наистина изглеждаше малко неочакван, но така и трябваше да бъде. Касетата едва ли щеше да издържи професионална проверка в някоя полицейска лаборатория, но поне щеше да му помогне да спечели малко време.

Кауърт вдигна глава от екрана на компютъра и видя двамата детективи да си проправят път през залата на редакцията. Заобикаляха бюрата и вървяха към него, без да обръщат внимание на останалите репортери, чиито погледи ги следваха неотлъчно. Когато застанаха пред него, всички се бяха изправили, вперили поглед в тях.

— Добре, Кауърт — рязко каза Андрея, — наш ред е.

Думите на екрана пред него сякаш потрепериха.

— Свършвам след секунда — отвърна той, без да вдига поглед от компютъра.

— Свършваш сега — прекъсна го Майкъл Вайс.

Кауърт пренебрегна детективите. Миг по-късно отговорният редактор се втурна към тях и застана между детективите и репортера.

— Искаме пълно изявление. Веднага. Дни наред вече се опитваме да го получим и ни писна да търчим насам-натам — обясни Шефър.

Отговорният редактор кимна:

— Щом свърши...

— Така казахте и онзи ден, когато той откри телата. После трябваше да говори със Съливан. После заради онова, което Съливан му бил казал, трябваше да остане сам. Сега трябва да опише всичко. По дяволите, ние искаме неговото изявление. Да се абонираме за вестника ви ли? — Отчаяние изпълваше гласа ѝ.

— Той скоро ще свърши — отговорният редактор прикри Кауърт от двамата детективи и се опита да ги отдалечи от бюрото му.

— Сега — упорито повтори тя.

— Щом свърши — пак каза редакторът.

— Искате ли да ви арестувам с обвинение, че препятствате дейността ни? — запита Вайс. — Наистина ми писна да чакам мижитурки като вас да се мотаят, за да можем ние да си вършим работата.

— Преувеличавате — намеси се отговорният редактор. — Пък и бъдете сигурни, че на първа страница в утрешния вестник ще излезе една хубава фотография на вас двамата, докато ми слагате белезници. Шерифът на Монро ще се зарадва да я види. — Той гневно протегна ръце към тях.

— Виж — направи крачка към него Шефър. — Той разполага с информация относно разследване на убийство. Толкова ли нелогично изглежда да го помоля за малка помощ?

— Не е нелогично — втренчи в нея поглед отговорният редактор. — Но него го гони и срокът за публикацията. Всяко нещо по реда си.

— Точно така — гневно се намеси Вайс. — Всяко нещо по реда си. Само дето не можем да се разберем за реда с вас, момчета. Продажбата на вестници или разкриването на престъпления.

— Мат, колко време ти трябва още? — попита редакторът. Никой не отстъпваше.

— Няколко минути — отвърна Кауърт.

— Къде са касетите? — попита Шефър.

— Презаписваме ги. Почти приключваме. — Редакторът сякаш обмисляше нещо. — Вижте, какво ще кажете да прочетете какво е казал Съливан на нашия човек, докато чакате?

Детективите кимнаха. Редакторът хвърли към Кауърт красноречив поглед и ги поведе към залата за конференции, където три машинописки със слушалки на ушите работеха напрегнато.

Кауърт пое дълбоко дъх. Описал беше вече екзекуцията и сега жонглираше с признанието на Съливан. Даваше списък на изброените от него престъпления.

Оставаше единствено двойното убийство, което интересуваше детективите от Кийс. Чувстваше се в безизходица. Главната част от изложението, темата, която щеше да се превърне във водеща още с

първите редове. И именно това го плашеше. Не можеше да каже на полицаите, нито пък да напише във вестника, че Фъргюсън е замесен в престъплението, без да обясни защо. А единственото обяснение водеше до убийството на Джоани Шрайвър и до споразумението между двамата мъже от отделението за осъдени на смърт.

Матю Кауърт стоеше замръзнал пред екрана на компютъра си. Единственият начин да защити себе си, репутацията и кариерата си беше да прикрие ролята на Фъргюсън. Да прикрие убиец? В спомените му отекнаха думите на Съливан: „Ами ти, Кауърт? Застрелях ли те и теб?“. За един кратък миг си помисли дали да не разкаже истината, но в същото време се запита какво всъщност представлява тази истина? Всичко се въртеше около думите на ексекутирания. Отявлен любител на лъжи. До смъртта си.

Вдигна очи и срещна погледа на отговорния редактор. Мъжът разтвори ръце и описа широк кръг. Свършвай, казваше жестът. Кауърт хвърли поглед към статията, която пишеше. Знаеше, че ще излезе във вестника без каквито и да е корекции. Стоеше така, обзет от колебания, когато зад рамото му се разнесе глас:

— Това не го вярвам.

Беше Една Макгий. Русата коса се разпиля върху лицето ѝ, когато завъртя глава. Гледаше няколко страници от разпечатката на признанието на Съливан.

— Какво? — завъртя се Кауърт на стола си.

Тя се намръщи и направи гримаса, докато погледът ѝ пробягваше по думите.

— Ей, Мат, мисля, че тук има проблем.

— Какво? — отново попита той.

— Ами просто хвърлих поглед на това и нали разбираш... Виж, зная, че съвсем искрено ти е разказал за тези престъпления. С факти и всичко останало, както предполагам. Обаче виж тук. Твърди, че е убил детето, което работело едновременно в супермаркет и на сергия за индиански сувенири на „Тамиами Трейл“ преди няколко години. Казва, че спрял за кока-кола или нещо такова, застрелял момчето в гръб и иззел съдържанието на касата, преди да се отпрати към Маями. По дяволите, помня това престъпление. Аз го покрих. Помня, че започнах с една статия за бизнеса, който се върти около резервата Микосуки, споменах и някои от престъпленията там. Помниш ли?

Той се вкопчи в бюрото си.

— Мат, добре ли си?

— Спомням си статиите — бавно отговори той.

Една се взря в него.

— Ставаше дума най-вече за хора, нападнати в гръб, докато отиват към някоя зала за бинго и за организирането на допълнителен патрул от индианците, заради всичките тия парични операции.

— Спомням си.

— Ами, тогава поразрових онова убийство. Наистина, станало е почти както Съливан го описва. И в известен смисъл звучи така, сякаш наистина е бил в онзи магазин. Детето наистина е застреляно в гръб. Пишеше го по всички вестници... — Тя размаха разпечатката във въздуха. — Той е улучил нещата, доста е конкретен. Но не го е направил. По никакъв начин! Обвиниха трима тийнейджъри от Саут Дейд в това престъпление. Съдебномедицинската експертиза доказва съвпадение между куршума в гръба на момчето и оръжието. Имаше и признание от единия и свидетелство срещу стрелялия от някакъв велосипедист. Чиста работа, както казват. Две от децата получиха двайсет и пет години принудително задържане за убийство първа степен. Другият се измъкна условно. Но няма съмнение кой е извършил престъплението.

— Съливан...

— Е, не зная. По онова време е бил в южна Флорида. Несъмнено. Разбира се, ще сверя датите и всичко останало, но съм сигурна. Навярно е минавал оттам по времето, когато случаят е пълнел първите страници на вестниците. Убитото дете е било племенник на един от индианските старейшини, затова вдигнаха голям шум по местната преса. Случаят не слизаше и от телевизионните екрани, помниш ли?

Помнеше, смътно, разбира се, но не можеше да се начуди защо не се сети, когато Съливан говореше за него. Сега кимна.

Една развя листовете в ръката си.

— По дяволите, Мат, сигурна съм, че за повечето от тези престъпления казва истината, но дали за всички? Кой знае? Едно не пасва. С колко още е така?

Кауърт почувства, че му прилошава. Думите: „за повечето от тези престъпления казва истината“ се забиха в него. Какво означава

това, че е излъгал веднъж? Два пъти? Десетина пъти? Кого е убил? Кого не е убил? Кога говореше истината и кога лъжеше?

Може би всичко беше лъжа и Фъргюсън говореше истината? Във въображението му Робърт Ърл отново се превърна от извратено чудовище в гневен мъж, обвинен несправедливо. Лъжите на Съливан, полуистините на Съливан, дезинформацията на Съливан — всичко се смеси в една невъзможна каша.

Невинен? — мислеше си Кауърт. Взря се в екрана на компютъра, но си спомни думите му. Виновен? Направил го е. Не го е направил.

— Има и още няколко, които може да не паснат — потупа Една листовите в ръката си. — Просто така допускам. Но защо? Ъ? Защо ще твърди, че е извършил убийства, които всъщност не са негови? — Тя замълча и сама отговори на въпроса си: — Защото е бил извратен тип и си е останал такъв до края. Изглежда всички тия масови убийци страдат от манията, че трябва да са най-големите или най-страшните. Помниш ли оня тип Хенли от Тексас? Съучастник в двайсет и осем с някакъв друг. И седи си той в затвора, когато се разчува, че Джон Гефи от Чикаго е извършил трийсет и три. И Хенли вика детектив в Хюстън и му казва: „Мога да върна лентата назад...“. Искам да кажа, че всъщност звучи доста странно, нали?

— Да — отвърна Кауърт. Чувстваше, че стомахът му се преобръща от нерви.

Една се приведе напред и се вгледа в уводните редове на статията му.

— Най-малко трийсет и девет престъпления. Или поне той така казва. Но ти по-добре конкретизирай за какво става дума.

— Ще го направя.

— Добре. Той даде ли ти някакви факти за убийствата в Кийс?

— Не — бързо отвърна Кауърт. — Каза само, че успял да уреди да бъдат извършени.

— Но трябва да ти е казал нещо...

Кауърт се опита да се измъкне.

— Спомена за някаква неформална „информационна мрежа“, която функционира дори и в отделението за осъдени на смърт. Каза, че всяко нещо си има цена. Но не каза какво е платил.

— Чудя се. Искам да кажа, че трябва да напишеш всичко, което е казал. Но избирателно. По дяволите. — Вдигна глава и хвърли поглед

към дъното на редакцията, където двамата детективи четяха разпечатките. — Мислиш ли, че разполагат с някакви доказателства? Убедена съм, че просто се надяват да им поднесеш цялата история в готов вид. — В думите ѝ звучеше неприкрит сарказъм.

— Една... — започна той и я погледна.

— Трябва ти помощ, за да разкараш тия навлеци оттук, нали? — Гласът на Една за миг се изпълни с ентузиазъм. Почука с ръка върху купчината листове. — Трябва някой да им обясни кое е сигурно, кое е възможно и кое — невъзможно, нали така?

— Да. Моля те. Можеш ли да го направиш?

— С удоволствие. Трябват ми няколко дни, но ще започна още сега. Ще им дам на големите шефове да се разберат. Сигурен ли си, че нямаш нищо против да използвам твоя информация?

— Не. Никакъв проблем.

— Ти по-добре се опитай да не бъдеш прекалено конкретен относно признанието на Съли. — Една махна към екрана на компютъра. — Това може да ти създаде някои малки неприятности. Не копай дълбока дупка, ако няма да можеш после да се измъкнеш.

Кауърт почувства, че му става смешно. Или му прилошава. Не беше сигурен кое от двете.

— Знаеш ли, трябва да оцениш стария Съли. Докрай не пожела да улесни когото и да е — каза Една и се отдалечи.

Проследи Една Макгий, докато тя прекоси залата и спря при отговорния редактор. Заговори оживено. После видя, че двамата се приведоха над разпечатаните страници. Мъжът поклати глава и се спусна към него.

— Вярно ли е това? — запита той.

— Тя така твърди. Аз не зная — отвърна Кауърт.

— Трябва да проверим всяка отделна дума.

— Точно така.

— Божичко! Как ще напишеш статията?

— Като последни думи на един умиращ мъж. Недоказани твърдения. Без да уточнявам докъде е истината. С множество въпроси. Такива неща.

— Поработи върху описанията и внимавай с фактите. Трябва ни известно време.

— Една каза, че ще помогне.

— Добре. Добре. Сега ще направи някои проверки по телефона. Кога мислиш, че ще можеш да продължиш?

— Имам нужда от малко почивка.

— Добре. А тия детективи...

— Веднага идвам.

Кауърт отново сведе поглед към страницата пред себе си. Измъкна думите на Съливан от бележника си и приключи статията с: „Като роман, а?“.

Натисна няколко клавиша, затвори документа и препрати по електронен път статията към редакцията, където щяха да я форматират и поместят върху първа страница. Вече сам не знаеше дали онова, което бе направил, съдържаше лъжи или истини. Осъзна, че за пръв път от толкова години работа като журналист, няма представа кое кое е. Всичко се обърка в главата му.

Изплува от морето на двусмислеността и отиде да види детективите.

Шефър и Вайс бяха позеленели.

— Къде е? — попита жената, когато той влезе през вратата на залата.

Трите секретарки подреждаха листове върху голямата маса, където следобеда щеше да бъде свикано събрание. Доловиха недоволството в гласа на детектива и набързо струпаха останалите страници, преди да излязат.

Кауърт не отговори. Плъзна поглед към големия прозорец. Слънчевите лъчи се отразяваха в залива и нахлуваха в стаята. Един пътнически лайнер се отправяше през тесния проток към открития океан.

— Къде е? — повтори Шефър. — Къде обяснява смъртта на майка си и доведения си баща? — размаха тя листовете пред лицето му. — Тук няма и дума за това — вече почти крещеше.

Вайс се изправи и насочи пръст срещу него.

— Дай ни обяснение. Веднага! Уморих се, Кауърт. Можем да те арестуваме за укриване на информация и да те пъкнем в затвора.

— Би било чудесно — отвърна Кауърт. Опита се в думите му да прозвучи възмущение. — Там поне ще поспя.

— Знаете ли, писна ми вие двамата тук да заплашвате мой журналист — долетя глас зад него. Беше отговорният редактор. — Защо не се опитате сами да свършите някаква работа? Имам чувството, че едва ли не очаквате от него да даде отговор на всичките ви въпроси.

— Защото мисля, че той има всички отговори — бавно отвърна Шефър. Гласът ѝ прозвуча заплашително.

За миг в стаята се възцари тишина. Накрая отговорният редактор махна към столовете и разсече тишината, натежала над стаята:

— Всички седнете — студено каза той. — Да се опитаме да разнищим това.

Кауърт видя, че Шефър си поема дълбоко дъх и се опитва да се овладее.

— Добре — заговори тя по-спокойно. — Искаме пълни показания. Още сега. После си свободен. Какво ще кажеш?

Кауърт кимна.

Отговорният редактор подхвърли:

— Щом е съгласен, добре. Но всяка нова закана ще сложи край на разговора.

Вайс тежко се отпусна върху един стол и извади бележник. Шефър зададе първия въпрос:

— Моля те, обясни ми това, което ми каза в затвора в Старки.

Гледаше го настойчиво. Очите ѝ не пропускаха и най-малкото негово движение. Кауърт отвърна на погледа ѝ. Помисли си, че тя постъпва така със заподозрените.

— Съливан твърдеше, че той е организирал убийствата.

— Това вече го каза. Как? Кой? Какви точно бяха думите му? И защо, по дяволите, липсват в записата?

— Накара ме да изключа касетофона. Не зная защо.

— Добре — бавно каза тя, — продължавай.

— Това беше малка част от целия разговор.

— Сигурно. Продължавай.

— Добре. Вече знаете как ме изпрати в Айламорада. Даде ми адреса и всичко останало. Каза ми да говоря с хората, които ще намеря там. Не каза, че ще са мъртви. Не ми даде никакви указания, само настояваше да отида...

— И ти не изиска никакви обяснения, преди да се отправиш натам?

— А защо да го правя? Той не би ми дал каквито и да е обяснения. Категоричен беше. Решен да умре. И аз отидох. Без да задавам въпроси. Не е толкова нелогично.

— Сигурно. Продължавай.

— Когато се върнах пак в килията му, той поиска от мен да опиша какво съм видял. поиска да му разкажа всички детайли. Как са седели, как са били убити и всичко, което ми е направило впечатление в сцената. Особено настоятелно питаше дали са страдали. Когато му разказах каквото успях да се сетя за двата трупа, той изглеждаше удовлетворен. Всъщност, остана доста доволен.

— Продължавай.

— Попитах го защо и той отвърна: „Защото аз ги убих“. Попитах го как е успял да го направи и той отвърна: „Човек може да получи всичко, което поиска, дори и в отделението за осъдени на смърт, ако е склонен да заплати за него“. Попитах го какво е платил, но той отказа да ми отговори. После запита: „Моето завещание не те ли интересува?“. И ми каза да включа касетофона. И призна, че е извършителят на всичките тези престъпления.

Лъжите с лекота се изплъзваха от устата му. Сам остана изненадан колко лесно му се удадоха.

— Мислиш ли, че има връзка между последвалото признание и убийствата в Монро?

Точно в това е въпросът, помисли си Кауърт.

— Трудно ми е да кажа — вдигна рамене той.

— Но ти си смятал, че Съливан ти казва истината?

— Да, понякога. Очевидно той ме изпрати в оная къща, защото е знаел, че нещо ще се случи. Значи е знаел, че ще бъдат убити. Мисля, че е получил каквото е искал. Но как е платил... — Кауърт остави изречението недовършено.

Шефър се изправи рязко и се взря в него.

— Добре. Благодаря. Можеш ли да си спомниш още нещо?

— Ако си спомня, ще те уведомя.

— Бихме искали оригиналните записи.

— Ще видим — намеси се отговорният редактор. — Навярно ще ги получите.

— Те могат да бъдат използвани като доказателство — кисело възрази Шефър.

— Все още са ни нужни, за да направим копия. Може би днес следобед, по-късно. Междувременно, ако желаете, вземете една разпечатка.

— Добре — съгласи се Шефър.

Кауърт хвърли поглед към отговорния редактор. Шефър изведнъж беше станала много сговорчива.

— А ако се наложи да се свържа с теб? — запита го тя.

— Ще бъда наоколо.

— Няма ли да излизаш?

— Довечера ще се прибера да поспя.

— Ъ-хъ. Добре. Ще позвъним за касетите.

— Обадете се на мен — каза редакторът.

Тя кимна. Вайс шумно затвори бележника си.

— Знаеш ли, Кауърт — отново се обърна към него Шефър, — има нещо, което ме безпокои. На пресконференцията след екзекуцията ти каза, че Блеър Съливан е говорил за убийството на онова малко момиче от Пачула.

Кауърт почувства, че стомахът му се обръща.

— Да.

— Но на записите няма нищо такова.

— Накара ме да изключа касетофона, казах ти.

— Да — усмихна се тя. Изглеждаше доволна. — И аз си помислих, че е станало нещо такова... — Шефър замълча и в стаята отново се възцари напрегната тишина. — Само че защо тогава не чухме гласът на Съливан да казва: „Изключи този касетофон“?

Кауърт се опита да прикрие паниката, която изведнъж го обзе, и сви небрежно рамене.

— Да — бавно отвърна той. — Но за това убийство стана дума, докато говореше за убийствата в Монро.

Шефър кимна. Впи очи в лицето на Кауърт.

— Да, разбира се. Но преди малко не спомена подобно нещо, нали? Странно, все пак. Всички други престъпления са записани на касетите, с изключение на тези двете, нали така? Първото, което те е завело при него, и последното. Не е ли малко необичайно, какво ще кажеш?

— Не зная, детектив Шефър. Той беше необичаен човек.

— Мисля, че същото мога да кажа и за теб, Кауърт — заяви тя. После се извърна и поведе партньора си към изхода.

Кауърт ги проследи, докато двамата излязоха от редакцията. Забеляза силните мускули на прасците ѝ. Трябва да е бегач, помисли си той. Изглеждаше изтощена и измъчена. Искаше му се да си внуши, че е повярвала на версията му, но знаеше, че е глупаво.

Редакторът също изпрати детективите с поглед.

— Мати — предпазливо се обади той, — това момиче не повярва на нито една твоя дума. Наистина ли нещата със Съливан се развиха по този начин?

— Да, в известна степен.

— Всичко това е малко съмнително, нали?

— Да.

— Мати, какво става?

— Просто, това е Блеър Съливан — отвърна бързо Кауърт. — Измисля игри. Разказва ми ги. Разказва ги на всички. С това се занимава. Когато не убива хора.

— А какво ще кажеш за нещата, за които Шефър намекна?

Кауърт се опита да намери някакъв смислен отговор.

— Сякаш Съливан правеше разлика между някои престъпления. Онези, които бяха важни — двете, които не попаднаха върху лентата, бяха, как да кажа — различни за него. Всичко останало беше плява. Материал за неговата легенда. Не съм пророк. Не мога да гадая какво е минавало през ума му.

Редакторът кимна.

— Това ли ще излезе във вестника?

— Да, повече или по-малко.

— Трябва да внимаваме какво ще публикуваме. Ако имаш някакви съмнения, кажи. Или се погрижи нищо да не излезе наяве. Винаги можем да се върнем към него.

— Опитвам се — насили се Кауърт да се усмихне.

— Много внимавай — поклати глава отговорният редактор. — Знаеш, че такива неща по-скоро повдигат въпроси, отколкото дават отговори. Питам се кого се е опитвал да прикрие Съливан? Ние ще открием, нали така? Докато Една работи върху останалата част от изявлението му, ние ще поразнищим този въпрос.

— Да.

— Дяволска история. Човек да организира престъпление преди собствената си екзекуция. Какво ще кажеш: корупция сред охраната на затвора? Или някой адвокат? Друг затворник? Почини си и помисли върху това. Имаш ли някаква идея откъде да тръгнеш?

— Да — отвърна той. Не само откъде да тръгне, но и къде да свърши: Робърт Ърл Фъргюсън.

Въпреки умората, Кауърт остана в редакцията през останалата част от деня. Не обръщаше внимание на журналистите, които се тълпяха пред сградата и го чакаха. Но когато директорите на телевизионните станции започнаха да звънят на главния редактор, беше принуден да излезе и да даде кратко и незадоволително изявление. Това, разбира се, само раздразни всички още повече. Не си тръгнаха след края на изявлението му. Отказа да разговаря с други репортери, които се опитваха да се свържат с него. Просто изчакваше прикритието на нощта. Когато първият брой излезе, той бавно изчете думите, които сам беше написал, сякаш се страхуваше, че те могат да го наранят физически. Направи някои промени за късното издание. Прибави повече съмнение към изповедта на Съливан и подчерта известната непоследователност в действията на екзекутирания. Проведе един последен кратък разговор с Една и отговорния редактор. Симулираше някаква координация в работата. Слезе с товарния асансьор, мина покрай компютърните зали, рекламния отдел, кафенето и монтажното отделение. Из сградата се разнасяше бръмченето и вибрациите на пресата, която бълваше десетките хиляди броеве на вестника. Чувстваше тътена през подметките на обувките си.

Пикапът го остави няколко пресечки по-надолу, недалеч от апартамента му. Закрачи в падналата тъмнина с брой от утрешния вестник подмишница. Равният звук от собствените му стъпки по тротоара му донесе странно облекчение.

Огледа фасадата на кооперацията. Страхуваше се от други журналисти. Не видя никого. После потърси с поглед детективите от Монро. Нямаше да се изненада, ако забележеше, че са го проследили. Но улицата изглеждаше безлюдна и той бързо притича в сенките между лампите до фоайето. За пръв път, откакто се бе преместил тук, забеляза липсата на охранителна система в скромната сграда. За миг се

поколеба пред асансьора, после се втурна през резервния вход и затича нагоре по стълбите. Дишаше рязко, а стъпките му отекваха по покритите с линолеум стъпала.

Отвори входната врата и влезе в опустошения апартамент. Застана в средата, докато пулсът му се успокои, после се приближи към прозореца и се взря в тъмните води на залива. Малкото отразени светлини се плъзгаха по смолистите вълни, само за да бъдат погълнати от безбрежния океан.

Почувства се съвсем сам, но грешеше. Не разбираше, че има хора, макар и на километри отгук, които всъщност бяха в стаята с него и чакаха следващата му стъпка.

Някои от тях, разбира се, не бяха толкова далече. Като Андрея Шефър, например, която паркира колата си на една пресечка, но го забеляза с бинокъла за нощно виждане като притича между уличните лампи. Така вгълбена беше, че не видя Тани Браун. Той стоеше в сянката на съседната сграда, скрит от нощната тъмнина. Остана с вдигнат поглед към апартамента на Кауърт, докато прозорците му притъмняха. После изчака патрулната кола без отличителни знаци на Шефър бавно да се отдалечи в нощта, преди да се отправи, безшумно като котка, към апартамента на Кауърт.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ. ПРИЗНАНИЕТО

Тани Браун се послуша пред вратата на Кауърт. До ушите му достигаха далечните звуци от уличното движение, които прорязваха неподвижната тъмнина и се смесваха с отчаяното бръмчене на някакъв зелен бръмбар, който с отчаянието на самоубиец се блъскаше в лампата на коридора. Стресна се, когато гласовете от съседния апартамент избухнаха в смях, преди отново да затихнат. За миг се зачуди каква е шегата. Пак се послуша до вратата, но от апартамента на Кауърт не се чуваше нищо. Сложи ръка върху бравата и я завъртя леко, докато срещна отпор. Заключено беше. Надникна към резето над бравата и видя, че и то е дръпнато.

Разочарован, сви пръсти в юмрук. Идеята да моли Кауърт да го приеме не му харесваше. Искаше му се да се плъзне в апартамента като крадец, грубо да го разбуди, да се промъкне като призрак в съня му и да изтръгне истината.

Чу стържещ метален звук зад себе си, бързо се извърна и едновременно се опита да се скрие в тъмнината. Инстинктивно вдигна ръка към кобура на пистолета си. Асансьорът подмина към по-висок етаж. Детективът остана неподвижен, докато тясната ивица светлина зад затворената решетка изчезна. Отпусна ръка и се зачуди защо се стресна. Погледна вратата пред себе си и осъзна, че ако някой го забележеше да стои така, щеше да го помисли за натрапник с лоши намерения и веднага да извика полиция. Което всъщност, помисли си той иронично, беше самата истина.

Браун пое дълбоко дъх. Опита се да прочисти главата си от изтощението и да се концентрира върху онова, което го доведе до апартамента на Кауърт. Почувства, че отново го обзема гняв и остро потропа върху дървената рамка.

Кауърт седеше с кръстосани крака на пода сред руините на апартамента си и се опитваше да прецени следващата си стъпка. Когато четирите удара прогърмяха като пистолетни изстрели върху

вратата, първата му мисъл беше да остане неподвижен, замръзнал като сърна, осветена от фаровете на внезапно изскочила пред нея кола, втората му мисъл бе да се скрие зад нещо. Но вместо това се надигна и с несигурна стъпка се отправи към входа.

Пое дълбоко дъх и запита:

— Кой е?

Лошо, каза си Браун, но високо произнесе:

— Лейтенант Тани Браун. Искам да говоря с теб. — Настъпи тишина. — Отвори!

Кауърт го досмеша. Отвори вратата и надникна иззад ръба.

— Днес всички искат да разговарят с мен. Мислех, че е още някое от момчетата от телевизията.

— Не, аз съм — отвърна Браун.

— На бас, обаче, че имаш няколко въпроса към мен — каза Кауърт. — Между другото, как ме откри? Няма ме в указателя и от телефонни услуги не могат да ти дадат домашния ми адрес.

— Не беше толкова трудно — отвърна детективът, все още пред вратата. — Даде ми домашния си телефон, когато измъкна Боби Ърл от затвора. Достатъчно бе да се обадя в телефонната компания и да им кажа, че става дума за полицейска проверка.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

— Трябваше да се досетя, че ще се появиш — поклати глава репортерът. — Днес всичко върви наопаки.

Браун махна с ръка.

— Мога ли да вляза?

Репортерът изглежда продължаваше да мисли колко смешно е всичко, защото все така се усмихваше и клатеше глава.

— Добре. Защо не? Така или иначе, сам щях да те потърся.

Отвори вратата. Стаята зад него беше тъмна.

— Защо не светнеш?

Кауърт отиде до стената и запали лампата. Детективът се огледа, изненадан от бъркотията, която се разкри пред очите му.

— Боже, Кауърт, какво се е случило тук? Да не би някой да е влязъл с взлом?

Репортерът отново се усмихна.

— Не, просто внезапен изблик на лошо настроение.

Отиде до средата на стаята до едно преобърнато кресло. Вдигна го и го сложи право на пода, после отстъпи назад и махна на детектива да седне. Помете на пода няколко листа от дивана и се отпусна върху него.

— Изморен съм. Не съм спал — промърмори Кауърт и прокара длан по лицето си.

— И аз не съм спал кой знае колко — отвърна Браун. — Прекалено много въпроси възникнаха. А отговорите не са достатъчни.

— Да, това може да държи човек буден.

Двамата уморено се погледнаха. Кауърт се усмихна и разтърси глава, сякаш да прогони тишината помежду им.

— Ами, задай ми някой въпрос — обърна се той към детектива.

— Какво става?

Кауърт вдигна рамене.

— Много е общ. Не мога да отговоря така.

— Уилкокс спомена, че не си бил на себе си след онова, което Блеър Съливан ти е казал, преди да отиде на стола. Защо не ми разкажеш?

Кауърт се ухили.

— Така ли ме описа? Може да се очаква от него. Той е доста хладнокръвен. И окото му не трепна, когато пуснаха тока.

— А и защо да го прави? Да не искаш да кажеш, че ти си проливал сълзи заради смъртта на Съливан?

— Е, не, обаче...

— Брус Уилкокс просто гледа на нещата по различен начин — прекъсна го Браун.

— Да, може би — кимна Кауърт. — Откъде да знам? Значи, интересуваш се кое ме е изкарало от релси, така ли? Разказът за някое за масовите убийства, които е извършил, не би ли извадил и теб от равновесие?

— Сигурно. Случвало се е.

— Е, да. Смъртта е част от работата ти. Както и на Съли.

— Имаш право, предполагам, да говориш така, макар че аз предпочитам да не гледам на нещата по този начин — опита се да смени посоката на разговора Браун. Вгледа се в небръснатия мъж и преобърнатия му апартамент. Зачуди се колко ли дълго ще издържи, преди да сграбчи репортера и да изтръгне отговорите от него.

Кауърт се облегна и заговори, сякаш продължаваше някакъв свой, прекъснат разказ:

— ... Ами, старият Съли ми проглуши ушите. Възрастни мъже, възрастни жени, млади хора, хора на средна възраст, момичета, момчета. Хора от бензиностанциите и туристи. Продавачи в супермаркети и случайни минувачи. Хоп-хоп. Просто така, сдъвкани и изплюти от един-единствен маниак. Ножове, огнестрелно оръжие, удушени със собствените му ръце. Пребити с бухалка, нарязани и захвърлени. Най-различно. Изобретателен е бил, а? Не е приятно, изобщо не е приятно. Да не знаеш какво да кажеш. И защо човек трябва да продължава с всичко това? Сякаш не е достатъчно, че си го слушал в продължение на часове. Или ще бъде прието като — как да го кажа — нерешителност от моя страна. Дали тази дума е подходяща?

— Би могла да бъде.

— Но ти не си на това мнение.

— Не.

— Мислиш, че нещо друго ме тревожи и си изминал целия този път, за да ме попиташ какво е то? Трогнат съм от загрижеността ти.

— Не е от загриженост към теб.

— Не, сигурно не е — горчиво се засмя Кауърт. — Харесва ми. Искаш ли да пийнеш нещо, лейтенанте?

Браун замълча. Вдигна рамене, сякаш да каже: „Защо не?“ и се облегна назад. Проследи Кауърт, който се надигна, отиде до кухнята и се върна с бутилка, две чаши и стек от шест бири под мишница.

— Евтино уиски. И бира, ако искаш. Това пиеха журналистите във вестника, където работех преди. Наливаш бира, допълваш питие, и готово. Добра работа върши и бързо премахва напрежението от деня. Кара те да забравиш, че работиш здраво часове наред за нищожно заплащане и без никакво бъдеще. — Кауърт приготви две чаши. — Чудесно питие за нас двамата. Наздраве — каза той и преполови чашата на едри глътки.

Алкохолът изгори гърлото на Тани Браун и затопли стомаха му.

— Има отвратителен вкус — намръщи се той. — Не чувстваш нито уискито, нито бирата.

— Ъ-хъ — отново се ухили Кауърт. — Това му е хубавото. Вземаш две съвършено приемливи питиета, които отделно са добри,

смесваш ги и получаваш нещо отвратително. Което пиеш. Точно като мен и теб.

Детективът отново отпи.

— Но ако продължиш да пиеш, става поносимо.

— Ъ-хъ. Не е като живота. — Той допълни чашите, облегна се назад и прокара пръст по ръба на своята, заслушан в скърцащия звук. — Защо трябва да ти разказвам каквото и да е? — бавно произнесе той. — Когато за пръв път дойдох при теб с моя въпрос за Фъргюсън, ти насъска кучето си срещу мен. Уилкокс. Не се опита да ми помогнеш, нали? Интересуваше ли се от истината, когато намерихме оня нож? Или може би гледаше да си задържиш случая? Ти ми кажи. Защо трябва да ти помагам?

— Само поради една причина. Защото аз мога да ти помогна.

Кауърт поклати глава.

— Не мисля така. И не мисля, че това е добра причина.

Браун се размърда на мястото си, без да откъсва очи от репортера.

— Какво ще кажеш за една такава причина — започна той след кратко колебание. — Заедно сме забъркани в нещо. От самото начало. То не е приключило, нали?

— Не е — отстъпи Кауърт.

— Проблемът, от моя гледна точка, е, че съм замесен в нещо, но не зная какво е то. Защо не ми помогнеш?

Кауърт се облегна назад и вдигна поглед към тавана. Опитваше се да прецени какво може да каже на детектива и какво — не.

— Винаги е така, нали?

— Кое?

— С полицаите и репортерите.

Браун кимна.

— Неудобни съучастници. В най-добрия случай.

— Преди време имах приятел — продължи Кауърт. — И той работеше в отдела за убийства като теб. Често повтаряше, че двамата с него се интересуваме от едно и също нещо, само че целите ни са различни. Дълго време никой от нас не можеше да проумее мотивите на другия. Той мислеше, че се интересувам само от моите статии, а аз мислех, че той се интересува само от разкриването на случаите и повишението си по бюрократичната стълбица. Онова, което ми

казваше, беше от полза за моите статии. Публичността на неговите случаи му помагаше в управлението. В известен смисъл двамата заедно си осигурявахме прехраната. Така беше. Интересувахме се от едни и същи неща, търсехме една и съща информация, използвахме донякъде еднакви техники, макар да не бяхме склонни да си го признаем и да изпитвахме дяволско недоверие един към друг. Работехме върху една и съща територия от различни страни на улицата и гледахме пътищата ни да не се пресичат. Много време трябваше да мине, преди да видим, че по-скоро си приличаме, отколкото различаваме.

Браун допълни чашата си. Чувстваше, че алкохолът го размеква.

— Естествено е детективът да бъде недоверчив към онова, което не може да контролира. Особено към информацията.

Кауърт отново се ухили.

— Затова нещата са толкова интересни, лейтенанте. Зная информация, която ти би искал да научиш. Уникално предимство за мен. Обикновено аз съм този, който се опитва да изтръгне признания от хора като теб.

Браун също се усмихна, но не защото му беше забавно. Усмивката му накара Кауърт да стисне чашата си малко по-силно и неспокойно да се размърда на мястото си.

— Има само едно нещо, за което можем да си говорим. Още от самото начало. Не съм пил толкова, че да го забравя, нали, Кауърт? Не мисля, че в апартамента ти има достатъчно алкохол, който да ме накара да го забравя. Сигурно и в целия свят няма толкова алкохол.

Репортерът замълча, после се приведе напред.

— Виж какво ще ти кажа, детективе. Ти искаш да научиш нещо. И аз искам да науча нещо. Да сключим сделка.

Детективът бавно остави чашата си.

— Каква сделка?

— С признанието на Фъргюсън. Всичко тръгва от него, нали?

— Точно така.

— Тогава ти ми кажи истината за това признание, и аз ще ти кажа истината за Фъргюсън.

Браун изпъна гръб, сякаш спомените придадоха твърдост на тялото и думите му.

— Кауърт — бавно започна той, — знаеш ли какво означава да израснеш и живееш в едно малко градче? Така добре познаваш всичко, че можеш да почувстваш даже дали бризът носи добро или лошо. Не зная как, може би в миризмата на деня, в начина, по който горещината расте по пладнe и се отдръпва по здрач. Това е също като така добре да знаеш нотите на някоя мелодия, че преди оркестърът да засвири, ти вече да я чуваш в главата си. Не искам да кажа, че в малките градове винаги всичко е съвършено и че не се случват ужасни неща. Пачула не е голяма като Маями, но това не означава, че нямаме мъже, които бият съпругите си, деца, които вземат наркотици, проститутки, рекетъори, изнудвачи и убийци. Едно и също е. Просто нещата не са така явни.

— А Боби Ърл?

— Тръгна на зло от самото начало. Знаех, че дебне да убие някого. Може би от начина, по който вървеше и говореше, или от онази тънка усмивчица, когато изисквах да отдръпне колата си. Коренът му е зъл, Кауърт. Като кучетата, отглеждани да се бият. А животът в града само направи нещата по-лоши. Изпълнен беше със злоба. Мрази мен. Мрази теб. Мрази всичко. Обикаляше и чакаше тази омраза напълно да го завладее. През цялото това време той знаеше, че го наблюдавам. Знаеше, че чакам. Знаеше и че аз зная, че той също чака.

Кауърт се взря в присвитите очи на детектива и си помисли, че Фъргюсън не е единственият, изпълнен със злоба.

— Дай ми факти.

— Нямам факти, които да ти дам. Едно момиче се оплака, че го е проследил до дома му. Друго ни каза, че се опитал да я придума да се качи в колата му. Предложил ѝ да я повози. Просто искал да се държи приятелски, така ѝ казал. Но после една патрулна кола го забелязала да обикаля в полунощ по улиците на съседния град със загасени светлини. В съседните области някой извършва изнасилвания и нападения, но от отдела за съдебна медицина не могат да го идентифицират. Патрулна кола го разкарва от двора на гимназията седмица преди отвличането и убийството, точно преди края на часовете, а той не може да обясни какво е търсел там. По дяволите, аз дори пуснах името му по националната компютърна мрежа и се обадох в Джърси да видя дали те нямат нещо в Нюарк. Обаче нищо не открих.

— Само дето един ден Джоани Шрайвър се оказа мъртва.

Браун въздъхна. Алкохолът уталожваше гнева му.

— Точно така. Един ден Джоани Шрайвър се оказа мъртва.

Кауърт се взря в лейтенанта.

— Криеш нещо от мен.

— Тя беше най-добрата приятелка на дъщеря ми. И моя приятелка също.

Репортерът кимна.

— И?

— Баща ѝ — предпазливо започна Браун. — Собственик е на ония железарски магазини. Наследи ги от баща си. Баща му ме взе на работа след часовете в училище. Да мета магазина. Беше от хората, които зачеркват цвета от своя списък, особено когато в списъка на останалите той е на първо място. Помниш ли какво беше във Флорида в началото на шейсетте? Походи, седящи стачки и горящи кръстове. И посред всичко това, той ми даде работа. Помогна ми, когато отидох в колежа. И когато се върнах от Виетнам, пак той ме препоръча в полицията. Обади се на няколко места. Дръпна някои конци. Поиска една-две услуги. Мислиш, че дребни неща като тия не са от кой знае какво значение? И синът му беше мой приятел. Работеше в магазина наравно с мен. Споделяхме шеги, проблеми, планове за бъдещето. Тия неща по онова време не се случваха често, макар ти сигурно да не го знаеш. Но то значи нещо. И децата ни играеха заедно. И ако изобщо можеш да си представиш какво означава това, сигурно ще разбереш защо в последно време не спя много нощем. Имам да изплатя някои дългове.

— Продължавай.

— Имаш ли представа колко можеш да се мразиш, задето си допуснал да се случи нещо, което си могъл да предотвратиш толкова, колкото можеш да попречиш на слънцето да изгрее?

Кауърт отпрати поглед напред.

— Може би.

— Знаеш ли какво означава да знаеш, да знаеш абсолютно, сигурно, безусловно, категорично, че нещо лошо ще се случи, и въпреки това да нямаш сила да го спреш? И после, когато то наистина се случва, да отнеме буквално от ръцете ти някого, когото си обичал? Да съсипе един твой истински приятел? И ти да не можеш да направиш нищо. Абсолютно нищо!

Браун рязко се изправи. Сви длан в юмрук, сякаш да обхване яростта, която кипеше в него.

— Сега разбра ли, Кауърт? Започваш ли да добиваш представа за какво става дума?

— Мисля, че да.

— И ето ти го онова копеле. Хили се самодоволно срещу мен в стола. Предизвиква ме. Той знаеше, разбираш ли. Мислеше се за недосегаем. Брус погледна към мен и аз кимнах. Излязох от стаята и той му даде да се разбере. Мислиш, че насила сме изтръгнали онова признание от Фъргюсън ли? Абсолютно прав си. Така беше.

Браун плесна длани една в друга и имитира звука от изстрел.

— Бам! С телефонния указател. Точно както това копеле казва. — Детективът впи поглед в Кауърт. — Душахме го, удряхме го, както искаш, така го кажи. Но копелето просто си висеше там. Плюеше върху ни и продължаваше да се хили. Издръжлив е, знаеш ли? И много по-силен, отколкото изглежда. — Браун пое дълбоко дъх. — Съжалявам единствено, че не го убихме, още там, на място. — Детективът размаха юмрук към репортера. — И значи, ако физическото насилие не работи, кое е следващото? Малко психологически натиск ще свърши работа. Виждаш ли, разбрах, че той не се страхува от нас. Независимо колко силно го удряхме. Но от какво се страхува тогава? — Браун се изправи и вдигна крачола на панталона си. — От това оръжие. Точно както той каза. Кобур около глезена.

— И това ли в крайна сметка го накара да признае?

— Не. — Браун седна, обзет от хладна ярост. — Страхът го накара да признае. — Детективът се пресегна и с един-единствен рязък жест освободи оръжието. Завъртя го в дланта си и го насочи към челото на Кауърт. Вдигна предпазителя и той зловещо изщрака. — Ето така.

Кауърт почувства внезапен прилив на кръв към лицето си.

— Страхът, Кауърт. Страхът и несигурността могат да подлудят човек.

Малкият револвер се губеше в огромната длан на детектива. Той се приведе напред и допря револвера до черепа на Кауърт. Сякаш държеше леден къс.

— Искам да зная — каза Браун. — Не желая да чакам. — Отдръпна оръжието и то се озова на сантиметри от лицето на

журналиста.

Той замръзна неподвижен на мястото си. С усилие си наложи да откъсне очи от черното дуло и да вдигне поглед към полицаия.

— Ще ме застреляш ли?

— Трябва ли, Кауърт? Мислиш ли, че те мразя достатъчно, задето пристигна в Пачула с дяволските си въпроси, за да те застрелям?

— Ако не бях аз, щеше да дойде някой друг. — Гласът на Кауърт прозвуча дрезгаво от напрежение.

— Тогава някой друг щях да мразя толкова, че да го убия.

Репортерът почувства, че го обзема паника. Прикова поглед върху пръста на детектива, който сега притискаше спусъка. Стори му се, че вижда как леко се раздвижва.

Всемогъщи боже, помисли си Кауърт. Ще го направи. За миг помисли, че ще припадне.

— Каж ми — каза Браун с леден глас, — кажи ми онова, което искам да зная.

Кауърт почувства, че кръвта се отдръпва от лицето му. Ръцете му затрепераха в скута. Вече не се контролираше.

— Ще ти кажа. Само махни револвера. — Детективът остана с вперен в него поглед. — Прав беше. Прав беше още от самото начало! Нали това искаше да чуеш?

Браун кимна.

— Виждаш ли — каза той меко, с равен глас, — не е толкова трудно да накараш някого да проговори.

Кауърт вдигна поглед към детектива.

— Не съм аз този, когото искаш да убиеш.

Тани Браун застина за миг. После отклони оръжието.

— Точно така. Не си. Пък може и да си. Просто още не му е дошло времето. — Той се облегна назад и остави револвера върху облегалката на креслото. После отново вдигна чашата си. Почака алкохолът да потисне гнева му и задиша по-леко. — Хайде, Кауърт, да приключваме.

Репортерът се облегна назад.

— За мен изглежда всичко приключи.

Двамата замълчаха за момент, преди детективът пак да заговори.

— Нали вие, момчета, винаги от това се оплаквате? Хората мразят журналистите, че им носят лоши новини, нали така? Смърт на вестносеца, а?

— Да, като оставим настрана, че ние не гледаме на нещата толкова буквално. — Кауърт си пое дъх и облекчено избухна в смях. После помълча. — Значи така е станало, нали? Насочи онова нещо към лицето на някого и всички негови задръжки спрямо опасността от самообвинения отпадат.

— Е, това не го пише в учебниците за полицаи, одобрени от програмата — отвърна Браун. — Но си прав. И беше прав през цялото време. Фъргюсън ти е казал истината. Така се сдобихме с неговото признание. Все пак, имаше един малък проблем.

— Зная за него. — Двамата мъже впериха погледи един в друг. Кауърт довърши изречението, което остана да виси във въздуха. — Той е признал истината. — Репортерът замълча, после додаде. — Ти така каза. Ти така си повярвал.

Браун се облегна назад.

— Да — пое дълбоко дъх той и поклати глава. — Не биваше да го допускам. Прекалено дълъг опит имам. Прекалено много зная. Знаех какво може да стане, когато влязох в системата. Но междувременно позволих да се случат всякакви неща. Това е все едно да улучиш мазно петно върху пътя с колата си. В един момент владееш машината, в следващия се въртиш в кръг и летиш надолу по пътя. — Браун вдигна чашата си. — Виждаш ли, мислех, че ще ни се размине. Боби Ърл се превърна в най-лошия свидетел за самия себе си. Адвокатът му не знаеше какво изобщо става. Поведе това копеле направо към отделението за осъдени на смърт, където и трябваше да се озове, без излишни лъжи и неверни твърдения. И аз реших, че може би ще се получи. Че може би вече няма да сънувам кошмари с малката Джоани Шрайвър...

— Познати са ми тия кошмари.

— Но ти пристигах и започваш да задаваш всички тия шибани въпроси. Пъхаш си носа във всички малки грешки, във всички малки лъжи. Нищиш обвинението. По дяволите. Колкото по-прав беше, толкова повече те мразех. А не можеше ли да видиш, че просто така е трябвало да се случи? — Той отпи голяма глътка от чашата си, после пак я допълни.

— Защо, когато дойдох да разговарям с теб, ти призна, че сте ударили Фъргюсън? Това откряна вратата...

— Не — вдигна рамене детективът, — онова, което откряна вратата, беше избухването на Брус. Той така побесня, че нямаше начин да не повярваш, че сме го били, точно както сам признах. Признах една малка истина — че го е ударил — за да скрия голямата истина. Просто рискувах. И загубих.

— Също като айсберг — каза Кауърт.

— Да — отвърна Браун. — Виждаш само малко лед на върха. Но не можеш да знаеш какви опасности плуват под него.

Кауърт се изсмия високо, макар да нямаше над какво да се смее. Просто изблик на облекчение.

— Само още една малка подробност.

Детективът също се усмихна и бързо заговори.

— Виждаш ли, зная какво ти е казал Блеър Съливан. Всъщност, не зная. Но съм дяволски сигурен, че мога да отгатна. И това е именно тази малка подробност, нали?

Репортерът кимна.

— Какъв каза, че е Боби Ърл?

— Убиец.

— Е, мисля, че може би си прав. Разбира се, може и да грешиш. Не зная. Обичаш ли музика, детективе?

— Да.

— Каква?

— Поп най-вече. Малко соул от шейсетте и рок. Напомня ми времето, когато бях млад. И кара децата да ми се смеят. Наричат ме изкопаемо.

— Чувал ли си Майлс Дейвис?

— Да.

— Много го харесвам.

Кауърт се надигна и отиде до стереосистемата. Сложи касетата и се извърна към детектива.

— Ще имаш ли нещо против да я изслушаме до края? Той натисна бутона и печалният джаз изпълни стаята.

Браун се взря в репортера.

— Кауърт, какво правиш? Не съм дошъл тук да слушам музика.

Кауърт се отпусна отново на мястото си.

— „Испански етюди“. Много е известно. Попитай който искаш експерт и той ще ти каже, че парчето е истински шедьовър на американския музикален гений. Мелодията сякаш те обгръща — нежна и сурова едновременно. Мислиш си навярно, че краят е лек и приятен, но грешиш.

Звукът на роговете бавно отшумя и внезапно се замени с острия глас на Блеър Съливан. При първите думи на убиеца Браун рязко се наклони напред и заслуша напрегнатото.

„... Сега ще ти кажа истината за малката Джоани Шрайвър... Съвършената малка Джоани...“ Подигравателният глас на екзекутирания отекваше остро.

„... Номер четирийсет“, каза Кауърт от касетофона.

И смехът на мъртвия прониза въздуха.

Репортерът и детективът седяха неподвижни, заслушани в гласа на Съливан. Когато записът свърши и касетофонът изключи, двамата мъже останаха с вперени един в друг погледи.

— По дяволите — обади се Браун. — Знаех си. Кучи син.

— Точно така — отвърна Кауърт.

Браун се надигна и тежко удари с юмрука на едната си ръка разтворената длан на другата. Сякаш думите на убиеца го бяха наелектризирали. Стисна зъби и процеди:

— Пипнах те, копеле. Пипнах те.

Кауърт седеше отпуснато на мястото си, без да сваля очи от полицаия.

— Никой никого не е пипнал — предпазливо каза той и в гласа му прозвуча примирение.

— Какво искаш да кажеш? — Детективът извърна поглед към касетофона. — Кой друг знае?

— Ти и аз.

— Не си го казал на детективите, които работят по убийството в Монро?

— Още не.

— Съзнаваш ли, че прикриваш важни улики по дело за убийство? Знаеш ли, че това е престъпление?

— Какви улики? Някакъв лъжец и извратен убиец ми разказва някаква история. Обвинява друг мъж в какво ли не. Какво значение

има това? Репортерите непрекъснато слушат всякакви неща. Ние слушаме, проследяваме, разкриваме. Ти ми кажи: улика за какво?

— Ами това негово признание. Описанието на смъртта на майка му и заварения му баща. Начинът, по който е извършено всичко. Предсмъртното изявление, както той го формулира, е допустимо в съда.

— Той лъжеше. Непрекъснато лъжеше. Не мисля, че в крайна сметка изобщо правеше разлика между истината и измислицата.

— Глупости. Тая история ми звучи съвсем правдоподобно.

— Защото искаш да е истина. Погледни на нея по друг начин. Да предположим, че ти кажа, че си е измислил останалата част от интервюто. Разказал е за убийства, които не би могъл да извърши. Изопачава всякакви неща. Беше грандоман, себичен и искаше да бъде запомнен с постиженията си. По дяволите, той само дете не призна, че е съучастник в убийството на Кенеди и знае къде лежи тялото на Хофа. Е, като имаш това предвид, няма ли да се замислиш дали онова, което разказва за двете убийства, е истина?

Браун се поколеба.

— Така е.

— А какво ще кажеш за него и Боби Ърл? Откъде точно започва измислицата? Може би си е измислил всичко, за да си го върне на Боби Ърл? А сега той е мъртъв. Не можеш да го попиташ, освен ако не предприемеш пътуване към ада.

— С удоволствие бих го направил.

— Също и аз.

Детективът се взря в Кауърт, но постепенно чертите на лицето му се отпуснаха и той кимна.

— Мисля, че сега разбирам.

— Какво разбираш?

— Защо за теб е толкова важно да вярваш, че Боби Ърл е невинен. Разбирам защо си обърнал апартамента си с краката нагоре. Когато си чул думите на Съливан, целият ти живот се е обърнал с краката нагоре, а?

Кауърт направи жест, с който даваше да се разбере, че детективът говори очевидни неща.

— Награда. Репутация. Бъдещето ти. Големите хонорари. Може би предпочиташ всичко просто да се размине, а, Кауърт?

— Не, няма — меко отвърна той.

— Наистина няма. Сигурно за много неща можеш да си затвориш очите, но от спомена за малкото момиче, захвърлено мъртво в блатото, няма да избягаш. Независимо колко силно стискаш клепачи.

— Така е.

— И значи, имаш един дълг, а, Кауърт?

— Така изглежда.

— И трябва да оправиш нещата? Отново да сложиш света в ред?

Кауърт тъжно се усмихна и мълчаливо отпи от чашата си. С жест покани Браун да се върне на мястото си. Детективът седна, но остана напрегнат, сякаш всеки момент се готвеше отново да скочи.

— Добре — каза репортерът, — ти си детективът. Какво ще направиш първо? Ще отидеш да видиш Боби Ърл ли?

— Може би да — замислено каза Браун. — А може би не. Ако капанът е заложен както трябва, лисицата сама ще влезе в него.

— Ако има капан, който да заложиш. И ако той е лисицата.

— Ами — бавно започна Браун, — Съливан каза някои неща, които могат да бъдат проверени в Пачула. Може би още един разговор с тая неговата баба и оглед на дома ѝ. Съливан каза, че сме пропуснали нещо. Да отидем да видим дали е истина. Навярно трябва отгук да започнем и да решим кое е истина, и кое — не.

Кауърт бавно поклати глава.

— Точно така. Освен ако, като се върнем там и влезем през вратата, не намерим върху полицата на камината снимки осем на десет в рамки с Фъргюсън в момента, в който извършва убийството... — Той насочи пръст към Тани Браун. — Не можеш да го пипнеш. Не и законово. Знаеш, че никога вече няма да успееш да повдигнеш съдебен процес срещу него. Никога. Дори и с това признание тук. Това никога няма да се случи, в никоя заседателна зала. — Кауърт пое мъчително дъх. — И още нещо. Ако се появим там, тази негова баба ще разбере, че нещо се е променило. А узнае ли тя това, и той ще го научи.

Браун кимна, но остро каза:

— Все още държа да намеря отговора.

— Също и аз — отвърна Кауърт, преди да продължи: — Случаят Монро. Добре, ако той го е направил — казвам само „ако“. Ако той го е направил, ти би могъл да го пипнеш. Ти и аз.

— И това ще оправи нещата? Ще го върне обратно в отделението за осъдени на смърт и той ще си плати за старите грехове? Така ли мислиш?

— Може би. Надявам се.

— Надеждата е нещо, на което нямам навик особено да се доверявам. Също като на късмета и на молитвата. Както и да е — разтърси глава Браун, — проблемът остава. Един лъжец твърди, че е била сключена сделка. Но нейното единствено потвърждение са мъртъвците от Монро. Значи мислиш, че бихме могли да намерим някакво оръжие в Боби Ърл? Вероятно е използвал кредитна карта, за да си купи билет за самолета и да наеме кола и ние можем да го проследим там в деня на убийството? Мислиш, че се е оставил някой да го види? Или че се е разприказвал пред други някакви хора? Мислиш ли, че е толкова глупав да остави свои отпечатаци или коса или друго някакво съдебномедицинско доказателство, което твоите скъпи приятели от полицейското управление в Монро щедро ще ти предоставят, без никакви въпроси? Мислиш ли, че не е научил достатъчно първия път и сега няма да си свърши работата чисто?

— Не зная. Не съм сигурен, че той го е направил.

— Ако той не го е направил, кой тогава, по дяволите? Или Блеър Съливан е чукнал друга някоя сделка в затвора?

— Зная само едно нещо. Сделки, залози, манипулации, това се нещата, заради които той живееше.

— И заради които умря.

— Точно така. Може би това е била последната му сделка.

Браун се отпусна на мястото си. Вдигна револвера си и прокара пръст по синия метал.

— Дръж се за това, Кауърт. Дръж се за тая обективност. Независимо колко глупав те кара да изглеждаш.

Кауърт почувства внезапен прилив на гняв.

— Но не толкова глупав като някой, който насила е измъкнал признание от заподозрян в убийство, който пък после го прави за смях.

Между двамата мъже са възцари мълчание, преди детективът да продължи:

— Върху лентата има и още нещо, нали? На едно място Съливан казва: „Някой такъв, като мен...“. — Той се взря в репортера. — Това не те ли кара поне мъничко да настръхнеш? Какво мислиш, че

означава? — Детективът говореше през стиснати зъби. — Не мислиш ли, че това е въпросът, на който трябва да отговорим?

— Така е — примирено се съгласи Кауърт. Отново настъпи тишина. — Добре, прав си. Да започваме. — Той хвърли поглед към полицая. — Споразумяхме ли се?

— Предполагам, че да.

Двамата мъже се спогледаха. Никой не вярваше на другия. Но и двамата знаеха, че трябва да намерят истината за случилото се. Проблемът, мълчаливо призна всеки пред себе си, беше, че всеки се нуждаеше от различна истина.

— А детективите от Монро? — запита Кауърт.

— Остави ги да си вършат работата. Поне засега. Искам за себе си да видя какво се е случило там.

— Ще се върнат. Мисля, че единственото място, откъдето могат да тръгнат, съм аз.

— Ще видим тогава. Но ми се струва, че пак ще отидат в затвора. На тяхно място аз бих направил така. — Той посочи касетата. — Ако не знаех това.

Репортерът кимна.

— Преди няколко минути ти ме обвини, че нарушавам закона.

Браун се надигна и хвърли към репортера гневен поглед.

— Твърде вероятно е още на няколко пъти да престъпим закона, докато приключим — предпазливо каза полицаят.

ПЕТНАЙСЕТ. ПОГЛЕД ОТВЪН

Горещината сякаш се стелеше между бледото синьо на океана и небето. Обгърна ги с лепкава прегръдка и сякаш изсмука въздуха от дробовете им. Двамата мъже вървяха бавно, потънали в мислите си. Под обувките им се издигаха облачета сиво-бяла пепел, а черупките и коралите по Тарпън Драйв хрущяха. Никой от тях не гледаше на спътника си като на свой съюзник. Просто двамата бяха ангажирани в нещо, заради което трябваше да бъдат заедно. А и заедно беше по-безопасно. Кауърт паркира колата си до къщата, в която откри телата. После тръгнаха от врата на врата с фотографията на Фъргюсън, взета от фотолабораторията на „Джърнъл“.

На третата врата вече установиха някаква рутина: Тани Браун показваше значката си, Матю Кауърт се представяше. После изваждаха снимката с единствения въпрос: „Виждали ли сте този мъж преди?“.

Млада майка, с тънка жълта риза и паднали върху потното ѝ чело руси къдрици, поклати глава, докато се опитваше да успокои разплаканото си бебе. Две момчета, които поправяха някакъв разглобен мотор в предния двор на друга къща, се взряха в снимката с интерес, който едва ли биха проявили в училищната стая, преди да дадат отрицателен отговор. Огромен мъж с бирен корем и зацапани с масло дънки, яке от деним с отрязани ръкави и татуировка върху гърдите им обърна гръб с думите:

— Не говоря с ченгета. И с папараци не разговарям. И не съм видял нищо, за което си струва да се говори.

После затръшна вратата, а тънката алуминиева рамка издрънча в горещината.

Двамата продължиха методично надолу по улицата. Няколко човека се обърнаха към тях с въпроса: „Кое е това момче?“ или: „Защо питате?“.

Кауърт почувства, че Браун е склонен да превърне разследването в разпит. Ако някой го попиташе: „Това има ли нещо общо с убийствата по-долу на улицата?“, той му отвърщаше с въпрос: „Знаете ли нещо за случилото се?“. Но този въпрос се посрещаше с празен

поглед и клатене на глава. Браун се сети да пита всички дали са били разпитвани от полицейското управление в Монро. Отговорът неизменно беше утвърдителен. Не бяха забравили младата жена с резки, самоуверени маниери от деня, в който откриха телата.

— Всичко са покрили — промърмори Тани Браун.

— Кои?

— Твоите приятели от Монро. Направили са това, което и аз бих направил.

Кауърт кимна. Погледна снимката в ръката си, но се отказа да формулира гласно мислите, които сякаш се разтапяха в ослепителната светлина на деня.

Яката на ризата на детектива тъмнееше от пот.

— Романтична е, а? — промърмори той.

Двамата стояха пред верига, опъната ниско около фургон, с избелели вече цветове и нелепо розово фламинго, прикрепено със сиво тиксо към вратата. Слънчевите лъчи се отразяваха върху стоманената рамка на ремаркетото и то сякаш цялото блестеше. От прозореца висеше климатик, който задъхано и с бръмчене се бореше с температурата, но продължаваше да работи. На около десет метра по-надолу, завързан за наклонен стълб, побит в скалистата земя, кафяв питбул с пъстри петна гледаше уморено двамата мъже. Матю Кауърт забеляза, че кучето е със затворена уста, въпреки горещината, от която би трябвало да е провесило език. Изглеждаше нащрек, макар и неособено раздражено, сякаш за животното беше немислимо някой да постави под въпрос властта му над двора в неговия периметър.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кауърт.

— Полицейската работа. — Браун хвърли поглед към кучето и отново се обърна към вратата. — Трябва да застрелят това животно. Виждал ли си какво може да направи с теб? Или с някое дете?

Кауърт кимна. Питбулът беше любимец в цяла Флорида. На юг търговците на дрога ги използваша като пазачи. Добрите стари момчета близо до езерото Окичоби ги отглеждаха в мръсни нелегални ферми и ги обучаваха да се бият. Купуваха ги и собствениците на строителните обекти, които се страхуваха от крадци, а после, когато се случеше да разкъсат лицето на някое съседско дете, се правеха на изненадани. Писал беше за това, докато седеше в затъмнената стая в една болница срещу омотано в бинтове дванайсетгодишно момче, което едва

говореше заради силните болки и лошата пластична операция. Приятелят му Хокинс се опита да повдигне обвинение срещу собственика за нападение със смъртоносно оръжие, но нищо не се получи.

Преди да успеят да се отдалечат, вратата на фургона се отвори и един мъж на средна възраст излезе, засенчил очи с ръка. Носеше бяла тениска и панталони в цвят каки, не виждали пране от месеци. Рошавите кичури коса сякаш бяха залепени върху олисялото му теме. Имаше измъчено червендалесто лице. Мъжът тръгна към тях, без да обръща внимание на кучето, което се повлече след него, помахаше с опашка и отново се закова на място.

— Кво искате?

Тани Браун извади значката си.

— Само един-два въпроса.

— За старците с прерязаните гърла ли?

— Точно така.

— Един полицай вече пита за тях. Нищо не знам.

— Искам да ти покажа една снимка. Може да си виждал човека на нея наоколо. През последните няколко седмици или изобщо.

Мъжът кимна, все така на няколко крачки зад оградата.

Кауърт му подаде фотографията на Фъргюсън. Мъжът я погледна и поклати глава.

— Хубаво виж. Сигурен ли си?

Мъжът изгледа Кауърт с раздразнение.

— Разбира се, че съм сигурен. Да не е нещо заподозрян?

— Просто един човек, когото проверяваме — каза Браун и прибра снимката. — Не се е мяркал насам, не е карал и кола под наем?

— Не — отвърна мъжът. Ухили се и разкри уста, пълна с кафяви, проядени зъби. — Не съм виждал никой да се мярка насам. Никаква кола под наем. И съм дяволски сигурен, че си единственият черен, когото изобщо съм виждал тук. — Мъжът плю, изхили се саркастично и добави: — Прилича на теб. Негър.

Припя последната дума подигравателно и вулгарно удължи гласните, за да я превърне в обиден епитет. После се извърна ухилен и леко подсвирна на кучето, което в същия миг се изправи с настръхнали косми на гърба и оголени зъби. Кауърт неволно отстъпи назад. Помисли си, че този мъж вероятно харчи повече време, усилия и пари

да поддържа устата на песа си, отколкото собствените си зъби. Направи втора крачка, преди да забележи, че Браун не е помръднал. Детективът остана загледан в кучето, което все така гърлено ръмжеше, преди да отстъпи назад и мълчаливо да се отпрати надолу по улицата. Кауърт трябваше да побърза, за да го настигне. Браун вървеше към колата на репортера.

— Да тръгваме — каза той.

— Има още няколко къщи.

— Да тръгваме — повтори Браун. После спря и обхвана с широк жест разнебитените къщи и фургони. — Това копеле е право.

— Какво искаш да кажеш?

— Чернокож, който мине с кола посред бял ден по тази улица, ще изглежда като ракета на Четвърти юли. Особено млад чернокож мъж. Ако Фъргюсън е идвал тук, трябва да се е промъкнал по тъмно. Сигурно така е направил. Но рискът е голям, да знаеш.

— Къде е рискът през нощта? Никой няма да го види.

Полицаят се облегна на вратата на колата.

— Хайде, Кауърт, помисли сам. Имаш някакъв адрес и поръчка. Казано ти е да извършиш убийство. Трябва да отидеш на някакво място, на което преди никога не си бил. Да намериш къща, която не си виждал. Да влезеш с взлом и да убиеш двама човека, които не познаваш, да се измъкнеш без да оставиш никакви следи и без да привлечеш ничие внимание. Рискът си е риск. Голям късметлия трябва да си. Не, преди това трябва да си напишеш домашното. Трябва да видиш къде отиваш, на какво ще се натъкнеш там. И как той ще направи това, без да го забележат? Никой от тия хора не ходи никъде. По дяволите, половината от тях са безработни, които висят навън, без значение колко е горещо, а другата половина не може да се задържи някъде повече от пет-десет минути. Няма как друго да правят, освен да гледат.

— Такива неща стават непрекъснато — поклати глава Кауърт.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами че това не е невъзможно. Да предположим, че Съливан му е дал някаква скица. И нужната информация.

— Може би — замълча Браун. — Но си мисля, че след като е прекарал три години в отделението за осъдени на смърт, Фъргюсън трябва много да внимава, ако не иска пак да се върне там.

Това прозвуча смислено за Кауърт. Въпреки че му беше трудно да се откаже от идеята си.

— Не е нужно да е идвал тук миналата седмица. Може да е дошъл миналата година. Веднага, след като е излязъл от затвора. Когато шумотевницата около него е затихнала и лицето му е било снето от вестниците и телевизията за някоя и друга седмица. Дошъл е, невинен като всички излезли от затвора, и е обиколил мястото. Знаел е, че са възрастни хора и нищо няма да променят. Проучил е мястото, съставил е план за действие. Може даже да е потропал на вратата и да се е опитал да им продаде някакви енциклопедии или абонамент за списание. Натрапил се е вътре и е останал достатъчно дълго, за да се огледа добре, преди да го изритат. После си е тръгнал. Няма значение кой ще го види, защото знае, че докато дойде време отново да се върне, вече ще са го забравили.

Браун кимна с глава и хвърли поглед към Кауърт.

— Не е зле за репортер — отбеляза той. — Може би. Струва си да се замислим. — Усмихна се с ъгълчето на устните си, преди да добави: — Но, разбира се, не това те интересува теб, нали? Ти се интересува как не е могъл да го направи, а не как е могъл.

Кауърт понечи да отговори, но спря.

— И още една малка идея, Кауърт — продължи Браун. — Тя ще ти хареса, защото ще направи твоя човек да изглежда невинен. Да предположим, само за минута, че Блеър Съливан наистина е организирал, както твърди, двете убийства, но не с Боби Ърл. А с друг. И е искал да бъде спокоен, че никой няма да вдигне верния камък и да потърси под него влечугото, с което се е договорил. Какъв по-сигурен начин да се застрахова, от това да каже, че господин Невинен е убиецът? Знаел е, че рано или късно някой ще тръгне по тая улица със снимката на Боби Ърл в ръка. И ако името му отново се появи във вестниците, това ще даде достатъчно време на всички да прикрийт извършеното. Само малко повече шум. — Детективът замълча. — Знаеш ли колко е важно да се реагира бързо в случай на убийство, Кауърт? Преди времето да си е казало думата и от фактите и уликите да не е останало и следа?

— Зная, че е важно да се действа бързо. Вие в Пачула нали това сте направили и гледай каква я забъркахте.

Браун се намръщи.

Кауърт почувства, че по ръцете и ребрата му се стича пот.

— Всичко е възможно — измърмори той.

— Точно така.

Браун се изправи и прокара ръка по челото си, сякаш да прогони неприятните мисли. Въздъхна дълбоко.

— Искам да видя местопрестъплението — заяви и се отправи надолу по улицата с бърза крачка, като че ли се опитваше да избяга от горещината. Когато стигнаха номер тринайсет, полицаят се поколеба и отново се обърна към Кауърт.

— Е, поне тук му е провървяло.

— Какво?

— Виж къщата, Кауърт. Това наистина е добро място да убиеш някого. — Описа кръг с ръка. — Навътре от улицата е. Няма съседи в непосредствена близост. Виждаш ли под какъв ъгъл е обърната къщата? Невъзможно е през нощта някой да види какво става вътре, освен ако не застане в непосредствена близост и отпред. Мислиш ли, че господин Развалени зъби разхожда кучето си тук през нощта? Забрави! Готов съм да се обзаложа на седмичната си надница, че скрие ли се слънцето, всички сядат пред телевизорите с чаша в ръка и по улицата можеш да видиш единствено ония тийнейджъри. Останалите или са пияни, или гледат повторението на „Далас“, или бързат да кажат молитвите си за деня на Страшния съд. Не са знаели, предполагам, че той ще дойде по-скоро, отколкото са мислели.

Кауърт плъзна поглед по фасадата на къщата. Представи си това място през нощта и си помисли, че Браун е прав. Тук от време на време избухваха скандали, когато някоя двойка се караше. Но крясъците им може би се смесваха със звука на телевизионните приемници. Счупени бутилки, пиянски аргументи, може би лаят на някое куче. И дори някой да чуеше мотора на някоя кола, щеше да си помисли, че децата се опитват да разсеят скуката с поредната щуротия.

— Наистина добро място за убийство — каза Браун.

Жълта полицейска лента обикаляше къщата. Детективът се промуши под нея. Кауърт го последва към задния вход на къщата.

— Тук — Браун посочи разбитата задна врата.

— Запечатана е.

— Ще я разбием.

Той блъсна вратата и разкъса жълтата лента.

Кауърт се поколеба и пристъпи в къщата след него.

Миризмата на смърт се носеше из кухнята, смесваше се с горещината и придаваше на стаята потискащото усещане за гробница. Навсякъде имаше следи от полицейския оглед. Прах за снемане на отпечатъци покриваше масата и столовете. Бележки с тебешир и стрелки указваха местопрестъплението. Петната кръв стояха върху пода, макар очевидно от тях да бяха взети проби. Кауърт следеше с поглед Браун, който внимателно оглеждаше всяка следа.

Тани Браун си представи екипа оперативни работници. Коленичи до едно от петната, което почти чернееше върху светлия линолеум на пода. Протегна ръка и разтърка пръст върху него. Почувства гладката, крехка консистенция на засъхнала кръв. Надигна се и си помисли за старците, завързани и със запушена уста в очакване на смъртта. За миг се зачуди колко ли пъти са седели на същите столове и са споделяли закуската или обяда, чели са Библията или просто са се отдавали на обичайните си занимания. Това беше една от ужасяващите страни в разкриването на убийства — в баналния, монотонен свят, в който повечето хора живееха, се промъква злото. Местата, които хората мислеха за безопасни, внезапно започваха да носят смърт. Сред всички ужаси на войната Браун ненавиждаше най-много мините. Не толкова заради варварските поражения, които причиняваха, колкото заради начина, по който го правеха. Слагаш крак на земята, правиш една-единствена стъпка и се чувстваш предаден. Ако имаш късмет, губиш само крака си. Дали тези хора са знаели, че живеят в минно поле? Извърна се към Кауърт.

Помисли си, че той поне разбира това. Дори земята не е сигурна. Браун излезе от кухнята и остави Кауърт, впил поглед в черното петно.

Бързо обиколи малката къща. Представи си живота, който тези хора са водели, като гноен цирей. Безплоден живот на същества, здраво вкопчили се в Иисус и в очакване на госпожа Смърт да почука на вратата. Мислили са навярно, че ще бъдат повалени от възрастта, но е излязло нещо съвсем различно. Спря пред малкия гардероб в спалнята и учуден загледа редицата обувки и пантофи, подредени в редица на пода. Баща му правеше същото. Възрастните обичаха всичко да си е на мястото. В кошница в ъгъла имаше плетиво, кълба прежда и дълги игли. Това го изненада. Какво можеше да плете тук човек? Пуловер? Това беше абсурдно. Върху бюрото стояха гипсови фигурки

— две сини птици, разтворили човки, сякаш да запеят. Вие сте видели, мислено се обърна той към тях. Кой е идвал тук? После поклати глава и продължи да оглежда стаята. Кой ги е убил? — запита се той. Върна се в кухнята, където намери Кауърт все така впил поглед в изцапания с кръв под.

— Разбра ли нещо? — обърна се той към детектива.

— Да.

— Какво? — Кауърт изглеждаше изненадан.

— Разбрах, че бих искал да умра на някое самотно и отдалечено място, където няма да идват хора и да ровят из нещата ми.

Кауърт сведе поглед към надписа с тебешир върху пода. „Нощни дрехи“.

— Какво е това? — запита Браун.

— Възрастната жена беше гола. Дрехите ѝ бяха сгънати съвсем прилежно, сякаш е искала да ги прибере в чекмеджето.

Браун рязко се изправи.

— Прилежно сгънати?

Кауърт кимна. Полицаят впи поглед в него.

— Помниш ли къде открихме Джоани Шрайвър?

— Да. — Кауърт си представи просеката край брега на езерото. Разбра, че му е зададен въпрос, но не беше сигурен с каква точно цел. Мислено обходи просеката. Спомни си петното кръв, където момичето е било убито, сноповете слънчева светлина, които се процеждаха през клоните и листата. Отиде до брега на черното, застояло блато и се взря в преплетените корени, където тялото на Джоани беше открито, после се върна до мястото, където я бяха изнесли и накрая си спомни, че там бяха открили и дрехите ѝ. Прилежно сгънати. В първата си статия отдели специално място на този факт. Дребна, незначителна ирония, която предава повече реализъм на вестникарската проза и внушава, че убиецът на момичето има странен вкус към реда, а това го правеше едновременно и по-ужасяващ, и по-уязвим.

Погледна детектива.

— Това вече е познато.

Браун почувства, че отново го обзема внезапен гняв.

Нужно му беше време, за да го овладее и потисне дълбоко в себе си.

— Може би — застави се той да каже. — Бих искал да е така.

Кауърт махна към останалите стаи.

— Има ли нещо друго, което...

— Не. Нищо. Може би нещо, което показва кой е бил убит, но нищо, което да подсказва кой е убиецът. Като оставим настрани този малък детайл. — Той погледна Кауърт, преди да продължи: — Макар че ти сигурно предпочиташ да погледнеш на него като на съвпадение.

После прекрачи петното върху пода и излезе, без да погледне назад, със съзнанието, че слънчевите лъчи не осветяват нищо, което би било от значение за него.

Двамата мъже мълчаливо се отправиха към колата.

— Имаш ли да кажеш нещо? — попита Кауърт.

— Да.

— Какво е то?

Полицаят се поколеба, преди да заговори.

— Знаеш ли, Кауърт, човек отива на някое местопрестъпление и чувства емоциите в стаята. Гняв, омраза, паника, страх, каквото и да е, но те се носят наоколо като миризма. Ала какво всъщност се е случило вътре? Просто някой си е свършил работата. Като теб, като мен, като пощальонът, който е бил тук, когато сте открили телата. Онзи, който е влязъл вътре и е убил двамата старци, със сигурност е знаел едно нещо. Да убива. Не се е уплашил. И не е бил алчен. Интересувало го е само убийството. Заради което всъщност е дошъл.

Кауърт кимна. Браун отиде до мястото на шофьора и отвори вратата. Но преди да се плъзне зад кормилото, хвърли поглед през покрива към Кауърт.

— А дали съм видял тук нещо, което със сигурност да ми подсказва, че Фъргюсън е извършил убийството? — Той поклати глава. — Само това, че онзи, който е извършил престъплението и е отделил време, за да сгъне дрехите прилежно, изглежда добре е боравел с ножа. А аз познавам един човек, който обича ножовете.

Излязоха от Горен Кийс, напуснаха пределите на Монро и отново се озоваха в Дейд. Кауърт доби усещането, че е на позната територия. Подминаха един голям знак, който насочваше туристите към Шарк Вели и националния парк „Евърглейдс“ и продължиха към Маями. Браун предложи да спрат, за да хапнат. Но няколкото ресторанта за

бързо хранене, покрай които минаха, не му харесаха и спряха едва, когато стигнаха Перине-Хоумстед. Детективът излезе от магистралата и сви по някакви тесни неравни улички, осеяни с дупки. Кауърт оглеждаше къщите, покрай които минаваха — малки, квадратни, едноетажни панелни сгради с вдигнати жалузи на прозорците и обсипани с антени покриви. Кафява пръст и мръсотия, тук-там осеяна с туфи зелена трева, покриваха дворовете пред тях. Често се мяркаха коли, повдигнати на тухли с разпилени наоколо части. Няколкото деца, които видя да играят на улицата, бяха черни.

— Идвал ли си някога насам, Кауърт?

— Да.

— Репортаж за някое престъпление?

— Точно така.

— Не би дошъл да напишеш статия за някое дете, спечелило стипендия за колеж или за родители, които работят на две места, за да отгледат децата си добре.

— Идвали сме тук и за такива истории.

— Но не много често, предполагам.

— Е, да, така е.

Полицаят предпазливо плъзна поглед наоколо.

— Знаеш ли, във Флорида има стотици места като това. А може би хиляди.

— Какви?

— Места на ръба между бедността и сигурността. Няма достатъчно късмет дори да бъдат категоризирани като работническа класа. Общности от черни, които не се допускат да процъфтят или да се провалят. Просто им позволяват да съществуват. Във всички семейства работят и двамата родители, само че приходите им са мизерни. Съпругът е в областния отдел за чистота, а жена му е приходяща медицинска сестра. Това е за тях американската мечта. Собствен дом. Местно училище. Чувстват се удобно тук. Не че се стремят да проправят пътека. Просто искат да я карат някак си и може би да направят нещата малко по-добри. Да изберат чернокож кмет. Градски съвет от чернокожи. А защо не и чернокож шеф на полицията и няколко чернокожи момчета, които да работят за него.

— Ти откъде знаеш?

— Получавам предложения, нали разбираш. Ченге на кариерата. Шеф на отдела за убийства в Главното полицейско управление на областта. Сред законодателните институции на щата може и да не съм много известен, но поне ме знаят. От време на време обикалям щата. Особено из малки места като Перине.

Изминаха още няколко пресечки. Кауърт си помисли, че земята изглежда камениста и неплодородна. В южна Флорида вирееше почти всичко. Всяко късче, оставено незасято, мигом се покриваше с лиани, папрати и трева. Но не и тук. Пепел покриваше земята, сякаш беше Аризона, Ню Мексико или друго някое място на северозапад, по-близо до пустинята, отколкото до блатото. Браун сви по някакъв булевард и накрая спря пред малък търговски център. В единия край имаше голям магазин за хранителни стоки, в другия — магазин за играчки, а помежду им — няколко малки кантори и един ресторант.

— Да отидем там — каза полицаят. — Поне храната ще е прясна и няма да е приготвена по формула, измислена в някоя голяма корпорация.

— Значи си идвал тук и преди?

— Не, просто съм бил на десетки места като това. След време така свикваш, че вече знаеш какво можеш да очакваш. — Той се усмихна. — Нали затова съм ченге.

Кауърт погледна магазина за играчки в края на търговската улица.

— Идвах тук веднъж. Някакъв мъж отвлякъл жена и дете на излизане от магазина. Избрал ги случайно, докато излизали от вратата. Разкарвал ги с кола половин ден и от време на време спирал, за да тормози жената. Накрая един патрул го спрял, когато се прибирал вкъщи след смяната. Сторил му се подозрителен. И й спасил живота. И живота на детето. Застрелял оня тип, когато той извадил нож. С един изстрел. Право в сърцето. Късметлия.

Браун спря и проследи погледа на Кауърт.

— Купували подаръци за втория рожден ден на детето — каза репортерът. — Червени и сини балони и малки конични шапки с клоунски носове. Когато ги спасили, чантата все още била у тях.

Спомни си, че жената здраво стискаше чантата в свободната си ръка, когато се качи в линейката. С другата държеше детето. Увили

бяха одеяло около нея, макар че беше май и горещината беше потискаща. Престъпления като това по свой начин навяваха студ.

— Защо ги е спрял патрулът? — запита Браун.

— Каза, че действията на шофьора му се сторили подозрителни. Криволичел по пътя. Опитвал се да се прикрие, за да не го видят.

— На коя страница излезе случаят?

Кауърт се поколеба, преди да отговори.

— На първа страница. Под шапката.

Детективът кимна.

— Зная защо патрулът е спрял колата — спокойно каза той. — Бяла жена. Чернокож мъж. Нали?

Кауърт знаеше, че е така, но не бързаше да потвърди.

— Защо питаш?

— Хайде, Кауърт. Веднъж много бързо ме притисна със статистиките, помниш ли? Интересуваше се дали съм запознат със статистиките на ФБР за престъпленията на черни срещу бели. Ами, запознат съм. И зная колко рядко стават такива престъпления. Зная също, че това е сложило дяволската ти история на първа страница, вместо в шести параграф в средата на В-раздел. Първа страница е мястото за престъпления на черни срещу бели, нали?

На Кауърт му се искаше да отрече, но не можеше.

— Сигурно.

— „Сигурно“ — изръмжа полицаят, — наистина е сигурен отговор, Кауърт. Или мислиш, че редакторът ще изпрати една от звездите си чак дотук, ако не е убеден, че историята ще излезе на първа страница? Шести параграф го запълват дописниците и репортерите от предградията. — Браун тръгна към ресторанта през паркинга. — Искаш ли да ти кажа нещо, Кауърт? Знаеш ли защо на това място не е лесно да се живее? Защото всички знаят колко близо е гетото. Нямам предвид километрите. Градът на свободата може би е на петдесет-шейсет километра оттук. Но страхът е много близо. Те знаят, че не получават същите пари, за тях не се работи по същите програми, нямат същите училища, нищо при тях не е като при другите. И затова са принудени да се вкопчат в мечтата за статута на работническата класа. Знаят как е в гетото, а това сякаш ги изсмуква и винаги ги дърпа назад. Всички тези служби, за които трябва да ставаш рано сутрин, за да

стигнеш навреме, фишовете със заплата, която се харчи в момента, в който е получена, малките задушни къщи, всичко ги дърпа назад.

— А северна Флорида? Пачула?

— Ами, горе-долу същото. Само че там го има и страхът на стария Юг — страхът, че горските пуцинаци, къщите без канализация, копторите от насмолена хартия отново ще се върнат и ще те погълнат.

— Оттам ли е дошъл Фъргюсън?

Детективът кимна и каза:

— Но той се е издигнал и се е измъкнал.

— Като теб.

Браун спря и се извърна към Кауърт.

— Като мен. — В гласа му се промъкна гняв. — Но това сравнение не ми допада, Кауърт.

Двамата влязоха в ресторанта.

Обедът отдавна беше минал, до вечерта имаше още време, затова лесно си намериха места. Седнаха в едно сепаре до прозореца към паркинга. Сервитьорка с прилепнала бяла униформа, подчертаваща пищния ѝ бюст, намръщено дъвчеше дъвка по начин, който подсказваше, че никакви аванси от тяхна страна няма да бъдат посрещнати с ентузиазъм. Тя взе поръчката им и я предаде в кухнята. Секунди по-късно до слуха им стигна цвърченето на пържен бекон.

Храниха се мълчаливо. Когато приключиха, Браун си поръча пай с кафето. Опита го и махна с вилицата към Кауърт.

— Домашно правен, Кауърт. В Пачула не можеш да получиш такъв.

Репортерът поклати глава.

— Ей, Кауърт, обзалагам се, че си от хората, които обядват по баровете за салати. Изглеждаш слаб и аскетичен, защото ядеш храна за зайци.

Кауърт мълчаливо кимна.

— Сигурно и вода пиеш от ония бутилки от Франция, нали?

Докато детективът говореше, Кауърт следеше с поглед сервитьорката, която мина зад него към съседното сепаре. Носеше бърснач в ръка и се наведе да махне нещо от прозореца. Разнесе се остър, стържещ звук върху стъклото. После тя се изправи и сложи един малък плакат под мишница. Върху него стоеше нечие лице.

Сервитьорката се готвеше да се отдалечи, когато той, сам без да знае защо, вдигна ръка и махна към нея.

— Искате да опитате пая ли? — приближи тя масата.

— Не — отвърна той. — Просто съм любопитен да видя плаката.
— Кауърт посочи хартията под мишницата ѝ.

— Този ли? — Сервитьорката му го подаде и той го разстла на масата.

Върху него имаше снимка на малко чернокожо момиче, усмихнато и с тънки опашчици. Под снимката стояха големи букви: „БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛА“. По-долу пишеше: „Дон Пери, 12 години, метър петдесет и шест, 45 килограма, изчезнала следобеда на 8.12.90. За последен път видяна със сини шорти, бяла тениска, маратонки и книжен плик. Който има информация за нея да позвъни на 555-1212 — детектив Хауард“. Съобщението завършваше с изписана с едри букви: „НАГРАДА“.

Кауърт вдигна поглед към сервитьорката.

— Какво се е случило?

Тя вдигна рамене, сякаш да покаже, че не е нейна работа да дава информация.

— Не зная. Малко момиче. Един ден е тук, следващия го няма.

— Защо сваляте снимката ѝ?

— Много време мина, господине. Месеци. Никой досега не я е открил и не мисля, че снимката ѝ ще промени нещо. Пък и шефът ми каза вчера да я сваля, ама аз забравих.

Кауърт видя, че съобщението привлече вниманието на Браун. Той вдигна глава.

— Полицията какво разкри?

— Не зная. Искате ли нещо друго?

— Само сметката — отвърна Браун. Той се усмихна и сгъна снимката. — Аз ще се погрижа за това.

Сервитьорката се отдалечи, за да развали банкнотата.

— Кара те да се чудиш, нали? — попита Браун. — Изпадаш в някакво особено настроение, Кауърт, и изведнъж през ума ти започват да минават всякакви ужасни неща.

Кауърт не отвърна и детективът продължи:

— Искам да кажа, че толкова дълго си бил близо до смъртта, че всякакви необичайни неща започват да ти се струват така нормални и

рутинни, че би ги подминал, ако все пак не се питаше защо и кога хората се избиват един друг.

Кауърт кимна.

Браун обра последните трохи от пая в чинията си и се облегна назад.

— Казах ти, че храната ще бъде прясна. — После неочаквано се наведе напред и скъси дистанцията помежду им. — Изгуби апетит, а, Кауърт? Малко съвпадение за десерт. — Потупа с длан сгънатия лист хартия. — Всъщност, най-вероятно това нищо не значи. Просто още едно изчезнало малко момиче. И най-вероятно не съответства по време, възможност и всичко останало. Но е интересно, нали? Все пак, мястото е недалеч от магистралата към Кийс. Чудя се дали не се е качило на някоя кола пред училището.

— Седемдесет и пет километра от „Гарпън Драйв“. — Детективът кимна. — И абсолютно нищо, което да ни насочи към събитията, които случайно ни интересуват.

— Защо — предпазливо запита Браун — поиска да я видиш, когато сервитьорката я свали?

Полицаят смачка листа на топка и го пхна в джоба си, преди да се надигне от мястото си.

Двамата мъже спряха на тротоара отвън. Кауърт погледна надолу към магазина за играчки и видя мъж със синя риза с палка пред вратата. Охрана, помисли си той. Учуди се защо досега не го бе забелязал. Сигурно е бил назначен след отвличането, сякаш присъствието му би попречило същото да се повтори отново на същото място. Спомни си, че въпреки полицията, струпана отпред, хората продължаваха да влизат в магазина, а отвътре се изливаше поток възрастни и деца, понесли найлонови торби с играчки, без да обръщат внимание на трагедията, разиграла се на тротоара.

Кауърт се извърна към Браун.

— И какво? Ходихме в Кийс и само се сдобихме с повече въпроси. Сега накъде? Защо не отидем да видим Фъргюсън?

— Не — поклати глава детективът. — Нека първо се върнем в Пачула.

— Защо?

— Ами, хубаво би било да знаем, че Съливан ти е казал истината поне за едно нещо, нали?

В Маями двамата мъже се разделиха предпазливо и нощта ги погълна. Горещината на деня още изпълваше въздуха и правеше тъмнината плътна и осезаема. Кауърт остави Браун в „Холидей Ин“. Хотелът беше срещу сградата на областния съд, в ничий район, застроен с болници, офиси, затвори и вездесъщите коптори, плъзнали помежду им.

Браун влезе в стаята си, свали якето и изрита обувките си. После седна на ръба на леглото и набра един телефонен номер.

— Шерифът на област Дейд. Южен район.

— Искам да говоря с детектив Хауард.

Чу, че прехвърлиха линията и миг по късно от слушалката долетя остър мъжки глас.

— Детектив Хауард. Мога ли да ви помогна?

— Сигурно. Тук е детектив лейтенант Браун от област Ескамбия...

— Как я карате, лейтенант? Какво мога да направя за вас? — Металните нотки изчезнаха от гласа му и се замениха с естествена веселост.

— Ъ-ъ — Браун мигновено прие същия тон, — ами навярно гоня вятъра. Звучи доста налудничаво, но бих искал малко повече информация за това дете — Дон Пери. Изчезнала е преди няколко месеца...

— Да, тръгнала към къщи от градския център. Господи, каква каша...

— Какво точно се е случило?

— Имате ли някаква информация за нея?

— Не. Ако трябва да бъда искрен, просто видях снимката ѝ и нещо в нея ми напомни един случай, върху който работих преди време. Само проверявам.

— Лошо. Много лошо. За момент се обнадеждих. Знаете как е.

— Ще ми разкажете ли?

— Разбира се. Но няма много за разказване. Малко момиче, без нито един враг в целия широк свят, излиза един следобед от часа по

плуване в градския център. Училището е свършило, нали знаете, и там организират всякакви програми за децата. За последен път е видяна от две свои приятелки на път към къщи.

— Някой видял ли е какво се е случило?

— Не. Възрастна дама, която живее надолу по улицата в една от онези стари къщи с климатик на всеки прозорец, вдигна голям шум. Нашата възрастна дама не може да си позволи да харчи ток и затова си седи в кухнята до вентилатора, когато чува писък и после някаква кола, която бързо потегля. Докато излезе, колата вече е на две пресечки по-надолу. Бяла кола. Американско производство. Това е всичко. Нито регистрационен номер, нито описание. Книжният плик с плувния костюм на момичето остава на улицата. Възрастната дама беше много съобразителна, трябва да го призная. Веднага се обади. Но докато патрулната кола намери къщата ѝ, изслуша историята ѝ и изпрати съобщение по националната мрежа за издирване, нещата вече бяха история. Знаете ли колко са белите коли в област Дейд?

— Много.

— Точно така. Както и да е, направихме по случая каквото можахме със средствата, с които разполагахме. Но само един телевизионен канал се съгласи да излъчи снимка на момичето нея вечер. Може би не е била достатъчно красива, не зная...

— ... Или е имала неподходящ цвят.

— Добре, вие го казвате. Нямам представа как тия копелета решават кое да пуснат по новините. След като разлепихме снимката ѝ, получихме сума ти обаждания, че е била забелязана тук-там, навсякъде. Но нито едно от тях не ни свърши работа. Проверихме семейството ѝ. Чудехме се да не би да е отвлечена от човек, когото познава, но, по дяволите, семейство Пери са порядъчни хора. Бащата е чиновник в Ди Ем Ви, майката работи в кафенето на едно начално училище. Няма проблеми вкъщи. В семейството има три други деца. Какво, по дяволите, можем да направим? Върху бюрото ми са натрупани стотици папки. Опити за физическо насилие. Въроръжени грабежи. Трябва да пестим време, знаете как е. И при вас сигурно е същото. И така, още един от онези случаи, в които просто чакаш някой да намери тялото ѝ, за да го предадеш в отдела за убийства. Но то може никога да не се случи. Близко сме до „Евърглейдс“. А там много бързо можеш да се освободиш от когото и да е. Обикновено търговци на

наркотици. Отиват до някое пусто шосе и изхвърлят тялото в „Глейдс“. И оставят водите на блатото да се погрижат и да скрият работата им. Лесно е. Но това можеш да очакваш от всеки.

— От всеки.

— От всеки, който харесва малки момиченца. И не иска да разкажат на никого какво им се е случило. — Детективът замълча за момент. — Всъщност, донякъде съм изненадан, че случаите като този не са толкова чести. Ако можеш да вкараш дете като това в колата си без да те хванат, по дяволите, няма нещо, от което да не можеш да се измъкнеш.

— Но вие не...

— Не, не сме имали други такива случаи. Проверих в Монро и Брауърд, но и там няма нищо. Направих справка в компютъра и извадих няколко имена на сексуални манияци. Дори ходихме и разбутахме две от тия отрепки, но и те или са отсъствали от града, или са били на работа, когато Дон е изчезнала. Междувременно бяха минали няколко дни...

— И?

— И нищо. Нула. Никакви улики за нищо. Само дето момичето си беше отишло. А сега ми кажете за вашия случай. Нещо спешно ли е?

Браун бързо съобразяваше какво да отвърне.

— Всъщност не. При нас беше бяло момиче. Излизло от училище. Стар случай. Имаме заподозрян, но няма как да го уличим.

— А-а, лошо. Мислех, че ще кажете нещо, което да ни помогне.

Браун благодари на детектива и остави телефона. Място не можеше да си намери. Отиде до прозореца и се взря в тъмнината навън. От стаята си виждаше голямата магистрала изток-запад, която прорязваше центъра на Маями и водеше към блатистата вътрешност на щата покрай новостроящите се крайни квартали, летището, заводите и мелниците, покрай копторите, които никнеха в покрайнините. „Евърглейдс“ отстъпваше пред Биг Сайприс. Тук бяха блатата Локсахаци и Коркскрю, и реката Уитлакучи, и горите Окала, Осциола и Апалачикола. Във Флорида никой не е далече от някое затулено тъмно място. Браун остана загледан в колите, които прелитаха пред очите му. Фаровете им осветяваха тъмнината като трасиращи снаряди. Вдигна ръка към челото си, сякаш да закрие видението, което го преследваше,

после спря. Каза си, че това просто е още едно малко изчезнало момиче. В големия град такива неща се случваха често и оставаха незабелязани сред многото насилие. В един момент е тук, в следващия го няма, сякаш никога не е съществувало, освен в спомените на няколко човека, които скърбят за него и живеят с кошмарите си. Разтърси глава и си каза, че става параноичен. Още едно малко момиче. Като Джоани Шрайвър. След нея е имало и други. Като Дон Пери. А може би и вчера се е случило същото с някое дете. А утре — с още едно. Отиват си, просто за нищо. Начално училище. Градски център. Светлините зад прозореца му все така прелитаха в нощта.

Когато влезе в библиотеката на „Маями Джърнъл“, Кауърт завари само една млада жена — асистентка, толкова стеснителна и неуверена, че беше трудно да се говори с нея, понеже държеше главата си наведена, сякаш в думите, които изричаше, имаше нещо смущаващо. Тя мълчаливо му помогна да се справи с един от компютърните терминали и го остави сам, когато той влезе в директорията „Дон Пери“.

В ъгъла на екрана се появи указание, че компютърът търси, последвано веднага от две нови директории.

Той ги извика. Първата съдържаше само четири файла и включваше списък на съмнителните лица в южния район на областта. В главния документ нямаше никакви подробности. Заглавието гласеше: „Рапорт на полицията, момиче, 12, изчезнало“. По-долу просто се съобщаваше, че Дон Пери не се е върнала у дома след урок по плуване в местния градски център. Вторият документ гласеше: „Полицията казва: никакви следи от изчезналото момиче“. В него се повтаряха фактите, които той вече бе прочел. В заглавието се заключваше цялата нова информация.

Кауърт разпечата двата документа. Не знаеше какво да мисли. Не бе научил кой знае колко повече от онова, което сервитьорката им каза.

Изправи се. Тани Браун беше прав. Започваше да полудява.

Огледа стаята. Няколко репортера работеха, вперили поглед в зелените екрани на компютрите. Успя да се промъкне обратно в библиотеката, незабелязано от дежурните в нощната редакция, за което им беше благодарен. Нямаше желание да обяснява никому какво

върши. За момент остана загледан в репортерите наоколо. По това време на нощта хората предпочитаха да си бъдат у дома и думите, които щяха да изпълнят утрешния вестник, излизаха по-кратки и по-остри. Диктуваше ги умората. Кауърт почувства, че същата тази умора обзема и него. Погледна листовите, които държеше в ръка. Разпечатките на двата документа, свидетелстващи за изчезването на Дон Пери. Дванайсет години. Отишла в един горещ августовски ден да поплува в местния басейн. И не се прибрала у дома. Сигурно е мъртва от месеци, каза си той. Стари новини.

Отдалечи се от компютъра, но после се сети за нещо друго. Върна се и въведе името Робърт Ърл Фъргюсън.

Компютърът премина и след миг се появи съобщение: „Двайсет и четири документа“. Кауърт отново седна на стола си и извика файловете. На екрана се появи списък. С датата и дължината на всеки от тях. Кауърт прегледа статиите. Разпозна ги една по една. Първата статия и последвалите я очерци, а после и статиите след освобождаването, и накрая, последното, което беше написал след екзекуцията на Блеър Съливан. Отново прегледа списъка и този път забеляза документ от миналия август. Погледна датата. По това време беше с дъщеря си в Дисниленд. Месец след освобождаването на Фъргюсън, преди съдът да прекрати неговия случай. И четири дни преди Дон Пери да изчезне от тоя свят. Извика файла.

Справка от отдела за религия. Седмичен списък на церемониите и речите, произнесени в област Дейд на следния ден. В него фигурираше и заглавието: „Говори бивш затворник от отделението за осъдени на смърт“.

Кауърт прочете:

... Робърт Ърл Фъргюсън, наскоро освободен от отделението за осъдени на смърт във Флорида, несправедливо обвинен за убийство в област Ескамбия, ще сподели в Баптистката църква „Нова надежда“ своя опит и опората, която е намерил във вярата при изпитанието си в системата на правораздаването.

Църквата беше в Перине.

ШЕСТНАЙСЕТ. АНДРЕЯ ШЕФЪР

Детектив Андрея Шефър посрещна деня на бюрото си.

Снощи напразно се опита да заспи. Стана в потискащата тъмнина на утрото след един ужасяващ сън, изпълнен с кръв и разрязани гърла, облече се и отиде до отдела за убийства на област Монро. От прозореца си на втория етаж вече виждаше първите розови лъчи на слънцето. Тъмнината бавно се надигаше над Гълфстрийм, утрото чертаеше сенки върху вълните и слънцето прорязваше хоризонта.

За миг ѝ се прииска да бъде на рибарската лодка на втория си баща, с хлъзгави от стръвта ръце да връзва кордата и да хвърля въдиците зад борда. В дни като този риболовът вървеше. В далечината над водата щяха да се носят буреносни облаци, а горещината щеше да увлича плитки водовъртежи, които ще изглеждат още по-тъмни и ужасяващи на фона на небето. Но рибата се издигаше до повърхността, гладна, ненаситна, в предчувствие за приближаващата буря. Ще танцува и ще кълве.

Помисли си, че точно това е харесвала в риболова. Не съпротивата срещу кордата и въдицата, въпреки драматизма ѝ, нито отчаяната паника до борда, нито пък потупването по гърба и възторжените бирени поздравления. Харесваше ѝ ловът. Впи поглед през прозореца на кабинета си, докато прехвърляше в ума си какво знаеше и какво — не. Когато по всичко личеше, че светлината най-после спечели битката с нощта, тя се извърна към разстланите по бюрото ѝ листове.

Плъзна поглед по рапорта, който изготви след разпита на съседите в „Тарпън Драйв“. Никой нищо не беше чул, нито пък забелязал. После взе заключението от съдебномедицинската експертиза. Предполагемата причина за смъртта и в двата случая беше една и съща: рязко разкъсване на дясната сънна артерия, причинило внезапна загуба на кръв. Помисли си, че убиецът е бил левичар. Застанал е зад тях и е прокарал острието по гърлата им. Кожата около раната беше едва разръфана. Прав ръб, навярно

ловджийски нож от закалена стомана. Нещо наистина остро. Върху жертвите нямаше следи от постсмъртни рани. Убил ги е и си е тръгнал. Предсмъртните травми се заключваха до ожулвания по ръцете на жертвите, което можеше да се очаква. Убиецът ги бе вързал здраво, с впити в кожата им въжета. Устата им беше залепена с тиксо. Мъжът имаше контузия върху челото, разцепена устна и две счупени ребра. Кожата върху кокалчетата на дясната му ръка беше обелена, със следи от боя, а краката на стола му бяха надраскали линолеума върху пода на кухнята. Той поне се е борил, макар и за кратко. Трябва да е бил втори. И е наранил ръката си в рамката на стола, докато се е съпротивлявал, преди да е бил ударен през гърдите и в главата. Нямаше следи от сексуално насилие върху жената, макар че е била намерена гола. Унижение. Шефър си спомни дрехите ѝ, сгънати в ъгъла на кухнята. Грижливо сгънати. От кого? От жертвата или от убиеца? Пробите от ноктите бяха отрицателни.

Шефър хвърли листовете върху бюрото. От никъде нищо. Или поне на пръв поглед.

Вдигна доклада от огледа на местопрестъплението, поразена от езика на документите в ръцете ѝ. Смъртта, редуцирана до конкретни, лишени от емоции термини. Предмети — измерени, претеглени, фотографирани и класифицирани. Въжето, с което са били вързани жертвите, беше обикновено, найлоново, каквото може да бъде купено във всеки железарски магазин или супермаркет. Двете парчета — едното с дължина метър и седем сантиметра, другото дълго метър и три — са били отрязани от дългото четири метра въже, намерено до задната врата. Убиецът е направил примка, прехвърлил я е върху китките на жертвите си, после е увил неколkokратно връвта и накрая я е завързал с обикновен възел.

Съвсем обикновен възел, съвсем импровизиран. Достатъчно стегнат за момента, но с повече време би могъл да бъде разхлабен. Това ѝ подсказа нещо: убиецът не е бил местен човек, той идваше от някъде другаде. Повечето хора от Кийс знаеха как да връзват възли и биха използвали някой по-здрав, морски възел навярно.

Кимна. Посред нощ. Влязъл е. Хванал ги е, вързал ги е, запушил е устата им. Мислели са, че ще бъдат ограбени и подчинението ще спаси живота им. Но не е станало така. Той просто ги е убил. Бързо. Ефикасно. Без да губи излишно време. И без да вдига излишен шум. С

нож. Без изстрели, които да разбудят съседите. Без грабеж. Без насилие. Без затръшнати врати и панически стъпки.

Палач, който идва, убива и излиза. Бави се само колкото да отвори Библията. Никой не го е видял, никой не го е чул, освен жертвите. Каза си, че всяко убийство оставя послание. Тялото на пласъора на наркотици, намерено разчленено в мангровата горичка с единствена рана от куршум в главата, със златен часовник и верижки с диаманти по китките, изпраща един вид послание. Младата жена, която мисли, че няма нищо лошо, ако веднъж поне я закарат у дома от ресторанта, където работи като сервитьорка, но е намерена в друга област гола, изнасилена и мъртва, изпраща друго. Трета история разказва гледката на стареца във фургона, изтощен от грижите по жена си, болна от рак в напреднал стадий, застрелял първо нея, после себе си, и умрял със семейния албум отпреди петдесет и пет години.

Огледа фотографиите от сцената на престъплението. Лъскавите снимки осем на десет ѝ припомниха потискащата горещина в стаята на мъртъвците и непоносимата воня от телата им. Винаги когато природата е имала време да работи върху сцената на убийството, нещата ставаха по-лоши и можеха да объркат разследването. Учили я бяха, че всяка минута след злодеянието влияе върху достоверността на изводите. Случеше ли се да разкрият някой стар, изстинал вече случай, пишеха за него с главни букви. Но зад всяко престъпление, довело до обвинение, стояха стотици други, превърнали се във възел от предположения.

Двама старци, дали на света един извратен масов убиец, са убити. Какво, по дяволите, беше това престъпление?

Отмъщение? Или раздаване на справедливост? Най-вероятно извратено съчетание между двете.

Отново се върна към докладите от сцената на убийството. От пода вдигнаха два частични отпечатъка на стъпки върху кръвта. Подметките бяха идентифицирани като високи баскетболни обувки „Рийбок“, с размер между девет и единайсет. Модел, произведен преди шест месеца. Открити бяха и няколко влакна от дрехи, полепнали по кръвта върху гърдите на мъжа. Памучно-полиестерни влакна, от които обикновено се прави бельо. Убиецът е влязъл в къщата през задната врата. Старото, прогнило дърво е поддало при първото дръпване на резето или веригата. Поклати глава. Това беше обичайно в Кийс.

Слънцето, вятърът и соленият въздух рушаха дървените рамки — факт, известен на всеки дребен крадец в радиус от двеста и петдесет километра около Кийс и Маями.

Но това престъпление тук не беше дело на дребен крадец.

Тя грабна химикалката и си отбеляза някои неща: „Провери по железарските магазини дали някой не е купувал нож, въже и отвертка или малък лост. Говори отново със съседите. Може да са забелязали непозната кола. Провери всички местни хотели. Дали не е взета Библия? Провери книжарниците“.

Но нищо от написаното не ѝ вдъхна голяма надежда.

Шефър продължи: „Провери в лабораторията пробите от кожата около разрезите върху гърлата“. Може би спектрографският анализ ще установи някакви метални фрагменти, които да ѝ подскажат нещо за оръжието на убиеца. Това беше важно. Подреди мислите си с прецизността на пълководец. Ако убиецът не е оставил никакво доказателство, нито частица от себе си — сперма, отпечатъци от пръсти или коса, за да бъде разкрит, трябва да се търси онова, което е отнесъл със себе си — оръжието на убийството, петна кръв върху обувките или дрехите, някакъв предмет от къщата. Нещо.

Тя разтри очи и насочи мислите си към Кауърт. Какво криеше той? Някаква част от престъплението, която беше от значение за него. Но коя?

Представи си журналиста, погледа на очите, тона на гласа му. Не познаваше много репортери, но обикновено те се опитваха да изглеждат, че знаят повече, отколкото е в действителност, създаваха илюзията, че споделят някаква информация, а не, че я търсят. Кауърт не се вписваше в тази схема. След първия конфликт помежду им на местопрестъплението, той не ѝ зададе нито един въпрос за убийствата на „Тарпън Драйв“. Вместо това, правеше и невъзможното, за да избегне всякакви въпроси към него самия.

Какво говореше това? Че той вече има отговорите.

Но защо трябва да ги крие от нея? За да защити някого?

Блеър Съливан? Невъзможно.

Значи се опитваше да защити себе си.

Но това пак с нищо не ѝ помагаше. Взираше се в празния бележник пред себе си и чертаеше концентрични кръгове, които

ставаха все по-тъмни и тъмни, докато запълваше пространството помежду им.

Спомни си една лекция от полицейската академия. Четири от всеки пет убийци познават жертвите си.

Добре, каза си тя. Блеър Съливан заявява пред Матю Кауърт, че той е организиран убийството. Как е могъл да го направи от отделението за осъдени на смърт?

Сърцето ѝ се сви. Затворите бяха ограничени в себе си светове. Всичко можеше да бъде постигнато, ако човек е склонен да плати цената, дори тя да е смърт. И всички вътре познаваха механизмите на бартера. Но за външния човек да проникне в механизмите на тези светове беше трудно, а понякога и невъзможно. Обикновените лостове на живота, от които всеки толкова зависеше — страхът от социални или законови санкции, от опасността да бъдеш подведен под отговорност — в затвора не съществуваха.

Планира следващата си стъпка с раздразнение: да разпита всички затворници, имали контакт със Съливан. Един от тях трябва да е каналът. Но с какво е платил Съливан? Не е имал никакви пари. Или напротив? Не е имал и статут. Той е бил един самотник, отишъл на стола. Или не?

Как е платил дълга си?

И защо е казал на Матю Кауърт?

Внезапно се сети нещо. Навярно вече е бил платил.

Пое дълбоко дъх.

Блеър Съливан е сключил сделка за убийство и се предполага, че плащането е щяло да се извърши след изпълнението на договора. Това е естествено. Но да погледнем нещата от друга страна. Почувства, че ѝ става горещо. Въображението ѝ можеше да я подведе в грешна посока. Спомни си вълнението, което я обземаше, когато съглеждаше широката сянка на рибата под тъмнозелената вода, устремена към стръвта. Един-единствен миг, наситен с възбуда и заряд, преди да започне битката. Най-хубавият момент, помисли си тя.

Вдигна слушалката и набра един телефон. Иззвъня три пъти, преди по линията да се разнесе стенание.

— Майк? Анди е.

— Божичко! Никога ли не ти се приисква малко да поспиш?

— Не, съжалявам.

— Чакай малко.

Дочу обърканите му обяснения пред съпругата му. И думите: „Това е първият й голям случай...“, преди шумът от течаща вода да заглуши разговора. После настъпи тишина и най-после дочу смеха на партньора си.

— Виж, по дяволите, аз съм старши детективът, ти си новобранецът. Като казвам да спим, от теб се очаква да спиш.

— Съжалявам — извини се тя отново.

— Ха, не си искрена. Добре, кажи какво си намислила.

— Матю Кауърт — в мига, в който произнесе името му, реши да не разкрива веднага картите си.

— Господин-Репортерът-Няма-Да-Ви-Кажа-Всичко?

— Същият — усмихна се тя.

— Тоя кучи син ми скъса нервите.

Не й беше трудно да си представи колегата си, седнал на ръба на леглото. Жена му сигурно е притиснала възглавницата до главата си, за да заглуши разговора. За разлика от много семейства на детективи, отношенията между нея и Майкъл Вайс бяха делови и безлични. И така от доста време — достатъчно дълго, за да споделят редките поводи за смях, но не чак толкова, че да ги е грижа за онова, което ги караше да се смеят. Той беше упорит мъж, избухлив и лишен от въображение. Биваше го да показва снимки на свидетели и да разлиства документацията на застрахователни компании. Не можеше да се примири, че заради практиката си от няколко месеца, тя трябва да се съобразява с десетте негови години уж натрупан опит. Нямахше да й е трудно да го изпревари.

— И моите.

— И какво значи си намислила?

— Мисля, че трябва да го пообработя. Просто да продължавам да се появявам около него. В редакцията. В кабинета му. Когато бяга сутрин. Когато е под душа. По всяко време.

— И? — смееше се Вайс.

— Да го накарам да разбере, че няма да го оставя, докато не научим всичко, което не иска да ни каже. Като, например, кой е извършил убийството.

— Това ми звучи смислено.

— Но трябва да се заемем и със затвора. Да видим дали там някой не знае нещо. Онзи сержант от охраната, например. И мисля, че е хубаво някой да прегледа вещите на Съливан. Може пък да е оставил нещо, което да ни насочи.

— Анди, няма ли начин този разговор да почака до 8 часа? — В гласа на Вайс прозвуча изтощение и горчив хумор. — Не искаш ли, по дяволите, малко да поспиш?

— Извинявай, Майк. Боя се, че не.

— Мразя, когато ми напомняш на мен самия. Сещам се за първия си голям случай. И аз изригнах огън. Не можех да почакам да не се нахвърля върху някого. Довери ми се. Карай бавно.

— Майк!

— Хубаво, хубаво. Но по-добре притисни репортера, отколкото да си губиш времето с ченгета и пазачи, разбра ли?

— Да.

— Виж — разсмя се Вайс, — това е една особена интуиция, която ще те издигне в тоя отдел. Хубаво. Върви да досаждаш на Кауърт, а аз ще се върна в Старки. Но държа да поддържахме връзка. Всеки ден. Дори по два пъти на ден. Разбра ли?

— Да.

Нямаше никакво намерение да отстъпи. Остави телефона и започна да подрежда бюрото си. Прибираше документите в папки, трупаше докладите на купчини, подреди собствените си бележки и наблюдения, сложи моливите и химикалките в една чаша. Когато редът, въведен на работното ѝ място, я задоволи, си позволи малък изблик на радост.

Случаят е мой, каза си Андрея.

Тръгна към Маями под обедното слънце, което жареше покрива на колата. Тананикаше си. Парчета на Джими Бафей за живота във Флорида Кийс. И мечтаеше.

Отскоро беше в отдела за убийства, само девет месеца след като дежури с патрулната кола и три месеца в отдела за кражби. Повишиха я заради качествата ѝ и политиката за равенство на жените и малцинствата в органите на изпълнителната власт. Обзета беше от амбиция, енергия и от вярата, че би могла да компенсира липсата на

опит с упорита работа. Така подхождаше към почти всички проблеми, защото тя беше самотно дете, израснало в Горен Кийс, дъщеря на полицаи от Чикаго, убит при изпълнение на служебния си дълг. Често размишляваше върху фразата „при изпълнение на служебния си дълг“. Струваше ѝ се лишена от смисъл. Носеше претенцията, че придава своеобразна бойна значимост на онова, което по нейно убеждение е било нелепа грешка и лош късмет. Сякаш смъртта му беше път към постигането на нещо нужно, но тя знаеше, че това е измама. Баща ѝ работеше нечестно, занимаваше се с окаяни артисти и мошеници, опитваше се да възпре безкрайния поток пенсионери и имигранти, убедени, че могат да забогатеят, като непрекъснато инвестират в безумни идеи. Една сутрин провеждал операция с колегите си. Нито инцидентът, нито акцията били нещо необичайно. Просто част от бизнеса, и за престъпния свят, и за полицията. Обаче не предвидили, че един от арестантите е момче с избухлив нрав и скрито оръжие, никога дотогава не преживявало фал, и така и не научило, че системата на правораздаване ще го остави да се измъкне безнаказано. Стреляло само веднъж. Куршумът пробил междината стена от суха мазилка и ударил баща ѝ, който стоял от другата страна и записвал псевдонимите на арестантите.

Безполезно, помисли си тя. Напълно безполезно.

Умрял с молив в ръка.

По това време тя беше на десет години. Спомняше си един мускулест мъж, който непрекъснато я нагрубяваше. Третираше я като момче, когато беше малка, а когато поотрасна, я водеше да види „Уайт Сокс“ в парка „Комиски“. Той я научи да хвърля и да лови, и да цени физическата сила. Животът ѝ се струваше необикновено обикновен. Живееха в скромна тухлена къща. Ходеше в съседното енорийско училище. Имаше по-възрастни братя. Револверът с къс барабан, с който баща ѝ ходеше на работа, ѝ се струваше не толкова интересен, колкото якетата и крециящите връзки, които той харесваше. Пазеше само една снимка на двама им, до снежния човек, който направиха след една буря. Прехвърлили бяха ръце през раменете на снежния човек, сякаш бяха със свой приятел. Случи се в началото на април, когато Средният запад се опитваше да се отърси от дългата зима, а го заля една последна студена вълна. Снежният човек имаше бейзболна шапка и камъни за очи, а ръцете му бяха от счупени клони. Вързаха

шал около врата му и изписаха тъпа усмивка върху лицето му. Ужасен беше. Почти като жив. Разбира се, после се стопи. Времето се промени рязко и след седмица от него не остана и следа.

Преместиха се в Кийс година след смъртта му.

Всъщност, Маями беше целта им. Имаха роднини там. Но отидоха на юг, когато майка ѝ получи работа като мениджър на ресторанта до рибарския док. Там тя се запозна и с втория ѝ баща.

Помисли си, че го харесваше. Сдържан и все пак, той я научи да лови риба. Когато си спомняше за него, виждаше кожата на ръцете му — червено-кафява от слънцето, осеяна с бели предракови петна. Винаги ѝ се бе искало да ги докосне, но никога не го направи. Той все още извеждаше риболовните си кратери от Пърл Харбър и викаше „Последен шанс“ на дванайсетметровата си въдица „Бертран“. Клиентите мислеха, че това се отнася до риболова, а не до несигурното съществуване на капитана на риболовен катер.

С майка ѝ никога не бяха говорили за това, но тя вярваше, че се е родила случайно, когато родителите ѝ вече са били на средна възраст. Братята ѝ бяха повече от десет години по-възрастни от нея. Те напуснаха Кийс в мига, в който възрастта и образованието им позволиха. Единият — за да практикува корпоративно право в Атланта, другият — за да се отдаде на скромна търговия в Маями. В семейството се шегуваха, че той е единственият легален вносител в града и поради тази причина — най-бедният. Имаше време, когато мислеше, че ще тръгне по стъпките на по-големия си брат, после на другия.

Реши да се присъедини към полицията след изнасилването.

Споменът за това я измъчваше. Беше в края на семестъра в Гейнсвил, почти лято — горещо и влажно. Не мислеше да ходи на онзи купон, но се чувстваше изтощена и обзета от странна летаргия, затова когато момичетата от стаята настояха, тя с готовност се съгласи.

Сети се колко шумно беше всичко. Гласовете, музиката, прекалено многото хора, натъпкани в тясното пространство. Жадно поглъщаше бира. Опитваше се да се спаси от горещината. Скоро се почувства замаяна, с притъпени сетива.

Полунощ отдавна минаваше, когато си тръгна сама и без съквартирантките си, след като отхвърли хиляда предложения да бъде изпратена. Беше достатъчно пияна, за да почувства странно единение с

нощта, докато крачеше с несигурна стъпка под звездите. Но не толкова пияна, че да не може да намери пътя, просто не бързаше.

Лесна плячка, помисли си тя с горчивина.

Не обърна внимание на двамата мъже, които изникнаха от сенките, докато не се изравниха с нея. После се нахвърлиха върху ѝ, покриха главата ѝ с някакво яке и я обсипаха с юмруци. Нямаше време да изпищи, да се опита да се измъкне и да избяга. Тази част от спомена беше по-мъчителна от всичко останало.

Би могла да го направи. Почувства мускулите на прасците ѝ да се стягат. Шампион на една миля в гимназията. Ако можеше само за миг да се откопчи от тях, те никога нямаше да успеят да я настигнат.

Спомни си силата на двамата мъже, които я смачкаха под тежестта си. Болката ѝ се стори непоносима, после странно далечна. Струваше ѝ се, че се задушава, че се дави. Бореше се, докато единият от тях не я удари. Юмрукът му се заби в челюстта ѝ я зашемети повече и от алкохола. После припадна. Тъмнината на безсъзнанието ѝ се стори добре дошла пред ужаса и болката на онова, което ставаше.

Несъзнателно натисна педала на газта, сякаш да избяга от спомена. Нищо не се е случило, каза си тя. Дойде на себе си в болницата изнасилена. Промиваха я, палпираха я, отново проникваха в нея. Даде показания пред полица от охраната на колежа. После пред детектива от града. Можете ли да опишете нападателите, госпожице? Беше тъмно. Те ме повалиха. Но как изглеждаха? Бяха силни. Единият уви яке около главата ми. Бели ли бяха? Черни? Латиноамериканци? Ниски? Високи? Пълни? Слаби? Бяха върху мен. Казаха ли нещо? Не. Просто го направиха. Позвънила беше у дома, само за да чуе гласа на майка си, обляна в безполезни сълзи и втория си баща, който заекваше от гняв, сякаш ѝ се сърдеше за случилото се. Накрая говори с една жена от социалните служби, която кимаше и слушаше. Погледна я и разбра, че състраданието е част от работата ѝ, подобно на хората, които наемаха в Дисни, за да махат приятелски и в изблик на неискрена спонтанност на туристите. Тръгна си. После се прибра у дома и зачака нещо да се случи. Но нищо не се случваше. Нямаше заподозрени. Нямаше арестувани. Просто една лоша нощ, когато в двора на колежа се е случило нещо неприятно. Студентски купон. Преглътна спомена и продължи да живее.

Травмите ѝ заздравяха и изчезнаха.

Докосна с пръст малкия бял белег в ъгъла на окото си. Той остана.

В семейството ѝ не се говореше за случилото се. Върна се в Кийс и откри, че всичко е постарому. Все още живееха в панелен дом, с изглед към океана от втория етаж и вентилатори във всяка стая, които раздвижваха застоялия влажен въздух. Майка ѝ все така ходеше в ресторанта, за да се увери, че паят е пресен, омарите — добре запържени и всичко е наред за ежедневния поток от туристи и рибари, които търкаха бара. Рутина, откъсната от живота и останала непроменена през изминалите години. Върна се на работа на лодката на баща си, сякаш нищо не бе станало. Знаеше, че пак ще вдига поглед към него, флегматично отпуснат на мостика, вперил очи иззад тъмните стъкла в зелените води, докато тя няма да прегъва крака долу, ще разнася бирата на клиентите, ще се смее на безсолните им шеги, ще слага стръв на кукичките и ще чака.

Сега и тя сложи слънчевите си очила, за да се предпази от блесналия асфалт.

Но аз се промених, каза си тя.

Започна да пише писма до майка си. Изливаше болката и огорчението от случилото се върху лилави страници с лек аромат, които купуваше в местната дрогерия. Думи и сълзи като петна върху крехките листове. След време спря да пише за усещането за насилие, което чувстваше, за празнината, която двамата мъже оставиха в най-съкровеното от нея. Започна да пише за света, за времето, за бъдещето, за миналото. В деня, в който щеше да се яви на предварителния изпит за полицията, написа: „Не мога да върна татко...“. Но се почувства по-добре от това, че даде израз на обзелото я настроение, независимо че тогава то ѝ се струваше съвсем предсказуемо.

Разбира се, никога не изпрати тези писма, нито пък ги показва на някого. Държеше ги в папка от изкуствена кожа, която си купи от един базар в покрайнините на Маями. По-късно започна да резюмира случаите си в писма. Изразяваше в думи всички свои предположения и догадки и внимаваше тези опасни идеи да не попаднат в официалните бележки и доклади. Понякога се чудеше дали майка ѝ, ако наистина прочетеше някое от тези, привидно адресирани до нея писма, ще бъде шокирана повече от случилото се с дъщеря ѝ или от онова, на което тя ставаше свидетел.

Спомни си възрастната двойка от „Гарпън Драйв“. Нямали са никакъв шанс, помисли си Андрея. Знаели са какво са създали. Нима са мислели, че биха могли да дадат на света чудовище като Блеър Съливан и да не платят? Всеки плаща.

Шефър си спомни първия път, когато вдигна тежкия колт .357 — стандартното поясно оръжие на длъжностните лица от Монро. Тежестта му ѝ вдъхна увереността, че никога отново няма да бъде жертва.

Натисна педала на газта и почувства как колата без отличителни знаци разсича горещината със скорост между сто и десет и сто и двайсет.

През първия ден имаше едно от шест точни попадения. Две от шест през втория. Когато завърши шестседмичното си обучение, всичките шест куршума се забиваха в центъра. Доби и допълнителни умения — опит с по-малките автоматични оръжия и се научи да борави и с електрическите палки, които се намираха във всяка кола. По-късно започна да се упражнява на полигона с бойните М-16 и използваното в НАТО деветмилиметрово оръжие за своя лична употреба.

Вдигна крака си от педала и колата се забави до ограниченията на скоростта. Хвърли поглед към огледалото за обратно виждане и забеляза друга кола, която неотстъпно я следваше, а после мина в съседното платно. Беше полицай във форд без отличителни знаци на лов за такива като нея, които караха с превишена скорост. Очевидно радарът му я бе засякъл и го бе накарал да се измъкне от прикритието си, за да я настигне.

Той хвърли поглед към нея иззад тъмни авиаторски очила. Ухили се широко, когато тя се усмихна и повдигна рамене. После махна с ръка, сякаш да каже, че няма проблем и профуча напред. Тя взе радиотелефона си и превключи на честотата на щата.

— Тук отдел за убийства от област Монро едно-четири. Приемам.

— Отдел за убийства от област Монро, тук полицай Уилис. Засякох те на сто и петдесет. Къде е пожарът?

— Съжалявам, полицай. Денят е добър, работя по интересен случай и реших малко да се проветря. Ще намаля.

— Нямах проблеми, едно-четири. Ъ-ъ, какво ще кажеш да хапнем?

Тя се разсмя. Случайно запознанство с висока скорост.

— Не, точно сега не. Но звъни след няколко дни в подстанция Ларго.

— Дадено.

Видя го да вдига ръка, преди да отбие встрани от пътя. Помисли си, че няколко дни ще храни надежда и ѝ се прииска да се извини предварително. Защото щеше да го разочарова. Имаше си правило: никога да не спи с мъж, за който знае, че е офицер в полицията. Никога да не спи с мъж, с когото ще се срещне втори път.

Отново докосна белега до окото си.

Два белега, помисли си тя. Един отвън и един вътре.

Продължи на север към Маями.

Мъжът от рецепцията на „Маями Джърнъл“ я информира, че Матю Кауърт не е в редакцията. В първия момент тя се изненада, после я обзе вълнение. Той търси нещо, помисли си тя. Следи някого. Помоли за среща с отговорния редактор, докато прехвърляше наум различните варианти. Мъжът вдигна слушалката и каза няколко думи по телефона, после ѝ махна към дивана във фоайето, където тя нервно седна. Минаха двайсет минути, преди отговорният редактор да слезе.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — отривисто каза той. — Имахме заседание и не можах да изляза.

— Би искала отново да говоря с Кауърт — започна тя и се опита изненадата и раздражението да не проличат в тона ѝ.

— Мислех, че онзи ден сте взели показания от него.

— Не съвсем.

— Не? — Той вдигна рамене, сякаш да покаже, че не може да ѝ съчувства за пропуснатата възможност.

— Има още няколко неща, които трябва да доуточни.

— Съжалявам, но той не е тук. — Редакторът сви вежди. — Може би аз ще ви помогна с нещо?

Осъзна колко неискрено е предложението му.

— Ами — започна тя с донякъде пресилен ентусиазъм, — просто не мога да проумея как Съливан е установил връзка и е уговорил

поръчката си... — Андрея махна с ръка, за да пресече въпроса на редактора. — ... зная, искам да кажа, не съм сигурна дали господин Кауърт има да добави нещо, но все още не мога да си изясня това и се надявам той да ми помогне.

Стори й се, че поводът й звучи твърде безобидно и се надяваше да смекчи тона на редактора.

— Дявол да го вземе, мисля, че всички се опитваме да разберем същото.

— Странна ситуация, нали? — разсмя се тя.

Той кимна и вяло се усмихна.

— Мисля, че ви е казал всичко, което е знаел. Но...

— Ами — бавно отвърна Шефър, — дано сега, когато е имал време да премисли чутото, да може да си припомни още нещо. Няма да повярвате колко неща могат да си припомнят понякога хората, когато размислят.

— Изобщо няма да се изненадам — усмихна се редакторът. — Онова, което хората могат да си припомнят, ни интересува и нас. — Пристъпи от крак на крак и прокара ръка по изтънялата си коса. — Отсъства във връзка с едно разследване.

— А къде отиде?

— В северна Флорида — отвърна редакторът след кратко колебание. За миг доби изражение, сякаш щеше да се поболее от това, че е издал някаква информация.

— Северна Флорида е голяма.

— Действието в тази история се развива само на две места — вдигна рамене редакторът. — В затвора на Старки и в едно малко градче — Пачула. Не би трябвало да ви казвам това. Сега съжалявам, детектив Шефър, но е време да се връщам на работа.

— Ще предадете ли на Кауърт, че искам да говоря с него?

— Ще му кажа. Но нищо не мога да обещаая. Къде ще бъдете?

— Ще го търся. — Тя се надигна, сякаш да си тръгне, после изведнъж се обърна към него. — Мога ли да погледна първите статии на Кауърт?

Редакторът се спря, сякаш да размисли, после махна към библиотеката на вестника.

— Там ще ви помогнат — каза той. — Ако възникнат някакви проблеми, кажете им да ми се обадят.

Андрея седеше до едно бюро и прехвърляше дебела папка с броеве на „Маями Джърнъл“. За момент страданието, документирано на страниците на вестника, я порази, но после откри неделното издание с първата статия на Матю Кауърт за убийството на Джоани Шрайвър. Изчете я внимателно. Вземаше си бележки, записваше имена и дати.

Докато слизаше с асансьора към главния изход, се опита да подреди разбърканите си мисли. Асансьорът спря на първия етаж и тя тръгна към изхода на сградата, но само след няколко крачки се закова в средата на фоайето.

Действието се развива на две места, беше казал редакторът. Замисли се за затворения кръг, в който се въртеше Кауърт. Кое го е отвело до Блеър Съливан? — запита се тя.

Убийството на едно малко момиче в Пачула.

Кой е в същността на престъплението?

Робърт Ърл Фъргюсън.

Кой е свързал Съливан с Кауърт?

Робърт Ърл Фъргюсън.

Кой е онзи, заради когото са му връчили наградата?

Робърт Ърл Фъргюсън.

Тя се извърна и отиде до ъгъла на фоайето, до телефонния автомат. Разрови записките си и набра „Справки“ в Пенсакола. После набра телефона, който електронният глас й даде.

Помоли секретарката за връзка и след малко чу гласа на адвоката в слушалката.

— Тук е Рой Блек. С какво мога да ви бъда полезен, госпожице?

— Господин Блек, тук е Андрея Шефър. В момента съм до редакцията на „Маями Джърнъл“ — усмихна се тя на малката лъжа. — Трябва да се свържа с господин Кауърт, но той е заминал за Пачула за среща с вашия клиент. Важно е веднага да говоря с него, а изглежда тук никой няма адреса му. Чудя се дали вие не можете да ми помогнете. Наистина съжалявам, че ви безпокоя, но...

— Това изобщо не е проблем, госпожице, но Боби Ърл напусна Пачула. Върна се в Нюарк, Ню Джърси. Не разбирам защо господин Кауърт ще трябва да ходи в Пачула.

— О — Андрея се опита да накара гласа си да прозвучи изненадано и объркано, — той довършва разследването си след екзекуцията на Блеър Съливан. Мислите ли, че е възможно господин Кауърт да е отишъл там? Не е казал ясно къде заминава, а за нас е много важно да го намерим. Имате ли някакъв адрес? Неприятно ми е, че ви безпокоя, но никой тук не може да намери бележника на господин Кауърт.

— Не обичам да давам адреси — каза адвокатът неохотно.

— О — небрежно възкликна тя, — прав сте. Сигурно. Божичко, но как да го намеря сега? Шефът със сигурност ще ми откъсне главата. Нямате ли представа къде да го търся?

Адвокатът се поколеба.

— Ох, добре — въздъхна той накрая, — ще направя едно изключение за вас. Само трябва да ми обещаете, че няма да го давате на други. Господин Фъргюсън се опитва да забрави всичко минало, нали разбирате. Да приключи с всичко.

— Наистина ли ще бъдете така добър? Обещавам да не го давам на никого. Мога да си представя как е — добави тя с неискрен ентузиазъм.

— Почакайте — каза адвокатът. — Ще го потърся.

Андрея зачака търпеливо. Удаваше ѝ се да бъде неискрена. Учуди се дали ще успее да хване следващия полет на север. Не беше съвсем сигурна какво ще прави с Фъргюсън, когато го намери, но знаеше едно: отговорите на всичките ѝ въпроси се въртяха около този мъж. Спомни си погледа на очите му, вперени в нея от страниците на вестника. Поглед на невинен.

СЕДЕМНАЙСЕТ. НЮАРК

Самолетът се гмурна през тънкия слой облаци, преди да кацне и тя видя града в далечината като разпилени детски кубчета. Слабото пролетно слънце осветяваше високите административни сгради. Внезапно сякаш почувства хладината на април и за миг закопня за горещината на Кийс. После изхвърли всичко от ума си, освен мисълта как да подходи към Кауърт.

Предпазливо, реши тя. Като голяма риба на тънка корда. Всяко рязко движение или по-силен опън ще скъса кордата и той ще ѝ се изплъзне. Защото сега ловуваше с много тънка корда. Нищо не свързваше Фъргюсън с убийството на „Тарпън Драйв“, освен присъствието на един-единствен репортер. Никакви свидетели, отпечатъци от пръсти или петна от кръв. Нито пък някакъв определен модел на действие. Между сексуалното насилие и убийството на малкото момиче и ужасяващата касапница, устроена на двамата възрастни, липсваше каквато и да е връзка. А според Кауърт и неговия вестник, той нямаше вина и за първото престъпление.

Внезапно се почувства странно потисната, задето си е позволила това своеволие. Помисли си, че навярно ще е по-добре, ако се качи на първия самолет до Флорида и започне работа под ръководството на Вайс. Докато стоеше във фоайето на „Маями Джърнъл“, всичко ѝ се струваше ясно. Но навъсеното, сиво небе на Ню Джърси сякаш подсили неувереността ѝ.

Зачуди се дали Фъргюсън е научил нещо от опита си. Сигурно. От написаното от Кауърт остана с впечатлението, че той е умен, образован и много различен от повечето осъдени. Това беше лошо. Не е лесно да уличиш един умен престъпник. Подозираше, че и случаят с Фъргюсън няма да е лесен.

Все пак... помнеше един случай на катера на втория си баща отпреди няколко години. Хвърлили бяха въдиците рано привечер. Искаха да хванат прилива, докато водата бързо се издигаше между подпорните колони на един от многобройните мостове на Кийс. На въдицата на клиента се закачи голям тарпон. Тежеше над шейсет

килограма. На два пъти подскочи с разперени перки и изпъната глава, после потъна и сребрилата му сянка се плъзна в тъмните води. Плуваше по течението. Силата на водата му помагаше да устои на напъна на кордата. Клиентът се бори с рибата повече от час, стиснал зъби, с изпружени крака и превит гръб. Голямата риба изпъна кордата и се насочи към стълбовете на моста.

Умна риба, помисли си тя. Силна риба. Трябва да е знаела, че ако се добере там, ще може да скъса кордата в стълба. Достатъчно беше да остърже тънката нишка в железото. Тази риба и преди се е хващала на въдица. Помнеше болката от куката в челюстта си, силата на опъна на кордата. Усещането за вече преживяното ѝ даваше сила. В движенията ѝ нямаше паника. Само неотстъпна, интелигентна решимост да стигне моста и безопасността, която той предлага.

Онова, което направи тогава, беше истинска лудост. Скочи до мъжете и с едно-единствено рязко движение изви бруса на въдицата и заключи макарата. После извика: „Хвърли я! Хвърли я!“. Мъжът я изглежда побеснял, но тя изтръгна пръчката от ръцете му и я захвърли през борда на катера. Пръчката остави малка диря във водата. „Какво, по дяволите...“, започна гневно мъжът, но замлъкна, когато вторият ѝ баща завъртя лодката в канала и премина под моста надолу по течението.

Спомняше си го, застанал на мостика, да се взира в растящия мрак, докато накрая протегна ръка напред. Всички се извърнаха и видяха корковата дръжка на пръчката на десетина метра. Когато се приближиха достатъчно, тя се наведе и я вдигна от водата, като едновременно с това освободи макарата.

— Сега — каза на рибаря и му я подаде.

Мъжът опъна кордата и върху лицето му грейна усмивка, когато почувства тежестта на другия ѝ край. Тарпонът излетя от водата, шокиран от внезапния тласък на кордата. Подскочи високо, извиси се във въздуха, а от него струеше черна вода. Но Андрея знаеше, че това е последният напън на голямата риба. Долавяше поражението във всяко поклащане на главата ѝ, във всяка извивка на тялото ѝ. След десет минути тарпонът вече беше до брода на лодката. Андрея го захвана с рибарската кука и го извади от водата. Настъпи кратка суматоха, докато направят снимки, преди да го върнат във водите на канала. Тя се приведе над борда, здраво уловила рибата, докато я чакаше да се

съживи. Но преди да я пусне, хвана една от люспите ѝ с големина на половин долар и я откъсна. Сложи я в джоба на ризата си, докато я гледаше бавно да се отдалечава в топлата вода.

Умна риба. Силна риба.

Но Андрея беше по-умна и това я направи по-силна.

Отново си представи Фъргюсън. Вече е бил хващан на въдицата.

Самолетът се приземи и спря. Шефър събра нещата си и се отправи към изхода.

Капитанът от полицейското управление на Нюарк ангажира двама униформени да я придружат до апартамента на Фъргюсън и сега пътуваха към адреса, който тя им даде.

Шефър се взираше в улиците, които приличаха на самия ад. Нечистите тухли и потъмнелите панели на постройките бяха покрити с мръсотия и безпомощност. Дори слънчевите лъчи изглеждаха сиви върху тази улица. Минаваха покрай малки частни магазинчета, базари за дрехи, винарници, кантори на лихвари с нисък процент, центрове за безработни и магазини за мебели на изплащане, вкопчени отчаяно в безкраен ред покрай осеяните с боклуци тротоари. Навсякъде се виждаха черни решетки. По ъглите се тълпяха безделници, банди тийнейджъри или бездомници с пъстри дрехи. Дори ресторантите за бързо хранене, въпреки задължителната за тях чистота и ред, тук изглеждаха оръфани и дрипави. Градът приличаше на боксьор, който си е изпял песента, но все още се държи в някой последен рунд, олюлява се и необяснимо как, се задържа на крака, защото е прекалено стар или глупав, или упорит, за да падне.

— Казваш, че това конте ходи на училище? Абсурд. Не и тук — каза единият от полицаите — мълчалив чернокож с посребрена по слепоочията коса.

— Така разбрах от адвоката му — отвърна тя.

— Тук има само едно училище. В това училище се преподава разврат, сводничество, незаконна търговия и обири. Не зная как му викат на такова училище.

— Е — обади се колегата му зад кормилото — по-млад мъж с руса коса и увиснали мустаци, — не е съвсем така. И в тоя квартал се срещат почтени хора.

— Ъ-хъ — прекъсна го възрастният полицај, — скрити зад железни решетки.

— Не му обръщай внимание — каза колегата му. — Безнадежден случай е. Нищо не казва за това, че и той е тръгнал отгук и че е ходил на вечерно училище. Така че не е съвсем невъзможно. Може пък твоя човек да пътува с метрото до Ню Брънзуик и там да посещава часовете в Рътджърс. Или пък да ходи на вечерните курсове в Сейнт Пит.

— Няма логика. Защо ще живееш в тая дупка за плъхове, ако не е необходимо? Ако има някакви пари, може да се измъкне отгук. Единствената причина да стоиш тук е да нямаш възможност да бъдеш някъде другаде.

— Сещам се и за още една причина — отвърна младият полицај.

— Коя е тя? — попита Шефър.

— Ако искаш да се скриеш — описа широк кръг с ръце полицајят. — Ако искаш да изчезнеш. Най-доброто място на света е това. — Той посочи една изоставена сграда и се извърна към нея. — Понякога тия градове приличат на джунгла или на блато. Минаваме покрай сгради като тази — опожарени или изоставени — без да знаем какво става вътре. Тук хората живеят без електричество, парно, вода. Различни банди висят наоколо и крият оръжие. По дяволите, в някоя от тия сгради може да има стотици мъртви тела и ние никога да не ги намерим. Даже и да не разберем, че са тук. — Той замълча за момент. — Най-доброто място, за да изчезнеш. Кой, по дяволите, ще дойде да те търси тук, ако наистина много не му трябваш?

— Ами аз, например — тихо каза Андрей.

— За какво ти е този човек? — запита шофьорът.

— Може би има някаква информация за един случай на двойно убийство, върху който работя.

— Мислиш ли, че ще ни създаде проблеми? Дали не трябваше да се погрижим за подкрепление? Свързан ли е с наркотици?

— Не. По-скоро поръчково убийство.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, че не ми се ще да налетя на някой тип с лъскави очички и револвер в ръка.

— Не, няма такава опасност.

— Заподозрян ли е?

Тя се поколеба. Заподозрян ли беше?

— Не точно. Просто човек, с който трябва да поговорим. Не знам какво ще излезе.

— Добре. Да се надяваме, че е така — каза младият мъж. — Ама тая работа не ми харесва. Какво знаеш за това момче, все пак?

— Не кой знае какво.

— Значи се надяваш той да изпусне нещо, за да го изправиш пред съда?

— Това е добра идея.

— Риболовна експедиция, а?

— Точно така — усмихна се тя иронично. Видя погледа, който той хвърли към колегата си. Полицаят изхъмка и продължи напред. Минаха покрай тълпа мъже, струпани пред малка бакалия. Почувства погледите им върху тила си. Ни най-малко съмнение кои сме, помисли си тя. Веднага ни разпознават. Взря се в лицата от улицата, но те сякаш се сляха в едно.

— Тук е — обади се полицаят зад кормилото. — В средата на пресечката.

Той паркира в празното място между един вишневочервен кадилак на четири години с тапицирани в бяло стени и седалки от велур и останките от друга кола, от която беше взето всичко, което си струваше. На тротоара до кадилака седеше малко момче.

— Скъп, роден дом — припя по-младият полицай. — И сега какво, детективе?

— Лесна работа — отвърна тя. — Първо ще поговоря с портиера, ако има такъв. Може и с някой съсед. После ще почукам на вратата му.

— Добре — вдигна рамене по-възрастният полицай. — Ние сме зад теб. Но влезеш ли вътре, оправяй се сама.

Блокът на Фъргюсън беше шестетажен, от стари червени тухли. Шефър пристъпи напред, после се обърна към момчето на тротоара. Носеше искрящо бели високи баскетболни обувки и одърпани шорти.

— Как я караш? — попита тя.

— Добре — вдигна рамене момчето.

— Какво правиш?

— Гледам колите — махна с ръка то. — От полицията ли си?

— Уцели.

— Не си оттука.

— Не. Познаваш ли един човек на име Робърт Ърл Фъргюсън?

— Тоя от Флорида ли? Него ли търсиш?

— Да. Вътре ли е?

— Не зная. Не го виждаме много.

— Защо?

— Ами сигурно ходи някъде — обърна ѝ гръб момчето.

Шефър кимна и се запъти към стълбите на входната врата, последвана от полицаите. Огледа пощенските кутии и намери името на Фъргюсън, надраскано върху една от тях. Записа си имената на някои от съседите му, а също и едно име със съкращение „упр.“. Натисна звънеца срещу него и застана до интеркома. Не последва отговор.

— Не работи — каза по-възрастният полицай.

— Нищо тук не работи като хората — добави по-младият.

Андрея натисна вратата и тя рязко се отвори. За миг се смути.

— Сигурно във Флорида неща като звънци и брави все още работят — каза по-възрастният полицай.

Във входа беше тъмно като в пещера. Тесни коридори надраскани с графити и слаб мирис на отпадъци и урина. По-младият полицай навярно забеляза, че тя се намръщи, защото каза:

— Ей, тук е много по-добре от повечето места. — Той направи жест с ръка. — Нито един пияница не живее в коридора. А това вече е голяма работа.

Откриха апартамента на управителя под стълбището. На вратата имаше три брави. Андрея почука силно и след миг отвътре се разнесе висок шум.

— Кво искаш?

Тя вдигна значката си към шпионката.

— Полиция, господине.

Чу се метален шум, докато отвътре отключваха бравите. Накрая вратата се отвори и зад нея застана слаб чернокож на средна възраст, бос и с работни дрехи.

— Вие ли сте господин Уошингтън? Вие ли сте управителят?

Той кимна и отново повтори:

— Кво искате?

— Бих искала да вляза — бързо отвърна тя.

Той отвори вратата и ги пусна вътре.

— Нищо не съм направил.

Шефър хвърли поглед към очуканите мебели и протритите килими, после отново се обърна към мъжа:

— Робърт Ърл Фъргюсън. Горел ли е?

— Сигурно. Предполагам. Не обръщам много внимание кой влиза и излиза.

— А кой се занимава с това?

— Жена ми.

Андрея се извърна и видя една ниска и пълна чернокожа жена, подпряна на алуминиева патерица, да стои тихо зад мъжа си.

— Госпожа Уошингтън?

— Да.

— Робърт Ърл Фъргюсън в апартамента си ли е?

— Сигурно. Днес не е излизал.

— Откъде знаете?

Жената мъчително пристъпи напред и предпазливо сложи патерицата пред себе си. Дишаше на пресекулки.

— Не мога да се движа. Прекарвам дните си там — посочи тя предния прозорец. — Гледам какво става навън, малко плета, и така. Много добре зная кога хората идват и си отиват.

— А Фъргюсън? Има ли той установено време, в което се прибира и излиза? Спазва ли го?

Жената кимна. Шефър извади бележник и си записа нещо.

— Къде ходи той?

— Ами, не съм сигурна, но обикновено носи от ония колежанските книги в една чанта. Като раница такава. Слагаш я на гърба си, все едно отиваш в армията или на екскурзия. Излиза следобед. Не го виждам да се прибира до късно. Понякога излиза с един малък куфар. И се връща след няколко дни. Сигурно пътува.

— И вие все още сте тук и гледате?

— Аз и не спя много добре. Не мога да ходя много добре. Не мога да дишам. Нищо не правя като хората.

Андрея Шефър почувства, че я обзема вълнение.

— А как сте с паметта? — попита тя.

— Е, паметта ми не куца, ако питате за това. Паметта ми е добре. Какво искате да знаете?

— Седмица или може би преди десет дни. Излизал ли е по това време Фъргюсън от града? Видяхте ли го да носи куфар? Да е

отсъствал ден-два? Нещо необичайно. Нещо по-особено?

Жената замълча. Сякаш мислено изреждаше всички, които бе видяла да влизат и излизат. Очите ѝ се присвиха, после леко се разшириха, сякаш изведнъж неочаквано си припомни нещо. Отвори уста, а ръката ѝ върху алуминиевата патерица потрепери. Но преди да изрече каквото и да е, Андрея видя, че размисли. Очите ѝ отново се присвиха и приковаха върху бележника в ръката ѝ. Накрая поклати глава.

— Не съм сигурна. Но ще помисля още малко. Не мога да бъда сигурна. Знаете как е.

Андрея разбра, че жената се измъква. Но че си е спомнила нещо. И не иска да го каже.

— Сигурна ли сте?

— Ами да — вяло каза жената. — Може и да си спомня нещо, ако си помисля. Значи седмица или десет дни, казвате?

— Точно така.

— Ще трябва да си помисля.

— Добре. Направете го. Има ли още някой, който може да знае нещо повече?

— Не, госпожо. Той е самотник. Само излиза следобедите. Връща се нощем. Понякога рано. Понякога малко по-късно. Това момче никога не вдига шум, никога не кани гости. Много е тих. Няма си даже и приятелка. Защо ви е да знаете всичко това? Каква работа има той с полицията?

— Знаете ли какво е правил през последните няколко години във Флорида?

— Чухме, че е бил известно време там — прекъсна я госпожа Уошингтън, — но това е всичко. Да бъдеш известно време някъде не е престъпление, госпожо. Ние всички прекарваме известно време някъде — подметна жената и хвърли поглед към съпруга си. — И бог знае, че и на тия, дето не им се е случвало, може да се случи. Рано или късно. Така са нещата тук. Да, госпожо.

— Как плаща наема си? — попита Шефър.

— В брой. На първо число. Нямаме никакви проблеми.

Андрея записа това в бележника си.

— Но то не е кой знае колко, нали разбирате. Това място не е от скъпите, в случай че не сте забелязали.

— Виждали ли сте го някога с нож? Ловен нож? Виждали ли сте нещо такова в апартамента му?

— Не, госпожо.

— А някакъв пистолет?

— Не, не. Но си мисля, че повечето хора тук трябва да имат по някой скрит пистолет.

— А нещо, което да ви е направило впечатление около него? Нещо необичайно?

— Ами тук не е нормално да си прекарваш времето с книги.

Шефър кимна. Подаде на съпрузите по една визитна картичка със знака на полицейското управление в Монро.

— Ако се сетите нещо, можете да ми го кажете. Помислете. Няколко дни ще съм на този номер. — Тя записа телефона на мотела до летището, където остави чантата си.

Двамата покорно сведоха поглед към визитната ѝ картичка, докато тя излезе. В коридора по-възрастният полицай се обади:

— Научи ли нещо? На мен не ми прозвуча много убедително. Освен дето старото момиче те излъга, като ти каза, че не си спомня какво е било преди седмица.

— Сто на сто си спомни нещо — каза по-младият полицай.

— И вие ли го забелязахте?

— Че кой не би го забелязал? Но да пукна, ако зная какво значеше това. Най-вероятно нищо. Ти какво ще кажеш, детективе?

— Ще видим — отвърна тя. — Време е да проверим дали Фъргюсън си е у дома.

ОСЕМНАЙСЕТ. УДОБНИЯТ ЧОВЕК

Тя пое дълбоко дъх и се опита да успокои пулса си, преди да почука на вратата. Коридорът беше мръсен, а прозорецът в дъното хвърляше мътната светлина върху дебел слой нечистотия. Нямаше ни най-малка представа какво може да очаква. Убиец, обявен за невинен. Какъв е той? Едната страна на триъгълник. Човек, който учи, но понякога опакова куфара си и заминава нанякъде за няколко дни. Отново почука и след миг иззад вратата долетя глас.

— Кой е?

— Полиция.

Думата увисна във въздуха и отекна в тясното пространство. Изминаха няколко секунди.

— Какво искаш?

— Да ти задам няколко въпроса. Отвори вратата.

— Какви въпроси?

Чувстваше присъствието му само на сантиметри зад кафявото дърво.

— Отвори вратата.

Двамата полицаи се размърдаха зад нея и отстъпиха леко назад и встрани. Тя отново почука и повтори:

— Полиция. — Не знаеше какво би могла да направи, ако той откажеше да отвори вратата.

— Добре.

Нямаше време да почувства облекчение. Стори й се, че гласът му леко пресекна, сякаш разколебан и изпълнен с нежеланието на дете, хванато да върши нещо лошо. Може би, помисли си тя, преди да каже каквото и да е, се е извърнал и с бърз поглед е обходил апартамента си. Опитал се е да се досети какво би могла тя да види. Улика? Каква улика?

Чу се шум от дръпнато резе и някаква верига издрънча, преди вратата леко да се откряне. Андрея Шефър втренчи поглед в Робърт Ърл Фъргюсън. Носеше дънки, маратонки и разтегната и избеляла риза, по-голяма с няколко номера, която висеше на раменете му. Беше

ниско подстриган и гладко избръснат. Тя почти отстъпи назад. Силата на гнева му сякаш я удари. Погледът на очите му беше яден, проникващ.

— Какво искаш? — попита той. — Нищо не съм направил.

— Искам да говоря с теб.

— Имаш ли значка?

Тя я вдигна към очите му.

— Област Монро? Флорида?

— Точно така. Казвам се Шефър. Работя в отдела за убийства.

Помисли си, че за миг по лицето на Фъргюсън пробягна несигурност, сякаш той направи усилие да си припомни нещо, което му се изплъзваше.

— Това е близо до Дейд, нали? Под „Глейдс“?

— Да.

— Какво искаш от мен?

— Мога ли да вляза?

— Не, преди да ми кажеш защо си дошла.

Фъргюсън я огледа изпитателно в настъпилата тишина. Тя осъзна, че са почти еднакви на ръст и че той едва ли е по-силен физически от нея. Но и че е от хората, за които ръстът и килограмите нямат значение.

— Много път си изминала, за да дойдеш тук — отбеляза той.

После изгледа двамата полицаи, които стояха непосредствено зад нея.

— Ами тия?

— Те са от местното управление.

— Изплашила си се да дойдеш тук сама ли? — Очите му раздражено се свиха.

Полицаяте пристъпиха напред. Фъргюсън остана на вратата, с кръстосани пред гърдите ръце.

— Не — отвърна тя, но с това само предизвика малка усмивка, която бързо изчезна от лицето му.

— Нищо не съм направил — повтори той с равен глас, като адвокат, който подчертава нещо, което трябва да бъде записано.

— Не съм казала, че си направил нещо.

— Но не би изминала цялото разстояние — усмихна се Фъргюсън — от Монро до това приятно местенце само да ме видиш,

ако не си имала причина, нали? — Той отстъпи назад. — Добре. Можеш да влезеш. Задай въпросите си. Нямам какво да крия.

Последното изречение бе произнесено с висок глас и адресирано към полицаите от Ню Джърси.

Тя пристъпи в апартамента. В мига, в който мина покрай него, Фъргюсън застана между нея и двамата полицаи.

— Вас не съм ви канил — грубо каза той. — Само нея. Освен ако нямате заповед.

Шефър се извърна изненадана. Видя, че полицаите пламнаха. Не бяха свикнали да получават заповеди от цивилни.

— Всичко е наред — успя да каже тя. — Ще се справя сама.

Полицаите се поколебаха.

— Това не е по процедурата — обади се по-възрастният. После се извърна към Фъргюсън. — Предизвикваш ли ме, боклук?

Фъргюсън не помръдна.

Шефър махна с ръка. Полицаите се спогледаха и отстъпиха.

— Добре — каза по-възрастният. — Ще чакаме тук. — Той се обърна към Фъргюсън. — Имам добра памет за лица, задник такъв — прошепна той. — И ще сложа твоето в списъка си.

— А аз твоето в моя — ухили се срещу него Фъргюсън. Понечи да затвори вратата, но по-младият полицай протегна ръка.

— Нека тук да остане отворено, а? За да си нямаме неприятности.

Фъргюсън отпусна ръка.

— Щом така желаете. — Той се извърна и поведе Шефър в апартамента. — Виждам съм ги и преди — заговори той. — Половината в отделението за осъдени на смърт са като тях. Мислят си, че са печени. Ама хабер си нямат какво значи това.

— Какво значи да си печен, Фъргюсън?

— Печен си, ако знаеш времето и мястото. Ако знаеш, че си съвършено здрав, но обществото ти е придало смъртоносна болест. Печен си, ако знаеш, че всяка минута те приближава до последния ти час. — Той спря в средата на малката всекидневна. — Ами ти, детективе? И ти ли мислиш, че си печена?

— Когато ми се налага да бъда — отвърна тя.

Той не се разсмя. Само впери в нея поглед, в който се примесваха ирония и недоверие.

— Сядай — каза Фъргюсън и сам се настани на ръба на износения диван.

— Благодаря — отвърна тя. Но не помръдна. Вместо това бавно закрачи из стаята. Оглеждаше, без да откъсва поглед от него. Така я бяха учили. Да стои на крака, докато разпитваният е седнал. Това би изнервило всеки, а задаващият въпросите изглежда по-силен. Погледът му я следваше неотстъпно.

— Търсиш ли нещо?

— Не.

— Тогава ми кажи какво искаш.

Тя отиде до прозореца и хвърли поглед навън. Виждаше се червената кола и една изпразнена от живот улица.

— Няма кой знае какво за гледане — отбеляза тя. — Защо трябва човек да живее на място като това? Особено ако не му се налага.

Той не отговори на въпроса ѝ.

— На ъгъла — уличници. Половин пряка по-надолу — полуразрушена къща. Какво друго? Крадци. Улични банди. Наркомани... — Тя го погледна настойчиво. — Убийци. И ти.

— Точно така.

— С какво се занимаваш, Фъргюсън?

— Аз съм студент.

— Има ли други студенти тук?

— Не съм срещал.

— Защо тогава ти живееш тук?

— Пасва ми.

— Свикнал си?

— Не съм казал такова нещо.

— Защо тогава?

— Безопасно е — леко се усмихна той. — Най-безопасното място на света.

— Това не е отговор.

Той вдигна рамене.

— Човек живее сам със себе си. Вътре в себе си. Това е първият урок, който научаваш в отделението за осъдени на смърт. Първият от многото. Мислиш си, че само защото съм навън, съм забравил каквото съм научил? Сега ми кажи какво искаш.

Вместо отговор, тя продължи да крачи из малкия апартамент. Хвърли поглед в спалнята. Тясно легло и един надраскан дървен шкаф с чекмеджета. Някакви дрехи висяха във вградена в черната стена ниша. В кухнята стоеше малък хладилник, печка и мивка. До нея съхнеха очукани чинии и чаши.

Отново се върна във всекидневната и забеляза малка маса в ъгъла и портативна пишеща машина. Наоколо бяха разхвърляни листове. До масата стоеше библиотека, скована от евтини чамови дъски. Тя приближи бюрото и огледа книгите върху рафта. Веднага разпозна някои от тях — учебник по съдебна медицина от именит специалист от Ню Йорк, една от техниките за идентификация, утвърдени от ФБР, трета книга върху медийната среда и престъпността, написана от някакъв професор от Колумбийския университет. Чела ги беше по време на следването си в академията. Имаше и други, свързани с престъплението и разследването. Всички бяха доста извехтели, явно купувани втора ръка. Изтегли една от полицата и я разлисти. На някои страници беше подчертавано с жълт маркер.

— Ти ли си отбелязал тия страници?

— Не. Каж ми какво искаш.

Тя остави книгата и плъзна поглед към листовете върху бюрото. На един от тях видя адреси, сред които и този на Матю Кауърт. Следваха няколко човека от Пачула и един адвокат от Тампа, който не познаваше. Вдигна го и се извърна към него.

— Кой са тези хора?

Тоя сякаш се поколеба, преди да отговори:

— Трябва да им пиша. Това са хората, които ме подкрепиха в борбата ми да изляза от затвора.

Остави листа. До бюрото имаше купчина вестници. Наведе се и ги разлисти. Първите страници и страниците за местни новини. Някои от вестниците бяха от Ню Джърси, други — от Флорида. Видя броеве на „Маями Джърнъл“, „Тампа Трибюн“, „Сейнт Питсбърг Таймс“. Взе един брой на „Нюарк Стар“ и прочете заглавието: „СЕМЕЙСТВО ПРЕДЛАГА ОТКУП ЗА ИЗЧЕЗНАЛАТА СИ ДЪЩЕРЯ“.

— Тези неща интересуват ли те? — попита тя.

— Ами, както и теб — отвърна Фъргюсън. — Нали така, детективе. Когато вземеш вестник, какво четеш първо?

Тя не отвърна. Само отново хвърли поглед към вестника пред себе си. На всяка страница пишеше за някакъв криминален случай. Направиха ѝ впечатление другите заглавия: ПОЛИЦИЯТА РАЗСЛЕДВА СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ ЗА СЛУЧАЙ НА НАПАДЕНИЕ и НИКАКВИ СЛЕДИ ОТ ОТВЛИЧАНЕТО, КАЗВА ПОЛИЦИЯТА.

— Откъде имаш тези вестници?

Той се взря в нея.

— От време на време ходя във Флорида. Говоря в църкви, пред неформални групи. Пред хора, които могат да разберат как един невинен човек е бил изпратен в отдела на смъртните. Пред хора, които не намират за толкова необичайно към чернокож да бъде приложено насилие в полицията. И за които не е странно, че всяко евтино ченге от отдела за убийства, което не може да се добере до приличен случай, е склонно да издевателства над невинен чернокож.

Той все така не откъсваше поглед от нея и тя пусна вестника върху купчината.

— Уча криминология. „Медии и престъпност“. Сряда, от пет и трийсет до седем и трийсет. Курсът е факултативен. Криминология 307. При професор Морин. Затова събирам тия вестници.

Тя отново плъзна поглед по бюрото.

— Получавам най-високите оценки — добави той. После възвърна подигравателния тон в гласа си. — Сега ми кажи какво искаш.

— Добре. — Настоятелността в погледа му я караше да се чувства неудобно. Тя се отдалечи от бюрото и застана срещу него. — Кога за последен път си бил в Кийс? Горен Кийс. Айламората. Маратон. Кий Ларго. Кога ходи там, за да говориш пред някоя група? — Андрея дори не се опита да прикрие сарказма в гласа си.

— Никога не съм ходил в Кийс.

— Никога?

— Никога.

— Разбира се, ако разполагам с човек, който твърди обратното, вече ще е различно, нали? — Не ѝ беше трудно да лъже, но явната заплаха сякаш не му направи никакво впечатление.

— Бих казал, че някой ти подава грешна информация.

— Знаеш ли една улица на име „Тарпън Драйв“?

— Не.

— Една къща. Номер тринайсет. Бил ли си някога там?

— Не.

— Твоят приятел Кауърт беше там.

Той не отвърна.

— И знаеш ли какво е открил?

— Не.

— Два трупа.

— Затова ли си тук?

— Не — излъга тя. — Тук съм, защото не разбирам нещо.

— И какво не разбираш, детективе? — Гласът му прозвуча студено и твърдо.

— Теб, Блеър Съливан и Матю Кауърт.

В стаята настъпи тишина.

— Не мога да ти помогна — отвърна той.

— Не можеш ли? — Помисли си, че Фъргюсън има способността да кара хората да се чувстват неудобно, просто като остава невъзмутим. — Добре. Кажи ми какво прави в дните, преди старото ти приятелче Блеър Съливан да седне на стола?

За миг върху лицето му се изписа изненада. После той отговори:

— Бях тук. Учих. Ходих на училище. Програмата ми е на стената.

— Точно преди екзекуцията на Съливан не направи ли едно от твоите малки пътешествия?

— Не.

Той посочи стената. Тя се извърна и видя един лист, прикрепен върху избелялата боя. Отиде до него и си записа часовете и професорите. В списъка фигурираше и професор Морин и „Медии и престъпност“.

— Можеш ли да докажеш това?

— Трябва ли?

— Може би.

— Тогава може и да мога.

Шефър дочу звука на сирена в далечината.

— ... И Съливан никога не ми е бил приятел — допълни Фъргюсън. — Всъщност, той ме мразеше. И аз го мразех.

— Сигурен ли си в това?

— Да.

— Какво знаеш за убийството на втория му баща и майка му?

— Ти ли работиш по случая?

— Отговори на въпроса.

— Нищо. — Той й се усмихна, после добави: — Не. Всъщност, зная това, което четох и видях по телевизията. Зная, че са били убити дни преди екзекуцията му, а Съливан е казал на господин Кауърт, че е успял да уреди убийството им. Така пишеше във вестниците. Появи се даже и в „Ню Йорк Таймс“, детективе. Но това е всичко. — Фъргюсън изглеждаше спокоен. Неочаквано в гласа му се бяха появили нотки на човек, който се наслаждава на словесния спор.

— Каж ми как е могъл той да организира тези убийства — запита Андрея. — Ти си специалист по отделението за осъдени на смърт.

— Такъв съм, вярно е. — Фъргюсън замълча. Явно обмисляше отговора си. — Има няколко начина... — Той се ухили неприятно към нея. — Първо бих проверил списъците на посетителите. Те вписват всеки посетител в отделението за осъдени на смърт. Всеки адвокат, репортер, приятел и член на семейството. Бих се върнал до деня, в който Съливан е пристигнал в отделението и бих проверил всеки отделен човек, който е дошъл да го види. А те не бяха никак малко, знаеш. Психиатри, продуценти, специалисти от ФБР. И разбира се, накрая, господин Кауърт... — В гласа на Фъргюсън сякаш прозвуча леко оживление. — ... После бих говорил с охраната. Имаш ли представа какво означава да си от охраната в отделението за осъдени на смърт? Трябва да си малко убиец, защото винаги живееш със съзнанието, че ще дойде ден, в който ще завързваш някого върху стола. И трябва да искаш да го направиш. — Той вдигна ръка. — О, по дяволите, ще кажат, че това е просто работа и в нея няма нищо лично и нищо по-различно от коя да е друга част на затвора, но не е вярно. В крилата Q, R и S работят само доброволци. И трябва да харесваш онова, което правиш. Да харесваш и онова, което може да ти се наложи да направиш. — Той вдигна поглед към нея. — ... А не мисля, че щом за теб не е чак толкова трудно да вържеш някого за стола, за да го опържиш, ще е проблем да вържеш други и да им прережеш гърлата.

— Не съм казвала, че гърлата им са били прерязани.

— Пишеше го във всички вестници.

— Кой? — попита тя. — Дай ми едно-две имена.

— Молиш ме за помощ ли?

— За имена. Ти с кого от отделението за осъдени на смърт би говорил?

Той поклати глава.

— Не зная. Но там има такива хора. Това отделение е сбирщина от убийци. Не е нужно много време, за да разбереш, че някой от надзирателите е преминал на другата страна. — Той продължи с усмивка: — Върви и виж сама. За един толкова умен детектив като теб няма да е нужно много време да разбере кой става и кой — не.

— Сбирщина от убийци — каза тя. — А ти към кои се приобщи, Фъргюсън?

— Към никого. Аз бях на ръба.

— Колко би трябвало да плати човек?

— Не зная — вдигна рамене той. — Много? Малко? Парите са нещо, което трудно се преценява, детективе, защото подходящият човек може да сгреша поради най-различни причини.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, вземи Блеър Съливан, например. Той може да те убие изобщо без никаква причина. Без никакво възнаграждение, а заради самото удоволствие. Какво ще кажеш, детективе? Срещала ли си някога такъв човек? Не бих се обзаложил на това. Изглеждаш малко млада и неопитна. — Погледът му неотстъпно я следеше. — И нали знаеш, детективе, в отделението има мъже, които ужасно мразят полицаите. Те могат да убият безплатно някого. И да се насладят на всяка секунда. Особено ако имат възможност да го направят бавно. — Подиграваше ѝ се. — А убийството на жена полицай е нещо, което биха извършили с особено удоволствие, не мислиш ли, детективе? С особено, изключително, ужасяващо удоволствие.

Тя не отвърна. Просто остави острите му думи да я облеят като студена вода.

— ... Или да вземем господин Кауърт. Струва ми се, че е готов на всичко за една добра статия. Ти какво ще кажеш, детективе?

Андрея едва потисна гнева си.

— А ти, Фъргюсън? Колко ще поискаш ти, за да убиеш някого?

— Зависи — отвърна той. В гласа му се прокраднаха ледени нотки.

— От какво?

— Зависи от това кого ще трябва да убия. — Той втренчи поглед в нея. — Това не е ли вярно за всички, детективе? Има убийства, които струват големи пари, нали? А други ще направиш и без пари.

— Ти какво би направил без пари, Фъргюсън?

— Всъщност, не зная — усмихна се той. — Никога не съм мислил за това.

— Наистина ли? На двамата детективи от Ескамбия си казал друго. И съдебните заседатели са били на друго мнение.

Чертите на спокойното му лице се изкривиха от едва сдържан гняв и той отвърна с яден, нисък глас:

— Признанието беше изтръгнато насила от мен. Много добре знаеш това. Никога нищо не съм направил на онова малко момиченце. Съливан го е направил. Той я е убил.

— А цената?

— В този случай — студено каза Фъргюсън, — цената е била в самото удоволствие.

— Какво ще кажеш за Съливан и семейството му? Какво предполагаш, че е платил за смъртта им?

— Блеър Съливан? Мисля, че би продал и душата си, за да ги отведе със себе си. — Фъргюсън се приведе напред и снижи глас. — Знаеш ли какво ми каза, преди да разбере, че той е човекът, убил момиченцето, заради което ме пъкнаха в затвора? Имаше навик да говори за рака. Сякаш беше лекар, толкова много знаеше за тази болест. Просто започваше да говори за изродените клетки, за молекулните структури и за увреждането на ДНК и как една толкова малка, незначителна, микроскопична грешка, може да се случи в теб, да отключи злото в организма ти и така да се разрасне, че да проникне в дробовете, дебелото черво, в панкреаса и в мозъка и да те накара да се разложиш отвътре. И когато приключеше лекцията си, облягаше се и казваше, че той бил същото дяволско нещо, без никаква разлика. Какво ще кажеш за това, детективе?

Фъргюсън се отпусна назад, сякаш да си почине, но Шефър виждаше напрегнатите мускули под ризата му. Тя не отвърна. Само отново закрачи из апартамента. Имаше чувството, че подът леко се залюля под краката ѝ.

— Говорил ли ти е за смъртта?

— О, в отделението за осъдени на смърт това е честа тема.

— И какво научи?

— Научих, че смъртта е нещо съвсем обикновено, нали така, детективе? Сблъскаш се с нея накъдето и да се обърнеш. Хората мислят, че тя е нещо специално, но не е така.

— Понякога смъртта може и да е специална.

— Това трябва да са случаите, от които ти се интересуваш.

— Точно така.

Той леко се приведе напред, сякаш очакваше с нетърпение следващия ѝ въпрос.

— Носиш ли маратонки? — неочаквано запита тя. За миг ѝ се стори, че в малката стая прозвуча нечий чужд глас.

— Да. — Изглеждаше леко изненадан. — Непрекъснато ги нося. Всички тук ги носим.

— А този чифт? Каква марка е той?

— „Найк“.

— Изглеждат нови.

— Купих ги миналата седмица.

— Имаш ли друг чифт в гардероба?

— Да.

Тя се отправи към спалнята в дъното.

— Ти стой тук. — Можеше да почувства погледа му в гърба си.

В гардероба откри високи баскетболни обувки. Вдигна ги. По дяволите! Марка „Конвърс“, така износени, че отпред на пръстите се бяха разпорили. Въпреки това Шефър ги обърна и огледа ходилата. Около петата гумата беше изтрита до равно. Поклати глава. Това щеше да проличи. И моделът на ходилото беше различен от „Рийбок“-а на убиеца, когато е посетил номер тринайсет на „Тарпън Драйв“. Остави обувките и се върна при Фъргюсън.

Той я погледна.

— Значи имаш отпечатък от обувките на сцената на убийството?

— Тя не отговори. — И изведнъж реши, че за всеки случай можеш да провериш моя гардероб. — Фъргюсън впери поглед в нея. — Какво друго си открила там? — И миг по-късно си отговори сам: — Не кой знае какво, нали? Но какво те доведе тук?

— Казах ти. Матю Кауърт. Блеър Съливан. И ти.

В първия момент той не ѝ отвърна. Андрея видя, че мисли напрегнато. Когато накрая заговори, гласът му беше равен и гневен.

— Значи, така ще бъде? Отсега нататък, ако на някое некадърно ченге от Флорида му потрябва да хвърли вината за убийството върху някого, аз ще съм подходящият за това човек, нали? След като веднъж съм бил обвинен, значи съм подходящ кандидат за почти всичко, което ти дойде наум.

— Не съм казала, че си заподозрян.

— Но поиска да видиш маратонките ми.

— Рутинна проверка, Фъргюсън. Проверявам маратонките на всеки. Дори и на Кауърт.

Фъргюсън се разсмя.

— Сигурно. И какви маратонки носи Кауърт?

— „Рийбок“ — продължи да лъже тя безогледно.

— Сигурно. И трябва да са били нови, защото последния път като го видях, носеше „Конвърс“ като моите.

Андрея не отвърна.

— Значи проверяваш маратонките на всички? Но аз съм най-лесният, нали? И това е нещо, което би ме свързало с убийството, така ли, детективе? А ти се надяваш да видиш името си по заглавията. Може даже и повишение да ти донесе. И никой няма да постави под въпрос мотивите ти.

Тя му го върна.

— А ти? Защо си толкова лесен?

— Винаги съм бил такъв и такъв ще си остана. Ако не съм аз, ще бъде някой като мен — млад и черен. Това автоматично ме превръща в заподозрян.

Шефър поклати глава.

Той се надигна от мястото си, внезапно разгневен.

— Не? Когато в Пачула им потрябва такъв човек, при кого дойдоха? А ти? Решила си, че само защото познавам Блеър Съливан, трябва веднага да поговорим. Но това не е така, по дяволите. Заради този човек едва не изгубих живота си. Заради ченгета като теб прекарах три години в отдела за осъдени на смърт за нещо, което не съм направил. Само защото съм удобен за системата. Майната ти, детективе. Вече за никого няма да съм удобен. Може да съм чернокож, но не съм убиец. И само фактът, че съм чернокож, не ме прави убиец.

— Фъргюсън се отпусна на мястото си. — Питаше защо съм решил да живея тук? Защото тук хората разбират какво значи да си черен и винаги да си заподозрян или жертва. Тук всички са такива. Или едното, или другото. А аз съм бил и двете, затова ставам за тук. Затова ми харесва, макар че не трябва да съм тук. Можеш ли да разбереш това, детективе? Защото ти си бяла и няма как да знаеш тия неща. — Той отново се надигна и хвърли поглед през прозореца. — Никога няма да разбереш как може някой да мисли за това място като за свой дом. Имаш ли още въпроси, детективе?

Гневът му сякаш се предаде и на нея. Тя поклати глава.

— Добре — тихо каза той. — Тогава се разкарай. — Фъргюсън посочи вратата.

— Може да възникнат още въпроси.

Той поклати глава.

— Не, не мисля така, детективе. Стига вече. Последният път, когато бях учтив с двама детективи, трябваше да излежа три години и едва не изгубих живота си. Това беше твоят шанс. Нещата приключват дотук.

Тя отиде до вратата. Поколеба се, сякаш нямаше желание да си тръгне, но в същото време изпитваше огромно облекчение, че излиза от тясната стая. Извърна се към него, но той вече затваряше вратата зад нея. Преди да я затръшне, улови гневния поглед на присвитите му очи. Металният звук на резетата отекна в коридора.

ДЕВЕТНАЙСЕТ. КЛОЗЕТЪТ

През по-голямата част от пътя тримата мъже не разговаряха. Накрая излязоха от магистралата и полицейският автомобил заподскача по вкоравената мръсотия.

— Нищо няма да научим от нея — обади се Брус Уилкокс. — Ще се вкопчи в пушката си и ще ни изхвърли от къщата, преди да сме се усетили. Губим си времето.

Той седеше зад кормилото. На предната седалка до него Тани Браун мълчеше, вперил поглед в предното стъкло. Кожата му заблестя, когато светлината се промъкна през клоните на дърветата и го освети. Сега той само махна пренебрежително и отново потъна в мисли.

Уилкокс изхъмка и за известно време замълча.

— И пак ти казвам, губим си времето.

— Не го губим — изръмжа Браун, докато колата продължаваше да подскача по неравния път.

— Ама как да не го губим — не спираше детективът. — И бих искал най-после вие двамата да ми кажете какво става.

Той извърна глава към Кауърт, седнал по средата на задната седалка, изпълнен с чувства, не по-различни от настроението на арестантите, които обикновено заемаха това място.

— Преди Съливан да отиде на стола — бавно започна Браун, — намекнал пред Кауърт, че в къщата на Фъргюсън има улика, която сме пропуснали и която още си стои. Затова отиваме там сега.

Уилкокс поклати глава.

— Тани, не ми казваш и половината от това, което знаеш. — Говореше така, сякаш Кауърт не присъстваше. — Аз сам ръководех претърсването. Обърнахме къщата. Проверихме стените сантиметър по сантиметър за кухини. Прослушахме дъските на пода. Пресяхме пепелта от печката, за да не би да е изгорил нещо. Пълзахме под тая шибана къща с детектор за метал. Дори доведох и куче и сам го преведох през мястото. Ако оная отрепка беше скрила нещо, щях да го намеря.

— Съливан каза, че сте пропуснали нещо — настоя Кауърт.

— Съливан е казал най-различни неща на оня драскач там отзад — каза Уилкокс на своя партньор. — Защо изобщо му обръщаме внимание?

— Ей — не се стърпя Кауърт, — карай по-полека, а?

— Къде ти каза да търсим?

— Не ми каза къде. Само настояваше, че сте пропуснали нещо. Направи някаква грубичка шега за очите, които трябвало да имам на задника си.

Уилкокс поклати глава.

— Пък и дори да намерим нещо, какво от това — хвърли поглед той към Браун. — Знаеш го, шефе, и от мен по-добре. Историята на Фъргюсън. Има ли някакво развитие?

— Не — бавно отвърна Тани Браун. — Няма.

— Добре де, да речем, че открием нещо. Какъв е смисълът? Не можем да използваме срещу него нищо, което сме придобили по незаконен път. Връщаме се към онова признание. Дори и да ни каже къде е всяко нещо, как точно е убил малката Джоани и да ни разкрие цялата история, съдията пак може да отхвърли показанията му. Всичко се проваля.

— Не е точно така — каза Кауърт.

— Да — намеси се Браун. — Не е точно така. Може да намерим нещо, въз основа на което после някой адвокат да повдигне обвинение. — Той се поколеба, преди да продължи: — Но не очаквам да спечелим този случай в съда. — Той не уточни какво точно има предвид.

Уилкокс помълча за минута, после отново се обади:

— Даже и не мисля, че бабата на Фъргюсън ще ни пусне да огледаме наоколо, ако нямаме заповед. По дяволите, не мисля, че ще ни каже даже, че слънцето е изгряло, ако нямаме заповед от съдията. Губим си времето.

— Ще пусне Кауърт да погледне.

— След като ние сме го закарали? Изключено!

— Ще го направи.

— Тя навярно мрази пресата повече и от мен. В крайна сметка, те помогнаха да пъкнем нейното съкровище в затвора.

— Но после го извадиха оттам.

— Не мисля, че гледа на нещата по този начин. Тя е заклет баптистка и не изпуска Библията от ръка. Навярно си мисли, че Исус

сам е слязъл и е отворил вратите на затвора пред малкото ѝ скъпо момче, защото тя го е обсипвала с молитви всяка неделя. Както и да е, дори и да го остави да влезе вътре и да си вре навсякъде носа, което няма да стане, той не знае какво да търси. Още по-малко пък — как да го търси.

— Знае.

— Добре, представи си тогава, само си представи, че напук на всичко, открие нещо. Какво ни грее нас това?

— Грее ни. — Браун свали прозореца си и остави горещината на деня да се промъкне в колата и да прогони хладината на климатика. Говореше спокойно, гласът му едва се издигаше над шума на вятъра, който навлезе през прозореца. — Тогава ще знаем, че поне за едно нещо Съливан е казал истината.

— Е, и какво от това? — изсъска Уилкокс. — Какво, по дяволите, ни грее това нас?

Браун отново не отвърна.

— Тогава ще знаем с кого си имаме работа — вметна Кауърт накрая.

— Ха! — изръмжа Уилкокс.

Той отново натисна педала и здраво се вкопчи в кормилото, вбесен от мисълта, че неговият приятел и партньор и врагът му знаят информация, която не споделят. Не можеше да потисне гнева и раздражението си. Шофираше бързо, а зад колата се издигаше кафяв облак прах. Почти му се прииска някое дрипаво старо куче или катерица да пробяга пред гумите му.

Кауърт гледаше редицата дървета в покрайнините на гората.

— Накъде водят? — запита той.

— До мястото, където намерихме Джоани. До брега на езерото. Простира се на няколко километра, преди да свие и да се спусне към града. Плаващи пясъци, които могат да те убият, и кал, толкова гъста, че сложиш ли си крака в нея, сякаш стъпваш в лепило. Цели километри мъртви дървета, плевели и вода. И е тъмно. Загубиш ли се там, цял месец ще ни трябва да те извадим. Ако изобщо те намерим. Насекоми, змии и всякакви хлъзгави и пълзящи гадини. Но под мъртвите корени се крият добри костури. Само трябва да внимаваш — отвърна Уилкокс.

Докато колата подскачаше надолу по неравния път, Кауърт се замисли за купчината компютърна хартия със статиите, които разпечата в библиотеката на „Джърнъл“. Бяха във вътрешния джоб на сакото му и сега усещаше твърдостта им. Не сподели информацията с Тани Браун.

Повтаряше си, че може да е просто съвпадение. Говорил е в църква. Четири дни по-късно едно малко момиче изчезва. Това нищо не значи. Не знаеха дали той още е бил там, нито пък какво е правил след службата и къде е ходил. Четири дни. Може да е бил навсякъде по пътя към Пачула. Или в Нюарк. Или на Марс.

В спомените му неочаквано изплува снимката на Джоани Шрайвър върху стената на началното училище. Спомни си и погледа в очите на Дон Пери от плаката, който сега лежеше в полицейската папка — изпълнен с детско безгрижие и въодушевление. Бяло и черно. Изведнъж почувства гърлото си свито.

— Наближаваме — оповести Уилкокс.

Гласът на Уилкокс прекъсна мислите му. Когато се върна в Пачула, бързо се потопи в рутината на ежедневието. Една от дъщерите му не беше успяла да получи главната роля в пиесата, която поставяха в класа, другата беше открила, че часа ѝ за прибиране вкъщи е поранен от този на приятелките ѝ. Важни проблеми, въпроси, които не търпяха отлагане. Имаше неща, които баща му просто не можеше да свърши. Едно от тях бяха установените правила.

— Това е твоята къща. Аз съм само гост тук — беше казал веднъж старецът. Все пак оплакванията, че не приема полагащата му се роля, го изпълваха със задоволство. Тани Браун се чудеше дали и глухотата, която се проявяваше от време на време, не беше удобно извинение.

Не им каза къде е ходил, нито пък с какво се занимава в момента. Помисли си, че би излъгал и ако някой го запита от какво се страхува. Това, че и двете момичета имаха свой собствен живот, му носеше облекчение. Гледаше към тях, без да чува оплакванията им и виждаше снимката на Дон Пери, сгъната в джоба на сакото му.

После си наложи да мисли по друг начин. Не можеше да бъде полицаи и да оцелее, ако си позволеше да гледа на случаите като на

номерирани папки. Трябваше да се придържа към онова, което знаеше и за което можеше да бъде сигурен. Продължаваше да отрича инстинктите си, защото те му подсказваха, че има и други неща, много по-ужасяващи, отколкото можеше да си помисли.

— Стигнахме — каза Уилкокс.

Рязко спряха пред бараката и няколко малки камъчета се удариха в шасито. Уилкокс угаси мотора и се взря към порутената дървена къща, преди да каже:

— Добре, Кауърт, да те видим как ще я придумаш да те пусне вътре — извърна се той към него.

— Спокойно, Брус — промърмори Браун.

Кауърт мълчаливо излезе от колата и с бърза крачка се отправи към прашния преден двор. Хвърли поглед назад. Двамата полицаи стояха облежнати на автомобила, без да свалят поглед от него. Извърна се и изкачи стъпалата към верандата отпред. После се провикна:

— Госпожо Фъргюсън?

Засенчи очите си, за да вижда по-добре в сянката на верандата. Яркото слънце на предния двор го бе заслепило. Ослуша се за някакъв шум отвътре, но не чу нищо.

— Госпожо Фъргюсън? Матю Кауърт е. От „Джърнъл“.

Отговор все така нямаше. Почука силно на рамката на вратата и почувства, че тя поддаде. Избелелите дъски се лющеха.

— Госпожо Фъргюсън, моля ви!

Накрая от тъмнината вътре се дочу тих шум. След малко долетя слаб глас. В него нямаше и следа от гневните нотки, с които беше свикнал.

— Зная кой си. Кво искаш тоя път?

— Трябва отново да поговоря с вас за Боби Ърл.

— Аз вече много говорих, господин репортер. Думи не ми останаха. Не ти ли беше достатъчно?

— Не. Не съвсем. Мога ли да вляза?

— Какво? Само вътрешни въпроси ли имаш да зададеш?

— Госпожо Фъргюсън, моля ви. Важно е!

— За кого е важно, господин репортер?

— За мен. И за внука ви.

— Не го вярвам това — отвърна тя.

Отново настъпи тишина. Очите на Кауърт бавно привикваха към сянката и той започна да различава очертанията през вратата. Видя старата маса и глинената кана за цветя върху нея. В ъгъла бяха подпрени пушка и бастун. След малко дочу стъпки и накрая слабата старица застана пред него. Кожата ѝ се сливаше с тъмнината, но сребристите коси улавяше светлината и блестеше. Движеше се бавно и сковано, сякаш артритните болки от ставите и гърба пронизваха и сърцето ѝ.

— Вече достатъчно говорих с теб. Какво още искаш да знаеш?

— Истината — рязко каза репортерът.

Гневната гримаса на старицата се превърна в смях.

— И си мислиш, че тук можеш да откриеш някаква истина, бяло момче? Мислиш си, че я крия в малко гърне до вратата? И я вадя, когато ми потрябва?

— Нещо такова — отвърна той.

Тя неприятно се изкиска. После плъзна поглед покрай него към двора, където стояха двамата полицаи. Остана загледана в тях и след дълго мълчание, отново се извърна към Кауърт.

— Тоя път не си дошъл сам.

Той поклати глава.

— Сега на тяхна страна ли си, господин Бял репортер?

— Не — насили се да излъже той.

— На чия страна си, тогава?

— На ничия.

— Последния път, като дойде тук, беше на страната на внука ми. Кое е различното сега?

Кауърт търсеше с усилие думите.

— Госпожо Фъргюсън, когато бях в затвора и говорих с мъжа, за когото всички вярваха, че е убил онова малко момиче, той ми разказа една история. История, пълна с убийства, лъжи, полуистини и полулъжи. Но едно от нещата, които ми каза, беше, че ако дойда тук и се поогледам, ще намеря някакво доказателство.

— Какво доказателство?

— Доказателство, че Боби Ърл е извършил престъпление.

— Че откъде онзи човек ще знае това?

— Каза, че го е научил от Боби Ърл.

Старицата поклати глава и се изсмя сухо и остро.

— Че защо трябва да ви пускам тука и да ви оставя да се ровите, щом това ще докара някоя беля на момчето ми? Що не го оставите на мира? И той да свърши някоя работа? Всичко приключи. Остави мъртвите и дай на живите да продължат да живеят.

— Не става така — отвърна Кауърт. — И вие го знаете.

— Знам само, че идваш тук и се опитваш да навлечеш нова беля на момчето ми. На него тва не му трябва.

Кауърт пое дълбоко дъх.

— За това си има причина. Пуснете ме да вляза вътре и да поогледам. Ако не намеря нищо, всичко приключва дотук. Цялата история ще се превърне в още една лъжа, която оня човек ми е разказал, и толкова. Животът си продължава. Няма защо Боби Ърл да се обръща назад. Тия двама детективи ще излязат от вашия живот и от живота на внука ви. Но ако не огледам сега, те никога няма да бъдат доволни. Нито пък аз. И нещата никога няма да приключат. Винаги ще има някакви въпроси. Разбирате ли какво ви казвам?

Възрастната жена докосна с ръка бравата на вратата и се замисли.

— Разбирам — продума тя накрая предпазливо. — Но да кажем, че те пусна и ти намериш тука онова ужасно нещо, за което оня човек ти е казал. Тогава какво?

— Тогава Боби Ърл отново ще си има неприятности.

Тя отново замълча, преди да отвърне.

— Наистина не виждам какво ще спечели моето момче, ако те пусна вътре.

Кауърт се втренчи настоятелно в старицата и накрая прибегна до последното си оръжие.

— Ако не ме пуснете вътре, ще реша, че криете истината от мен. Че тук вътре наистина има скрито някакво доказателство. Това ще кажа и на двамата детективи там вън и тогава ще се случат няколко неща. Ще дойдем тук пак, но вече със заповед и така или иначе, ще претърсим мястото. И сън няма да ни хване, докато те отново не повдигнат разследване срещу внука ви. Обещавам ви го. И като го направим, аз ще дойда с моя вестник и с всички останали вестници и телевизионни канали, а тогава вече сама знаете какво ще се случи, нали? За това ми се струва, че нямате голям избор. Разбирате ли?

В погледа на възрастната жена проблесна омраза.

— Чудесно разбирам — изсъска тя. — Разбирам, че белите мъже в костюми винаги получават каквото искат. Искаш да влезеш вътре, хубаво. Ще влезеш вътре, независимо какво казвам аз.

— Ами добре, тогава.

— Що не се върнеш тук с хартийка от някой съдия, ъ? Те донесоха тук такава, ама това не им помогна да открият каквото и да било. Мислиш ли, че сега нещата са различни? — изръмжа тя с отвращение.

Най-накрая старицата махна веригата от вратата и я откряна с десетина сантиметра.

— Оня човек в затвора, каза ли ти той къде да търсиш?

— Не. Не точно.

Възрастната жена се ухили неприятно.

— Ами късмет, тогава.

Той влезе в къщата, сякаш пристъпваше от един свят в друг. Привикнал беше — доколкото някой изобщо можеше да привикне към подобно нещо — с нищетата на градските коптори. Навремето обикаляше с приятеля си Върнън Хокинс местопрестъпленията из гетото и вече не се шокираше, нито изненадваше от мизерията, плъховете и излющената боя. Но тази къща беше различна. В нея имаше нещо обезпокоително.

Крайна, отчаяна бедност на едно място, в което липсваше каквото и да е усилие да се създаде някакво удобство и което не носеше нищо друго, освен следите от мъчен живот, изживян трудно и с отчаян гняв. На стената над протрит диван висеше кръст. В ъгъла имаше стар дървен люлеещ се стол с пожълтяла дантела върху седалката. Няколкото други стола бяха от ръчно дялано дърво. На полицата над камината стоеше портрет на Мартин Лутър Кинг Младши и една стара фотография на жилав чернокож мъж в строг черен костюм. Реши, че е починалият ѝ съпруг. Имаше и още няколко фотографии на членовете на семейството ѝ, а също и на Робърт Ърл. Стените от тъмно дърво правеха къщата да прилича на пещера. През прозорците проникваше неясна светлина, която бързо губеше битката срещу сенките вътре. Един коридор водеше към кухня, където се виждаше старомодна печка с дърва. Но всичко светеше от чистота. Мебелите бяха с протрити ръбове, но никъде не се виждаше и

прашинка. Навярно госпожа Фъргюсън се отнасяше към праха както към посетителите си.

— Нямам кой знае какво, но всичко е мое — тъжно каза тя. — Тук никога не е идвал някой лихвар, който да каже, че това място е негово. Всичко си е мое. Съпругът ми умря, докато го изплати, а скоро и аз ще си отида, но бях щастлива тук, макар че мястото не е кой знае какво.

Докуцука до прозореца и хвърли поглед навън.

— Зная го тоя Тани Браун — ядно каза тя. — Зная майка му, умря отдавна, зная и баща му. Здравата работиха за Господин Белия човек и се издигнаха, щото мислеха, че ще са по-добре от нас. Ама не е така. Помня като беше малък, крадеше портокали от дърветата на белите. Сега е станал голям полицаи и си мисли, че е кой знае какво. Ама не е по-добре от внука ми, така да знаеш. — Тя се извърна с гръб към прозореца. — Айде, давай, господин Бял репортер. Какво ще търсиш? Тук няма нищо за теб, момче. Не виждаш ли? — Тя помаха ръце. — Тук няма нищо за никого.

Той сам виждаше това.

Кауърт хвърли поглед наоколо и си помисли, че Уилкокс е прав. Представа нямаше какво търси, нито пък къде да го търси. Внезапно си представи ухилената физиономия на Блеър Съливан.

— Така е — каза той. — Къде е стаята на Боби Ърл?

— Там, вдясно. Върви направо — посочи възрастната жена.

Кауърт бавно тръгна по коридора в средата на бараката. Хвърли поглед към спалнята на старицата. Върху плетената покривка на старото двойно легло стоеше разтворена Библия. Всичко беше строго и студено. Единствено четенето на тези думи носеше малко утеха тук. Мина покрай малката баня — не по-широка от гардероб, само с мивка и тоалетна. Арматурата блестеше. После свърна към стаята на Фъргюсън.

Тя също беше гола. Приличаше на монашеска килия. Единственият прозорец високо горе на стената пропускаше слаба светлина. Легло с железни табли, грубо скована маса, малък скрин с чекмеджета и стол. На една от стените висеше стара етажерка със скромна колекция от книги с меки корици. „Момчето в обетованата земя“ и „Невидимият“ се открояваха сред няколкото фантастични

романа. В ъгъла стояха рибарски пръчки и нащърбена евтина пластмасова кутия с принадлежности за риболов.

Кауърт седна на ръба на леглото и плъзна поглед по дреболиите в стаята, сякаш търсеше някакъв знак. Как трябва да изглежда стаята на един убиец?

Не знаеше. Не знаеше. Огледа се и си спомни разгорещения разказ на Фъргюсън, как като дошъл в Пачула след Нюарк, тук му се сторило като летен лагер, като мястото, където са се случили приключенията на Хък Фин. Къде, по дяволите, е онова нещо? Кауърт отново огледа голите стени и безличните мебели.

Откъде да започне? Не можеше да си представи, че нещо толкова важно, каквото е едно вещественно доказателство за убийство, може да бъде явно, затова започна от чекмеджетата на бюрото. Чувстваше се глупаво. Сигурен беше, че се движи в добре проверено пространство. Разтършува няколкото ката дрехи, без да открие каквото и да е. Плъзна ръце зад чекмеджетата на бюрото. Ама и ти си един детектив, помисли си той. Коленичи и повтори същото и с леглото. Опипа матрака. После потърси кухини по стените.

Какво може да е скрил? — питаше се той.

Стоеше на колене и потропваше по дъските на пода, когато бабата на Фъргюсън надникна от вратата.

— Това вече го направиха — каза тя. — Преди много време. Малко ли беше тогава?

Той бавно се изправи. Объркан беше.

— Не зная.

— Ти вече свърши — присмя му се тя.

— Искам да поговоря с детективите — оправи той дрехите си.

Жената отново се изкиска и го поведе назад по коридора към верандата. Кауърт прекоси мръсния двор и застана пред двамата детективи.

Тани Браун заговори пръв, но погледът му пробягна покрай Кауърт към старицата, преди отново да се върне върху него.

— Какво?

— Нищо, което да прилича на улика или на каквото и да било друго, освен че са бедни.

— Нали ти казах — обади се Уилкокс. Той хвърли поглед към Кауърт и гласът му малко се смекчи. — Ходи ли в стаята на Фъргюсън?

— Да.

— Няма кой знае какво там, нали?

— Няколко книги. Въртици. Кутия за рибарски принадлежности. Малко дрехи в чекмеджетата. Това е.

— И аз така си я спомням — кимна Уилкокс. — И това най-много ме изуми. Нали знаеш — влизаш в стаята на някого, независимо колко е беден или богат, и намираш там нещо, което говори за тоя човек. Но не и тук. И така е в цялата къща.

Браун потри челото си.

— По дяволите — каза той. — Чувствам се като глупак и наистина съм глупак.

— Проблемът е — прекъсна го Кауърт, — че не зная какво сте правили, когато сте идвали тук преди и какво е различното сега. Може и да съм видял нещо, което за вас да има значение, но не и за мен.

Уилкокс сякаш се беше разделил с враждебността си в растящата топлина на деня.

— Знаех си, че така ще стане. Виж тук, това може би ще помогне.

Той отиде до багажника на колата и го отвори. Вътре до една палка, няколко защитни жилетки и голям лост, имаше папки. Уилкокс порови из тях и накрая вдигна защитени листове хартия. Подаде ги на Кауърт.

— Ето инвентарния опис от огледа преди. Виж дали няма да ти помогне.

В началото беше списъкът на вещите, иззети от къщата и тяхното разположение. Сред тях бяха и няколко дрехи. Отбелязано беше: „Върнати след анализ. Отрицателни резултати“. От кухнята бяха конфискувани и няколко ножа. Срецу тях също пишеше: „Върнати“.

В списъка се изброяваха кои вещи от коя част на къщата са иззети. Следваше кратко описание на методите, използвани в различните стаи и частите от тях. Кауърт видя, че стаята на Фъргюсън е била щателно претърсена с отрицателни резултати.

— Видя ли вътре нещо, което да сме пропуснали? — попита Уилкокс.

Кауърт поклати глава.

— Тани, губим си времето.

Кауърт вдигна глава от листовете, които четеше, и видя, че лейтенантът се е отдалечил и сега не сваля очи от възрастната жена. Тя стоеше на края на верандата и също не сваляше поглед от него.

— Тани? — тихо подвикна Уилкокс.

Полицаят не отвърна.

Кауърт гледаше детектива и възрастната жена, които не откъсваха поглед един от друг. Чувстваше потта, която се стичаше под ризата му и лепкавата влага върху челото си.

Браун заговори след малко, без да сваля поглед от старицата.

— Виж отново — каза той. — Мисля, че сме пропуснали нещо очевидно.

— Божичко, Тани... — започна отново Уилкокс, но лейтенантът го прекъсна.

— Виж я. Тя знае нещо и знае, че нямаме никакви улики. По дяволите. Виж я!

Уилкокс вдигна рамене и промърмори нещо неразбрано, което се разтвори в обедната жегата. Кауърт сведе поглед към листовете и започна внимателно да ги разучава. Прехвърли ги един по един, стая по стая, като изброяваше на глас за Уилкокс:

— Всекидневна: отпечатъци от пръсти, всички вещи прегледани, нищо не е иззето, разхлабени дъски на пода, проверка на стените, използван е детектор за метал; спалня на бабата: претърсена и огледана за скрити предмети, нищо не е открито; килер: иззети ножици, парцали за почистване, хавлиена кърпа, разместени дъски на пода; стая на Фъргюсън: иззети дрехи, стени и под — проверени, почистени с прахосмукачка за проби от косми; кухня: прегледани и иззети ножове, пепелта от печката изследвана и изпратена в лаборатория, оглед на празното пространство... — Той вдигна поглед. — Изглежда доста пълен...

— По дяволите, с часове оглеждахме всеки разхлабен пирон на това място — каза Уилкокс.

Браун все така не откъсваше поглед от старицата.

— Днес всичко изглежда непроменено — въздъхна Кауърт, — макар да подозирам, че е превърнала килера в тоалетна. Малката стая между нейната спалня и спалнята на Фъргюсън.

— Ъ-хъ. Наистина прилича повече на клозет, отколкото на килер — съгласи се Уилкокс.

— Тоалетна с мивка — кимна Кауърт.

— Чух Фъргюсън да споменава нещо такова. Използвал част от парите на някакъв холивудски продуцент, който искал да пресъздаде живота му. Цивилизацията достига до бедните.

В този момент сякаш горещината, която слънцето изливаше върху им, се удвои и изсмука въздуха от двора.

— А преди те къде...

— В една стара постройка отзад.

— И?

— И какво?

— Тя не фигурира в списъка — бавно произнесе Кауърт. Почувства, че слепоочията му неочаквано запулсираха.

Браун се извърна и заби поглед в колегата си.

— Вие я претърсихте, нали?

Уилкокс неуверено кимна.

— Ъ-ъ, да. Нещо такова. Имахме заповед за оглед на къщата и аз не бях сигурен за нея. Но един от оперативните работници влезе вътре. Знам със сигурност. Нищо, обаче.

Браун впери настоятелен поглед в партньора си.

— Хайде, Тани. Навсякъде имаше само лайна и вонеше отвратително. Човекът влезе, позавъртя се и излезе. Пише го в доклада от обиска. — Той посочи едно изречение в средата на листа. — Виж — изрече той с колеблив глас.

Кауърт се отдалечи от колата. Помнеше думите на Съливан: „Ако имаш очи на задника си“.

— По дяволите! По дяволите — извърна се той към Браун. — Съливан каза...

Полицаят се намръщи.

— Спомням си какво е казал.

Кауърт рязко се обърна и се отправи към задния двор. Чу вика на бабата на Фъргюсън да пронизва горещината.

— Накъде тръгна, момче?

— Отзад — рязко отвърна Кауърт.

— Нямаш работа там — изпищя тя пронизително. — Не можеш да отидеш там.

— Искам да видя, по дяволите. Искам да видя.

Браун бързо се присъедини към него с лоста от багажника в ръка. Двамата мъже заобиколиха къщата, без да обръщат внимание на виковете на старицата, които продължаваха да ехтят в ярката светлина. Видяха постройката в един ъгъл, близо до някакви дървета, отдалечена от всичко останало. Дъсчените стени бяха избелели до сиво. Кауърт се приближи. Паяжини покриваха вратата. Той хвана дръжката и силно дръпна. Вратата заяде, но се отвори с острия звук на старо дърво, което се трие в старо дърво.

— Внимавай за змии — каза Браун и рязко дръпна вратата, за да я отвори по-широко. С едно последно рязко дръпване вратата зейна.

— Брус! Вземи фенера — викна Браун. Вдигна лоста и разчисти паяжините с него. Рязък, остър звук накара Кауърт да отскочи встрани, когато някакво малко животинче излетя навън, изплашено от ярката светлина.

Двамата мъже стояха един до друг, вперили поглед в дървената седалка на тоалетната, изрязана от дърво и лъснала от употреба. Тежко, задушливо зловоние се носеше в малкото пространство. Застояла смрад, която заседна в гърлата им.

— Под това — каза Кауърт.

Браун кимна.

— Долу.

Уилкокс задъхан се присъедини към тях и хвърли черния фенер към колегата си.

— Брус — предпазливо се обърна Браун към него, — онзи оперативен работник вдигна ли седалката? Видя ли какво има в тая смрад?

Уилкокс поклати глава.

— Беше здраво закована. Гвоздеите бяха стари, помня, защото ме накара да дойда и сам да проверя. Нямахше следи нещо да е вадено и после връщано на мястото си. Нали знаеш — следи от чук, остъргвания или нещо друго.

— Нямало е явни следи — каза Браун.

— Точно така. Нищо не забелязахме.

В погледа му проблесна гняв.

— Но... — започна Браун.

— Точно така. Но — отвърна Уилкокс, — аз не мога да гарантирам, че не е намерил някакъв начин да стигне долу до тая лайняна дупка, който ние не знаем. Човекът влезе, провери със светлина и излезе, както ти казах. И аз пъхнах глава, огледах и това е. Искам да кажа, че някой от нас щеше да забележи, ако в дупката е било пуснато нещо...

— Ако искаш да скриеш нещо и не мислиш, че разполагаш с много време, а трябва да си сигурен, че това ще е последното място, претърсвано прецизно... — Браун едва сдържаше гнева си зад привидно спокойния тон.

— А защо да не го сложиш в печката и не го изгориш?

— Не е могъл да бъде сигурен, че няма да го открият, особено след като доведохме и кучета тук. Не е могъл да бъде сигурен, че няма да го забележат. Но едно е сигурно. Никой няма да се вре в тая лайняна дупка.

Уилкокс кимна.

— Прав си. — Гласът му звучеше отчаяно. — По дяволите. Мислиш ли, че...

Думите му бяха прекъснати от внезапен пронизителен писък, който долетя зад гърба им.

— Махайте се оттам!

Тримата мъже се извърнаха и видяха възрастната жена, застанала на задната веранда с опряна на хълбока си стара пушка.

— Ше ви гръмна като едното нищо, ако веднага не се махнете оттам! Веднага!

Кауърт замръзна, но детективите бавно заотстъпваха встрани.

— Госпожо Фъргюсън... — започна Браун.

— Ти да мълчиш — извика тя и насочи оръжието към него.

— Хайде, госпожо Фъргюсън... — тихо я помоли Уилкокс и вдигна ръце в жест по-скоро на молба, отколкото на капитулация.

— И ти! — викна старицата и изви цевта към него. — И двамата спрете!

Кауърт видя, че детективите се спогледаха. Не знаеше какво означава това. Старицата се обърна към него.

— Казах ти да се махаш оттука.

Той вдигна ръце, но поклати глава.

— Не.

— Какво значи „не“? Момче, не виждаш ли това оръжие? Ще стрелям.

Кауърт почувства, че кръвта се качва в главата му. Видя, че гневът прикрива страха в очите на жената и разбра, че тя знае какво крие. Тук е, помисли си той. Каквото и да е, то е тук. За миг умората и изтощението, които го измъчваха през последните няколко дни, изчезнаха и го обзе внезапен изблик на отчаяна решимост. Кауърт поклати глава.

— Не — повтори той, този път по-високо. — Не. Ще видя какво има тук, дори и да ме убиеш. Прекалено съм изморен, за да ме лъжеш. И ужасно изморен, за да бъда използван. Не мога през цялото време да се правя на глупак. Разбра ли, жено? Много съм изморен.

С всяка дума той пристъпваше към нея и вече беше скъсил разстоянието помежду им наполовина.

— Стой настрана! — изкрещя старицата.

— Ще ме убиеш ли? — викна той в отговор. — Голяма услуга ще ми направиш. Ще ме застреляш пред тези детективи тук. Давай! Давай, дявол да го вземе!

Той тръгна с широки крачки към нея. Видя оръжието да потрепва в ръцете ѝ.

— Ще го направя — изпищя тя.

— Ами давай! — отвърна той. Задушаваше се от гняв. От илюзиите му за невинността на Фъргюсън вече нямаше и следа. — Хайде! Хайде! Ще ми направиш същата услуга, която той е направил на нея. И ти ли си убиец, стара жено? Ето къде той е научил как се прави това. Ти ли го научи как да нареже малкото безпомощно момиченце?

— Той не е направил нищо!

— Направил е, по дяволите!

— Стой настрана!

— Или какво? Може би точно ти си го научила и как да лъже? Така ли е?

— Не ме доближавай!

— Така ли е? Така ли е, дявол да го вземе?

— Той не е направил нищо такова. Сега се връщай или ще ти пръсна главата!

И пушката гръмна.

Въздушната струя разцепи въздуха над главата му, леко го опърли и го събори зашеметен на земята. Разнесе се писъкът на птица, прикована от изстрела към стената на постройката зад него, виковете на детективите, които мигновено извадиха собственото си оръжие.

— Стой! Хвърли пушката!

Небето над него се завъртя и носът му се изпълни с миризмата на кордит. Чу звук, тупкащ като далечно ехо от експлозията, който го обърка, докато накрая проумя, че това е звукът от собствения му пулс в ушите. Кауърт седна и опипа главата си, после погледна ръката си, мокра от пот, не от кръв. Вдигна поглед към старицата. Детективите продължаваха в един глас да крещят заповеди, които изглежда се разтваряха в горещината на деня.

Възрастната жена се взря в него. Гласът ѝ прозвуча остро.

— Казах ти, господин Репортер, казах ти вече, че и в окоето на дявола съм готова да плюя, ако тва ше помогне на внука ми.

Кауърт не откъсваше поглед от нея.

— Мъртъв ли си?

— Не.

— Не успях — горчиво каза тя. — Искан да ти пръсна главата. По дяволите.

Кожата ѝ стана пепелява. Тя отпусна оръжието до себе си и хвърли поглед към детективите, които я приближиха с насочени пистолети. Впи поглед в Браун.

— Трябваше да го запазя за тебе.

— Хвърли оръжието.

— Ше ме убиеш ли сега, Тани Браун?

— Хвърли оръжието!

Старицата изсъска срещу него. Бавно отпусна пушката и внимателно я опря на вратата зад себе си. После се изправи и го погледна.

— Ше ме убиеш ли сега? — отново попита тя.

Уилкокс се наведе над Кауърт.

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна репортерът.

Той му помогна да се изправи.

— Божичко, Кауърт, голяма работа беше. Едва не го отнесе.

Кауърт почувства внезапна лекота.

— Дума да няма — разсмя се той.

Уилкокс се обърна към Браун.

— Да й сложа ли белезниците и да й прочета правата?

Детективът поклати глава, после се пресегна и взе пушката. Отвори я и провери двете гнезда. Измъкна празната гилза и я подхвърли към Кауърт.

— Ето ти. Сувенир.

После се извърна към бабата на Фъргюсън.

— Имаш ли друго някакво оръжие?

Тя поклати глава.

— Искаш ли да си поговорим сега?

Тя отново поклати глава и се изплю на земята, все така предизвикателна.

— Добре тогава, можеш да гледаш. Брус?

— Шефе?

— Намери лопата в килера.

Лейтенантът сложи револвера в кобура си и подаде празната пушка на старицата, която я пое намръщена. Браун се върна при пристройката и махна към Кауърт.

— Дръж — подаде той лоста на репортера. — заслужи си първата копка.

Старото дърво слабо изпука под натиска на лоста, а после и на лопатата, която Уилкокс откри отстрани на къщата. Но когато накрая изпраця и поддаде, рязко се разцепи и разкри воняща дупка в земята. За дезинфекция е била използвана хлорна вар и сиво-кафявата маса беше покрита с бели ивици.

— Тук някъде е — каза Кауърт.

— Надявам се, приключи с коментарите — промърмори Уилкокс. — Някакви открити рани или разранена кожа? По-добре да внимаваме.

Той изтръгна лопатата от ръцете на Браун.

— Това прецака обиска ми преди три години. Сега е мой ред — мрачно прошепна той. Свали сакото, изрови кърпа от джоба си и я привърза към лицето си. — По дяволите — изруга той, но импровизираната маска заглуши думите му. — Знаеш, че не е законно, нали — обърна се той към Браун, който кимна. — По дяволите — отново повтори Уилкокс и пристъпи към дупката. Изстена,

промърмори няколко ругатни и започна да изгребва фекалиите с лопатата.

— Гледайте лопатата — каза той, като се опитваше да диша през устата си. — Да не пропуснем нещо.

Браун и Кауърт не отвърнаха. Мълчаливо наблюдаваха движенията на Уилкокс. Той продължаваше упорито и старателно да изгребва. Купчината до него растеше. Веднъж се подхлъзна, задържа се, преди да се плъзне в дупката, но се изправи с покрити с мръсотия ръце. Изруга и продължи да работи с лопатата.

Изминаха пет минути, после десет. Детективът гребеше. Спираше само за да изкашля вонята от дробовете си. Загреба още десетина пъти и промърмори:

— Трябва да е долу от няколко години. Мисля си колко ли лайна може да произведе годишно една стара дама — цинично се разсмя той.

— Ето го — каза Кауърт.

— Къде? — попита Уилкокс.

— Точно там — посочи Тани Браун. — Какво е онова там?

Последното гребване с лопатата беше разкрило ръба на някакъв твърд предмет.

Уилкокс се намръщи и внимателно се протегна към него. Измъкна правоъгълно парче плътна синтетична материя.

Браун се наведе, взе парчето за ръбовете и го вдигна.

— Знаеш ли какво е това, Брус?

Детективът кимна.

— Печелиш.

— Какво? — попита Кауърт.

— Парче от постелка за пода на кола. Нали помниш, в колата на Фъргюсън, при мястото до шофьора, липсваше голямо парче от постелката. Ето го.

— Виждаш ли още нещо? — попита Брус.

Уилкокс отново се извърна и разрови с лопатата в същата посока.

— Не — каза той. — Чакай, тъ-тъ, какво е това там?

Измъкна на пръв поглед втвърдена маса фекалии и я подаде на Браун.

— Вземи.

Лейтенантът се извърна към Кауърт.

— Виж — каза той.

Кауърт се взря с усилие и накрая наистина видя. Топката се оказаха дънки, риза, маратонки и чорапи, свити и завързани с връзки за обувки. Годиците, прекарани в изпражненията, ги бяха покрили с вар и превърнали в дрипи, но все още безпогрешно можеха да бъдат разпознати.

— Залагам фермата — обади се Уилкокс, — че по тия дрехи има петна от кръв.

— Има ли нещо друго там долу?

Детективът порови още известно време с лопатата.

— Не мисля.

— Излизай, тогава.

— С удоволствие — изпълзя той от ямата.

Тримата мъже безмълвно се върнаха в двора. Внимателно разстлаха вещите на слънце.

— Дали могат да бъдат подложени на анализ? — попита Кауърт след известно време.

Браун вдигна рамене.

— Надявам се. — После внимателно се вгледа в тях. — Всъщност, това не е нужно.

— Да — отвърна Кауърт.

Уилкокс се опитваше да се почисти, доколкото беше възможно. Вдигна глава към партньора си.

— Тани — гласът му прозвуча умолително, — съжалявам, приятелю. Трябваше да бъда по-внимателен. Трябваше да се сетя.

Браун поклати глава.

— Сега знаеш повече от тогава. Всичко е наред. Аз трябваше да прегледам по-внимателно доклада от обиска — продължи той, без да откъсва поглед от вещите. — По дяволите — каза той накрая. — По дяволите. — Вдигна поглед към Кауърт. — Но сега поне знаем, нали така?

Кауърт кимна.

Тримата мъже вдигнаха предпазливо дрехите и парчето постелка и се извърнаха към къщата. Възрастната жена стоеше все на същото място, без да откъсва поглед от тях. В очите ѝ се четеше безпомощност. Отпуснатите ѝ ръце трепереха.

— Това нищо не означава! — викна тя предизвикателно. Бавно вдигна ръка и размаха юмрук към тях. — Стари вещи, изхвърлени в

ямата! Нищо не означават!

Двамата детективи и репортерът минаха покрай нея, но тя извика след тях:

— Това не значи нищо! Не чувате ли? Господ да те порази, Тани Браун! Това нищо не значи!

ДВАЙСЕТ. КАПАНИ

Тани Браун шофираше безцелно по улиците на града, в който беше израснал. Кауърт седеше до него и чакаше детективът да каже нещо. Оставиха Уилкокс в лабораторията по криминология, заедно с иззетите от дома на Фъргюсън вещи. Репортерът мислеше, че веднага ще се върнат в полицейския участък, за да планират следващата си стъпка, но вместо това сега бавно се разхождаха из града.

— И така? — попита той накрая. — Какво отгук нататък?

— Знаеш ли — бавно започна Браун, — градът не е кой знае какъв. Винаги свирим втора цигулка след Пенсакола и Мобил. Но това е единственото място, което наистина познавам. Всичко, което наистина съм искал. Дори когато бях войник, а после и в Талахаса, в колежа, знаех, че искам да се върна обратно тук. А ти, Кауърт? Къде е твоят дом?

Кауърт си представи малката къща от червени тухли, в която израсна. Отдалечена беше от улицата, а в предния двор растеше голям дъб. На верандата отпред имаше скърцаща люлка, която никой не използваше и която след няколко зими ръждяса. Но споменът за къщата избледня почти веднага и той се сети за вестника на баща си отпреди двайсет години, когато още нямаше компютри и електронни машини. Сякаш светоусещането му се бе оформило сред онези очукани бюра от сива стомана и бледата светлина на флуоресцентните лампи, сред какофонията на непрекъснато звънящите телефони, гласовете в стаята на репортерите и редакторите, оживените спорове, тракането на пишещите машини, на които се набираха събитията от деня. Израсна с мисълта да се махне и да отиде някъде другаде, но това другаде винаги е означавало същото, само че по-голямо, по-добро. И накрая — Маями. Един от най-добрите вестници в страната. Живот, ограничен от думите. А може би, помисли си той, и смъртта е ограничена от тях.

— Не съм имал дом — отвърна той. — Просто кариера.

— Това не е ли едно и също?

— Предполагам. Трудно е да направя разграничение.

Детективът кимна.

— И какво ще правим сега? — отново запита Кауърт.

Детективът нямаше лесен отговор.

— Ами — бавно започна той, — знаем кой всъщност е убил Джоани Шрайвър.

Тези думи накараха и двамата мъже да изпитат доловима, почти физическа депресия. Аз знаех, мислеше си Браун. През цялото време знаех. Но не можеше да каже, че нещо се е променило.

— Но той не е недосегаем, нали?

— Не и в съдебната зала. Лошо взети показания. Незаконен обиск. Всичко това вече ни е познато.

— И аз нищо не мога да направя — горчиво каза Кауърт.

— Защо? Какво ще стане, ако напишеш статия?

— По-добре да не знаеш какво.

Браун внезапно изви колата към тротоара и удари спирачките. Изключи мотора и се извърна към репортера.

— Какво ще стане? — гневно запита той. — Каж ми, по дяволите, какво ще стане?

Кауърт почервеня.

— Ще ти кажа какво ще се случи: ще напиша някоя статия и целият свят ще скочи върху ни. Мислиш, че пресата е била груба с теб досега? Представа нямаш какви могат да бъдат, когато надушат кръв във водата. Всеки ще иска къс от плячката. Навсякъде около себе си ще виждаш повече микрофони, бележници и камери, отколкото изобщо си могъл да си представиш. Едно тъпо ченге и един тъп репортер да изпортят работата си и да оставят един убиец да се измъкне. Няма да остане нито една първа страница, нито една рубрика в най-гледаното време, която да не раздуе тая история.

— А какво ще стане с Фъргюсън?

Кауърт се намръщи.

— За него е по-лесно. Той просто ще отрича всичко. Ще се усмихне пред камерите и ще каже: „Не, сър. Нищо не съм направил. Те трябва да са поставили уликите на онова място“. Клопка, ще каже той, евтин трик на едно разочаровано ченге. Ще каже, че ти си поставил доказателствата там, след като си ги намерил на друго някое място — място, на което Блеър Съливан ми е казал да търся, също като ножа. Накарал ме е да продължа или ме е изиграл да продължа — разлика

няма. Аз съм прикритието за твоите грешки. И знаеш ли какво? Много хора ще му повярват. Веднъж насила си измъкнал признание от него. Защо сега да не опиташ друга някоя схема? — Браун понечи да каже нещо, но Кауърт не беше свършил. — После да речем, че предяви иск за клевета? Помниш ли „Фаталното зрение“? Героят предяви такъв иск и сякаш веднага всички забравиха, че е бил обвинен в убийството на съпругата и децата си и дяволски се загрижиха дали писателят го е направил, или не. Кой, мислиш, че ще бъде обявен за измамник по ефира? Кой ще бъде по-настоятелен? Какво ще правиш, когато Барбара Уолтърс или Майк Уолъс се приведе над масата, докато камерите се въртят и светлината им те кара да се потиш, и те запита: „Значи, вие наистина наредихте на вашия човек да бие господин Фъргюсън, така ли? Макар да знаехте, че е противозаконно? Макар да знаехте, че ако някой открие това, той ще бъде освободен?“. И какво полза да обясняваш каквото и да е? Как ще отговориш на тези въпроси, детективе? Как ще ги накараш да ти повярват, че не си отишъл и не си подхвърлил уликите в дома на Фъргюсън? Кажете ми, детективе, защото съм много любопитен да науча.

Браун се взря в Кауърт.

— А ти?

— О, и на мен няма да ми се размине. Америка е претръпнала на убийци от най-различна порода. Но провалилите се? Неудачниците се ползват със специално, изключително внимание. Америка не прощава грешките и провалите. Ние толерираме убийството, но не и поражението. Мога добре да си го представя: „Значи, господин Кауърт, вие спечелихте «Пулицър» за това, че обявихте този човек за невинен. Сега какво очаквате да спечелите, като твърдите, че е виновен?“. После играта ще загубее още повече. „Виновен? Невинен? Какво точно искате, господин Кауърт? Не може и двете неща едновременно. Защо не ни казахте това преди? Защо сте чакали? Какво се опитвахте да прикриете? Какви други грешки сте допуснали? Знаете ли каква е разликата между истината и лъжата, господин Кауърт?“. — Той пое дълбоко дъх. — Трябва да разбереш едно, детективе.

— Какво?

— В тая история виновните ще са двама. Аз и ти.

— А Фъргюсън?

— Той се справя. Неудобен е, но е свободен. Може би дори е на подходящото място, при подходящите хора, за да се превърне в герой. Нещо повече от герой, какъвто е в момента.

— Той...

— Той прави каквото си ще.

Кауърт отвори вратата на колата и излезе. Застана на тротоара и остави бриза да изсуши емоциите му. Плъзна поглед надолу по улицата към старомодната бръснарница, пред която все още стоеше традиционният шарен стълб. Загледа се във въртенето на трите цвята по безкрайния път, по който неизменно се движеха, но който не водеше наникъде. Браун също излезе от колата.

— Да предположим — студено прозвуча гласът на журналиста зад него, — че той вече прави каквото си ще. Друго малко момиче. Дон Пери. Един ден просто изчезнало. „Мога ли да отида до басейна да поплувам? Ще се върна преди обед...“

— Сега вече знаем какви са предпочитанията му, нали, Кауърт?

— Да.

— И нищо не може да го спре да продължи оттам, откъдето е спрял, преди малката си ваканция в отделението за осъдени на смърт, нали?

— Не. Нищо. И какво предлагаш да направим, детективе?

— Капан — безизразно каза Браун. — Да заложим капан. Да го предизвикаме. Ако не можем да го пипнем заради старото, да го хванем за нещо ново.

Без да се обръща, Кауърт знаеше, че лицето на мъжа до него е застинало в непоколебима, гневна решимост.

— Добре — кимна той, — продължавай.

— Нещо недвусмислено, което да покаже кой е той. Толкова недвусмислено, че когато аз го арестувам, а ти напишеш статия, у никого да не останат никакви съмнения. Никакви, разбираш ли? Никакви съмнения. Можеш ли да напишеш такава статия, Кауърт? Така да я напишеш, че да няма начин да се измъкне?

Изведнъж Матю Кауърт си спомни за един рибар от Мейн, който залагаше капан за омари с парченца мъртва риба, преди да го спусне в ледено черните крайбрежни води. Беше доста отдавна, през някаква лятна ваканция. Спомни си, че тогава остана очарован от простия, но ефикасен модел на капана за омари. Кутия от няколко дървени дъски и

бодлива тел. Животното щеше да пропълзи под единия край, неспособно да устои на съблазънта на разлагащия се труп, после, когато се нахранеше, за него вече щеше да е невъзможно да се обърне и да излезе през тесния процеп. Уловен заради своята алчност, лакомия и физическите си ограничения.

— Ще напиша такава статия — отвърна той. Погледна детектива през рамо и добави: — Но залагането на капани изисква време. Разполагаме ли с време, детективе? И с колко?

Браун поклати глава.

— Можем само да опитаме.

Браун остави Кауърт в кабинета си и излезе, за да провери дали Уилкокс се е върнал с резултатите от предварителните лабораторни изследвания на дрехите и парчето от постелката. Репортерът отново огледа различните свидетелства и фотографии, които вече знаеше, после вдигна телефона и се обади в „Маями Джърнъл“. Телефонистката го свърза с Една Макгий. Кауърт се зачуди колко ли хора се заблуждаваха от непринудения ѝ тон и не подозираха, че зад него се крие желязна логика, която умее да борави с детайлите.

— Една?

— Мати, Мати, къде се изгуби? Навсякъде оставям съобщения за теб.

— Върнах се в Пачула. С полицаите.

— Защо с тях? Мислех, че ще отидеш в Старки и ще се опиташ да измъкнеш нещо оттам.

— Това ще бъде следващото.

— И аз ще го направя. В „Сейнт Питсбърг Таймс“ днес излезе, че Блеър Съливан оставил няколко кашона с документи, дневници, записки и не знам какво още. Може да е нещо, което описва как е извършил ония убийства. В статията се казва, че в момента детективите от Монро ги преглеждат и търсят някаква нишка. Взели са и показания от всички, работили в отделението за осъдени на смърт по време на престоя му. Разполагат и със списъците на неговите посетители. Обадох се тук-там и събрах материал за един репортаж. Но в редакцията всички се чудят къде, по дяволите, си. И изобщо не

разбират защo ти не си написал оня репортаж, преди кучия син от Сейнт Пит? Не са доволни, Мати, не са доволни. Къде беше?

— Отново в Кийс. Тук.

— Откри ли нещо?

— Все още нищо за вестника. Имам една-две идеи...

— Какви, например?

— Една, дай ми малко време.

— Добре, Мати, но на твое място аз бих понаписала нещо любопитно. Веднага. В противен случай вълците ще задраскат по вратата и ще завият за обяда си. Ако разбираш какво имам предвид.

— Благодаря, Една. Звучиш наистина окуражително.

— Просто те предупреждавам.

— Разбрах. И така, ти какво откри?

— Поучително беше да следвам стъпките на твоя господин Съливан. Поне щo се отнася до креативното приложение на лъжата.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами от четирийсетте и не знам колко си убийства, за които претендира, по моя преценка, е извършил около половината. А може и още по-малко.

— Само два̀сет...

Чу се да произнася тези думи и осъзна колко глупаво звучат. Само два̀сет. Сякаш това го правеше наполовина лош в сравнение с онзи, който е убил четирийсет човека.

— Да. Със сигурност. Или поне два̀сет звучат убедително.

— А останалите?

— Ами, някои категорично не е извършил, защото други хора са лежали заради тях или дори са били изпратени в отделението за осъдени на смърт. Той просто е съшил собствената си легенда от различни истории, разбираш ли? Като онова престъпление при резервата Микосуки, за което ти казах. На едно място ти разправя, че убил и една жена в Тампа. Жена, която срещнал в някакъв бар и на която обещал да си прекарат добре, но която накрая убил, помниш ли?

— А-а, да. Помня, че не беше много изчерпателен за този случай. Говореше само за удоволствието, което изпитал.

— Точно така. Същата. Ами, той изброява всички факти, с изключение на един. Оня, който е извършил престъплението, е убил още две жени в същата област и е бил настанен в килия на десет метра

от неговата. Чул е другите две истории и е скалъпил неговата си. Разрових там и разбрах какво е станало. Виждаш ли как го е направил? Присвоил си е престъплението на оня, другия, който несъмнено е убиецът, и го е добавил към измислиците си. Направил го е още на няколко пъти с други престъпления, които момчетата от отделението са извършили. Като преден защитник, който подава къси пасове в края на вече спечелена игра. Опитвал се е, как да кажа, да затвърди статута си — разсмя се Една.

— Но защо?

Кауърт си представи начина, по който Една вдигна рамене в другия край на линията.

— Кой знае? Може би затова хората от ФБР толкова настояваха да говорят със Съли, преди да го сложат на стола.

— Но...

— Добре, позволи ми да споделя с теб една теория. Наречи я постулат на Макгий или някак си мило и научно като това. Но аз поразпитах малко и знаеш ли какво? Винаги са приписвали на Тед Бънди трийсет и осем убийства. Може и повече да са били, но ние разполагаме с тази цифра, а и той сам я потвърди, преди да се отправи към ада. Допускам, че Съли е искал да го надмине. Сред личните вещи на Съли са открили три книги за Бънди, знаеш ли? Интересна подробност, а? Какво ще кажеш? Следващият в класацията, ако мога да го нарека така, е онова момче Окрунт, полякът от Лодърдейл, помниш ли го? Той имал малък проблем с проститутките. Убивал ги. Официално е убил единайсет, но неофициално — около седемнайсет или осемнайсет. И той е бил в крилото на Съли. Разбираш ли какво имам предвид, Мати? Стариият Съли е искал да стане прочут. Не само с това, което върши, но и с онова, което е свършил. Позволил си е малки волности.

— Виждам накъде биеш. Можеш ли да намериш някой да го разкаже и да го публикува във вестника?

— Не е проблем. Момчетата от ФБР ще кажат каквото искам от тях. Има още и двама социолози от Бостън, които разследват масови убийства. Вече говорих с тях. Постулатът на Макгий им хареса. Така че, ако поработя до късно, утре може да излезе. Или вдругиден, което е по-вероятно.

— Чудесно — каза Кауърт.

— Но, Мати, много по-добре ще бъде, ако и ти пуснеш нещо по въпроса. Като оная статия за убийството на старците в Кийс.

— Работа върху това.

— Постарай се. Има и още нещо, Мати. Нещо, което ме притеснява.

— Слушам те.

— Тук, в редакцията леко са се побъркали. Искат да го възложат на нашия световноизвестен, първокласен, фамозен и само от време на време некомпетентен изследователски екип. Здравата са се заели с теб, както чувам.

— Тези момчета изобщо не разбират...

— Зная това, Мати, но има хора, които са убедени, че си смазан.

— Не съм.

— Само те предупреждавам. Мислех, че ще искаш да знаеш какво става зад гърба ти. А и оная статия в „Сейнт Пит Таймс“ изобщо не е в твоя полза. Не е в твоя полза и това, че никой не знае къде си през деветдесет и девет процента от времето. Божичко, оня ден сутринта редакторът трябваше да излъже онова момиче от Монро, когато дойде тук да те търси.

— Шефър?

— Хубавичката, с ония очи, дето изглежда така, сякаш ѝ се ще по-скоро жив да те опече, отколкото да разговаря с теб.

— Тя е.

— Ами, беше тук, обикаля насам-натам, а това е черна точка за теб.

— Добре. Слушам те.

— Ей, направи нещо по оня случай. Измисли кой е теглил ножа на старата двойка. Може пък да спечелиш още една голяма, а?

— Не, не мисля така.

— Е, няма нищо лошо да си помечтаем малко, нали?

— Сигурно не.

Той остави слушалката и тихо изруга, макар сам да не знаеше кого и какво точно проклина. Започна да набира телефона на отговорния редактор, но спря. Какво щеше да му каже? В този момент вратата се отвори и в стаята влезе Брус Уилкокс. Изглеждаше пребледнял.

— Къде е Тани? — попита той.

— Тук, наоколо е. Остави ме да го чакам. Мислех, че е тръгнал към теб. Какво откри?

— Направо не мога да повярвам — поклати глава Уилкокс.

— Откриха ли нещо в лабораторията?

— Направо не мога да повярвам, че не проверих оная лайняна дупка отзад тогава. — Уилкокс хвърли няколко листа върху бюрото. — Не е нужно да ги четеш — каза той. — Откриха вещество, подобно на остатъци от кръв върху ризата, дънките и постелката. Подобно, за бога. И то под микроскопа. Всичко до такава степен разложено, че е направо неразлично. Три години сред лайна, вар, мръсотия, а и времето... Не е останало кой знае какво. Гледах, когато лаборантът разгъна ризата. Като започна да я чисти с пинсетите, едва не се разпадна. И в крайна сметка, нищо окончателно. Ще изпратят всичко в по-добра лаборатория в Талахаса, но и там няма да открият кой знае какво. Лаборантът не е голям оптимист. — Уилкокс пое дълбоко дъх и замълча. — Разбира се, ние двамата знаем защо онези неща са били там. Но да обявим, че са доказателство за нещо, хм, това скоро няма да можем да направим. По дяволите! Ако ги бях намерил преди три години, когато е било прясно, знаеш ли, те просто щяха да разтворят всички гадости и кръвта щеше да излезе. — Той погледна Кауърт. — Кръвта на Джоани Шрайвър. Сега дрехите са само стари парцали. По дяволите... — Детективът закрачи из кабинета. — Не мога да повярвам, че съм могъл да пропусна такава неща — каза той отново. — Първият ми голям случай.

Сви длани в юмруци и отново ги отпусна, само за да ги свие отново. Мускулите му се раздвижиха под ризата. Борецът на гимназията преди мач.

Тани Браун седеше в наскоро опразнения кабинет и говореше по телефона. Вратата зад гърба му беше затворена. Пред него стоеше жълт тефтер и личният му бележник с адреси. Остави съобщения на три телефона и в момента набираше четвърти номер.

— Полицейски участък Итънвил.

— Капитан Лусиъс Харис, моля. Обажда се лейтенант Тиъдър Браун.

Търпеливо изчака, докато в слушалката гръмна плътен мъжки глас.

— Тани? Ти ли си?

— Здравсти, Люк.

— Тъй, тъй, тъй. Отдавна не сме се чували, а? Как си?

— Горедолу. А ти?

— Ами аз, какво? Животът не е свършен, нали знаеш. Но не е и кой знае колко гаден, тъй че предполагам, нямам оплаквания.

Браун си представи огромния мъж в другия край на линията. Сигурно униформата му е прекалено тясна на местата, където неговите сто и петдесет килограма нямаха претенции да бъдат мускули и около врата, така че главата му навярно изглеждаше посадена върху колосаната яка със златни нашивки. Лусиъс Харис се противопоставяше на гнева с упорството на едрите хора и винаги кипеше от енергия, затова животът му изглеждаше като безкраен празник, на който той пируваше. Тани винаги с удоволствие се обаждаше на големия мъж, защото независимо колко зъл изглеждаше светът, Лусиъс неизменно му отвръщаше енергично и без да губи кураж. Тани Браун си помисли, че отдавна вече не му се е обаждал.

— Как са нещата в Итънвил? — попита той.

— Ха! Да не повярваш, ама ние тук се превръщаме в нещо като туристическа атракция. Дължим вниманието на нашите посетители на покойната госпожа Хърстън. Няма да конкурираме Дисни уърлд, предполагам, но е приятно да виждаш нови лица наоколо.

Браун се опита да си представи Итънвил. Приятелят му беше израснал там и в думите му Тани долавяше ритъма на града. Малък град със странно усещане за ред. Жителите му, почти без изключение, бяха черни. Получил беше известна популярност, благодарение на романите на Зора Нийл Хърстън — най-изтъкнатото име на града. Когато я откри първо академичният, а впоследствие и филмовият свят, Итънвил също беше открит. Но той си остана малък град за черни, обитаван от черни.

Настъпи кратка пауза, преди Лусиъс Харис да запита:

— Така. Ти вече не ми се обаждаш. Трудно може да се каже, че сме приятели. После, като гледам, радваш се на известна публичност, но това май не е оная известност, която прави хората щастливи, а?

— Така е.

— И сега, след толкова време, ето те отново на телефона. Добре, няма да говорим защо те нямаше досега. И няма да говорим за нещо незначително, нали?

— Просто стрелям в тъмното, Люк. Помислих си, че може би ти ще ми помогнеш.

— Казвай.

Тани Браун пое дълбоко дъх и запитва:

— Неразрешени случаи на безследно изчезнали. Убийства. През изминалата година. Деца, тийнейджъри, момичета. И черни. Има ли нещо такова при теб?

Полицаят мълчеше. Браун почувства някакво напрежение от другата страна на линията.

— Тани, защо ми задаваш този въпрос сега?

— Просто исках...

— Тани, направо ми кажи. Защо ми се обаждаш с това сега?

— Люк, стрелям в тъмното. Имам лошо предчувствие и се опитвам да напипам нещо.

— Ти си напипал нещо дебело, приятелю.

Браун почувства, че се вледенява.

— Кажи ми — меко помоли той.

Гръмотевичният глас от другата страна на линията стана по-твърд и сякаш заплашителен.

— Едно объркано дете — предпазливо започна Харис. — Момиче на име Александра Джоунс. На тринайсет. Част от нея още е на осем, част от нея — на осемнайсет. Знаеш го тоя тип. В един миг е мила и сладка, идваше да бави децата у нас, а в следващия — виждаш я да пуши цигара пред магазина и да се държи като зряла жена.

— Сякаш говориш за собствените ми дъщери — небрежно подхвърли Браун.

— Не, твоите момичета са с някакви задръжки, а това тук — няма никакви. Както и да е, възникнаха някакви проблеми и това съвсем я обърка, нали знаеш. Започна да мисли, че този град е прекалено малък за нея. Веднъж избяга. Баща ѝ я намери на няколко километра надолу по шосето, с едно малко куфарче. Баща ѝ беше патрулен при мен, затова знаем всичко. Избяга втори път. Намерихме я чак в Лодърдейл да стопира колите с по един шофьор. Забелязала я една патрулна кола и я доведоха у дома. Избяга за трети път преди три

месеца. Майка ѝ и баща ѝ обиколиха всички пътища наоколо. Решиха, че сега може да е решила да тръгне към Джорджия. Имат роднини там, а момичето си падало по един свой братовчед. Обявихме я за издирване. Аз се обадох в полицейските участъци из целия щат. Разлепихме снимките ѝ, знаеш процедурата. Само че тя изобщо не се появи в Джорджия. Нито пък в Лодърдейл, Маями или Орландо. Преди три седмици някакви ловци я намерили при блатото Биг Сайприс. Намерили каквото е останало от нея. Кости някакви. Почистени от слънцето, малките гадинки и птиците. Не беше приятна гледка. Идентифицирахме я по зъбите. Причина за смъртта? Множество прорезни рани. Но само защото са засегнали и костите. Дори и това не е сигурно. Не намерихме никакви дрехи наоколо. Който го е направил, е скрил дрехите ѝ. Но онова, което ѝ се е случило, не е кой знае колко странно, нали? Виж, извършителят — това вече е друг въпрос.

Браун мълчеше. Чу, че Харис си поема дълбоко дъх.

— ... Тоя случай никога няма да го разреши, не. Знаеш ли колко разпити проведохме, Тани? Над триста. Аз и моят главен детектив — Хенри Линкълн, познаваш го. Няколко момчета от отдела за углавни престъпления в областта също се включиха. И нищо. Никакви свидетели. Никой не е видял да се е качвала в някоя кола по пътя. Не можем да направим съдебномедицинска експертиза, защото от нея не е останало нищо. Никакви заподозрени, въпреки че разследвахме всеки, който ни се стори подозрителен. Нищо. Случи ли се такава трагедия, единственото, което ни остава, е да помогнем на родителите да се опитат да се съвземат. А аз самият прекарах малко повече време в църквата да видя дали една-две молитви няма да помогнат. И знаеш ли за какво се молех, Тани?

— Не — дрезгаво отвърна Браун.

— Не се молех да пипнем това момче, Тани. Не, защото си мисля, че и Господ не може да разреши случая. Молех се, който и да го е направил, да дойде в Итънвил само един-единствен път, после да продължи към някое друго място, към някой друг град, където някой ще го види и където имат подвижни екипи по съдебна медицина и опитни хора и където той да допусне грешка и да се провали. Ето така се молех. — Полицията замълча, сякаш се замисли. — Защото имам чувството, че това момче влачи нещо ужасно след себе си. Болка и страх, Тани. Болка, страх и ужас, а на никого не му пука. — Отново

замълча. — А после ти изневиделица ми звъниш с твоя въпрос и аз се питам кое те кара да ми го зададеш.

Настъпи тишина.

— Знаеш ли оня човек, който излезе от отделението за осъдени на смърт?

— Разбира се. Робърт Ърл Фъргюсън.

— Идва ли е в Итънвил?

Лусиъс Харис замълча. Браун чу, че остро си пое дъх, преди да каже:

— Мислех, че е невинен. Така писаха по вестниците и предадоха по телевизията.

— Бил ли е в Итънвил? Около времето, когато момичето е изчезнало?

— Той идва тук — бавно отвърна Харис.

Браун изскърца със зъби.

— Кога?

— Не беше скоро. Може би три-четири месеца преди малката Александра да изчезне. Говори в църквата. По дяволите, аз самият ходих да го видя. Интересно беше, наистина. Говореше за Иисус, който стои до теб и ти дава светлината на деня, независимо колко тъмен изглежда светът.

— Ами...

— Остана няколко дни. Може би една събота и неделя. После си замина. Ходел на училище, както чух. Не мисля, че беше тук, когато Александра Джоунс изчезна. Ще проверя хотелите и мотелите, но не зная. Разбира се, може и да се е върнал. Но какво те кара да мислиш, че...

Браун се приведе към бюрото. Чувстваше пулсиране в слепоочията.

— Направи го заради мен, Люк. Виж дали не е бил в района по времето, когато момичето е изчезнало.

— Ще опитам. Но подозирам, че от това няма да излезе нищо. Казваш, че не е невинен?

— Нищо не казвам. Просто провери, може ли?

— Нямах проблеми, Тани. Ще проверя. Може би после ще поговорим, защото това, което долавям в гласа ти, не ми харесва, приятелю.

— И на мен не ми харесва — отвърна Браун и затвори.

Спомни си Пачула след изчезването на Джоани Шрайвър. Воят на сирените прозвуча в ушите му, виждаше хората, които се трупаха по ъглите на улиците и разговаряха. После започнаха да претърсват. Първият снимачен екип пристигна още същата нощ, наскоро след като телефонните обаждания от различни вестници заляха апаратната в полицията. Малко бяло момиче изчезнало, докато се прибирало у дома от училище. Кошмар, към който никой не можеше да остане равнодушен. Руса коса. Усмивка. Не бяха минали и четири часа и лицето ѝ се появи по телевизионните екрани. С всяка измината минута ставаше по-лошо.

Какво научих? — запита се Браун. Научи, че същото може да се случи и без камери и микрофони, без отряди на скаутите и хора на националната гвардия, които претърсват блатото, ако се промени само едно нещо в уравнението: бялото стане черно.

Браун се опита да възвърне самообладанието си. Надигна се и тръгна да търси Кауърт. В отдела по углавни престъпления висеше голяма карта и той застана пред нея. Спря поглед първо на Итънвил, после на Перине. Много са, помисли си той. Много бяха малките градчета на черните в този щат. Изостаналият Юг. Изтикан от историята и икономиката в малките джобове на изменчивия успех или бедността и всички еднакво далеч от потока на живота. И навсякъде полицейски участъци с лошо обучени хора, недостатъчно на брой, с бюджет, наполовина на бюджета на белите общности, а с двойно повече проблеми с наркотиците, алкохола, грабежите, отчуждението и убийствата.

Ловни полета.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО. СЪВПАДЕНИЕТО

Андрея Шефър се прибра късно в мотела. Превъртя два пъти ключа във вратата, после провери банята, малкия гардероб, под леглото, зад завесите и накрая пробва дали прозорецът е здраво затворен. Потисна желанието да отвори чантата си и да извади скрития вътре деветмилиметров пистолет. Откакто напусна апартамента на Фъргюсън я преследваше усещането за непреодолим страх. Когато притъмня, доби чувството, че дрехите ѝ са странно стегнати, сякаш бяха с няколко номера по-малки.

Кой е той? — питаше се Андрея.

Протегна ръка към малкия си куфар и зарови вътре, докато напипа ароматизираните листове с писмата до майка ѝ, които така и не изпращаше. После запали малката лампа над масичката в ъгъла на стаята, придърпа един стол и започна да пише.

„Скъпа мамо — написа тя, — случи се нещо.“ Вгледа се в думите в горния край на страницата. „Какво каза той?“ — запита се Андрея. „Каза, че бил чист.“ От какво?

Облегна се назад и задъвка химикалката като студент, който търси отговора по време на изпит. Помнеше, когато я отведоха в оная стая, въпреки протестите ѝ, че няма да може да разпознае нападателите си. Светлината беше приглушена и от двете ѝ страни стояха двама детективи, чиито имена вече не помнеше. Гледаше напрегнато в мъжете, които въведоха и подредиха срещу стената. По команда те се обърнаха първо наляво, после надясно, и ѝ показаха профилите си. Детективите ѝ нашепваха съвети: „Спокойно“, и „Виждаш ли някой, който да ти се струва познат?“. Но тя не успя да идентифицира никого. Поклати глава и детективите вдигнаха рамене. Спомни си израза на лицата им и решението, което взе тогава — да не допусне никога повече да бъде безпомощна. Да не позволи на никого, причинил толкова болка, да се измъкне безнаказано.

Сведе поглед към писмото, което нямаше да пусне, и написа: „Срещнах един мъж, преизпълнен със смърт“.

Това е, помисли си тя. Преценяваше всичко, което видя у Фъргюсън: гняв, ирония, арогантност. Страх, но съвсем за кратко — само докато разбере защо е отишла при него. Но когато научи, страхът изчезна. Защо? Защото не е имало от какво да се страхува. Защо? Защото е отишла при него поради погрешна причина.

Сложи химикалката до хартията и се изправи.

Коя е истинската причина? — запита се тя.

Шефър се надигна и се приближи до двойното легло. Седна и опря брадичка на коленете си, а краката си обви с ръце, за да запази равновесие върху ръба. Залюля се леко напред-назад. Опитваше се да реши как да продължи оттук нататък. Накрая успя да подреди мислите си, стана и отиде до телефона.

Откри Майкъл Вайс едва след няколко опита. Оказа се, че в момента той е в кабинета на главния надзирател в затвора Старки.

— Анди? Ти ли си? Къде беше?

— Майк, аз съм в Нюарк, Ню Джърси.

— Ню Джърси? Иисусе Христе! Какво търсиш в Ню Джърси? Нали щеше да висиш на главата на Кауърт в Маями? Той да не е в Ню Джърси?

— Не, но...

— А къде, по дяволите, е?

— В северна Флорида. В Пачула, но...

— А защо ти не си там?

— Майк, дай ми възможност и ще ти обясня.

— Няма да е зле. И още нещо. Разбрахме се редовно да докладваш. Това разследване е възложено на мен, забрави ли?

— Майк, дай ми само минута, а? Дойдох тук, за да се срещна с Робърт Ърл Фъргюсън.

— Момчето, което Кауърт измъкна от затвора?

— Точно така. Момчето, което е било в килията до Съливан.

— До момента, в който се е опитал да го докопа през решетките и да го удуши?

— Да.

— И какво?

— Беше... — Тя се поколеба. — Необичайно.

Настъпи кратко мълчание, преди старшият полицаи да запита:

— Как така?

— Ами и аз все още се опитвам да напипам нещата.

Чу го да въздиша.

— Какво общо има това с нашия случай?

— Ами, трябва да помисля, Майк. Нали знаеш, Съливан и Кауърт са като двете страни на един триъгълник, Фъргюсън е третата страна. Връзката помежду им. Без Фъргюсън, Кауърт никога не би срещнал Съливан. И реших, че е по-добре да отида и да го проверя. Да видя дали има алиби по време на убийствата. Дали не знае нещо. Просто да го видя.

Вайс се поколеба.

— Добре, добре. Това не е лишено от смисъл. Представа нямам какво си открила, но не е нелогично. Мислиш, че между тримата има някаква връзка? И може да ни помогне в разследването?

— Нещо такова.

— А ако е имало нещо, защо онова копеле Кауърт не го споменава във вестника?

— Не зная. Може да се е страхувал да не би това да го представи в лоша светлина.

— В лоша светлина? Божичко, Анди, той е курва. Всички репортери са курви. Не им пука какви са ги бъркали вчера. За тях важен е днешният ден. Ако е имало нещо, веднага щеше да го изплюе във вестника. Виждам заглавията: ВРЪЗКАТА С ОТДЕЛЕНИЕТО ЗА ОСЪДЕНИ НА СМЪРТ НЕРАЗКРИТА. Не знам дали имат достатъчно голям шрифт за тая история. Ще пощуреят. Може да си докара още някоя награда.

— Може би.

Вайс изръмжа.

— Да, може би. Както и да е, имаш ли нещо, което свързва това момче с „Гарпън Драйв“?

— Не.

— Никой ли не го е забелязал в Айламограда? Никой ли не спомена чернокож?

— Не.

— Не е ли регистриран в някой хотел, не откри ли някакъв самолетен билет, петно от кръв, отпечатащици или оръжието на убийството?

— Не.

— Значи отиде чак там, защото той по някакъв начин бил свързан с другите двама играчи?

— Точно така — бавно отвърна тя. — Имах нещо като предчувствие.

— Моля те, Анди, не ми говори за предчувствия. Каж ми какво научи от оная отрепка.

— Отрече за каквато и да е връзка с престъплението. Но има някои интересни идеи за начина, по който стават нещата в отделението за осъдени на смърт. Казва, че повечето надзиратели са почти завършени убийци. Предлага да насочим вниманието си към тях.

— Логично е — отвърна Вайс. — В момента аз точно това правя. Същото трябва да правиш и ти. Момчето има ли алиби?

— Казва, че бил на училище. Следва криминология.

— Тъй ли? Това вече е интересно.

— Да. Има цяла библиотека от учебници по съдебна медицина и разследване. Казва, че ги ползва за занятията си в училище.

— Добре. Можеш ли да го провериш и ако се окаже истина, да се върнеш тук?

— Да, добре.

Настъпи мълчание, преди Вайс отново да се обади:

— Анди, защо долавям колебание в гласа ти?

— Майк — несигурно започна тя, — имал ли си някога усещането, че си говорил с човека, който търсиш, но по неподходящ начин? Искам да кажа, че това момче ме накара да се изпотя. Не зная по какъв друг начин да го формулирам. Нещо с него не е наред. Сигурна съм. Нищо не е наред. Но защо — не мога да кажа. До смърт ме изплаши.

— Друго предчувствие?

— Усещане. Божичко, Майк, не съм луда.

— Знаеш какво ще ти кажа, нали?

— Да взема един студен душ, или горещ душ, и да забравя. Да оставя тая отрепка да прави каквото там прави, да допусне някаква грешка и ченгетата да се погрижат за него, а на мен да ми дишат праха.

— Боже — разсмя се той, — дори звучиш като мен.

— И какво?

— Добре — бавно започна той. — Взemi душ. После се поразрови там за ден-два. Аз ще я карам тук, не е кой знае какъв

проблем. Но когато приключиш с всичко и не откриеш нищо, искам да напишеш доклад с всички твои предположения и предчувствия или каквото намериш там за подходящо, а аз ще го изпратя до едно момче, което познавам в щатската полиция на Ню Джърси. Той ще ми се изсмее, но поне няма да мислиш, че си луда. И гърба ти ще е покрит.

— Благодаря, Майк. — Изпита странно облекчение, но и някаква уплаха.

— А, и още нещо — каза той. — Даже не попита какво съм намерил тук.

— Какво?

— Ами Съливан оставил три кашона с лични вещи. Повечето книги, радио, малък телевизор, Библия, такива боклуци, но има и няколко наистина интересни неща. Едното е неговата жалба. Написана, с дата, готова за съда. Трябвало е само да я даде на длъжностното лице и бинго! Автоматично спира екзекуцията. И знаеш ли какво? Това копеле подготвило напълно убедителна теза за пред съдебните заседатели в ущърб на прокурора на делото, дето го ковнал. Искам да кажа, че е можел да проточи нещата с години.

— Но не я е подал.

— Не. И това не е всичко. Какво ще кажеш за едно писмо от някой си продуцент на име Мейнърд от не знам си къде. Същият, който купи правата от твоя приятел Фъргюсън, след като Кауърт направи звезда от него. Обърнал се със същото предложение и към Съливан. Десет бона. Всъщност, не точно. Девет хиляди и деветстотин. За изключителни права над биографията му.

— Но животът на Съливан е обществено достояние. Защо ще плаща...

— Днес говорих с него. Мазното копеле казва, че това е установена стандартна процедура. За да си върже правата. Той твърди, че Съливан му бил казал, че ще подаде жалбата. Момчето трябвало да се размърда, за да си получи правата, защото иначе обжалването на присъдата щяло да му обърка плановете. Дяволски се изненадал, когато Съливан отишъл на стола.

— Продължавай.

— Значи девет хиляди и деветстотин се носят някъде и мисля, че разбрах какво е станало с парите. С тях Съливан трябва да е платил двойното убийство.

— Ами законът за правата на жертвите? Съливан не би могъл да прибере парите. Те трябва да са отишли във фонда за жертвите на престъпления.

— Да. Да предположим. Продуцентът депозирал парите в една банка в Маями според инструкцията на Съливан като част от сделката. После написал писмо до Комисията за правата на жертвите в Талахаса и ги информирал за плащането, както си е по закон. Разбира се, на бюрократите им трябва месеци, за да решат какво да правят. Междувременно...

— Мога да се досетя.

— Да. Парите съществуват. Но вече не са на тази сметка. Жертвите на насилие не са ги получили, а там, където е, Съливан няма нужда от тях.

— Значи...

— Значи, предполагам, че ако проследим тази сметка, може да открием копелето, което я е открило и изпразнило. И ще разполагаме с един логичен заподозрян в двойно убийство.

— Десет хиляди долара.

— Девет хиляди и деветстотин. Интересно число, наистина. Заобикаля федералния закон за документиране на парични сделки над десет бона...

— Но девет хиляди и деветстотин не са...

— Боже, тук мога да те убият и за пакет цигари. Не забравяй, че някои от надзирателите правят не повече от три-четиристотин на седмица. Десет бона са манна небесна за тях.

— А как са открили банковата сметка?

— В Маями? Ами, с фалшива шофьорска книжка и подправен номер за социална осигуровка. В Маями не си губят времето да следят какво става по банките. Толкова са заети с прането на тежките пачки на наркотрафикантите, че дори няма да забележат едно толкова дребно прехвърляне. Боже, Анди, че то сигурно е възможно човек да закрие банкова сметка и от автомат, без изобщо да е нужно да разговаря с когото и да е.

— Продуцентът знае ли кой я е открил?

— Тоя идиот? Изключено. Съливан му дал номера и инструкциите. Знае само, че Съливан го изработил, като разказал биографията си на Кауърт и всичко излязло във вестника, а този кретен

се надявал само той да разполага с нея. После го изработил още веднъж, като скочил на стола. Не е много доволен от обстоятелствата.

Шефър мълчеше. Чувстваше се уловена между два водовъртежа.

— И още една дребна подробност — бързо заговори Вайс. — Интересно, наистина.

— Какво?

— Съливан е оставил завещание.

— Завещание?

— Точно така. Интересни хартийки. Изписани направо върху няколко листа от Библията. Върху дващест и втори псалм, всъщност. Нали се сещаш — „Долината на смъртната сянка“ и „няма да се уплаша от злото“. Написал го е с флумастер върху текста и е сложил белег между страниците. После е залепил бележка върху кашона: „Моля, прочетете отбелязания пасаж...“.

— И какво пише там?

— Казва, че завещава всичките си вещи на един от надзирателите. На сержант Роджърс. Помниш ли го? Оня тип, дето не ни позволи да се срещнем с него преди екзекуцията. И който въведе Кауърт в затвора.

— Дали той...

— Виж какво пише Съливан: „Оставям цялата си тленна собственост на сержант Роджърс, който...“, чуй това, „... ми се притече на помощ и ми донесе утеха в един толкова критичен момент и на когото никога няма да мога да се отплатя за неоценимите услуги, които ми оказа. Въпреки че направих опит...“. — Вайс замълча. — Какво ще кажеш?

Шефър кимна, макар Вайс да не можеше да види жеста ѝ.

— Подказва едно интересно стечение на обстоятелствата.

— Да, какво означава това?

— Ти ми кажи.

— Добрият сержант е имал три свободни дни, преди Кауърт да открие телата. И знаеш ли какво друго има?

— Какво?

— Брат, който живее в Кий Ларго.

— По дяволите.

— Нещо повече. Брат с досие. Две присъди за проникване с взлом. Изкарал единайсет месеца в областния затвор по обвинение за

насилие — сбиване някакво в някакъв бар — и е арестуван за незаконно притежаване на оръжие — револвер, триста петдесет и седем. Обвинението отпада. Помниш ли анализа на сцената на престъплението? Братът е левичар, а гърлата на двамата старци са прерязани от дясно наляво. Интересно, а?

— Говори ли с него?

— Още не. Мислех да те изчакам да дойдеш тук.

— Благодаря — отвърна тя. — Задължена съм ти. Но още един въпрос.

— Какъв?

— Ами, как се е случило така, че Роджърс не е изхвърлил нещата на Съливан след екзекуцията? Ако е допускал, че Съливан ще го издаде, той е щял да остави някакво послание именно там, нали?

— И аз мислих за това. Наистина не изглежда разумно от негова страна да остави тия кашони така. Но може да не е толкова умен. Може пък и да не е преценил какво всъщност представлява Съли. Може да е и пропуск от негова страна. Но при всички случаи — голям пропуск.

— Добре — каза тя. — Идвам.

— Наистина има защо да го подозираме, Анди. Има защо. Интересно ми е дали ще можем да го проследим до Кийс. Или да видим дали не е говорил дълго по телефона с онзи свой брат. После можем да се обърнем към областния прокурор и да му представим какво сме намерили. — Детективът замълча, преди отново да продължи: — Но има нещо, което ме тревожи...

— Какво?

— По дяволите, Анди, тая улика, дето Съли ни е оставил, не сочи ли прекалено явно към сержанта? Не ми се ще да се доверявам на Съливан, дори когато е мъртъв. Нали знаеш, че най-добрият начин да изпортиш едно разследване на убийство, е да накараш някого да изглежда така, сякаш е направил нещо. Дори да можехме да елиминираме другите заподозрени, някой адвокат пак ще ги изкара на показ и ще обърка главите на съдебните заседатели. Мисля, че Съли също е знаел това.

Тя отново закима енергично.

Вайс продължи:

— Но аз само така си говоря, нали знаеш. Виж, ако можем да изработим този човек, Анди, бъди сигурна, че и двамата ще получим

похвала и повишение. Направо скок в кариерата ни. Слушай мене. Връщай се тук и се включвай. Аз ще продължа да разпитвам хората, докато дойдеш, после заминаваме за Кийс.

— Добре — бавно каза тя.

— Пак чувам едно „но“ в гласа ти.

Чувстваше се раздвоена. Ентусиазмът на партньора ѝ, успехите, на които той явно се натъкваше, и внезапният страх, че може би пропуска най-големия случай, който някога би ѝ се паднал, сви сърцето ѝ. Вдигна глава и огледа стаята. Страховете ѝ сякаш се разсеяха. За миг се поколеба.

— Може би трябва просто да си взема чантата и да се върна.

— Сама реши как да постъпиш. От моя страна проблеми няма да имаш. Тук е голяма жегга, да знаеш. А на теб там не ти ли е студено?

— Студено е. И влажно.

— Е, значи си добре. А онова момче Фъргюсън?

— Лош човек е, Майк — чу се тя отново да казва. — Лош човек.

— Добре, гледай сега, върви виж програмата му, позавърти се наоколо, провери дали алибито му наистина е толкова желязно, както той казва, после направи каквото ти казах и го забрави. Няма да е загубено време, ако местните му хвърлят по някой поглед. Може пък да излезе нещо, знаеш ли? А утре и вдругиден аз тук ще взема показания от хората от отделението. Нашият сержант е само един от многото. Нали знаеш — рутинни въпроси, нищо, което да го разтревожи или изнерви, да го накара да помисли, че е заподозрян. И толкова. Ще те изчакам да дойдеш. Ще ми се да те видя ти как ще го подхванеш. Междувременно, задоволи любопитството си. После идвай насам. — Той замълча, преди да добави: — Виждаш ли какъв печен шеф съм? Не крещя. Не псувам. Кой може да се оплаче?

Тя затвори телефона, без да знае какво да прави. Спомни си времето, когато майка ѝ опакова нещата им и онова, което можеше да се побере в старата им закрита кола, и напусна Чикаго. Случи се през един сив, ветровит ден, в който бризът гонеше разпенените вълни на езерото Мичиган. Приключение и загуба. Спомни си, че затвори шумно вратата на колата, за да спре студа, който проникваше отвън, и си помисли, че едва в този момент осъзнава, че баща ѝ наистина е мъртъв и никога няма да се върне. Не когато слезе по стълбите и видя един свещеник и двама униформени капитани от полицията, застанали

във вестибюла, със сключени пред себе си ръце, без да имат сила да я погледнат в очите. Не и на погребението, когато единственият музикант засвири сърцераздирателната погребална песен. Не и през всичкото онова време, през което съучениците ѝ се взираха в нея с присъщата на децата жестокост. Именно в онзи следобед.

Осъзна, че в детството възникват такива стечения на обстоятелствата, а и по-късно, когато трябва да бъде взето някакво решение. Да бъдат направени стъпки. Фаталността на живота. Сега трябваше да вземе такова решение.

Спомни си Фъргюсън. Видя го седнал на протритата кушетка и ухилен срещу ѝ. Иронизираше детектива от отдел „Убийства“.

Защо? — запита се тя отново.

Изведнъж прозря отговора.

Защото не го разпитваше за убийството, за което трябваше да пита.

Излегна се на леглото. Реши, че още не е готова да си тръгне и да остави Робърт Ърл Фъргюсън.

Утрото на следващия ден беше дъждовно и мрачно. Пронизваше леден вятър. Сивото небе сякаш се сливаше с тъмнокафявите води на Реритън, която опасваше тухлените постройките, обвити с бръшлян в двора на Рътджърс. Тя прекоси паркинга и загърна плътно късото палто около себе си.

Малко по-късно вече се чувстваше повлечена от флегматичната университетска бюрокрация. Отиде първо във факултета по криминология и обясни на секретарката повода за посещението си. Насочиха я към административната сграда. Там заместник-деканът ѝ изнесе лекция за доверието, с което се ползват студентите в тяхното учебно заведение, и въпреки склонността си да назидава, в крайна сметка, склони и ѝ позволи да се срещне с професорите, които търсеше. Но да открие тримата мъже се оказа не по-лесна задача. Нямаха определени приемни часове в кабинетите си. Домашните им телефони бяха недостъпни. Опита се да извади полицейската си значка, но осъзна, че никой не се впечатлява от нея.

Наближаваше обяд, когато откри първия професор. Обядваше в студентския стол. Водеше курса по съдебна медицина. Слаб, с остра,

твърда коса, спортно сако и панталони таки, и с отблъскващия навик да гледа в пространството до нея, докато ѝ говори. Интересуваше я само едно конкретно нещо — времето около убийствата в Кийс — и се почувства малко глупаво да задава такива въпроси, след като знаеше работата, която ѝ предстоеше с охраната на затвора. И все пак, трябваше да го направи.

— Не зная дали ще мога да ви помогна — започна професорът между две хапки увехнала зелена салата. — Господин Фъргюсън е сред първите ни студенти. Не е най-добрият, но е сред първите. Пет плюс, може би. Не шест, но е много стабилен. Категорично, стабилен е. Но това, разбира се, може да се очаква. Имал е малко повече практически опит от студентите тук. Малка шега, ако позволите. Безспорни качества на изследовател. Интересува се от съдебномедицинската практика. Стабилен. Нямам оплаквания.

— Посещава ли лекциите ви?

— Най-редовно.

— А през въпросните дни?

— В онази седмица имахме две лекции. Само двацет и седем студенти са. Не може да се скрие, нали разбирате. Не може да изпрати съквартиранта си на упражненията. Вторник и четвъртък.

— И?

— Тук е. В бележника ми. — Професорът прокара пръст надолу по имената. — А-а. Чудесно.

— Присъствал ли е?

— Не е отсъствал от час. Не и този месец. По-рано през годината имаше няколко отсъствия, но съм си отбелязал, че са били по извинителни причини.

— Извинителни?

— Ами, поднесе ми извинителни причини. Сам си направи упражненията. Всичко е наред. Това е то — посветеност има в тия момчета.

Професорът шумно затвори бележника си и се върна към чинията със зелена салата и сушени плодове.

Откри втория професор в коридора, изпълнен със студенти, които бързаха за часовете. Преподаваше история на престъпността в САЩ. Водеше курс от сто човека. Носеше куфарче в едната си ръка, а подмишница стискаше книги. Не можа да си спомни дали Фъргюсън е

присъствал на посочените дати, но ѝ показа присъствен лист, в който подписът му стоеше на видно място.

Минаваше вече обед. Сива, мътна светлина изпълваше коридорите на университета. Шефър беше ядосана и разочарована. Вече не се надяваше, че ще установи отсъствието му от лекции по време на убийствата и мисълта, че си губи времето, я дразнеше. Мислеше си, че не знае много повече за него от сутринта. Студентите се тълпяха около нея и дори Фъргюсън започна да ѝ се струва незначителен. Питаше се какво изобщо прави тук.

Понечи да се върне в мотела си, но в последния момент реши да почука на вратата на третия професор. Ако не го откриеше, щеше да си тръгне за Флорида.

Намери кабинета му след няколко погрешни опита и силно потропа на вратата. Тя рязко се отвори и на прага застана набит мъж с бабешки очила от шейсетте и несресана, сплъстена руса коса. Спортното му сако от туид с дузина химикалки в горния джоб, една от които сякаш беше протекла, висеше отпуснато на него. Връзката му беше разхлабена около яката, а коланът на панталоните му от рипсено кадифе едва удържаше натежалия му корем. Приличаше на току-що разбуден човек, който има навика да си подремва следобед с дрехите. Сега плъзна изпитателен поглед по нея.

— Професор Морин?

— Студентка ли сте?

Тя извади значката си, която той внимателно проучи.

— Флорида, а?

— Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Разбира се — покани я той с жест. — Очаквах ви.

— Очаквахте ме?

— Интересувате се от господин Фъргюсън, нали?

— Точно така — каза тя и пристъпи в кабинета му. Тясна стая, с единствен мръсен прозорец, обърнат към двора. Лавици с книги по стената. Срещу тях — малко бюро и компютър. Малкото незаето пространство беше запълнено с копия от вестници. Три ярки акварела висяха на празните места като цветни петна в занемарения кабинет. — Откъде знаете?

— Той ми се обади. Каза, че го проверявате.

— И?

— Ами — започна професорът с ентузиазма на човек, който твърде дълго е бил принуден да мълчи, — господин Фъргюсън присъства във всички списъци. Просто съвършен е. Особено през периода, от който се интересувате. — Той тежко се отпусна на мястото си и столът изскърца под тежестта му. — Надявам се това да разсее всякакви евентуални недоразумения. — Професорът се усмихна и разкри съвършени бели зъби, които противоречаха на небрежната му външност. — Много добър студент е, нали разбирате. Твърде настойчив, а това отблъсква хората, знаете как е. Донякъде самотник, но допускам, че отделението за осъдени на смърт си е казало думата в това отношение. Да, настойчив, упорит, заинтересован. Не се среща често в много студенти. Малко плащещ, но крайно провокиращ. Като смъртта, предполагам. Дори полицаите и жените тук — не спираше професорът, — които се опитват да направят кариера, дори те гледат на това като на начин човек да си създаде авторитет и да продължи напред. Господин Фъргюсън е завършен учен.

В ъгъла стоеше един стол — протрит и очукан от употреба, на който тя се отпусна. Очевидно беше замислен да кара студентите и гостите да се чувстват крайно неудобно и да се задържат в кабинета колкото се може по-кратко.

— Добре ли познавате господин Фъргюсън? — попита тя.

— Колкото всеки друг — вдигна рамене професорът. — Всъщност, да. Той е интересен човек.

— В какъв смисъл?

— Ами, аз преподавам „Медии и престъпност“, а той разполага с доста опит в това отношение.

— И?

— Поканен беше да изкаже мнение при няколко случая. Ставаше дума за, как да се изразя, интригуващи случаи. Не се случва всеки ден да преподаваш на човек, който има личен опит в областта. И който е можело да свърши на електрическия стол, ако не са били медиите.

— Кауърт.

— Точно така. Матю Кауърт от „Маями Джърнъл“. Носител на „Пулицър“, съвсем заслужено при това, ако мога да добавя. Добра работа като репортер и автор.

— И какво е мнението на Фъргюсън, професоре?

— Бих казал, че той е крайно чувствителен към расовите проблеми и журналистиката. Писа по случая на Уени Уилямс от Атланта. Повдигна въпроса за двойния стандарт — нали знаете — едни правила при докладването на престъплението в бялата общност, други правила при докладването на престъплението в черната общност. Разграничение, към което аз също се присъединявам, детективе.

Тя кимна.

Професор Морин се залюля на стола си и отново заговори. Явно се наслаждаваше на собствения си глас.

— ... Да, той защитава гледна точка, според която липсата на внимание на медиите към престъпността в общностите от чернокожи неизменно намалява шансовете на полицията, стеснява дейността на органите на следствието и превръща престъплението в обичаен продукт на обществото. Подобен възглед не е лишен от известна оригиналност. Вкарва престъплението в определена рутина, предполагам. И обяснява защо почти половината от младите черни в тази нация са зад решетките.

— Та значи, той посещава лекциите?

— С изключение на случаите, в които е имал извинение.

— Какво извинение?

— Често говори пред паствата във Флорида. Тук, разбира се, никой няма представа за миналото му. Половината от студентите в групата дори не бяха чували за неговия случай в началото на семестъра. Не е за вярване, нали, детективе? Няма да коментирам качествата на студентите днес.

— И той ходи до Флорида?

— Понякога.

— Дали случайно не разполагате с тези дати?

— Да. Но мисля, той ми каза, че вие се интересувате само от седмицата, която...

— Не, другите дати също ме интересуват.

Професор Морин се поколеба, после сви рамене.

— Не виждам на кого може да навреди това. — Извърна се към бележника си, прехвърли няколко страници и накрая откри списъка на посещенията. Подаде ѝ го и тя бързо преписа датите, на които Фъргюсън беше отсъствал от лекции.

— Това ли е всичко, детективе?

— Надявам се.

— Разбирам. Обичайната рутинна проверка. Искам да кажа, че тук той се вписва добре. А подозирам и че има бъдеще. И безспорно — шансове да се дипломира.

— Вписва се добре?

— Разбира се. Ние сме голям, светски университет, детективе. Той добре се приспособява.

— Като остава анонимен.

— С всички студенти е така.

— Знаете ли къде живее, професоре?

— Не.

— Нещо друго?

— Не.

— А когато говорите с него, кожата ви не настръхва ли?

— В него има някаква настоятелност, както казах, но не виждам защо това трябва да го превърне в заподозрян в убийство. Предполагам, че се чуди дали ще дойде ден, в който полицията във Флорида ще го остави на мира. А аз мисля, че това е напълно основателен въпрос, детективе. Вие какво ще кажете?

— Един невинен човек няма от какво да се страхува — отвърна тя.

— Така е — поклати глава професорът. — Но си мисля, че в нашето общество често виновните са в безопасност.

Шефър хвърли поглед към него, който сега сякаш се готвеше да се впусне в някоя квазирадикална, отживяла времето си тирада от шейсетте. Реши да си спести поне тази лекция.

Изправи се и напусна стаята. Не беше съвсем сигурна за смисъла на чутото, но поне научи нещо. Анонимен. Тръгна по коридора, когато изведнъж почувства, че е наблюдавана. Рязко се извърна и видя професорът да притваря вратата на кабинета си. Звукът отекна в коридора. Потърси с поглед студентите, които доскоро се тълпяха наоколо, а сега бяха потънали в многобройните кабинети, класни стаи и лекционни зали.

Сама беше.

Насили се да вдигне рамене. Каза си, че е ден. Че се намира на изпълнено с хора, публично място. Продължи забързано. Шумът от

стъпките ѝ глухо отекваше по покрития с линолеум под. Още повече ускори крачка. Съзря стълба и се спусна по нея. Там също нямаше никой. Вече почти тичаше. Закова се на място, когато чу някаква врата да се отваря и затваря, а после нечии стъпки забързаха след нея. Притисна се към стената и посегна към пистолета в дамската си чанта, когато звукът стана по-отчетлив и приближи. Сви се в ъгъла, успокоена от усещането за оръжието в дланта си. Вдигна очи и срещна погледа на млад студент, натоварен с тетрадки и учебници, с баскетболни обувки, чиито връзки не бе сварил да завърже. Явно бързаше, защото почти не ѝ обърна внимание. Тя притвори очи. Какво ставаше с нея? Осъзна, че стиска пистолета. Какво правеше? Насочи се към изхода, без да изпуска вратите на сградата от поглед. През стъклото на входа небето в късния следобед изглеждаше сиво и смръщено. Забързано се спусна навън. Не чу Фъргюсън. Чу само стъпките му.

— Научи ли онова, което те интересуваше, детективе? — изсъска той въпроса си и я накара да подскочи.

Извърна се към звука, бръкна в чантата си и отстъпи назад, сякаш я бяха ударили. Взря се в него и видя вече познатата обезпокоителна усмивка върху лицето му.

— Доволна ли си? — попита той.

Андрея вдигна рамене.

— Изплаших ли те, детективе?

Тя поклати глава, все така неспособна да отговори. Обви пръсти около дръжката на пистолета, но не го извади от чантата си.

— Ще ме застреляш ли, детективе? — изведнъж запита той. — Това ли ти се иска?

Фъргюсън пристъпи напред и излезе от сянката на стената, в която до този момент се криеше. Носеше военно яке в маслени защитни цветове и шапка с емблемата на „Ню Йорк Джайънтс“. През раменете му беше прехвърлена малка раница, пълна с книги, навярно. Приличаше на всеки друг студент по коридорите него ден. Наложих си да се успокои и извади ръка от чантата си.

— Какво носиш, детективе? Полицейски пистолет калибър трийсет и осем? Или двайсет и пет калибров автоматик? Нещо малко, но ефикасно? — Тя се взря в него. — Не, обзалагам се, че е по-голям. Нещо, с което човек може да се докаже пред света. Магнум, триста

петдесет и седем. Или деветмилиметров. Нещо, което ти създава усещането за сила, нали, детективе? Здраво и готово за стрелба.

Тя мълчеше.

— Не ти се ще да споделиш тази информация, а? — разсмя се той, свали раницата си и я остави на земята. После вдигна ръце в подигравателен жест, с почти молитвено протегнати длани. — Но нали виждаш, аз съм без оръжие. От какво се страхуваш?

Андрея рязко пое дъх и се опита да овладее изненадата от това, че го вижда, и в същото време да измисли някакъв подходящ отговор.

— И така, откри ли онова, което търсеше, детективе?

— Установих някои неща, да — спокойно отвърна тя.

— Установила си, че съм бил на лекции?

— Да.

— Значи няма начин да съм бил във Флорида и да съм приключил с онази възрастна двойка, нали? Какво ще кажеш?

— Така изглежда. Все още проверявам.

— Не си си избрала подходящия човек, детективе — ухили се Фъргюсън. — Вие, ченгетата от Флорида, сякаш винаги налитате на този, който не трябва.

— Не — студено го погледна тя. — Не бих казала подобно нещо, Фъргюсън. Мисля, че ти си човекът, който търся. Но още не съм решила точно за какво.

Фъргюсън хвърли бърз поглед към нея.

— Съвсем сама си, нали, детективе?

— Не — излъга тя. — Имам партньор.

— Къде е той?

— Работи.

Фъргюсън пристъпи встрани от нея, хвърли поглед към двойната стъклена врата, към пътеките и паркинга. Валеше и дъждовните струи се сипеха върху земята с потискаща ярост.

— Оная вечер точно тук едно момиче е било пребито и изнасилено. Позакъсняло малко от лекции. Тъмно било вече. Някакъв тип я сграбчил и завлякъл ей там зад ъгъла. Оправил я на място. Праснал ѝ един и я оправил. Не я убил, обаче. Счупил челюстта ѝ. И ръката ѝ. Заради удоволствието да го направи. — Фъргюсън все така настоятелно се взираше навън. Протегна ръка: — Ей там. Това твоята кола ли е, детективе?

Тя мълчеше.

Той се извърна към нея.

— Още нямат заподозрян. А момичето е в болница. Това не ти ли говори нещо, детективе? Само си помисли. Човек не може спокойно да прекоси даже и университетския двор. Да открие колата си. Да не говорим пък за стаята в мотела. Това не е ли някак си изнервящо? Дори и с тоя голям пищов в чантата ти, дете не можеш даже да го извадиш навреме.

Той се отдалечи от вратите. Извърна се и хвърли поглед покрай Шефър, а тя осъзна звука от гласовете, които достигнаха до ушите ѝ. Не откъсваше поглед от него, а той се взираше в шумната тайфа студенти. Видя, че кима към един от мъжете в групата и дочу думите на млада жена:

— Божичко! Какъв дъжд!

Студентите извадиха палтата и чадърите си, притичаха покрай нея и излязоха навън в проливния дъжд. Почувства ледения повей отвън, когато вратата рязко се отвори и после шумно се затвори.

— И така, детективе. Приключи ли? Научи ли вече онова, за което беше дошла тук?

— Зная достатъчно — отвърна тя.

— Не обичаш да отговаряш направо — усмихна се той. — Знаеш ли обаче, че това е една доста стара техника? Сигурно пише за нея в някой от учебниците ми.

— Ти си добър студент, Фъргюсън.

— Да. Знанието е хубаво нещо. Дава ти свобода.

— Откъде научи това?

— В затвора, детективе. Там научих много. Но научих най-вече, че трябва да се самообразовам. И че ако не го направя, нямам никакво бъдеще. Ще свърша като ония нещастници, които чакат наказателния взвод да дойде да им обръсне главите и да ги тресне на стола.

— И ти се върна на училище.

— Животът не е ли училище, детективе?

Тя кимна.

— Сега ще ме оставиш ли на мира? — запита той.

— Защо трябва да го направя?

— Защото не съм виновен за нищо.

— Не съм убедена в това, Фъргюсън. Все още ни най-малко не мога да го повярвам.

Той присви очи. После заговори бавно и с равен глас:

— Твърде опасен подход, детективе. Особено, ако си сама. — Той я погледна. После се усмихна и посочи вратата. — Подозирам, че вече искаш да си тръгваш, нали така? Преди наистина да се е стъмнило. Подозирам, че остават не повече от петнайсет-двайсет минути, толкова. А на теб не ти се иска да се загубиш, докато си търсиш колата, нали? Какъв беше цветът ѝ, детективе? Сребърносива? Трудно може да я открие човек в една толкова тъмна, влажна нощ. Гледай да не се изгубиш. Там навън има лоши хора. Дори и в университетския двор.

Андрея застина. Фъргюсън знаеше цвета на колата, която беше наела. Просто предположение, помисли си тя. Случайно е улучил.

Фъргюсън отстъпи встрани от входа и ѝ направи път.

— Внимавай сега, детективе — подигравателно каза той.

После се извърна и изчезна надолу по един страничен коридор. Тя се ослуша за миг. Опита се да долови шума от отдалечаващите се стъпки, но не можа. Обърна се и се загледа в дъжда, който се изливаше върху дърветата и алеите. Загърна се в палтото си и вдигна яката. Наложил си да раздвижи краката си.

Навън я прониза остър студ. Дъждът се изсипа във врата ѝ. Закрачи бързо, като проклинаше нестабилните обувки, които се плъзгаха по пътеката. Неспкойно извиваше глава във всички посоки, сякаш да се увери, че Фъргюсън не я следва. Когато стигна колата си, провери задната седалка, преди да захвърли нещата си там и да седне зад кормилото. И незабавно заключи вратите отвътре. Ръката ѝ леко потрепери, когато пъхна ключа в стартера и превключи скоростите. Почувства се по-добре, като потегли. А когато излезе от паркинга, внезапно я обзе облекчение. Натисна педала на газта и се вля в двупосочната улица. За миг ѝ се стори, че с ъгъла на окото си забеляза някаква фигура, вдигнала яке в защитни цветове над главата си, но когато се извърна, фигурата бе изчезнала сред групата студенти, застанали на автобусната спирка. Потисна обзелия я страх и продължи. Парното в малката кола забръмча с усилие, горещият въздух заструил върху ѝ и стопли лицето ѝ, но не и мислите ѝ.

Какво ли е научил в затвора? — запита се тя.

Научил е, че трябва да учи.

Какво?

Криминология. Защо?

Защото останалите от отделението са се провалили на някакъв тест. Всички те са били мъже, вършили престъпление след престъпление, понякога убийство след убийство, накрая хванати в капан и ги очакваше стола. Защото са объркали конците. Това се е случило дори и със Съливан. „Ако не ме бяха хванали, щях да извърша още убийства“, спомни си тя едно изречение от статиите на Матю Кауърт. Но Фъргюсън получи втора възможност. И е решен да не си губи времето.

Защо?

Защото иска да продължи да върши онова, което му харесва, още дълго време.

Сърцето ѝ лудо заби. Заговори сама на себе си в трето лице. Опитваше се да се успокои с фамилиарен глас. „О, боже, Анди, момичето ми, къде се вреш?“

Опита се да изпразни мозъка си от мисли и продължи в нощта към хотела си. Не обръщаше внимание на пътя, който пробягваше покрай нея. Търсеше безопасна ниша, за да подреди мислите си. Веднъж хвърли поглед към огледалото за обратно виждане и я обзе паника, че някаква кола я следва, но видя, че светлините се отклоняват встрани. Стисна зъби и ускори в дъжда. Когато светлините на мотела блеснаха срещу ѝ, за миг я обзе облекчение, но не откри свободно място близо до входа и трябваше да свие петдесет метра по-надолу, където беше тъмно. Изключи мотора и пое дълбоко дъх. После хвърли поглед към разстоянието, което трябваше да прекоси. Изведнъж си помисли, че когато носеше униформа и караше патрулна кола, ѝ беше по-лесно. Винаги имаше връзка с диспечера. Никога не беше наистина сама. Чувстваше се част от екип полицаи, които обикаляха пътищата. Протегна се и извади деветмилиметровия пистолет от чантата си. После слезе и се насочи право към мотела. Обхвана с поглед пространството пред себе си и наостри уши, за да долови някакъв звук зад себе си. Върна пистолета в чантата си, едва когато до вратата останаха десетина крачки. Възрастни мъж и жена, увити в палта, с които се размина на входа, трябва да бяха доловили блясъка на метала

и характерните очертания, защото когато притича покрай тях, дочу думите им:

— Видя ли? Носи оръжие...

— Не, скъпа, трябва да е било нещо друго...

И това беше всичко.

На рецепцията я посрещна млад мъж в син блейзър.

— А, тук един човек ви е търсил по-рано тази вечер, детективе — лениво каза той и ѝ подаде ключа.

— Човек?

— Да. Не е оставил съобщение. Просто питал за вас.

— Вие видяхте ли го?

— Не. Говорил е с колегата ми.

Почувства, че сърцето ѝ се стяга.

— Каза ли ви той нещо друго? Как е изглеждал?

— А, да, каза, че господинът бил чернокож. Така каза. Някакъв чернокож питал за вас, но не оставил съобщение. Казал, че ще се свърже с вас. Това е всичко. Съжалявам, но повече нищо не мога да си спомня.

— Благодаря — отвърна тя и си наложи да не се втурне презглава към асансьора.

Как е могъл да ме намери? — питаше се Андрея.

Качи се на своя етаж и се отправи към стаята си. Както и преди, превъртя два пъти ключа и провери всяко ъгълче. После се отпусна тежко върху леглото и се опита да се справи с някои по-земни въпроси, като например къде да вечеря, макар че всъщност не беше кой знае колко гладна, и какво да предприеме по-нататък.

Направи опит да си представи Фъргюсън без самодоволната усмивка на лицето му, но не успя.

Едно почукване по вратата отново възвърна всичките ѝ страхове.

Затаи дъх и рязко се изправи. После застина с вперен във вратата поглед. Последва второ рязко потропване. После и трето.

Отново извади пистолета от чантата си, освободи предпазителя и тръгна към вратата с пръст върху спусъка. Наведе се към шпионката, но точно в този момент се разнесе ново почукване и тя отскочи назад.

Опита се да потисне безпокойството, протегна ръка към бравата, с рязко движение освободи резетата и откряна вратата. Едновременно с това вдигна пистолета.

Пред нея стоеше Матю Кауърт с вдигната ръка, за да почука отново. Лицето му замръзна, когато забеляза оръжието. И двамата мълчаха. Журналистът бавно вдигна ръце и тогава Шефър видя, че го придружават двама други мъже. Свали оръжието.

— Кауърт?

Той кимна.

— Това се казва гостоприемство — съумя да изграчи той с пресъхнало гърло. — Напоследък всички ме посрещат с насочено оръжие.

Тя плъзна поглед към двамата мъже до него.

— Познавам ви. Вие бяхте в затвора.

— Уилкокс — отвърна детективът. — Област Ескамбия. Това е шефът ми — лейтенант Браун.

Андрея се извърна и се взря в тежката фигура на Тани Браун. Изглеждаше настръхнал от напрежение. Обхвана я с поглед и спря очи върху пистолета в ръката ѝ.

— Виждам — бавно започна той, — че очакваш Боби Ърл.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ. БЕЛЕЖКИ

Тримата детективи и журналистът успяха да се настанят някак си в мотелската стая. Уилкокс опря гръб в стената до прозорците и от време на време мълчаливо хвърляше поглед навън, в тъмнината, към светлините на фаровете, които проблясваха и отминаваха. Шефър и Браун заеха единствените столове в стаята от двете страни на малката масичка, като играчи на покер, които очакват последната ръка. Кауърт неловко седна на ръба на леглото. От съседната стая се носеше висок говор от телевизор и гласовете на новинарите проникваха през стените. Някоя трагедия, помисли си той, сведена до петнайсет секунди, най-много трийсет, ако наистина е ужасна, и предадена със заучена загриженост.

Хвърли поглед към Андрея Шефър. Макар че се изненада, когато отвори вратата и ги видя, тя ги пусна да влязат без коментар. Запознанството беше кратко, репликите, които размениха — несъществени. Всички знаеха какво ги е събрало в тази малка стая, в този далечен град.

— Как ме открихте? — обърна се Андрея към тримата мъже, докато събираше записките си и разхвърляните наоколо листове.

— От местното полицейско управление — отвърна Браун. — Обадохме им се, щом пристигнахме. Те ни казаха, че са те придружили, когато си отишла да видиш Фъргюсън.

Шефър кимна.

— Защо го направи? — запита Браун.

Тя понечи да отговори, после спря, хвърли поглед към Кауърт и поклати глава.

— А вие защо сте тук?

Репортерът явно нямаше желание да отговори на този въпрос, затова Тани Браун отново се намеси с примирен, формален глас.

— И ние дойдохме, за да се срещнем с Фъргюсън.

Шефър вдигна глава към лейтенанта.

— Защо? Мислех, че сте приключили с него. А също и ти — махна тя към Кауърт.

— Не. Все още не.

— Защо?

— Тук сме — пак започна Браун, — защото имаме основания да вярваме, че в първоначалното разследване на Фъргюсън са допуснати грешки. Мислим, че не е изключено да има известни пропуски и в статиите на господин Кауърт. Тук сме да проверим и двата варианта.

— Грешки? — Шефър изглеждаше едновременно ядосана и изненадана. — Пропуски? — Тя се извърна към репортера. — Какви грешки?

Кауърт разбра, че този път ще трябва да ѝ отговори.

— Той ме излъга.

— За кое?

— За убийството на малкото момиченце.

Шефър се раздвижи неспокойно на мястото си.

— И защо си дошъл сега тук?

— Да поправа допуснатото.

Клишето предизвика цинична усмивка.

— Убедена съм, че това наистина е важно — каза тя и хвърли поглед към Браун и Уилкокс. — Но не обяснява защо пътувате в този състав.

— Ние също сме заинтересовани от евентуална корекция на фактите — поясни Браун и в същия миг осъзна смисъла на думите си. Младата жена срещу него го преценяваше и до този момент той се проваляше.

Шефър се замисли.

— Не сте дошли тук да арестувате Фъргюсън?

— Не, не можем да направим това.

— Дошли сте да говорите с него?

— Да.

— Лъжете — поклати тя глава и се облегна назад с кръстосани пред гърдите ръце.

— Ние... — започна Браун.

— Лъжете — прекъсна го тя.

— Защото... — обади се Кауърт.

— Лъжете — за трети път каза Шефър.

Репортерът и лейтенантът впериха поглед в нея и след няколко минути, напълно достатъчни, за да се загнезди думата в съзнанието

им, тя продължи:

— Какви факти? Няма никакви факти. Само един съвсем объркан човек. Грешки и пропуски. Какво значи това? Ако Кауърт е допуснал някаква грешка, щеше да бъде тук сам. Ако ти, детектив Браун, си допуснал грешка, и ти щеше да дойдеш сам. Но вие сте заедно, а това вече е нещо съвсем различно, нали?

Тани Браун кимна.

— Това някаква игра на догадки ли е? — попита Андрея.

— Не. Разкажи ми какво те е довело тук, а после и аз ще ти разкажа как стоят при нас нещата.

Шефър обмисли предложението му и кимна.

— Дойдох да се срещна с Фъргюсън, защото той е свързан и със Съливан, и с Кауърт и си помислих, че може да разполага с някаква информация за убийството в Кийс.

Браун я погледна настоятелно.

— И наистина ли се оказа така?

— Не, отрича да знае каквото и да е — поклати тя глава.

— А ти какво си очаквала? — промърмори Кауърт.

— Е, все пак, той беше далеч по-склонен да ни сътрудничи, отколкото ти — извърна се тя към него. Това, разбира се, не беше вярно, но Андрея се надяваше да му затвори устата, което и стана.

— Ами, щом той не ти е предложил никаква информация и отрича всяка връзка, какво още търсиш тук? — попита Браун.

— Искан да проверя алибито му за времето, по което са станали убийствата.

— И?

— Потвърдих го.

— Потвърди го? — избъбри Кауърт.

Тя хвърли поглед към него.

— През онази седмица Фъргюсън е бил на лекции. Няма нито едно отсъствие. А допускам, че нямаше да му е лесно да отиде в Кийс, да убие възрастната двойка и да се върне, без нито едно закъснение. Вижда ми се направо невъзможно.

— Но, по дяволите, Съливан ми каза... — Кауърт млъкна, но Шефър се извърна към него.

— Какво е казал Съливан?

— Нищо.

— Спомена Съливан, по дяволите!

— Съливан ми каза друго.

Тани Браун се опита да се намеси, но с един-единствен поглед Шефър го принуди да се откаже. Обзе я гняв. За миг пред очите ѝ причерня. Нещо в нея сякаш се разкъса и ръцете ѝ се разтрепериха от усилието да се овладее. Лъжи, помисли си тя, без да откъсва поглед от репортера. Лъжи и инсинуации. Пое дълбоко дъх. Знаеше си.

— Кога ти го е казал Съливан? — бавно запита тя.

— Преди да седне на стола.

— Какво ти каза?

— Че ония престъпления са извършени от Фъргюсън. Но това не е така...

— Копеле такова — промърмори тя.

— Не, виж, трябва да разбереш...

— Копеле. Какво точно ти каза той?

— Че с Фъргюсън са уредили да си прехвърлят убийствата. Да поеме престъплението на Фъргюсън, а в замяна Фъргюсън да извърши онова убийство за него.

Тя замълча и за миг прозря безизходицата, в която се намира репортерът. Но ни най-малко не се изпълни със съчувствие.

— А не ти ли мина през ума, че това би заинтересовало хората, които разследват убийствата?

— Не е толкова лесно. Той ме излъга. Аз се опитвах да...

— И си помисли, че и ти можеш да излъжеш?

— Не, по дяволите, нищо не разбираш — извърна се Кауърт към Тани Браун.

— Би трябвало веднага да те арестувам — остро каза тя. — Защо не напишеш нещо от собствената си килия, Кауърт? *Репортер, обвинен в укриване на информация относно сензационен случай на убийство.* Това може да мине за заглавие. И може да го пуснат на първа страница, заедно с дяволската ти фотография. А ние най-последно ще прочетем една истина.

Двамата стояха, вперили поглед един в друг, докато накрая Кауърт се обади:

— Да. Истината. Макар че това не е истина, нали, детективе?

— Кое?

— Ами това, което чуваш. Съливан ми каза, че Фъргюсън е убил възрастната двойка, но аз не знаех дали да му повярвам, или не. Много неща ми разказа, а някои от тях се оказаха лъжи. И аз можех да ви го кажа, но в същото време трябваше да го изнеса и във вестника. Трябваше, детективе. Но сега ти ми казваш, че Фъргюсън има алиби и значи всичко щеше да се окаже погрешно. Той не е убил двамата старци, независимо какви ми ги е разправял Съливан, нали така?

Шефър се поколеба.

— Хайде, детективе, така ли е?

Андрея не се сещаше с какво може да възрази.

— Така изглежда — кимна тя. — Алибито му се потвърди. Отидох в Рътджърс и говорих с трима различни професори. Бил е на лекции всеки ден от седмицата. Освен това моят колега се е натъкнал и на друга информация.

— Каква информация?

— Остави.

В стаята отново се възцари тишина, докато всеки преценяваше за себе си чутото. Накрая Тани Браун заговори:

— Но — започна той предпазливо, — има и още нещо, нали? Щом не подозираш Фъргюсън и той не разполага с информация, която да помогне на твоето разследване, сега трябваше да си в самолета на път за юг. Нямахте да висеш тук, вече щеше да си с колегата си. Можеше да провериш присъствието на Фъргюсън на лекциите по телефона, но ти отиваш и лично се срещаш с хората. Какво означава това, детективе? И отвори вратата с деветмилиметров пистолет в ръка, а багажът ти не е събран. Какво става?

Тя поклати глава.

— Аз ще ти отговоря — предпазливо каза Браун. — Защото знаеш, че нещо не е наред, а не можеш да кажеш какво е то.

Шефър вдигна поглед към него и кимна.

— Ами — добави Браун, — и ние сме тук за същото.

Светлината на утрото прониза дъждовните облаци, които се носеха над града, и се разпиля пред прозореца на Фъргюсън. Шефър и Уилкокс спряха до тротоара в северната част на улицата, а Браун паркира от юг. Кауърт провери касетофона и бележника си, потупа

джоба на якето, за да се увери, че химикалките му още са там и се извърна към полицая.

В стаята на мотела Шефър се беше обърнала нервно към тях с въпроса:

— И така, какъв е планът?

— Планът — меко бе отвърнал Кауърт, — е да го разтревожим, да го провокираме да излезе от прикритието си и да направи нещо, което да проследим. Искаме да го накараме да мисли, че нещата не са така сигурни, както той смята. Да му дадем повод да се тревожи — повтори той и се усмихна вяло. — Тази работа ще я свърша аз.

Сега, вече в колата, се опита да се пошегува:

— Във филмите щях да нося радиотелефон. И щяхме да имаме кодова дума, с която да сигнализирам, ако имам нужда от помощ.

— Би ли взел радиотелефон в себе си?

— Не.

— И аз така си мисля. Значи не се нуждаем от кодова дума.

Кауърт се усмихна, но само защото не можеше да измисли нищо по-добро.

— Нервен ли си?

— Личи ли ми?

— Той няма да направи нищо.

— Разбира се.

— Не може да направи нищо.

Кауърт отново се усмихна.

— Приличам на стар укротител на лъвове на малка разходка из джунглата, който се натъква на свой бивш питомец, пред когото навремето прекалено е размахвал камшика. И хвърля той поглед към стария лъв и разбира, че лъвът вече не е в клетката в цирка, а в собственото си леговище. Схващаш ли?

— Той едва ли ще си позволи да прави нещо повече от това да ръмжи.

— Когато лае, е по-страшен, отколкото като хапе.

— Сигурно, но това се отнася за кучетата, не за лъвовете.

— Объркахме метафорите. — Кауърт отвори вратата. — Ще се видим след няколко минути.

Студеният влажен въздух го удари в лицето. Той забърза надолу по улицата и мина покрай двама мъже, заспали в изоставен вход —

сиво-кафяви дрипи, скупчени, за да се топят през нощта. Мъжете се размърдаха, когато мина покрай тях, после отново затънаха в забвение. До ушите на Кауърт достигна шумът от дизеловите мотори на първите автобуси две преки по-надолу.

Вдигна глава към жилищния блок. За момент спря на стъпалото, после прекрачи в тъмния вход и бързо изкачи стълбите към апартамента на Фъргюсън. Помисли си, че навярно той още спи и ранното събуждане ще го изпълни със съмнение и объркване. Часът на визитата не беше избран случайно. Часовете между деня и нощта бяха най-несигурни, време на преход, когато хората се чувстваха най-уязвими.

Кауърт пое дълбоко дъх и силно почука. Отвътре не се чу никакъв шум и той отново почука. Минаха още няколко секунди, преди тежки стъпки да забързат към вратата. Кауърт удари с юмрук вратата трети и четвърти път.

Отвътре резето изщрака, веригата падна и вратата се откряна, Фъргюсън впери поглед в него.

— Кауърт?

Убиец, помисли си Кауърт, но вместо това каза:

— Здравсти, Боби Ърл.

Фъргюсън прокара длан по лицето си и се усмихна.

— Трябваше да се сетя, че ще се появиш.

— Ами да, ето ме.

— Какво искаш?

— Обичайните неща. Имам няколко въпроса и търся отговорите им.

Фъргюсън отвори широко вратата и Кауърт влезе в апартамента. Преминаха в малката всекидневна. Кауърт се огледа, сякаш с един поглед да обхване всичко.

— Искаш ли кафе? Имам готово — каза Фъргюсън и махна към дивана. — Имам и кекс. Искаш ли?

— Не.

— Нямах нищо против, ако аз си наляя, нали?

— Давай.

Фъргюсън изчезна в малката кухня и скоро се върна с димяща чаша кафе и чиния от алпака с парче кекс. Кауърт вече беше разположил касетофона си върху малката масичка. Фъргюсън сложи

кекса до нея и си отрязва тънко парче. Кауърт забеляза, че използва стоманен ловджийски нож с двайсетсантиметрово острие и назъбен ръб. Фъргюсън остави ножа и натъпка кекса в устата си.

— Странни прибори за хранене имаш — отбеляза Кауърт.

— Държа го да ми е подръка — вдигна рамене Фъргюсън. — Тук често влизат с взлом. Нали знаеш, наркоманите търсят лесни пари. Това не е най-добрият квартал. Или може би не си забелязал?

— Забелязах.

— Малко допълнителна защита не е излишна.

— Използвал ли си този нож за нещо друго?

Фъргюсън се усмихна.

— За какво друго бих могъл да го използвам, освен да отрежа някоя филия хляб и да размажа нечий мозък? — отвърна той и отпи от кафето. — Така значи, ранно посещение. Имаш и въпроси. Сам ли дойде? — Той стана, отиде до прозореца и огледа улицата.

— Сам съм.

Фъргюсън се поколеба, втренчил настойчиво поглед към мястото, където Браун беше паркирал колата си, после отново се върна.

— Добре, Кауърт, какво те води насам?

— Говори ли с баба си?

— От месеци не съм говорил с никого от Пачула. Тя няма телефон. Нито пък аз.

Кауърт се огледа, но не видя телефон.

— Ходих да я видя.

— Много мило от твоя страна.

— Отидох да я видя, защото Блеър Съливан ми каза да отида и да потърся нещо там.

— Кога ти го е казал?

— Непосредствено преди да умре.

— Кауърт, биеш нанякъде, а аз категорично нямам представа накъде.

— Външната пристройка.

— Мястото не е приятно. Старо е. Не е използвано от година.

— Точно така.

— Поставих вътре водопровод. Един бон в брой.

— Защо го направи?

— Какво? Защо съм прокарал водопровод ли? Защото през зимата е студено да излизаш навън, за да си свършиш работата.

— Не. — Кауърт поклати глава. — Не това имах предвид. Защо уби Джоани Шрайвър?

Фъргюсън остана загледан напрегнато в Кауърт, после се облегна назад.

— Не съм убивал никого. Особено пък онова малко момиче. Мислех, че вече си го разбрал.

— Лъжеш.

— Не — взря се в него Фъргюсън.

— Изнасилил си я, убил си я, оставил си тялото ѝ в блатото, после си скрил ножа в канала. Прибрал си се вкъщи и си видял, че по дрехите ти и върху постелката на колата ти има кръв. Срязал си парчето и заедно с дрехите си го натъпкал в лайната в клозета, защото си знаел, че никой, който е с всичкия си, няма да ги потърси там.

Фъргюсън поклати глава.

— Отричаш ли? — попита Кауърт.

— Разбира се.

— Аз открих дрехите и парчето от постелката.

За миг Фъргюсън изглеждаше изненадан, после сви рамене.

— И си бил толкова път, за да ми кажеш това?

— Защо я уби?

— Не съм я убил. Казах ти.

— Лъжец. Лъжеш още от самото начало.

Кауърт очакваше думите му да разгневят Фъргюсън, но това не се случи. Или поне не на пръв поглед. Той само се усмихна, протегна ръка и бавно си отрязва друго парче кекс, за момент задържа ножа в ръката си, после отново отпи кафе.

— Това са измислици на Съливан. Какво още ти каза?

— Че ти си убил неговите старци в Кийс.

Фъргюсън поклати глава.

— И това не съм извършил. Но сега вече разбирам какво търсеше тук оная хубавичката детективка.

— Защо уби Джоани Шрайвър? — отново попита Кауърт.

Фъргюсън се надигна и когато заговори, в гласа му прозвучаха гневни нотки.

— Не съм извършил това престъпление! По дяволите! Докога трябва да го повтарям?

— Как тогава ония неща са попаднали във външния клозет?

— Ами ние хвърляхме там всякакви неща. Дрехи, автомобилни части, които не работят, боклуци. Дрехите, за които ми говориш, изхвърлих, защото бяха изцапани с кръвта на една свиня, когато помогнах на съседа да заколи животното. Връщах се през гората, един скункс налетя на мен и после не можах да се отърва от вонята му. По дяволите, имах малко пари, затова увих ония дрехи и просто ги изхвърлих. Пък и без това бяха съвсем износени. Отидох в града и си купих нови дънки.

— А постелката?

— Съвсем случайно срязях постелката. Сложих един трион на пода и я срязях. Изрязях парчето, защото мислех да го сменя с ново. Но междувремето ме арестуваха. Просто го бях захвърлил там, като всичко останало. — Фъргюсън погледна уморено към Кауърт. — Или може би лабораторните изследвания са показали нещо различно?

Кауърт понечи да поклати глава, но спря. Не знаеше дали Фъргюсън не е забелязал лекото движение.

— Или мислиш, че съм толкова тъп, че ако това бяха доказателства за някакво престъпление, да не говорим пък за убийство първа степен, нямаше да ги махна оттам, след като излязох от затвора ли? Какво ще кажеш, Кауърт? Мислиш ли, че не съм научил нищо в отделението за осъдени на смърт? Или пък от лекциите по криминология? Мислиш ли, че съм глупак, Кауърт?

— Не — отвърна Кауърт. — Не мисля, че си глупак. — Той впери поглед в очите на Фъргюсън. — И мисля, че си научил много неща.

Двамата мъже замълчаха за момент.

— Откъде Съливан е разбрал за външния клозет?

Фъргюсън вдигна рамене.

— Веднъж ми каза, преди нашето малко недоразумение, че удущил някаква жена с чорапогащника ѝ и после го хвърлил в тоалетната. Каза, че отиде ли веднъж в септичната система, никой няма да го открие. Попита ме как е у дома и аз му казах, че сме със стар външен клозет, в който хвърляме всякакви неща. Мисля, че той просто си е измислил нова история за теб, Кауърт. Защото, когато човек търси, мисли и очаква да открие нещо, със сигурност успява. Не

е ли това начинът, по който стават нещата? Когато решиш на всяка цена да откриеш нещо, няма как да не го намериш. Дори то да не е това, което търсиш.

— Удобно оправдание.

Фъргюсън отново настръхна, но после се овладя.

— Не мога да накарам нещата да звучат по-добре. Но ако се замислиш, струва ми се, че ще откриеш нещо от Блеър Съливан в тая история. Този човек е в състояние да извърти всичко в удобен за него вариант, нали, Кауърт?

— Така е.

Фъргюсън махна към касетофона и бележника, които Кауърт държеше в ръка.

— Търсиш си нов сюжет ли?

— Точно така.

— Е, аз ти казвам стари новини.

— Не съм толкова сигурен.

— Старата история. Същата стара история. Говорил си с Тани Браун. Тоя човек никога няма да се откаже, нали?

— Не — усмихна се Кауърт, — никога няма да се откаже.

— Майната му — горчиво каза Фъргюсън. Но после гневът изчезна от гласа му и той добави: — Но сега вече не може да ме пипне.

Кауърт се почувства безпомощен. Опита се да си представи какво би запитал Тани Браун, с какъв въпрос би пробил черупката на невинност, с която Фъргюсън се беше обвил. За пръв път започваше да разбира защо Браун е оставил партньора си да измъкне с юмруци признание от него.

— Когато ходиш на юг да говориш пред някоя църковна общност, Боби Ърл, или когато посещаваш някой градски център, всеки път едно и също ли казваш, или променяш малко нещата в зависимост от аудиторията?

— Променям по нещо. Зависи пред кого говоря. Но в повечето случаи посланието е едно и също.

— А смисълът?

— Той остава непроменен.

— Каж ми какво говориш.

— Разказвам на хората как Иисус дойде и донесе светлина в тъмнината на оная килия в отделението за осъдени на смърт, Кауърт.

Казвам им как вярата ще ги поддържа и във време на най-тежки изпитания. Как и най-големият грешник може да бъде докоснат от онази особена светлина и да намери утеха в Божието слово. Казвам им как истината винаги ще разсече злото като голям искрящ меч и ще покаже пътя към свободата. И те казват „Амин“, Кауърт, защото това е послание, което носи утеха на сърцето и душата. Не е ли така?

— Сигурно. И често ли ходиш на църква тук, в Нюарк?

— Не. Тук съм студент.

Кауърт кимна.

— И колко пъти си изнасял тази реч?

— Осем или девет.

— Имаш ли имената на църквите, общинските центрове или изобщо на местата, където си говорил?

— За репортажа ли ти трябва?

— Дай ми имената.

Фъргюсън се вгледа продължително в Кауърт, после вдигна рамене, сякаш това не го засягаше. Изброи без да се замисля няколко църкви — баптистка, петдесятна и унитарянска, добави и няколко общински центъра. Без усилие си спомни и имената на градовете, в които се намираха те. Кауърт бързаше да запише информацията в бележника си. Химикалката му драскаше страницата, а думите излизаха в пространството между редовете. Фъргюсън свърши и зачака. Репортерът мълчеше. Перине фигурираше в списъка.

— Тук са само седем.

— Трябва да съм изпуснал едно-две имена.

Кауърт се изправи. Чувстваше, че не може повече да остане на едно място. Пристъпи към библиотеката и плъзна поглед по заглавията, както беше направила и Шефър, когато посети апартамента.

— Навярно си станал голям специалист, след като си прочел всичко това — махна с ръка той.

Фъргюсън гледаше репортера замислено.

— Задължителните заглавия.

Кауърт се извърна.

— Дон Пери — предпазливо каза той и мина зад бюрото, сякаш то можеше да му предложи защита, ако Фъргюсън скочеше след него.

— Името не ми е познато — отвърна той.

— Малко момиче. Чернокожо. Само на дванайсет години. Връщало се е от плувния басейн миналия август, няколко дни след като си говорил там.

— Не. Не мога да кажа, че си я спомням. Трябва ли да я познавам?

— Така мисля. Перине. Флорида. Плувният клуб е на три-четири преки от първа баптистка църква. Говори ли на конгрегацията за светлината на Иисус, която те е навестила? Предполагам, те не са знаели какво друго може да означава тази светлина.

— Въпрос ли задаваш, Кауърт?

— Да. Защо си я убил?

— Малкото момиче мъртво ли е?

— Изчезнало.

— Не съм я убил.

— Не? Ти си бил там. Тя е изчезнала.

— Това въпрос ли е, Кауърт?

— Разкажи ми как си го направил.

— Нищо не съм направил на онова малко момиче. — Гласът на Фъргюсън остана студен и равен. — Не съм направил нищо на което и да е малко момиче.

— Не ти вярвам.

— Вярата не е дефицитна в наше време, Кауърт. Хората вярват на какво ли не. Вярват, че НЛО посещава малки градчета в Охайо и че Елвис е бил забелязан да си купува вафли в квартален магазин. Вярват, че ЦРУ трови водата им и че Съединените щати са управлявани от някаква тайна организация. Но доказателството, Кауърт, това е нещо доста по-трудно. — Той вдигна глава към репортера. — Като убийството.

Кауърт остана неподвижен, заслушан в гласа на Фъргюсън, който изпълваше стаята.

— Трябва ти мотив, трябва ти възможност и физически доказателства. Нещо научно и сигурно, което някой експерт може да представи в заседателната зала, без да предизвика спорове — например, отпечатъци от пръсти или петна от кръв. Или дори тези новите тестове за ДНК, Кауърт. Чувал ли си за тях? Аз съм чувал. Трябва ти свидетел, а ако такъв липсва — може би някой съучастник, който да даде показания. А ако нямаш нито един от тях, най-добре би

било да представиш признание. Собствените думи на убиеца — ясни, точни и неопровержими, но там знаем как стоят нещата, нали? И значи, трябва да разполагаш с всичките тия неща, защото в противен случай не ти остава нищо друго, освен ужасяващи чувства и предположения. И само защото някое малко момиченце е изчезнало от покрайнините на оня голям стар лош град, Кауърт, и се е случило така, че аз съм бил в тоя град два дни по-рано, ами че това не доказва нищо, нали? Колко убийци, мислиш, има в Маями в един определен момент? Колко мъже няма и да се замислят да грабнат някое малко момиченце, докато то върви към дома си, както ти сам каза? Мислиш ли, че ченгетата там не са започнали издирване и не са разпитали всички отрепки? Направили са го, Кауърт, сигурен съм в това. Но знаеш ли какво? Аз не фигурирам в ничий списък. Вече не. Защото съм невинен, Кауърт. Ти ми помогна да стана такъв. И възнамерявам да остана невинен до край.

— Колко са? — почти прошепна Кауърт. — Шест? Седем? Всеки път ли, когато изнасяше реч, някой умираше?

Фъргюсън присви вежди, но гласът му остана непроменен.

— Престъпление на бял, Кауърт. Не знаеше ли това?

— Какво?

— Престъпление на бял. Хайде, помисли за всички убийци, за които си чел. За всички ония Спекс, Бънди, Корона, Гаки, Хенли, Лукас и разбира се, за нашето приятелче Блеър Съливан. Бели. Джак Изкормвача и Синята брада. Бели. Бели мъже, Кауърт. Всички те са бели. Поразходи се в който затвор искаш и ще ти покажат Чарли Менсън или Дейвид Бърковиц и пак ще видиш бели мъже, защото те са хората, които се поддават на тези странни подтици. Не искам да кажа, че липсват случайни изключения, но те само доказват правилото, нали знаеш. Като Уини Уилямс в Атланта, но около него има толкова много въпроси, все пак. Даже по телевизията дадох филм. Питаха се дали той е бил онзи, дето е оправил всички ония млади мъже. Помниш ли това, Кауърт? Не, за чернокожите не е типично да отмъкват малки момиченца от улиците и да ги захвърлят мъртви в някое тъмно и забравено място. Ние извършваме престъпления на насилие. Неочаквани, неовладяни изблици с ножове, пистолети и голям шум. Престъпления в града, Кауърт, със свидетели и сцени на местопрестъплението, обсипани с доказателства, така че когато

ченгетата дойдат да ни приберат, няма нужда да задават въпроси. Изнасилени бегачи по парковете, престрелки между търговците на наркотици, въоръжени грабежи на магазини и нападения, не са ли това нещата, Кауърт, които карат белите да купуват скъпи аларми за домовете си в предградията и да поддържат правораздавателната система и задоволителния дял чернокожи? Това да, но не и серийни убийци. И знаеш ли още какво, Кауърт?

— Какво?

— Това на системата ѝ харесва. Нещата, които не се вписват твърде в статистиките и категориите, не са удобни за системата. — Фъргюсън хвърли поглед към него. — Как ще напишеш тази статия, Кауърт? Статия, която няма да се впише в някоя подредена, безопасна, предвидима ниша? Каж ми, наистина ли вестниците са склонни да разказват на хората толкова странни неща? Така неочаквани? Или ти просто си вършиш работата и трупаш репортаж след репортаж за едно и също нещо, но под различен ъгъл и с различни думи?

Кауърт не отвърна.

— Или си мислиш, че можеш да напишеш нещо такова без никакво доказателство?

— Джоани Шрайвър — каза Кауърт.

— Забрави за нея, Кауърт. Нея отдавна я няма. Хубаво ще бъде да разбереш това. Може да убедиш и приятеля си Тани Браун.

Кауърт остана до бюрото на Фъргюсън. Наведе се и се опря на ръбовете.

— Ще напиша статията и ти го знаеш, нали?

Фъргюсън замълча.

— Ще изложа всичко във вестника. Целият фалш, всичките лъжи, и най-малките подробности. Ти можеш да отричаш колкото си щещ, но знаеш ли какво?

— Какво?

— Статията ще си свърши работата. Аз ще продължа. Може би и Тани Браун ще продължи. И знаеш ли какво ще ти се случи, Боби Ърл?

— Ами, кажи ми — студено го подкани той.

— Няма да отидеш в затвора. Не. В това отношение си прав. Липсват достатъчно доказателства. И много хора ще ти повярват, като им кажеш, че всичко е нагласено. Те още ти вярват, когато казваш, че

си невинен. Много хора ще обвинят мен, полицаите и ще застанат зад теб, Боби Ърл, уверявам те.

Фъргюсън не снемаше поглед от Кауърт.

— Но знаеш ли какво ще изгубиш? Анонимността си.

Фъргюсън сви рамене и Кауърт продължи:

— Хайде, Боби Ърл. Знаеш какво прави човек със старата си домашна котка, която обича да ловува. Тя обича да убива птици и мишки, а после ги носи в хубавата ти, чиста вила. И тогава слагаш звънец около врата на тази котка, така че независимо колко е умна, гъвкава и силна, да не може да се доближи достатъчно до нито едно дребно животинче и да впие ноктите си в него.

Фъргюсън присви очи.

— И вярваш, че тия църкви все така ще продължават да те канят да изнасяш речи, ако около теб остане дори само един малък въпрос? Не мислиш ли, че няма да намерят друг някой гост за неделните си проповеди? Някой, за когото могат да бъдат сигурни, че няма да се навърта наоколо или пък да се върне отново и да отмъкне поредното малко момиченце от улицата?

Кауърт забеляза, че Фъргюсън настръхна.

— А полицията, Боби Ърл, помисли за полицията. Те така и няма да разберат, нали? И когато нещо се случи, а то неизбежно ще се случи, нали, Боби Ърл, те първо теб ще потърсят. Колко пъти мислиш, че можеш да го направиш, Боби Ърл, без да допуснеш някоя малка грешка? Да забравиш нещо. Или без да те видят. Това ще бъде напълно достатъчно. Защото ти просто си допуснал онази малка грешка, и целият свят ще се стовари върху теб, и преди още да си разбрал какво става, ще си се озовал точно там, където се срещнахме за пръв път. Но тогава няма да се намери нито един драскач, който да търси начин да те измъкне.

Фъргюсън настръхна на мястото си върху дивана и лицето му се изкриви в гневна гримаса. Кауърт видя, че ръката му се стрелна към ловджийския нож и замръзна от страх.

Мъртъв съм, помисли си той.

Инстинктивно се огледа наоколо, прииска му се да намери нещо, с което да се защити, но нямаше сила да откъсне очи от Фъргюсън. За миг си помисли, че му е нужна дума. Дума, с която да повика Тани Браун. Но такава нямаше.

Фъргюсън се надигна от мястото си, после спря и бавно се отпусна обратно.

— Не — каза той, — не мисля, че ще напишеш тази история.

— Защо?

Фъргюсън изви очи към касетофона на масата пред себе си и остана загледан в лентата, която записваше тишината. После се приведе напред и каза с твърд, ясен глас:

— Защото нито една дума няма да е истина. — След това се протегна и изключи бутона за запис. — И знаеш ли защо няма да напишеш тая история? Ще ти кажа защо. Има много основателни причини, но знаеш ли коя е най-важната? Липсва ти нещо. Липсват ти факти. Не разполагаш с никакви доказателства. Разполагаш единствено с някаква безумна комбинация от събития и лъжи, а аз зная, че някои редактори ще погледнат на всичко това и ще решат, че в техния вестник няма място за него. И знаеш ли какво друго ти липсва, Кауърт? Всички вестникарски статии са пълни със „според еди-кой си“ и „по мнение на полицията“ и „говорителят потвърди“ и с изявления на всякакви други хора, които доставят документи и репортажи и ви дават скелета, около който да сглобите историите си. Останалото е онова, което си видял или чул, а ти никога не си чул нищо достатъчно съществено, за да напишеш статия. И това е причината, поради която не можеш да ме уплашиш, Кауърт. Каж ми — запитай той, — аз плаша ли те?

Кауърт кимна.

— Добре. Това е добре. А мислиш ли, че плаша и приятеля ти Тани Браун?

— И да, и не.

— Странен отговор за човек, който държи на точността. Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че той се страхува от онова, което правиш, но не вярвам да се страхува от теб.

Фъргюсън поклати глава.

— Каж ми едно нещо. Защо хората винаги се страхуват да не им се случи нещо? Страхуват се за собствената си кожа. Като теб сега. Страх те е да не взема той ловджийски нож и да ти прережа гърлото. Нали? Просто да взема да те срежа от топките до гърлото и да извадя каквото си поискам от теб. Какво ще кажеш? Мислиш ли, че съм

толкова неопитен убиец, че да не мога да го направя? После ще натъпча кървавите ти карантии на някое специално място. Ще го направя така, че да изглежда, че си се забъркал в някоя история с местните тук, нали се сещаш? Местните не хранят особена слабост към бели, които се мотаят наоколо. Мога да направя така, че нещата да изглеждат сякаш някоя тайфа се е забавлявала да понакълца един бял репортер, загубил се, докато е търсил някакъв адрес. Мислиш ли, че не мога да се справя с това, Кауърт?

— Да.

— Да? Защо, ако съм такъв експерт?

— Не можеш...

— Защо? — рязко го прекъсна Фъргюсън. Дланта му обхвана дръжката на ножа.

— Кръв — отвърна Кауърт лаконично. — Петната кръв. Не можеш да разчиташ, че ще се избавиш лесно от тях.

— Добре. Продължавай.

— Може някой да ме е видял да влизам тук. Някой свидетел.

— Това е добре, Кауърт. Тук си имаме една стара хазяйка, която не изпуска от поглед такива неща. Тя може да те е видяла да влизаш. Може и някой от бездомниците отвън да си спомни, че те е видял. Това също не е изключено, но от тях добри свидетели не става. Продължавай.

— Може да съм казал на някого къде отивам.

— Не — ухили се Фъргюсън. — Това няма да доведе до никъде. Няма доказателство, че изобщо си бил тук.

— Отпечатъци. Оставих тук отпечатъци.

— Не прие дори чашата с кафе, която ти предложих. Така можеше да оставиш отпечатъци и слюнка. До какво друго би могъл да се докоснеш? Писалището? Листовете върху него? Бих могъл да ги изхвърля.

— Пак няма да е сигурно.

— Така е — отново се усмихна Фъргюсън.

— Други неща — косми, кожа. Аз може да окажа съпротива. Да те порежа. Да се изцапам с твоята кръв. И те ще я открият.

— Може би. Най-после вече мислиш, Кауърт. — Фъргюсън се облегна назад и посочи ловния нож. — Възможностите не са малко. Тук си напълно прав. Много следи, които трябва да прикрива. Всеки

студент по криминология знае това. — Фъргюсън не откъсваше поглед от него. — Но аз пак не вярвам, че ще напишеш тая история, Кауърт.

— Ще я напиша — меко повтори Кауърт.

— Знаеш ли какво? Има и други начини да се справиш с някого. Не е нужно непременно да използваш голям ловджийски нож... — Фъргюсън се протегна и вдигна ножа. Завъртя го в ръка и сивата светлина, която се процеждаше през прозореца, проблесна върху острието. — Не, не е единственият начин. Може би ти си мислиш, че е най-лесният, но всъщност не е. Кой живее на „Уайлдфлауър Драйв“ 1215, Кауърт?

Кауърт почувства, че му се завива свят.

— В това хубаво предградие на Тампа. Всеки ден се качва на жълт автобус за училище. Играе в парка на няколко преки разстояние. Обича да помага на майка си с покупките и да се грижи за братчето си. Разбира се, теб не те е грижа кой знае колко за това малко бебе, нали? Не съм сигурен дали те вълнува и майката. Разводите понякога карат хората да се намразват един друг и аз наистина не мога да кажа какво изпитваш към нея. Но онова малко момиченце? Виж, то вече е друга работа.

— Откъде разбра за...

— Видях ги във вестника. След като спечели оная награда. — Фъргюсън се усмихна. — А от време на време и аз обичам да правя разследвания. Не беше трудно да открия някои неща за тях.

Страх обзе Кауърт. Фъргюсън все така не сваляше поглед от репортера.

— Не, Кауърт, не мисля, че ще напишеш оная история. Не мисля, че разполагаш с фактите. Нито пък с доказателства. Нали така, Кауърт?

— Ще те убия — изграчи Кауърт с пресъхнало гърло.

— Да ме убиеш? Защо?

— Само ако доближиш...

— И какво?

— Казвам, че ще те убия.

— Това ще ти реши проблема, нали? След като нещо бъде извършено, всичко останало остава без значение. Виждаш ли, още не можеш да се избавиш от оня спомен. Той ще бъде с теб, когато се събуждаш сутрин и когато заспиваш вечер. Във всеки твой сън. Във всяка твоя мисъл. Никога няма да те остави на мира, нали, Кауърт?

— Ще те убия — повтори той.

Фъргюсън поклати глава.

— Не съм сигурен, че знаеш достатъчно за смъртта, за да направиш подобно нещо. Но сега ще ти кажа нещо, Кауърт.

— Какво?

— Сега вече започваш малко по малко да разбираш какво е да живееш в отделението за осъдени на смърт.

Фъргюсън се надигна и отвори касетофона. Махна касетата и я плъзна в джоба си. После го вдигна и с едно-единствено рязко движение го захвърли върху репортера, който го улови миг, преди да се разбие на пода.

— Този разговор — студено каза Фъргюсън, — никога не се е състоял. — После посочи вратата. — Онези думи? Никога не са били изречени. — Хвърли поглед към репортера и прошепна: — Каква история ще напишеш, Кауърт?

Кауърт поклати глава.

— Каква история, Кауърт?

— Няма да напиша нищо — отвърна той с дрезгав, хрипящ глас.

— Точно така — отвърна Фъргюсън.

Зашеметен, Кауърт се отправи към коридора. Почти не осъзна, че вратата се затваря зад гърба му и резетата изщракват. Обгърна го застоял, влажен въздух. Впи пръсти в яката си и се опита да я разхлаби, за да си поеме дъх. Запрепъва се надолу по стълбите, блъсна входната врата, остави я отворена и едва намери сили да продължи надолу по улицата. Вече валеше. Дъждовните капки се сипеха по лицето и палтото му. Не вдигна поглед нагоре към апартамента. Вместо това се втурна бързо напред, сякаш вятърът в лицето му можеше да изтрие страха и усещането, че му прилошава. Видя Тани Браун да излиза от взетата назаем кола, вперил изпълнен с очакване поглед в него. Кауърт едва си поемаше дъх, но успя да му махне да се върне в колата. После рязко отвори предната врата и скочи на седалката до шофьора.

— Да се махаме оттук — прошепна той.

— Какво стана? — попита Браун.

— Да се махаме оттук, по дяволите! — изкрещя Кауърт. Той се пресегна, сграбчи ключа на стартера, завъртя го и запали мотора. — Тръгвай, дявол те взел! Тръгвай!

Тани Браун го гледаше с разширени от учудване очи, но на лицето му се изписа разбиране. Превключи скоростите и се отправи към мястото, където Уилкокс и Шефър бяха паркирали. Свали прозореца, когато ги наближи.

— Брус, вие двамата оставате тук. Не изпускайте апартамента на Фъргюсън от очи.

— Колко време?

— Просто го наблюдавайте.

— Вие къде...

— Просто не изпускайте Фъргюсън от поглед!

Уилкокс кимна.

Кауърт удари с юмрук по предното табло.

— Тръгвай, по дяволите! Да се махаме оттук!

Тани Браун натисна газта и отмина. Двата детективи останаха объркани.

ДВАЙСЕТ И ТРИ. ПРОПУСКЪТ НА ДЕТЕКТИВ ШЕФЪР

По-голямата част от деня двамата детективи прекараха в колата на няколко метра от входа на Фъргюсън. Едва ли можеха да се похвалят, че изпълняват задачата си с кой знае каква вещина, защото само час след като Браун и Кауърт ги оставиха сами, всеки, който живееше в радиус от две пресечки, без задължително да бъде престъпник по природа или наклонност, знаеше за присъствието им. Повечето ги пренебрегнаха.

Някакъв търговец на сергия, привикнал да ползва уличката в близост до мястото, където бяха паркирали, ги изпсува високо, докато се суетеше и се чудеше къде да застане, двама от местната улична банда с щамповани якета, ленти около главите и неизменните в тази част на града високи баскетболни обувки минаха наблизо и им се присмяха с оскърбителни жестове. Когато Уилкокс свали прозореца и им кресна да се разкарат, те се изхилиха, пародираха южняшкия му акцент със злостна наслада и едва прикрита заплаха. Две проститутки с червени обувки на високи токове и обсипани с пайети панталони под лъскави шлифери, натрапчиво се завъртяха около тях, сякаш предчувстваха, че никой не би им обърнал внимание. И поне половин дузина дрипави бездомници с вездесъщите пазарски колички, претъпкани с боклуци, почукаха по прозорците им, за да изпросят някакви пари. Двама направиха размяна, за която навярно детективите имаха пълното основание да ги задържат. Други просто ги подминаваха, без да забелязват каквото и да е, освен своя невидим спътник, с когото оживено разговаряха.

Все така ръмеше и повечето обитатели на улицата предпочитаха да останат у дома зад запречените с решетки прозорци и тройно заключени врати. Небето беше сиво и мрачно.

Неведнъж вече си задаваха въпроса какво ли се е случило с Кауърт. Но сами, в колата си, нямаше как да открият отговора. Уилкокс отиде до автомата на ъгъла и се опита да се свърже с двамата мъже в мотела. Без каквато и да е информация, принудени заради заповедта на

Браун да останат тук, не им оставаше нищо друго, освен раздражено да отброяват часовете.

Взеха си сандвичи от ресторанта за бързо хранене, пиха кафе и мръзнаха, докато бършеха предното стъкло с гъба, за да могат да виждат. На два пъти всеки от тях ходи до бензиностанцията на две преки, за да ползва тоалетната, в която миризмата на дезинфектанта се смесваше с вонята на екскременти. Не разговаряха кой знае колко. Няколко насила изречени реплики, прекъсвани от дълги паузи тишина. Говориха за техниката на разследването, за престъпността в Панхендъл и Кийс, макар да знаеха, че разликите между двете области са само повърхностни. Шефър разпитваше за Браун и Кауърт и откри, че Уилкокс почти боготвори първия и ненавижда втория, макар да не беше в състояние да обясни чувствата си нито към единия, нито към другия. Правеха догадки и около Фъргюсън. Уилкокс сподели с колежката си натрупания преди време опит с отскоро освободения. Тя го разпита за признанието и той ѝ отвърна, че всеки път удрял Фъргюсън с усещането, че изтръгва ново признание, подобно на човек, който клати клоните на някое дърво, за да изпопадат плодовете му. Каза го без следа от вина, но с гняв, който я изненада. Помисли си, че Уилкокс е човек, който обича насилието и е много по-избухлив от огромния лейтенант. Изблиците на гняв при него бяха внезапни и неконтролируеми. Тани Браун беше по-хладен, по-уравновесен. Нищо чудно, че не можеше да си прости лукса, задето е допуснал партньора му насила да изтръгне признанието от Фъргюсън. Трябва да го е направил в момент на умопомрачение, за който навярно се ненавиждаше.

От Фъргюсън нямаше и следа, макар да подозираха, че той знае за присъствието им.

— Колко време ще стоим? — попита Шефър. Светлината на уличните лампи не разпръскваше кой знае колко нощната тъмнина. — Цял ден не е излизал навън, освен ако няма заден вход. А такъв навярно има и в този момент той сигурно ни се присмива отнякъде. Какво правим? Каква е целта?

— Целта е да го накараме да разбере, че някой мисли за него. Тани ни каза да го следим.

— Да — съгласи се тя. И ѝ се прииска да добави, че се надява това да не е завинаги. Времето сякаш ѝ се изплъзваше. Знаеше, че в

държавния затвор Майкъл Вайс се чуди къде ли е. Знаеше също, че трябваше да намери и добра причина, за да обясни защо още е тук. Добра, стабилна, оправдателна причина.

Андрея протегна ръце и изпъна крака напред. Почувства, че мускулите я болят от обездвижването.

— Мразя това — каза тя.

— Кое? Да следиш някого?

— Точно така. Просто да чакам. Не е в моя стил.

— Кое е в твоя стил?

Тя не отвърна.

— След десет минути ще е тъмно. Прекалено тъмно.

— Вече е тъмно.

Уилкокс махна към входа на апартамента, но не придружи жеста с коментар. Шефър се огледа. Помисли си, че улицата прилича на шлиферите на двете проститутки, които по-рано се завъртяха около тях — лъскава, евтина и някак си синтетична. Като декор в холивудски филм — реален и едновременно с това илюзорен. Неочаквано по гърба ѝ пробягаха тръпки.

— Нещо не е наред ли? — попита Уилкокс. Уловил беше движението с ъгъла на очите си.

— Не — побърза да отвърне тя. — Просто ме побиха тръпки. Това място е ужасно и на дневна светлина.

Той плъзна поглед нагоре-надолу по улицата.

— Наистина не е като у дома. Кара те да се чувстваш така, сякаш живееш в пещера.

— Или в клетка — добави тя.

Чантата ѝ беше на пода, между краката ѝ. Голяма, удобна кожена чанта, почти като раница. Побутна я с върха на пръстите си, колкото да отвори капака и разкрие съдържанието ѝ, сякаш да се увери, че всичко нужно, което съдържа все още, си е на мястото: бележник, касетофон, резервни касети, портфейл, полицейската значка, малко портмоне с грим, деветмилиметровия ѝ пистолет с два резервни пълнителя.

Уилкокс долови движението ѝ.

— А пък аз — усмихна се той, — все още харесвам триста петдесет и седем с късата цев. Удобен ми е под сакото. — Огледа се в тъмнината, която вече обгръщаше колата. В далечината се чу воят на сирена. Приблужи се и се усили, после заглъхна. Така и не видяха

светлините. Уилкокс вдигна ръка и разтри очи. — Как мислиш, какво ли правят?

— Представа нямам — бързо отвърна тя. — Защо, по дяволите, не се измъкнем оттук и не проверим? Това място започва да ме изнервя.

— Започва?

— Знаеш какво имам предвид. — В гласа ѝ прозвучаха гневни нотки. — Божичко, виж на какво прилича. Имам чувството, че ще ни погълне. Полицайте, които ме доведоха тук оня ден, ни най-малко не бяха доволни, че са дошли, а беше светло. И единият от тях беше чернокож.

Уилкокс изръмжа в знак на съгласие. И за двамата беше ясно, макар да не го изразяваха гласно, че ситуацията, в която се намираха, бе доста опасна. Две бели ченгета от Юга, извън сферата на своето пълномощие, в непривична за тях среда и сред враждебен свят.

— Добре — бавно провлачи глас Уилкокс. Отново плъзна поглед по улицата. — Знаеш ли какво ми идва наум?

— Какво?

— Всичко изглежда толкова дяволски старо. Старо и изхабено — посочи той през предното стъкло надолу по улицата към нищото. — И се разлага. Тук сякаш всичко се разлага. — Не поясни мисълта си. Остана застинал на мястото си, вперил поглед в света около тях. — Не зная как, но си мисля, че той е замислил това по някакъв начин. Мисля си, че е стъпка или две пред нас. Работи ни от самото начало. — Гласът му прозвуча като гневен шепот.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Шефър.

— Какво е направил? Какво е замислил?

— Ще ми се да можех да го докопам още само веднъж — продължи той, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Само още веднъж да отхапя от ябълката. Този път няма да го оставя да ми се измъкне.

— Пак не мога да разбера накъде биеш — каза тя, разстроена от студенината в гласа му.

— Ще ми се още само веднъж да го погледна в лицето. Например, да останем двамата сами в някоя малка стая и да видим дали този път ще успее да се измъкне.

— Ти си се побъркал.

— Точно така. Побъркал съм се. Права си.

Тя отново се сви на седалката си.

— Имаме заповед от лейтенант Браун.

— Да. И ѝ се подчиняваме.

— Ами време е да се махаме оттук и да видим какво е следващото нещо, което трябва да направим.

Уилкокс поклати глава.

— Не и преди да съм видял това копеле. Не и преди той да е разбрал, че го чакам.

— Това не е начинът, по който ще го изработим — бързо каза тя. — Нали не искаш да се разкара оттук?

— Ти още не можеш да решаваш тия неща — отвърна Уилкокс със стиснати зъби. — От колко време си в отдела за убийства? Обзалагам се, че не е от отдавна. Не ти се е случвало някой да те изработи като Фъргюсън, нали?

— Не, и нямам намерение да ми се случи подобно нещо.

— Лесно ти е да говориш така.

— Да, но вече зная достатъчно, за да не допускам стари грешки.

Уилкокс понечи да даде израз на гнева си, но после кимна.

— Това е добре — пое той дълбоко дъх. — Това е добре. — Облегна се назад, сякаш вълната от гняв и спомени, която доскоро го заливаше, сега бавно се оттегляше. — Добре, добре, добре — бавно повтори той. — Не искаш ли да изиграеш една ръка, преди да сме разкрили всички карти?

Шефър очакваше да протегне ръка и да запали колата. Видя го да посяга към арматурното табло, но в мига, в който пръстите му се склупчиха около ключа, внезапно застина и впери поглед напред.

— Кучи син — тихо изруга той.

Тя вдигна стресната глава.

— Ето го — прошепна Уилкокс.

За момент не можа да види нищо заради мокрото стъкло, но после, подобно на камера, която идва на фокус, го забеляза. Той се поколеба за момент на стъпалото. Спря се, както би направил всеки, преди да се застави да излезе във влажния, тъмен, студен нощен въздух. Носеше дънки, дълго синьо палто и раница през рамо. Присви рамене срещу ръмящия дъжд и забързано се отдалечи, без дори да хвърли поглед към тях.

— По дяволите! — изруга Уилкокс. Отдръпна ръка от арматурното табло и посегна към дръжката на вратата. — Ще го проследя.

Преди Андрея да успее да възрази, той се хвърли към вратата. Миг по-късно стъпките му отекнаха като изстрели по тротоара. Затръшна вратата зад себе си и забърза нагоре по улицата.

Шефър се протегна през седалката и се вкопчи първо в края на дрехата му, после в ключовете. Видя го да се отдалечава и се опита да се измъкне от колата. Вратата ѝ беше заключена. Дръпна дръжката, но от това не последва нищо. Чантата ѝ се закачи на лоста за регулиране на седалката. Сякаш беше натъпкана с олово. Предпазният колан се оплете около дрехите ѝ и тя се подхлъзна върху мокрия паваж. Когато най-накрая успя да се измъкне, видя, че трябва да тича, за да догони Уилкокс, който вече беше на двайсет метра надолу по улицата и все така бързо се отдалечаваше.

Изруга и се завтече с чантата в едната си ръка и ключовете от колата в другата. Все пак успя да го настигне.

— Какво, по дяволите, правиш? — запита тя и се вкопчи в ръката му.

— Просто искам да проследя това копеле — отвърна той, без да спира. — Да вървим!

Тя забави крачка и пое дълбоко дъх, като не го изпускате от поглед. После отново приведе глава и се затича, за да го настигне. Тръгна до него, стараяйки се да не изостава. Видя Фъргюсън да върви с лекота пред тях, без да се обръща назад, сякаш пореше тъмнината, явно напълно безразличен към присъствието им.

Андрея отново се вкопчи в ръката на Уилкокс.

— Пусни ме, дявол да го вземе! — гневно измъкна той ръката си. — Ще го изтървем.

— От нас не се очаква...

— Вземи оная шибана кола — извърна се той рязко. — Побързай и ме настигни! Само не ми се пречкай!

— Но той...

— Не ми пука дали той знае, че съм тук! Сега просто ми се разкарай от пътя!

— Какво, по дяволите, правиш? — почти изкрещя тя.

Той гневно махна към нея, сякаш пренебрежително отхвърляше въпроса ѝ. Извърна се и затича, за да скъси разстоянието до Фъргюсън.

Шефър се поколеба, изпълнена с нерешителност. Видя гърба на Уилкокс да се стопява в нощта, погледна по-надалече и забеляза Фъргюсън да изчезва зад един ъгъл. В същия момент Уилкокс ускори крачка.

Андрея промърмори някаква ругатня, извърна се и бързо побягна към колата. Две уличници, омотани в дебели дрипави палта с плетени вълнени шапки, закрепени върху главите им, се материализираха от мрака и ѝ препречиха пътя. Едната тикаше пазарска количка и възбудено кудкудякаше, а другата трескаво ръкомахаше. И двете изпищяха пронизително, когато се втурна покрай тях. Едната се протегна, опита се да я хване и едва не се сблъскаха. Старицата се завъртя, падна върху тротоара и зави от гняв и изненада. Шефър се спъна, успя да запази равновесие, промърмори някакво извинение и затича към колата. Виковете на жената я последваха. Двама мъже стояха навън въпреки дъжда и единият подвикна към нея:

— Ей! Кво правиш? Май много бързаш, а?

Тя не им обърна внимание и се хвърли зад волана.

Пъхна ключа в стартера и се опита да запали колата. Сипеше порой ругатни, обзета от паника и съвсем объркана, без да знае какво е намислил Уилкокс, завъртя ключа и натисна педала на газта. Моторът се задави, тя смени скоростите и се плъзна на улицата. Дори не погледна назад. Гумите изсвистяха по мокрия асфалт и колата за миг поднесе, преди да се устреми напред.

Шефър забърза надолу и сви зад ъгъла. Забеляза Уилкокс в мига, в който той мина под една улична лампа. Напрегна поглед, но не видя Фъргюсън. Отново форсира двигателя и моторът реагира мудно. Изруга колите, които даваха под наем и които за нищо не ставаха, и за миг ѝ се прииска да е в собствената си патрулна кола в Кийс. Настигна Уилкокс непосредствено преди края на пресечката. Свиха по някаква едностранна улица и тръгнаха срещу движението. Тя свали бързо прозореца и почувства дъжда по челото си.

— Давай — махна Уилкокс с ръка.

Детективът се спусна след плячката си. Ускори крачка и почти се затича. Шефър подвикна, че е разбрала и забърза надолу по мократа от дъжда улица.

Наложи се да измине още една пресечка, преди да обърне колата. Мина на червено, обърна на ъгъла и накара двама тийнейджъри на тротоара да отскочат назад с гневни ругатни. Улицата беше тясна, отвсякъде се издигаха порутени сгради, които сега се изпречиха пред погледа ѝ. От двете страни до тротоара бяха паркирани коли. Тя силно натисна клаксона и се промъкна на сантиметри помежду им.

На следващия ъгъл рязко сви вдясно и се върна към мястото, където се надяваше да застигне Уилкокс и Фъргюсън. Трескави мисли се въртяха в главата ѝ. Какво да каже, как да постъпи. Чувстваше, че се е случило нещо, което се е изплъзнало от контрола ѝ. Взря се в пътя и се опита да открие двамата мъже, които криволичеха из тъмните улици.

Не ги видя никъде.

Забави колата и се взря напред, встрани, по подобните на вени алеи и покритите с чакъл пусти петна. Сенките се сливаха в непрогледната тъмнина. По улицата не се виждаше жив човек.

Спря в средата и изскочи навън. Огледа се за двамата мъже. И понеже не видя никого, изруга високо и отново се плъзна зад кормилото.

По дяволите, каза си тя. Трябва да са свили по друга улица или да са пресекли пустия паркинг. Може бързо да са се шумгунали в някоя алея.

Отново натисна газта. Оглеждаше се във всички посоки. Мина покрай още един ъгъл. Обзе я потискащо отчаяние.

От двамата мъже нямаше и следа.

Върна колата на заден ход и тръгна по улицата, от която току-що бе излязла, после отново натисна педала и се насочи напред. Плъзна се в тъмнината, без да спира да се оглежда. Подмина още една пресечка и удари спирачките.

Никой.

Сърцето ѝ се сви. Не знаеше какво да прави. Опита се да не се поддаде на паниката, паркира колата до тротоара и изскочи навън. Бързо закрачи в посоката, в която предполагаше, че може да ги открие. Опитваше се да мисли логично. Невъзможно беше да са се отдалечили кой знае колко. Напрегнато се взря в сенките и се ослуша. После ускори крачка и побягна. Шумът от стъпките ѝ отекна самотно по плочите на тротоара в пустата нощ.

Брус Уилкокс се извърна веднъж, само колкото да долови отблясъците от стоповете на наетата под наем кола, които изчезнаха надолу по улицата, преди отново да пренесе цялото си внимание върху Фъргюсън. Ускори крачка, изненадан, че не може да скъси разстоянието, което ги делеше. Фъргюсън се движеше с необяснима лекота и ловко заобикаляше светлите петна, които огряваха улицата на места и се сливаха с тъмнината наоколо.

Имаше чувството, че краката му са тежки и бавни. Далеч пред себе си го видя отново да свива при следващия уличен ъгъл и направи отчаян опит да го настигне.

Две проститутки с разголени крака разчитаха присъствието им да не остане незабелязано под мътната светлина на уличните лампи. Когато ги наближи, те се отдръпнаха назад и се свиха до витрината на някакъв магазин.

— Накъде тръгна? — попита Уилкокс.

— Кой, човече?

— Никой не съм видяла.

Той изруга, а те му се изсмяха и го обсипаха с подигравки. Страничната улица, по която тръгна Фъргюсън, приличаше на пещера. Мярна го на около четирийсет метра пред себе си. По-скоро му заприлича на сянка, малко по-плътна от сенките, които изпълваха улицата, и се втурна с всички сили след него.

Опитваше се да мисли. Представа нямаше какво ще му каже, нито какво ще направи. Подчиняваше се единствено на подтика да го настигне. Безредни образи се сливаха и разпадаха в мислите му. Имаше усещането, че светът, през който сега летеше, се слива със спомените му. Някакъв бездомник, излегнал се в изоставен вход, извика, когато профуча покрай него, но гласът му напомни за Тани Браун. Някакво куче залая и се хвърли напред, сякаш да скъса веригата, с която беше завързано, и той се сети за издирването на тялото на Джоани Шрайвър. Покритите с мръсотия алуминиеви кофи за смет отразяваха слабата светлина на уличните лампи и го накараха отново да почувства лепкавото, вонящо усещане по ръцете си, когато извади безполезните улики от отходната яма на външния клозет. Този последен спомен го накара още повече да забърза.

Взря се напред и видя, че Фъргюсън е стигнал края на пресечката. Сякаш се забави, после се обърна. За един кратък миг погледите им се срещнаха в нощта.

— Спри! Полиция! — не може да се овладее Уилкокс.

Фъргюсън дори не се поколеба. Така бързо побягна, че сякаш полетя.

— Ей! — викна Уилкокс още веднъж, после притисна брадичка към гърдите си и затича след него. Сега вече всеки опит да се преструва, че просто наблюдава или следи Фъргюсън, стана излишен. Пое дълбоко въздух и размаха ръце. Краката му се отделяха с лекота от влажния асфалт и той се носеше в бърз спринт. Разстоянието помежду им сякаш се скъси, но Фъргюсън също затича с всичка сила. Двата бягаха с еднаква скорост, стъпките им отекваха в синхрон по паважа и разстоянието помежду им оставаше все така непроменено.

Светът около Уилкокс му се струваше недействителен, неразличим. Задъхваше се, сърцето му биеше лудо. Нощният въздух сякаш раздираше дробовете му.

Изминаха още една пресечка. Видя, че Фъргюсън отново свива зад ъгъла, без ни най-малки признаци за умора. Уилкокс се втурна напред, опита се да вземе остър завой и се подхлъзна. В един кратък миг почувства, че му се вие свят, после изгуби равновесие. Циментът се приближи с ужасяваща скорост, като вълна, която се втурва към брега, и го удари с все сила. В дробовете му не остана капчица въздух и пред очите му се разпиляха червени искри. Чу шум от раздрана дреха и солен вкус в устата си. Плъзна се полузашеметен по стълба на уличната лампа. Инстинктивно се опита да се противопостави на шока и болката, да се изправи на крака и да продължи преследването. Неочаквано си спомни турнира по борба в гимназията, когато се случи така, че го подхвърлиха във въздуха и като падна върху тепиха, умът му със светкавична бързина съобрази какво движение да направи, така че когато противникът му протегна ръце да го обхване, той вече се бе освободил. Стисна клепачи и откри, че отново тича напред и се опитва да се ориентира къде е и какво прави. Но разбра единствено, че ударът го е оставил объркан и сега той се движи, воден само от неовладян гняв.

Изведнъж забеляза Фъргюсън да се плъзга през улицата към един тъмен, празен паркинг. Фаровете на приближаваща кола го

осветиха за миг. Гумите пронизително изсвистяха по асфалта и се разнесе изсвирване с клаксон.

— Той е! Пресрещни това копеле! — кресна Уилкокс. Помислил беше, че колата е на детектив Шефър. После разбра, че греши. Обзе го внезапен гняв. Къде, по дяволите, беше тя? Уилкокс се отдръпна, а зад него шофьорът продължи да сипе ругатни по адрес на двата подобни на призраци силуета, които изчезнаха така ненадейно, както се бяха и появили.

Препъваше се в чакъла и отпадъците, които се оплитаха около глезените му като коренища в благо. Мярна Фъргюсън далеч напред да си проправя път сред камарите боклук. За миг се качи върху куп кашони и някакъв стар хладилник, осветени от далечна улична лампа. Погледите им се срещнаха за втори път и Уилкокс викна импулсивно:

— Спри! Полиция!

Стори му се, че в очите на Фъргюсън проблесна изненада, сякаш го позна. После изчезна извън осветения кръг. Уилкокс промърмори някакво проклятие и продължи.

Опита се да прескочи купчина тухли, но кракът му се закачи и камарата се разпиля под тежестта му. Той полетя с протегнати напред ръце. Не успя да си счупи врата, но удари дясната си ръка в парче нащърбено ръждясало желязо. Ръбът се вряза в дланта му, три пръста се огънаха назад, а китката му почти се изкълчи от удара. Извика от болка, отново се опита да запази равновесие и обви ранената си длан с лявата ръка. Кожата беше разкъсана и лепкава от кръвта. Пареща болка обхвана пръстите и китката му. Помисли си, че навярно са счупени и прокле себе си. Сви ръката си в юмрук, притисна я до гърдите си и се опита да се изкачи върху друга купчина и да не изпусне преследвания.

Преви се надве, за да си поеме дъх и се опита да не обръща внимание на болката в китката и дланта си. Предпазливо се изправи върху нов куп боклуци и видя Фъргюсън да се прехвърля през оградата от бодлива тел в дъното на празния паркинг. После прекоси алеята, поколеба се за миг и се затича нагоре по стълбите на някаква изоставена сграда.

Добре, каза си, ти също си изморен, копеле такова. Поеми си там дъх. Но няма да ми се измъкнеш.

Без да обръща внимание на пулсиращата болка в разкъсаната си и счупена ръка, той премина последните метри от паркинга и се

покатери върху плета от бодлива тел. Притича до вратата на изоставената сграда и хвърли поглед вътре. Едва дишаше от изтощение.

Добре, повтори си отново. Предпазливо пъкна ръка в джоба на якето си и намери носна кърпа. Уви, доколкото може, раната с нея. Не виждаше в тъмнината, но подозираше, че има нужда от няколко шева. Поклати глава. А сигурно и инжекция срещу тетанус. Носната кърпа бързо се напояваше с кръв, болката все така пулсираше в дланта му и той се опита да свие пръстите и китката си, само за да почувства остро пробождане, което запълзя нагоре по ръката му. Внимателно докосна кожата. Търсеше да напипа счупени кости. Отокът бързо растеше. Зачуди се дали осигуровката му ще покрие всички разходи. Рискът на служебните задължения. Трябваше да покрият разходите му. Стисна зъби от болка. Надяваше се някой доктор да успее да намести проклетата му ръка и да не е нужна операция.

Вдигна поглед към алеята. Навсякъде се валяха влажни, подгизнали от дъжда боклуци. Взря се напрегнато към празната сграда, но не видя никого там. Изоставени апартаменти или складове, трудно можеше да каже. Светлината беше слаба, мъглива и идваше от уличните лампи на около трийсет метра разстояние.

Спря. Каза си, че би било добре, ако сега се появише детектив Шефър. Имаше нужда от подкрепа. Но бързо отхвърли тези си мисли и отново заруга наум. Това поне му беше по-познато. Нямаше нужда от помощ, за да пипне тоя кучи син. Дори и с една ръка, пак щеше да се справи. Напълно си вярваше. Пристъпи към входа. Фъргюсън бе оставил вратата отворена, когато влетя вътре и сега тя зееше и измамно го подканяше. Входът приличаше на тъмна ивица на фона на велурената тъкан на нощта. Опря гръб на вратата и се послуша. Едновременно освободи револвера от кобура си. За ранената му ръка беше невъзможно да понесе тежестта на оръжието. Сякаш грабна нагорещен до червено въглен от огъня. Притвори очи и предпазливо прехвърли пистолета в лявата си ръка. После се взря в оръжието. Дали ще може да уцели нещо с лявата си ръка? Нещо съвсем близо. Ако се наложеше. Сигурно ли беше? А ако предположим, че и той е въоръжен? Всичко ще бъде наред. Само да го пипне това копеле. Да го арестува и хубаво да го подреди. Дори после да се наложи да го пусне.

Но първо ще го посплаши. Ще го накара да осъзнае, че много е загазил.

Вслуша се в звуците. Опитваше се да ги сравни, определи, анализира. Слагаше етикет и на най-дребния шум, обличаше го във форма, идентифицираше го и си казваше, че това не е нещо, от което трябва да се страхува. Капките дъжд се процеждаха през покрива в канала. Свистенето беше шумът от уличното движение няколко пресечки оттук. Острият, режещ звук беше собственото му дишане. После, някъде отвътре в сградата, се разнесе пукане на дъски.

Това е той, помисли си Уилкокс. Наблизо е. Вътре е и е близо.

Пое дълбоко дъх, приведе се и пристъпи в изоставената постройка.

В първия миг се почувства така, сякаш бе обвит в одеяло. Слабата светлина, която проникваше от алеята вън, изчезна. Ядоса се на себе си, че не взе фенер. Всъщност, забравил беше, че остави своя във Флорида. Ако пушеше, щеше да носи кибрит или още по-добре — запалка в джоба си. Опита се да си спомни дали Фъргюсън пуши. Като че ли да. Приклезна, все така напрегнал слух да долови шум от жертвата си. Искаше очите му да привикнат към тъмнината. Не виждаше кой знае колко.

Предпазливо пристъпи в сградата. Стълбите вляво водеха нагоре, а вдясно — надолу. Стар блок, помисли си той. Кому е трябвало изобщо да живее тук? Направи още една стъпка и почувства порутеният под да скърца под тежестта му. Заля го нова вълна от тревога. Божичко! Тук можеше да има дупка или нещо такова. Ами ако тия стълби поддадат? Вдигна ръката, в която държеше оръжието си, и я плъзна по стената, без да отделя ранената си длан от гърдите.

Тръгна вдясно по стълбата надолу. Споходи го внезапна мисъл, Фъргюсън е плъх. Земно животно. Ще се зарови надълбоко. Там ще се почувства удобно.

Спря и отново се послуша.

Нищо.

Но това и нищо не означаваше, Фъргюсън беше тук.

Продължи бавно и предпазливо да опипва пътя си. Ядосваше се заради шума, който вдигаше. Собственото му дишане раздираше тъмнината, сякаш драскаше с нокът по дъска. Всяка негова стъпка

отекваше високо. Продължи неотклонно към вътрешността на сградата, която сякаш щеше да се разпадне от шума.

Потисна подтика да каже нещо. Прииска му се да изчака, преди да се е приближил достатъчно, за да поиска от него да се предаде. Чувстваше стълбите солидни под краката си, но не им се доверяваше. Предпазливо изнасяше крак напред, после бавно пренасяше тежестта си върху него. Отброяваше всяка стъпка. На двайсет и две стигна мазето. Обгърна го хладен и влажен въздух, много по-студен от леденото течение, което достигаше до него. Направи още една стъпка. Почувства цимент под краката си и помисли, че това е добре. Сега поне щеше да бъде по-тихо. При следващата стъпка се подхлъзна в локва вода, която веднага се просмука в обувките му. По дяволите, изруга той наум.

Приведе се и отново се послуша. Не беше сигурен дали дишането, което чу, беше неговото или на Фъргюсън. Каза си, че е наблизно. Пое дълбоко дъх и го задържа, за да се опита да определи посоката на звука.

Близко. Съвсем близко.

Отново пое дъх и долови някаква миризма. Гъста и ужасяваща, която го обгърна със зло. Позната му беше, но не можа веднага да я определи. Косата му настръхна. Почувства прилив на топлина към ръцете си, въпреки студения въздух. Тук нещо умира, изкрещя някакъв глас в него. Наблизно има нещо мъртво.

Извърна глава, сякаш да се огледа в гъстата тъмнина, но беше сляп.

Завладяха го страх и вълнение. Надигна се и слезе три стъпала надолу към мазето, все така без да отделя въоръжената си ръка от стената. Стори му се влажна и мека. Мислеше си за плъховете, паяците и за мъжа, когото преследваше.

Не издържаше вече.

— Фъргюсън, момче, излез. Арестуван си, по дяволите. Знаеш кой съм. Вдигни си лайнните ръце и излез.

Думите му отекнаха в тясното помещение и замряха в тишината. Уилкокс зачака. Отговор не идваше.

— Хайде, по дяволите, Боби Ърл. Зарежи тая работа. Не си струва.

Отново пристъпи навътре.

— Зная, че си тук, Боби Ърл. По дяволите, недей да усложняваш излишно нещата.

Изведнъж го обзе съмнение. Къде беше този кучи син? Застина от напрежение, страх и гняв.

— Боби Ърл, ако не излезеш, ще ти пратя един куршум право в очите.

От дясната му страна се разнесе някакво драскане. Опита се бързо да се извърне в тази посока и да насочи оръжието си към шума. Не разбираше какво става. Знаеше само, че е дяволски тъмно и че не е сам.

За миг от секундата почувства, че към него се прокрадва сянка, осъзна, че някой, със стиснати от напрежение зъби, е изплувал от тъмнината. Искаше да се застави да се отдръпне назад, но вместо това вдигна счупената си ръка, за да се предпази от удара. Стреля, обзет от паника, наслука, без прицел. Стреля в страха. Пукотът отекна в тъмнината. После някаква метална тръба се стовари върху рамото и ухото му. Пред очите му избухна бяла светлина, която се разпадна в черен водовъртеж. Препъна се назад. Знаеше, че не може да си позволи да припадне. Почувства влажния цимент до лицето си и осъзна, че е на пода.

Вдигна ръка, за да отклони втория удар, който се стовари върху му със съскащия звук на оловна тръба, която разсича студения въздух. Отекна тъпо върху вече счупената му ръка и отпрати червени искри в тъмнината зад очите му.

Не знаеше нито как, нито къде е изгубил пистолета си, но той вече не беше в дланта му. Отчаяно протегна лявата си ръка и впи пръсти в мека плът. Дръпна с всичка сила, наоколо се разнесе шум от раздран плат и някакво тяло се стовари върху му. Двамата мъже задъхано се вкопчиха един в друг в тъмнината. Уилкокс се опитваше да се противопостави на очертанието на мъжа върху себе си, опитваше се да достигне гърлото, гениталиите, очите му — някой уязвим орган, който да може да нападне. Заедно се претърколиха, блъскаха се в стената и във влажните плочи на пода. Не говореха. От стиснатите им устни се отронваха единствено стонове на болка и гняв.

Брус Уилкокс склочи пръсти около врата на своя нападател и силно го изви, сякаш да прогони живота от тялото на съперника си.

Ранената му ръка затвори пръстена. Изруга от изтощение. Помисли си, че най-последно го е пипнал. Тогава го прониза остра болка.

Не знаеше какво е това, което го убива, не знаеше дори кой го убива. Почувства само, че нещо пронизва стомаха му и се устремява нагоре. Че го обзема паника, после дойде агонията. Свали ръце от врата на убиеца, притисна ги към стомаха си и склучи пръсти около дръжката на ножа. Чу слабото стенание, което се отрони от устните му, и се сви безчувствен върху влажния под.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ. КУТИЯТА НА ПАНДОРА

Беше напълно сама. Взря се надолу по празните улици, опита се да долови нещо през тъмнината и мъглата, търсеше следа от колегата си. Стори ѝ се, че за десети път минава по един и същи маршрут. Опитваше се да си обясни изчезването му, но всяка стъпка я отвеждаше към още по-дълбоко отчаяние. Отказа се от всякакви догадки. Вместо това даде воля на гнева си и на пороя ругатни, които си повтаряше, сякаш неспособността ѝ да открие Уилкокс беше само повод за безпокойство, но не и истинско нещастие.

Спря под една улична лампа и се облегна на нея.

Помисли си, че би се зарадвала, ако срещу ѝ се зададеше патрулната кола от Нюарк, но улицата оставаше все така пуста. Това е безумие, помисли си тя. Прекалено късно е. Почти нощ. Къде са всички? Дъждът се превърна в порой и се заизлива върху ѝ. Когато накрая забеляза жената, която се мотаеше безцелно около ъгъла, изпита почти удоволствие, че вижда още едно човешко същество. Жената се влачеше покрай стената, опитваше се да се прикрие от стихията и явно не хранеше кой знае каква надежда да намери друг подслон в студената влажна нощ. Андрея Шефър се приближи предпазливо и извади значката си.

— Госпожице, полиция. Искам да поговорим.

Жената само хвърли поглед към нея и понечи да се отдалечи.

— Ей, искам само да ти задам един въпрос.

Жената ускори крачка. Шефър я последва.

— Спири, по дяволите! Полиция!

Жената спря и се извърна. Хвърли преценяващ поглед към Шефър.

— На мене ли говориш? Кво искаш? Нищо не съм направила.

— Само един въпрос. Видя ли двама мъже да притичват тук преди петнайсет-двайсет, може би трийсет минути? Едно бяло момче — полицай. И един чернокож в тъмно яке. Единият преследваше другия. Видя ли ги да минават насам?

— Нищо не съм видяла. Тва ли е?

Жената отстъпи назад, сякаш да увеличи разстоянието между себе си и детектива.

— Не слушаш какво ти говоря — каза Шефър. — Двама мъже. Единият бял, другият чернокож. Бягаха бързо.

— Не. Нищо не съм видяла. Казах ти вече.

Андрея почувства, че в нея се надига гняв.

— Не ми ги пробутвай такива, скъпа. Ако реша, наистина мога да ти създам големи проблеми. Пак те питам: видя ли нещо такова? Кажи ми истината, или сега ще те прибера.

— Не съм видяла никакви мъже да се гонят. Тази вечер изобщо не съм виждала никакви мъже.

— Трябва да си ги видяла — настоя Андрея. — Те трябва да са минали оттук.

— Никой не е минавал оттук. Сега ме остави на мира. — Жената отстъпи назад и поклати глава.

Шефър понечи да я последва, но някакъв глас зад нея я изненада.

— Що безпокоиш хората, госпожо?

Тя нервно се извърна. Въпросът беше зададен от огромен мъж с дълго палто от черна кожа и бейзболна шапка с емблемата на „Ню Йорк Янкис“. От ръба на козирката му се процеждаха дъждовни капки. Стоеше на няколко крачки, вперил настойчив поглед в нея. Гласът, позата му — всичко излъчваше заплаха.

— Полиция — каза тя. — Стой на място.

— Ич не ми пука коя си. Влачиш се насам, досаждаш на тая жена тук. Кво искаш?

Андрея Шефър извади пистолета си и го насочи към приближаващия мъж.

— Стой на място — студено каза тя.

Мъжът спря.

— Ше ме застреляш ли, госпожо? Не ми се вярва. — Вдигна леко ръце и се ухили. — Струва ми се, че си сбъркала мястото, госпожо полицай. Мисля, че нямаш никакво прикритие, че си съвсем сама и си мисля, че тука можеш да си докараш някоя беля.

Направи крачка напред.

Шефър вдигна предпазителя на спусъка.

— Търся партньора си — каза тя със стиснати зъби. — Той преследваше заподозрян. Виждал ли си бял полицай да преследва

чернокож мъж преди около трийсет минути? Отговори ми на този въпрос и няма да ти прострелям топките. — Насочи пистолета към слабините на мъжа. Това го накара да се поколебае.

— Не — отвърна той след малко. — Никой не е минавал оттук.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Добре — каза Андрея и понечи да го заобиколи. — Тогава си тръгвам. Ясно ли е? Леко и спокойно. — Плъзна се покрай него и се отпрати с гръб напред нагоре по улицата.

Той бавно се извърна, без да откъсва поглед от нея.

— Глей да се разкараш оттук, госпожо полицай. Преди нещо лошо да те застигне.

Думите му прозвучаха едновременно и като заплаха, и като обещание. Когато се отдалечи, видя мъжа да сваля ръце и да мърмори ругатни, които явно трябваше да стигнат до слуха ѝ. Андрея остана с пистолет в ръка. Обърна се и се насочи към мястото, където заряза колата. Чувстваше се напълно загубена и много изплашена.

Ръката ѝ леко потрепери, когато завъртя ключа в стартера. Със запален мотор и заключени врати почувства известна сигурност за момент, което пък накара гнева ѝ отново да пламне.

— Тъпо копеле такова! Къде, по дяволите, се запиля?

Гласът ѝ прозвуча като дрезгав вой. Тръсна глава и се взря в прозореца. Щеше ѝ се всеки миг Брус Уилкокс да се измъкне от някоя сянка, потен, останал без дъх, мокър от дъжда и притеснен. Плъзна поглед нагоре-надолу, но не го видя.

— По дяволите — отново високо изруга тя.

Не ѝ се искаше да тръгне. Все ѝ се струваше, че минута след като се отдели от тротоара, той ще се появи и по-късно щеше да ѝ се наложи да се извинява, че го е изоставила.

— Но аз не съм го направила — увери тя себе си. — Той ме изостави.

Нямаше ни най-малка представа какво да прави. Вече беше нощ. Дъждът се засили и сега се изливаше като плътна завеса върху улицата. В купето на колата беше топло и сигурно, но това само допълваше усещането ѝ за изолация. Превключи скоростите на колата, но това ѝ костваше мъчителни, прекалени усилия. Стори ѝ се изтощително да измине дори само една пресечка.

Шофираше бавно към апартамента на Фъргюсън и щателно оглеждаше района. Забави и вдигна поглед нагоре към прозореца, но не видя никакви светлини. Сви към тротоара и изчака пет минути. После още пет. Без да знае защо, се върна към мястото, където за последен път забеляза Уилкокс. После се отправи по съседните улици. Опита се да си внуши, че навярно той е взел такси. Че е махнал на някоя патрулна кола. Че я чака в мотела с Кауърт и Тани Браун. Или е в полицейското управление и взема показания от Фъргюсън, а в същото време се чуди къде ли е тя. Така трябваше да е. Навярно го е принудил да говори и се е заключил в някоя малка стая с Фъргюсън и с някой стенограф. Взема показания и не иска да прекъсне разговора, за да изпрати някой да я потърси. Решил е, че така или иначе, тя сама ще се сети какво да прави.

Изви към широкия булевард, който извеждаше от гетото. След миг откри нужното отклонение и минута по-късно вече пътуваше към мотела си. Чувстваше се като дете. Млада и лишена от всякакъв опит. Нарушила беше процедурата и установения ред, но се придържаше към собствената си преценка и бе объркала всичко.

Разбира се очакваше Брус Уилкокс да ѝ вдигне скандал, задето изгуби следите му и не съумя да го последва. Изруга сама себе си. Това беше първото, на което ги учеха в академията.

Чувството ѝ за лична свобода беше накърнено. Тя паркира пред мотела, бързо събра нещата си и се затича към стаята, в която мислеше, че тримата мъже я чакат нетърпеливо.

Кауърт имаше чувството, че смъртта го преследва. Побягна от апартамента на Фъргюсън, изпълнен с ужас и безпокойство. После се опита да овладее емоциите си, но без особен успех. Отначало Тани Браун го засипа с въпроси, но после, след като репортерът отказа да отговори, го остави. Полицаят не хранеше ни най-малко съмнение, че се е случило нещо, което е изплашило Кауърт до смърт, а мисълта, че при други обстоятелства това би му доставило удоволствие, го изпълваше с цинизъм.

В крайна сметка, отидоха до Ню Брънзуик и Рътджърс, но само за да проверят дали Фъргюсън е на лекции. Докато вървяха в дъжда, приведени срещу ледения порой, и правеха път на студентите, Кауърт

все пак описа разговора. Спомена опитите на Фъргюсън да отхвърли всичко, обясненията му, предаде колкото се може по-подробно диалога помежду им, докато накрая стигна момента, в който Фъргюсън заплаши него и дъщеря му. Това запази за себе си. Виждаше, че детективът не откъсва изпитателен поглед от лицето му, но предпочете да замълчи.

— И какво друго?

— Нищо.

— Хайде, Кауърт. Изглеждаше особено. Какво ти каза той?

— Нищо. Целият разговор ме накара да се почувствам особено.

„Сега вече започваш малко по малко да разбираш какво е да живееш в отделението за осъдени на смърт...“

Тани Браун поиска да чуе касетата.

— Не мога да ти я дам — отвърна Кауърт. — Той я взе.

Детективът попита за бележките му, но репортерът осъзна, че след първата страница записките му се бяха превърнали в безсмислени драсканици. Двамата мъже се чувстваха като уловени в клопка. Но не споделиха това.

Вече се стъмваше, когато се върнаха в мотела. Задържа ги уличното задръстване, а бяха и потиснати заради липсата на сътрудничество помежду им. Браун изпрати Кауърт до стаята му и се прибра в своята, за да проведе няколко разговора по телефона. После щеше да вземе някаква храна и да се върне. Знаеше, че се е случило още нещо, което Кауърт премълчаваше, но в крайна сметка информацията няма да му избяга. Не вярваше да успее да прикрие страха си и да запази мълчание прекалено дълго. Малко хора са способни на подобно нещо. Излезе много изплашен и само въпрос на време беше кога ще сподели всичко.

Изобщо не знаеше какво трябва да предприемат оттук нататък, но предположи, че навярно щяха да реагират на нещо, направено от Фъргюсън. Отново прецени смисъла от евентуалния му нов арест и новото му обвинение в убийството на Джоани Шрайвър. Знаеше, че от законова гледна точка е безнадеждно, но поне щеше да го върне във Флорида. Другият вариант беше да продължи с онова, което започна, когато се обади на приятеля си в Итънвил: да разследва всички неразкрити случаи в щата, докато открие нещо, което да върне Фъргюсън в съда.

Пое си дълбоко дъх. Ще са нужни седмици, месеци, може и повече. Щеше ли да му стигне търпението? За момент се опита да си представи малкото изчезнало момиче от Итънвил. Напомняше собствените му дъщери. Колко други щяха да умрат, докато той си губеше времето като полицаи в отдела за убийства?

Но нямаше избор. Зае се с телефонните разговори. Трябваше да установи връзка с още няколко полицейски участъци. Следвай модела, напомни си той. Не оставяй нито едно малко градче и забутано селце, посетено от Фъргюсън през последната година. Открий дали там не липсва някое момиче, после намери някоя улика, която да те наведе към него. Все ще има случай, при който доказателствата няма да са скрити или съсипани. Бавен, мъчителен труд, а той знаеше, че всеки час приближава някъде някое дете до смъртта. Ненавиждаше дори секундите, които се изплъзваха покрай него.

Кауърт седеше в малката си стая и се опитваше да вземе решение. Някакво решение. Вгледа се в бележките си. Разкривените букви сякаш му се присмиваха. Можеше да направи списък на пътуванията на Фъргюсън до Флорида след освобождаването му от затвора преди да се върне в Нюарк. Седем пътувания. Дали мъртвите момиченца са седем, запита се той.

Дали при всяко пътуване е умирало по някое?

Или може би е изчаквал следващото си завръщане?

Джоани Шрайвър. Дон Пери. Сигурно имаше и други. В представите му се появило множество малки момиченца, които крачеха по света. Момиченца с привързани на опашки коси, момиченца в шорти и фланелки или дънки, сами и съвсем невинни, превърнати в жертва. Представи си как Фъргюсън се промъква към тях с разтворени ръце и усмихнато лице, което излъчва сигурност, измама и прикрита смърт. Тръсна глава, сякаш да прогони тази представа, но на нейно място се появило думите на Блеър Съливан. Спомни си лекотата, с която осъденият говореше.

„Ти убиец ли си, Кауърт?“

Убиец ли съм, зачуди се той.

Погледна към списъка с посещенията във Флорида и ръцете му потрепераха, сякаш по тях потече ток.

Има хора, които сега нямаше да са мъртви, ако не беше ти. Малки момиченца.

Съливан бе намерил избавление, като сам избра смъртта си. Убивал е хора, които не е познавал, които съвсем случайно са имали нещастieto да се изпречат на пътя му. Опростявал е всяко убийство и е спъвал полицейското разследване. Кауърт подозираше, че Фъргюсън върши същото. В крайна сметка, учил се е от експерт. Съливан го е научил на едно съществено нещо: да следва собствените си низки подбуди.

Спомни си разследването, което проведе в библиотеката на „Джърнъл“ и заглавието на кратката статия: НИКАКВИ СЛЕДИ ОТ ОТВЛИЧАНЕТО, КАЗВА ПОЛИЦИЯТА. Разбира се, помисли си той. Разбира се, че ще липсват следи. Нито едно доказателство. Или поне нито едно, за което да знаеш. Само един невинен мъж, който се занимава с отнемане на деца от този свят.

Кауърт пое дълбоко дъх. Всички натрупани факти, предположения, предполагаеми престъпления се изнизаха пред очите му. Пороят от зло се вля в един-единствен водовъртеж и го отведе до представата за собствената му дъщеря, която Фъргюсън беше оставил за края. Струваше му се, че до този момент е живял в своеобразен морален сумрак, след като всички смъртни случаи, които предопределяха отношенията му с Блеър Съливан и Робърт Ърл Фъргюсън, бяха извън неговия контрол. Вече не беше така.

Кауърт покри лицето си с ръце и се запита дали и в този момент той не убива някого. Днес? Довечера? Кога? Следващата седмица? Отново вдигна глава и се погледна в огледалото над тоалетката.

— А ти, глупако, ти се тревожеше за репутацията си.

Поклати глава, загледан в собственото си отражение, което сякаш отправяше предупреждение към него. Ако сега не направиш нещо и не го направиш бързо, сбогувай се с всяка репутация, каза си той.

Но какво можеше да направи?

Спомни си статията, която Една Макгий написа за „Джърнъл“ преди време. Научила беше, че в едно предградие на Маями полицията разследва няколко изнасилвания, извършени по протежение на тесен отрязък от магистралата. При срещата си с детективите, които водели разследването, те настояли да не публикува и дума. Опасявали се, че статията във вестника ще предупреди серийния насилник и ще му

подскаже, че са по следите му, той ще промени маниера и характерния си стил, ще се премести на друго място и ще се изплъзне от капаните, които му бяха заложили. Една Макгий обмисли молбата им, после я игнорира, защото предпочиташе да предупреди другите, нищо неподозиращи жени, които вървяха през нощта по пътя на изнасилвача.

Статията излезе на първа страница в неделното издание, заедно с черно-белия полицейски портрет на заподозрения, отправил злостен поглед от стотиците хиляди броеве на вестника по улиците. Ангажираните със случая детективи, естествено, побесняха, защото мислеха, че разследването им е провалено.

Но нещата не се развиха по този начин. Оказа се, че броят на изнасилените е далеч по-голям. Над четирийсет, всъщност. Повече от четирийсет жени, над които е било оказано насилие, но които в своята болка и унижение не отишли в полицията. Вместо това се прибрали къщи, благодарни на щастливата си звезда, че все още са живи и се опитали да възстановят разранените си тела и накърнено самочувствие. Обаждяха се на Една една след друга, спомни си Кауърт. Сълзи, нерешителност, хлипащи гласове, почти неспособни да изрекат в своето нещастие сполетелия ги ужас, но изгарящи от нетърпение да кажат на тази репортерка да направи всичко възможно и да предотврати друга някоя жена да не се превърне в плячка на онзи мъж. Обадиха се само дни след публикуването на статията. Анонимни и ужасени, но се обадиха. Всяка от тях мислеше, че е единствена, самотна жертва. До края на седмицата Една вече разполагаше с регистрационния номер на колата на убиеца, с много по-подробно описание на превозното средство и на насилника и с десетки други детайли, които отведоха полицията до вратата на мъжа два дни след публикуването на статията, в момент, в който той се готвел да излезе.

Кауърт се облегна назад, отдаден на спомените. Претегляше заплахата на Фъргюсън. Чудеше се доколко е състоятелна.

Направи го, каза си той.

Напиши всичко — лъжите, грешките, незаконно изтръгнатото признание, всичко. Напиши статията и я публикувай във вестника. Направи го преди да има възможност да направи следващата стъпка. Смажи го с думи, а после бягай при дъщеря си и я скрий.

Това е единственото оръжие, с което разполагаш.

— Разбира се — произнесе той на висок глас, — приятелчетата от бизнеса ще те разкъсат на парчета. После ще бъдеш удавен, насечен, влачен и поруган, а главата ти — набучена на кол. Нещата наистина ще загрубеят, защото съпругата ти ще те намрази, нейният съпруг също ще те възневиди, а дъщеря ти така и няма да разбере и ако имаш повече късмет, няма да те намрази. Но това е единственият избор.

Облегна се назад и си каза, че целият свят ще се стовари върху главата му и върху главата на Фъргюсън. И тогава всеки ще си получи заслуженото. Дори и Фъргюсън.

Заглавия с по три сантиметра букви. Цветни фотографии. Със сигурност информацията ще потече и по новинарските рубрики по телевизията, и по седмичниците. Хитът на всички репортажи. Ще крещят колкото глас имат истината за Фъргюсън, докато се вдигне врява, която ще заглуши всеки негов опит за опровержение. Тогава никой нищо няма да пренебрегне. Ще го следват, където и да отиде — с бележници, магнетофони и камери. С толкова внимание ще го обгърнат, че където и да се опита да се скрие, ще изглежда подозрителен. Няма да му позволят да се спотаи зад кулисите, където да може да продължи да прави онова, с което се е занимавал досега.

Ще откраднат неговата анонимност. А това ще го унищожи.

„Ти убиец ли си, Кауърт?“

Би могъл да бъде.

Протегна ръка към телефона, за да се обади на Уил Мартин, когато по вратата се разнесе остро почукване. Помисли си, че това навярно е Тани Браун.

Изправи се. В ушите му вече звучаха думите на статията. Отвори вратата и видя Андрей Шефър в коридора.

— Той тук ли е?

Косата ѝ беше мокра и сплъстена. Дъждът беше оставил тъмни ивици по светлокафявото ѝ палто. Трескаво огледа стаята зад гърба на Кауърт. Преди той да успее да каже каквото и да е, жената отново заговори:

— Тук ли е Уилкокс? Изгубихме се.

Журналистът понечи да поклати глава, но тя се промуши покрай него, огледа стаята и пак се извърна:

— Мислех, че е тук. Къде е лейтенант Браун?

— Ще се върне всеки момент. Случило ли се е нещо?

— Не! — изсъска тя, после овладя гласа си. — Просто се изгубихме. Опитвахме се да проследим Фъргюсън. Той тръгна пеш, а аз бях с колата. Мислех, че вече се е обадил.

— Не. Не се е обаждал. Ти си го зарязала?

— Той зарязва мен! Кога ще се върне лейтенант Браун?

— Всеки момент.

Тя закри из тясната стая и съблече влажното си палто. Кауърт забеляза, че трепери.

— Замръзнах. Имам нужда от едно кафе. И да се преоблека.

Той отиде до малката баня, взе една бяла хавлиена кърпа и я хвърли към нея.

— Ето, изсуши се.

Тя разтри косата си с кърпата, после подсуши и очите си. Забави се, когато покри лицето си, сякаш се опитваше да се скрие зад пухкавата бяла хавлия. Дишаше тежко.

Кауърт искаше да ѝ зададе още няколко въпроса, когато отново се почука.

— Това сигурно е Уилкокс — каза тя.

Беше Тани Браун. Носеше кафяви пликове и още от вратата ги подаде на Кауърт.

— Имат само майонеза — каза той и хвърли поглед към Шефър, която стоеше в средата на стаята. — Къде е Брус?

— Изгубихме се.

Браун изненадано повдигна вежди. В същия миг стомахът му се присви от тревога. Изпразни съзнанието си от всичко, с изключение на конкретния проблем и бавно закри из стаята, сякаш като успокоеше движенията си, би могъл да успокои и мислите си.

— Изгубихте се? Къде? Как?

Шефър нервно вдигна глава.

— Той забеляза Фъргюсън да излиза от апартамента си и тръгна след него. Опитах се да ги изпреваря с колата. Дватама вървяха бързо и навярно лошо съм преценила ситуацията. Както и да е, разделихме се. Следвах го в продължение на пет-шест пресечки. Върнах се и се опитах да го открия в апартамента на Фъргюсън. Но го нямаше и там. Мислех, че просто е махнал на някоя патрулна кола. Или че е взел такси.

— Дай да уточним нещата. Тръгнал е след Фъргюсън...

— Дватама вървяха бързо.

— Фъргюсън забеляза ли го?

— Не мисля.

— Но защо го е направил?

— Не зная — отвърна Шефър, донякъде отчаяна, донякъде гневна. — Видя Фъргюсън и просто излетя от колата. Сякаш искаше да го настигне. Представа нямам какво е мислел да направи след това.

— Чу ли нещо? Видя ли нещо?

— Не. В един момент и двамата бяха пред мен, Уилкокс вървеше може би на около петдесет метра след Фъргюсън, а в следващия — вече нямаше и следа от тях.

— Ти какво направи?

— Слязох и обиколих улицата. Разпитах хората. Нищо.

— Добре — в гласа на Тани Браун прозвуча раздражение, — какво мислиш, че се е случило?

Шефър вдигна глава към огромния детектив и сви рамене.

— Не зная. Мислех, че се е прибрал тук. Или поне се е обадил.

Браун хвърли кратък поглед към Кауърт.

— Някакви съобщения по телефона?

— Не.

— Не направи ли опит да се обадиш в някое полицейско управление в региона?

— Не — отвърна Шефър. — Току-що дойдох.

— Добре — каза Браун. — Ами нека поне това да свършим. Използвай телефона в твоята стая, така че ако той позвъни тук, линията да е свободна.

— Трябва да се преоблека — каза Шефър. — Дай ми...

— Обади се — ледено каза Браун.

Тя се поколеба, после кимна. Извади ключа на стаята си от джоба, понечи да каже нещо на Тани Браун, но после размисли и си тръгна. Дватама мъже я проследиха с поглед.

— Какво мислиш? — запита Кауърт.

Браун се извърна и изсъска към него.

— Нищо не мисля. И ти не се опитвай да мислиш каквото и да е.

Кауърт отвори уста, за да отвърне, после замълча. Само кимна. Липсата на информация беше съсипваща. Дватама седнаха и задъвкаха студентите сандвичи в очакване телефонът да иззвъни.

Мина почти половин час, преди Шефър да се върне.

— Свързах се с дежурните в управления дванайсет, седемнайсет и двайсет — каза тя. — Нито следа от него. Или поне не се е обаждал там. Нито пък са получавали някакви необичайни обаждания. Някакъв екип работи по случай на престрелка, но това е разправия между банди. Казват, че нещата са спокойни заради времето. Позвъних и в няколко клиники за спешна помощ, просто така, нали знаете. И в пожарната. Нищо.

Браун вдигна поглед към двамата.

— Губим си времето — рязко заяви той. — Да тръгваме. Трябва да го намерим. Сега.

Кауърт хвърли поглед в бележника си.

— Тази вечер Фъргюсън има лекции до късно. Съдебна медицина. От осем до десет и трийсет. Може да го е проследил по целия път към Ню Брънзуик.

— Възможно е — кимна Браун. — Но не можем да чакаме.

— Каква полза да тръгнем сега? Ами ако той се върне?

— А ако не се върне?

— Добре, ти го познаваш. Какво мислиш, че прави?

Шефър пое дълбоко дъх. Това е, каза си тя. Така трябва да е станало. Навярно е проследил копелето до някоя автобусна спирка, после до метрото и не е имал възможност да се обади. А сега пак е по следите му и няма да се върне преди полунощ. По нея се разля вълна от облекчение. Почти се стопли и някак си се успокои. Вледеняващото чувство на безпомощност, което я обзе, когато изгуби Уилкокс от поглед, изчезна. Едва сега осъзна светлините в стаята, мебелите, познатата обстановка. Сякаш току-що излизаше на ярка слънчева светлина след дълъг престой в тъмна минна шахта под земята.

Резкият глас на Браун я изтръгна от унеса ѝ.

— Не. Аз тръгвам сега. — Той посочи към Шефър. — Искам да ми покажеш мястото, където се случи всичко. Хайде.

Кауърт взе палтото си и тримата се отправиха в нощта.

Докато Шефър шофираше, Тани Браун седеше превит на седалката до нея. Знаеше, че досега Уилкокс трябваше да се е обадил. Знаеше колко е безразсъден. Прекалено се поддаваше на импулсите си

и на някаква арогантна самонадеяност в способностите си. Тани Браун тайно се възхищаваше именно на тези му качества. Понякога имаше чувството, че в собствения му живот всичко е толкова непохватно, толкова ясно формулирано. Всеки миг от цялото му същество беше категорично посветен на някаква ясно поставена цел. Приличаше на дете на неделния обяд след църквата, което чува баща си да казва: „Всички ставаме!“ и приема тези думи като заповед. Той беше този, който носеше топката за отбора по футбол, помагаше на ранените във войната; превърна се в чернокожия с най-висок чин в полицейските сили на Ескамбия. Мислеше си, че животът му е лишен от спонтанност. И че това е така от години. Знаеше, че и партньорите си избира, воден отново от същите съображения, че Брус Уилкокс, който гледаше на света просто като на смяна на добро и зло, праведно и грешно, и който никога не се замисля особено, преди да вземе някакво решение, би бил негов чудесен партньор.

Сигурно ревнувам, помисли си Браун.

Спомените го накараха да се почувства още по-зле.

Инстинктивно знаеше, че нещо се е случило и въпреки това не беше в състояние да реагира на бедствието, стоварило се върху им от неизвестността. Замисли се за съвместната си работа с Уилкокс в миналото и се сети за десетките пъти, когато е действал прибързано, само за да се завърне виновен и разкаян, целият изчервен, готов да изслуша упреците му. Проблемът беше, че всички тези инциденти се бяха случвали в сигурните очертания на собствената им област, в която и двамата бяха израснали, където се чувстваха в безопасност и сигурност, да не говорим пък за властта, с която разполагаха.

Тани Браун седеше, вперил поглед в непрогледната тъмнина на нощта.

Не, помисли си той. Никога повече няма да дойдем тук.

Извърна се гневно към Кауърт. Трябваше да остави това копеле да се оправя само.

Кауърт също седеше, вперил поглед в нощта. Улиците блестяха от дъжда, отразяваха слабата светлина от уличните лампи и неоновите реклами над витрините. Над пътната настилка се издигаше мъгла и се смесваше със стълбовете пара, която изригваше от решетките върху

асфалта. Шефър караше по улиците, а Тани Браун плъзгаше поглед нагоре-надолу по района, вираше се, изследваше. Кауърт ги наблюдаваше.

Сам не знаеше кога осъзна, че търсенето им е безполезно. Може би когато излязоха от магистралата и закръжиха към центъра на града. Навярно тогава изведнъж разбра безсмислието на ситуацията. Гледаше да не дава израз на чувствата си. Виждаше, че само след секунда Браун ще избухне. А нервността, с която Шефър вземаше завоите, говореше, че и тя не е на себе си заради изчезването на Уилкокс. Помисли си, че от тримата той е най-спокоен. Уилкокс не му харесваше, нямаше му доверие и въпреки това замръзваше при мисълта, че може да е изчезнал.

Шефър долови някакво движение с ъгъла на очите си и сви към тротоара.

— Какво е това? — запита тя.

Извърнаха се и видяха двама бездомници, вкопчени един в друг, да се бият за бутилка. Единият от тях рязко ритна другия и го повали върху тротоара. Отново замахна с крак и този път стовари ритника си в ребрата на падналия мъж. Накрая спря, наведе се, взе бутилката и силно я притисна към себе си. Направи крачка встрани, после размисли, върна се и нанесе ритник в главата на поваления. И изчезна в тъмнината, докато напълно се скри в сенките.

Тани Браун се замисли, че е преситен от бедност, предразсъдъци, омраза, зло и безнадеждност. Плъзна поглед по улицата. Тук не му харесваше. Гетото беше така порутено, сякаш претърпяло чудовищна бомбардировка. Отчаяно му се прииска да се върне отново в Ескамбия. И там имаше зло и насилие, но поне всичко му беше познато.

— Господи — прекъсна мислите му Кауърт. — Това момче може да е мъртво.

Но в мига, в който думите се изплъзнаха от устните му, видяха, че пребитият се размърда, надигна се и закуца в тъмнината.

Шефър си пожела да бъде някъде другаде, отново превключи скоростите и за трети път мина покрай мястото, където изгуби Уилкокс от поглед.

— Нищо — каза тя.

— Добре — рязко я прекъсна Браун, — губим си времето. Да отидем в апартамента на Фъргюсън.

Сградата тънеше в тъмнина, когато спряха пред нея. По тротоарите нямаше жива душа. Колата едва спря, а Браун вече беше изскочил и тичаше нагоре по стълбите към входа. Кауърт се втурна след него. Шефър закрачи след тях и извика:

— Втори етаж, първата врата.

— Какво правим? — попита Кауърт, но не получи отговор.

Тежките обувки на детектива забързано отекваха по стълбите. Спря за миг пред вратата на апартамента на Фъргюсън, посегна под самото си и извади голям пистолет. Отстъпи встрани, сви длан в юмрук и заудря по обкованата с желязо врата.

— Полиция! Отвори!

Отново зачука така, че стената се разтресе.

— Фъргюсън! Отвори!

Никой не му отговори. Кауърт осъзна, че Шефър е до него с извадено и насочено оръжие, и дъх, който остро излизаше от дробовете ѝ. Притисна гръб към стената, но твърдата мазилка не му предложи защита.

Браун отново затропа по вратата. Ударите отекнаха по коридора.

— Полиция, по дяволите! Отвори!

Нищо.

— Сигурна ли си... — извърна се той към Шефър.

— Да, това е неговата врата — отвърна тя със стиснати зъби.

— Къде, по дяволите...

Зад тях се разнесе шум. Кауърт почувства, че стомахът му се свива от страх. Шефър се изви и насочи оръжието си към посоката, от която идваше шумът.

— Спри! Полиция!

Браун пристъпи напред.

— Нищо не сме направили — каза един глас.

Кауърт видя пълна чернокожа жена с избелял розов домашен халат и розови пантофи долу при стълбите. Стоеше, облежната на алуминиевите перила, и клатеше глава напред-назад. Носеше непрозрачна найлонова шапка, а под нея се подаваха ярки ролки за коса. Целият ѝ вид беше така комичен, че успя да разсее натрупаното в него напрежение и да уталожить страха му. Осъзна, че тримата, изваденото оръжие и изострените черти на лицата им изглеждат абсурдно.

— Къв е тоя шум, дето го вдигате? Идвате тук, сякаш мъртвите да събудите, тропате и крещите, и дигате врява, дето досега не съм чувала. Тва тука да не ви е някакъв бардак, в който живеят отрепки? Хората тука ходят на работа. Имат си работа и трябва да спят през нощта. Ти, господин полицай, кво мислиш, че праиш, кат тропаш кат ковашки чук тука?

Тани Браун впи поглед в жената. Андрея Шефър се промъкна покрай него.

— Госпожо Уошингтън? Помните ли ме от оня ден? Детектив Шефър. От Флорида. Отново търсим Фъргюсън. Това е лейтенант Браун и господин Кауърт. Виждали ли сте го?

— Излезе по-рано.

— Зная, малко преди шест. Видях го, когато излезе.

— Не. Той се върна. Излезе пак към десет. Видях го от моя прозорец.

— Къде отиде? — запита Тани Браун.

Жената втренчи поглед в него.

— Че как мога аз да зная? Носеше две чанти. Просто си тръгна. Ей така. Не се спря да каже здрасти или довиждане. Просто си тръгна. Пък може и да се върне. Отде да знам. Аз не задавам никакви въпроси. Само го чух да се втурва тук. После изскочи навън, без даже и да се обърне. — Тя направи крачка назад. — Сега може би ще оставите хората да поспят малко?

— Не — веднага отвърна Тани Браун. — Искам да вляза — посочи той с револвера към апартамента.

— Не може — отвърна жената.

— Искам — повтори той.

— Имаш ли заповед? — лукаво попита тя.

— Не ми трябва тая дяволска заповед — каза той. Погледът му гневно гореше. — Ако не вземеш ключовете и не отвориш вратата, ще ти се случат повече неприятности, отколкото изобщо можеш да си представиш.

Жената отново се поколеба, после кимна и се извърна.

Съпругът ѝ, който до този момент се спотайваше, сега изведнъж се появи пред тях. Носеше връзка ключове. Навлякъл беше старо горнище от пижама върху избелели, дрипави панталони. Обувките му бяха с развързани връзки. Чевръсто се изкачи по стълбите.

— Не трябва да правя това — взря се той в Браун. Мина покрай него и застана с лице към вратата на апартамента. — Не трябва да го правя — повтори.

Започна да пъха ключовете един по един в ключалката. Едва третият пасна и вратата се отвори.

— Трябва да имате заповед.

Тани Браун веднага се промъкна покрай него, без да обръща внимание на думите му. Намери ключа на лампата на стената, светна и бързо обиколи апартамента с извадено оръжие. Надникна и в банята, и в спалнята, за да се увери, че са сами.

— Няма никой — каза той. Думите по странен начин отекнаха в съзвучие с усещането, което изпитваше. Празно и студено като в гробница. Огледа стаите. Знаеше какво се е случило и въпреки това не искаше да го признае пред себе си. Приблужи се към бюрото, на което преди време е седял Фъргюсън. Студент, помисли си той. Върху пода бяха разпилени листове. Подритна ги, вдигна поглед и видя Кауърт да оглежда стаята.

— Отишъл си е — заяви Кауърт. Гласът му прозвуча тихо и разстроено.

Репортерът пое дълбоко дъх. Очаквал беше Фъргюсън да е тук. Да им се присмее, убеден, че завинаги е недостъпен за тях. Вече няма време, осъзна той. Почувства, че историята, която мислеше да напише, се изплъзва между пръстите му. Няма време. Той си е тръгнал оттук и ще направи каквото си иска. Картините се заредиха една след друга в съзнанието му. Представа нямаше какво е замислил Фъргюсън и дали детето му е застрашено, или не. Или може би друго някое дете. Никой не беше в безопасност. Хвърли поглед към Тани Браун и осъзна, че детективът мисли същото.

Вече се съмваше, но новият ден не вещаеше избавление от тъмнината, която обгърна и тримата.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ. ИЗГУБЕНО ВРЕМЕ

Изтощени бяха от умора, а губеха часове в бюрократични формалности.

Тани Браун се чувстваше хванат в капана на процедурата и страха. След като откриха, че апартаментът на Фъргюсън е празен, той беше задължен да докладва за изчезването на Уилкокс в местното полицейско управление, докато в същото време усещаше, че всеки отминаващ миг го отдалечава от обекта на преследването. Прекараха с Шефър остатък от нощта с двама полицаи от Нюарк, които така и не можаха да разберат защо всеки от тях е трябвало да пристигне от различни райони на Флорида, за да разпитва мъж, понастоящем неуличен в конкретно престъпление. И двамата изслушаха с безизразни лица разказа на Шефър за преследването на Уилкокс и се показаха изненадани, когато тя описа как е потънал в мъглата и тъмнината след Фъргюсън. Изглежда до известна степен бяха склонни да повярват, че каквото и да се е случило с Уилкокс, той си го е заслужил. Напълно безсмислено им се струваше човек, лишен от каквито и да е законови права, в напълно непознат район, воден единствено от гнева си, да се втурне да преследва друг човек, в област, която в техните очи категорично не беше част от Съединените щати, а някакъв своеобразен регион със свои правила, закони и поведенчески норми. Отношението им накара Тани Браун да настръхне. Реши, че са расисти, макар разсъжденията им да звучаха логично. Шефър остана изумена от коравосърдечието им. Непрекъснато си повтаряше, че независимо колко ужасни могат да станат за нея нещата в кариерата ѝ на полицаи, никога няма да се поддаде на онова, което сега чуваше в гласовете им.

Отне им повече време да ги заведе до мястото, където за последен път видя Уилкокс и да им покаже пътя, по който го изгуби. Върнаха се в апартамента на Фъргюсън, но от него все така нямаше и следа. Двамата полицаи дори и не повярваха, че е напуснал града.

Малко преди разсъмване казаха на Браун, че ще обявят Уилкокс за национално издирване и ще разпратят екип, който да претърси

улиците за него. Но настояха лейтенантът да се свърже със собственото си полицейско управление, сякаш наистина вярвах, че Уилкокс ще се появи в Ескамбия.

Цяла нощ Кауърт чака двамата детективи в мотелската стая. Представа нямаше колко голяма е заплахата за него или за дъщеря му. Знаеше само, че с всяка изтекла минута състоянието му се влошава и че губи единственото си оръжие — новата си статия. Нито една статия не би имала въздействие, ако той не знаеше къде е Фъргюсън. Публикацията трябваше да се превърне в капан за него, той трябваше незабавно да бъде обситан с въпроси, опетнен от собствените си отрицания. Това беше единственият начин Кауърт да спечели време, за да се защити. Фъргюсън някъде там, в света, представляваше непрестанна, невидима опасност. Кауърт знаеше, че преди във вестника да се е появила и една дума, отново трябва да го открие.

Хвърли поглед към часовника си. Тъничката стрелка отмерваше всяка секунда. Напомни му часовника в отделението за осъдени на смърт.

„Сега вече започваш малко по малко да разбираш...“

Осъзна, че повече не може да отлага. Пренебрегна факта, че със сигурност щеше да ужаси бившата си съпруга със среднощното позвъняване, вдигна слушалката и набра номера. Едва след втория сигнал в телефона се разнесе гласът на новия ѝ съпруг.

— Том? Мат Кауърт е. Съжалявам, че те безпокоя, но имам проблем и трябва да...

— Мат? Божичко! Знаеш ли колко е часът? Иисусе Христе, сутринта трябва да съм в съда. Какво, по дяволите, става? — После от тъмнината се разнесе гласът на бившата му съпруга. Не можа да чуе какво казва тя, но дочу отговорът на Том. — Твоят бивш е. Нещо спешно, предполагам.

Настъпи пауза, преди по телефона да се разнесат и двата гласа.

— Добре, Мати. Какво се е случило?

После гласът на адвоката, раздразнен и властен, завладя линията и преди Кауърт да успее да каже каквото и да е, мъжът добави:

— О, божичко, бебето се събуди. По дяволите!

Матю Кауърт би предпочел да беше обмислил предварително какво ще каже.

— Мисля, че Беки е в опасност.

За миг настъпи тишина, после и двамата заговориха едновременно.

— Каква опасност? За какво говориш, Мати? — Това беше бившата му съпруга.

— Мъжът, за когото писах. Онзи, осъденият на смърт. Той заплашва Беки. Знае къде живеете.

Отново настъпи мълчание, преди Том да отговори.

— Но защо? Ти писа, че той не е убил никого...

— Може би съм сгрешил.

— Но защо Беки?

— Не иска да пиша нещо по-различно.

— Виж, Мати, какво точно каза този човек? Дай да уточним. Какви точно бяха думите му?

— Не зная. Виж, не е това, не зная, всичко е... — осъзна абсурдността на думите си.

— Мат, божичко, звъниш посред нощ и...

Адвокатът беше прекъснат от съпругата си.

— Мати, сериозно ли е? Истина ли е?

— Сенди, бих искал да ти кажа кое е истина, и кое — не. Зная само, че този човек е опасен, представа нямам вече къде е, трябваше да направя нещо и затова ви се обаждам.

— Но, Мат — прекъсна го адвокатът, — трябва да знаем нещо повече. Трябва да преценим какво, по дяволите, значи всичко това.

Матю Кауърт почувства, че го обзема внезапен гняв.

— Не, по дяволите, не трябва. Не ти е нужно да знаеш нищо повече от това, че Беки е в опасност. Че някъде тук има един опасен мъж, който знае къде живеете и който иска да ме шантажира чрез Беки. Разбра ли? Хубаво ли го разбра? Това е единственото, което трябва да знаеш. Сега, Сенди, опаковай си нещата и заведи Беки някъде. На някое безопасно място. В Мичиган, например, да види леля си. Направи го веднага. Вземете още първия самолет. Остани там, докато аз тук оправя нещата. Бързо ще се справя, обещавам ти. Но не мога нищо да направя, ако не зная, че Беки е в безопасност и на някое сигурно място, където този мъж няма да може да я намери. Тръгни веднага. Разбра ли? Не рискувай излишно.

Отново настъпи мълчание, преди бившата му съпруга да отвърне:

— Добре.

Съпругът ѝ се намеси веднага:

— Сенди! За бога, не знаем...

— Съвсем скоро ще разберем — прекъсна го тя. — Мати, ще ми се обадиш ли? Обади се, моля те, на Том и му обясни всичко. Веднага, щом ти е възможно.

— Добре.

— Боже — чу той гласа на бившия ѝ съпруг. После добави: — Мати, надявам се това не е някаква безумна... — Той спря, поколеба се, после продължи: — Всъщност, предполагам, че е така. Предполагам, че всичко е едно безумие. Обаждаш ми се и ми поднасяш някакво дяволско обяснение. А аз просто не разбирам защо не позвъня на полицията или може би трябва да наема частен детектив...

— Защото полицията не може да направи нищо срещу една заплаха. Те не могат да направят каквото и да е, преди нещо да се е случило! Тя няма да е в безопасност, ако ще да наемеш и националната гвардия да я пази. Трябва просто да я отведем на някое място, където тоя тип да не може да я намери.

— Ами Беки? — запита бившата му съпруга. — Това ще ѝ изкара ума.

— Зная — отвърна Кауърт. Задушаваше се от отчаяние и безсилие. — Но алтернативата е още по-лоша.

— Този човек... — започна адвокатът.

— Този човек е убиец — просъска Кауърт със стиснати зъби.

Адвокатът замълча, после въздъхна:

— Добре. Ще се качат на първия самолет. Нали така? Аз ще остана тук. Оня тип не е отправил заплаха към мен, нали?

— Не.

— Добре тогава.

Отново настъпи тишина по линията, преди Кауърт да добави:

— Сенди?

— Да, Мат?

— Като затвориш телефона, не си мисли, че всичко това е глупост и не е нужно да правиш каквото и да е — каза той с настойчив, нисък и равен глас. — Замини веднага. Погрижи се за Беки. Нищо

друго не мога да направя. Искам само да зная, че е в безопасност. Обещавах ли ми?

— Разбирам.

— Обещай ми!

— Добре.

— Благодаря — каза той. Почувства, че в него се борят облекчение и напрежение. — Ще ти се обадя, когато науча повече подробности.

Съпругът на Сенди изръмжа в знак на съгласие. Кауърт внимателно постави телефонната слушалка, сякаш беше чуплива, и се облегна назад. Почувства едновременно и облекчение, и усещане за нещо ужасно.

Браун и Шефър се върнаха в стаята на мотела съвсем обезкуражени и явно на ръба на изтощението.

— Докъде стигнахте? — запита Кауърт.

— Честните ченгета са убедени, че сме смахнати — отвърна Шефър вместо двамата. — Или ако не смахнати, то поне некомпетентни. Но си мисля, че най-вече не искат да бъдат обезпокоявани. Може би, ако виждаха в това нещо, което пряко ги касае, щеше да бъде различно, но така...

— И докъде ще ни отведе всичко? — запита Кауърт.

— Преследваме мъж, виновен в нещо, заподозрян във всичко, без да разполагаме с никакви доказателства — бавно отвърна Браун и горчиво се изсмя. — Божичко, чуй ме. Трябва да стана писач като теб, Кауърт.

Шефър прокара длани по лицето си, отхвърли коса назад и изпъна кожата си, сякаш се надяваше да проясни мислите си.

— Колко са? — отправи тя въпроса си към двамата мъже. — Първата беше онази, за която писа...

Двамата мъже мълчаха и се опитваха да прикрият страховете си.

— Колко са? — отново запита тя. — Какво има? Мислите, че ако споделите някаква информация, ще се случи нещо? Но какво по-страшно може да се случи от това, което имаме?

— Джоани Шрайвър — отвърна Кауърт. — Тя беше първата. Първата, за която разбрахме. После едно дванайсетгодишно момиче от

Перине, което изчезна...

— Перине? Не е странно, че...

— Кое не е странно? — запита Кауърт.

— Това беше първият му въпрос към мен. Когато отидох да го видя. Искаше да бъде сигурен, че разследвам случай в област Монро. Голям интерес прояви къде минава границата между Дейд и Монро. И когато накрая разбра, се успокои.

— По дяволите — прошепна Кауърт.

— Не знаем нищо сигурно за нея — намеси се Браун. — Това са само предположения...

Кауърт се надигна и поклати глава. Отиде до сакото си, извади компютърните разпечатки, които беше направил, и ги подаде на Браун.

— Какво е това? — запита Шефър.

— Нищо — отвърна Браун уморено. Сгъна страниците и ги върна на Кауърт. — Значи е бил там?

— Бил е там.

— Но липсват всякакви улики срещу му.

— Липсват трупове, искаш да кажеш. Макар че, ако съдя по думите ви, тялото на момичето трябва да е някъде в „Евърглейдс“, близо до областната граница.

— Точно така — извърна се Кауърт към Шефър. — Стават две. Засега...

— Три — бързо прибави Браун. — Едно малко момиче в Итънвил. Изчезнало преди няколко месеца.

Кауърт впери поглед в полицая.

— Ти не... — започна той.

Полицаят вдигна рамене.

Кауърт взе бележника си с разтреперани от гняв ръце.

— Бил е в Итънвил преди около шест месеца. В презвитерианската църква „Христос е нашият спасител“. Говорил за Исус. Тогава ли...

— Не, малко по-късно.

— По дяволите — отново каза Кауърт.

— Върнал се е. Трябва да се е върнал, когато е знаел, че никой няма да го види.

— Явно така е направил. Но откъде можеш да бъдеш сигурен?

— Ще го докажа.

— Чудесно. Защо не си ми казал? — задави се Кауърт от гняв.

— Да ти кажа? — също толкова гневно му отвърна Браун. — И какво щеше да направиш? Да го напишеш в шибания си вестник преди да съм имал възможност крачка да направя по случая? Преди да съм успял да проверя дори и един незначителен град с чернокожи във Флорида? Искаш да ти кажа, за да можеш да го разнесеш из целия свят и да си спасиш репутацията?

— Поне щях да свърша някаква работа! Колко хора ще умрат, докато ти вържеш случая? Ако изобщо си в състояние да направиш подобно нещо!

— А какво, по дяволите, щеше да постигнеш, ако го беше сложил във вестника?

— Щеше да свърши някаква работа. Аз щях да го провокирам.

— По-вероятно да го предупредиш и той да стане още по-предпазлив.

— Не. Всички останали щяха да бъдат предупредени...

— Да, а той да промени поведението си и в целия свят нямаше да откриеш нито един съд, който да го пипне.

Двамата мъже запристъпваха от крак на крак, с вперени един в друг погледи, сякаш всеки миг щяха да започнат да си разменят удари. Шефър вдигна ръка и ги раздалечи.

— Да не сте се побъркали? — повиши глас тя. — Имате ли мозък в главите си? Не споделяте ли информацията помежду си? Какъв е смисълът от тия тайни?

Кауърт хвърли поглед към нея и поклати глава.

— Смисълът е в това, че никой никога не казва нищо. Особено истината.

— Колко човека са мъртви, защото... — започна тя и млъкна. Осъзна, че сама притежава информация, която не беше склонна да сподели. Кауърт долови това.

— Какво криеш, детективе? Знаеш нещо, което не казваш.

Андрея осъзна, че няма избор.

— Родителите на Съливан. Фъргюсън беше прав. Не го е направил.

— Какво?

Тя им разказа какво бе научила от Майкъл Вайс: Библията, охраната, братът.

Кауърт изглеждаше изненадан. После поклати глава.

— Роджърс — каза той. — Кой можеше да предположи? — Но чутото не беше лишено от логика. Роджърс изглежда бе вътре в нещата в Старки. Едва ли нещо би било по-лесно за него, но все пак... — Едно не разбирам — каза Кауърт. — Ако наистина е бил Роджърс, защо Съливан пропиля толкова време да припише убийството на Фъргюсън пред мен, и едновременно ще пише името на Роджърс в оная Библия?

Браун вдигна рамене.

— Това е най-добрата гаранция човек да се измъкне от обвинението в убийство. Няколко заподозрени. Ето какво. Насочи някоя улика в друга посока. Изчакай, докато някой адвокат клъвне. Но си мисля, че го е направил най-вече защото е бил болен, Кауърт. Болен и изпълнен със злоба. Типично в неговия стил е да повлече всички в ада заедно със себе си: теб, Фъргюсън, Роджърс... и трима полицаи, които дори не е познавал.

За миг настъпи тишина.

— Значи може Роджърс да го е направил, но може и да не го е направил — обади се Кауърт накрая. — Точно в този момент старият Съли сигурно се залива от смях. — Той отново поклати глава. — И какво означава всичко това?

— Ами значи — заговори Шефър, — че можем да забравим за Съливан. Да забравим неговите игрички. И да помислим за Фъргюсън и за жертвите му. Три, казвате?

— Пътувал е седем пъти на юг. Или поне знаем за седем негови пътувания.

— Седем?

Кауърт вдигна помирително ръце.

— Не знаем само кога е отишъл, за да огледа и кога — да действа. Онова, което знаем — божичко! — което подозираме — са три момичета. Едно бяло. Две чернокожи. И Брус Уилкокс.

— Четири — тихо каза тя.

— Четири — натърти Тани Браун. Изправи се, сякаш да подчертае, че умората е нещо, на което не бива да се поддава, и закричи из тясната стая като затворник в килията си. — Не разбирате ли какво прави Фъргюсън? — рязко каза той.

— Какво?

Гласът на Браун завибрира с неочаквана настойчивост в малката стая.

— Какво правим ние? Възниква някакво престъпление и първото ни предположение е, че след като е единствено по рода си, то великолепно се вписва в някаква определена, позната на всички ни категория. Накрая решаваме, че е присъщо за стотици други, подобни на него. Това са ни учили, това и очакваме. И така, тръгваме да търсим обичайните заподозрени. В деветдесет и девет процента от случаите се оказва, че сме познали. Изследваме сцената на местопрестъплението с надеждата, че късче коса, петно от кръв или влакно от някоя дреха ще ни насочи към един от списъка. Правим го, защото алтернативата е ужасяваща — някой, без връзка с каквото и да е друго, освен убийството, излиза на сцената. Някой, когото не познаваме, когото никой не познава, който може вече да е на стотици или хиляди километри от престъплението. И поради някаква причина е направил всичко така изкривено, че дори не можем да го възприемем, още по-малко пък — да го осмислим. Защото шансът е един на милион да повдигнеш дело, а може би и още по-незначителен. Заради това след убийството на малката Джоани отидохме направо при Фъргюсън. Имахме престъпление и той беше в списъка... — Браун хвърли поглед към Шефър, а после и към Кауърт. — Но сега, сами разбирате, че той е помислил за всичко. — Детективът присви рамене напред и удари юмрука на едната си ръка в дланта на другата, за да подчертае думите си. — Решил е, че разстоянието ще го защити, че когато отиде, за да убива в някой малък град, никой няма да го разпознае. Никой няма да му обърне внимание. И никой няма да го изкара виновен, когато се нахвърли върху жертвата си. А върху кого се нахвърля той? Вижда какво се случва, когато убие малко бяло момиче. И после тръгва по места, където полицията не е толкова добре обучена, а на пресата не ѝ пука толкова, и си избира някое малко чернокожо момиче, защото това едва ли ще привлече нечие внимание, както в случая с Джоани Шрайвър. И значи той тръгва и върши тия неща, после се връща тук и отново ходи на лекции и никой не го търси за нищо. Никой. — Браун замълча, преди да продължи: — Никой, освен нас тримата.

— А Уилкокс? — обади се Кауърт.

Браун пое дълбоко дъх.

— Той е мъртъв — равно прозвуча гласът му.

— Не сме сигурни — отвърна Шефър. Идеята ѝ изглеждаше невъзможна. Знаеше, че не е изключено да е вярно и въпреки това не можеше да понесе подобно нещо да бъде изречено.

— Мъртъв е — продължи Браун и за миг повиши глас. — Някъде тук, наблизо. И това е причината, поради която Фъргюсън избяга. Неговото първо правило е да убива безопасно. Да убива анонимно. Да разчита на разстоянието, формулата е толкова дяволски проста. — Той впери поглед в младата жена. — Бил е мъртъв в момента, в който си го изгубила от поглед.

— Не е трябвало да го изоставяш — подхвърли Кауърт.

Тя се извърна настръхнала към него.

— Не съм го изоставила! Той ме изостави. Опитах се да го спра. По дяволите, няма да слушам това! Дори не съм длъжна да съм тук!

— Напротив — каза Кауърт. — Не можеш ли да разбереш? Тук наоколо има едно наистина лошо момче. Заради злощастното стечение на обстоятелствата, лошото съдопроизводство, грешките, лошия късмет. Както искаш, така го кажи. И като капак, той го изпуска... — Кауърт посочи Тани Браун. — И аз го изпуснах... — заби той пръст в собствените си гърди, после го обърна като дуло на пистолет към нея. — А сега ти го изпусна. Това е. — Пое дълбоко дъх. — В крайна сметка, само един от нас наистина се опита да го пипне. Уилкокс. И сега...

— Е мъртъв — отново заяви Браун. Застана в средата на стаята, сви длани в юмруци, а после бавно ги отпусна. — А ние сме единствените, които правим нещо, за да го пипнем. — Той също насочи показалец към Шефър. — И ти ни го дължиш.

Тя почувства внезапно, че ѝ се завива свят, сякаш подът се залюля под краката ѝ. Но знаеше, че имат право. Създали бяха проблем. Сега трябваше да намерят решение.

Уилкокс и няколко малки момиченца, каза си тя. Тия двамата тук си нямат никаква представа. Изобщо не могат да си представят какво значи да си притиснат и насилен, да знаеш, че умираш и да не можеш да направиш нищо, за да го спреш. Представи си последните минути от живота на онези малки момиченца и я обзе неизказан ужас, който затвърди решимостта ѝ.

— Трябва да го открием — отсече тя. — Някакви предположения?

— Флорида — бавно каза Кауърт. — Предполагам, че ще се върне във Флорида. Там мястото му е познато. Мисли си, че там е в безопасност. Струва ми се, че се страхува от две неща. От мен и от детектив Браун. Не вярвам да те свързва по някакъв начин с всичко това. Видя ли те с Уилкокс?

— Не мисля.

— Е, може да е за добро.

Кауърт се извърна към Браун. В ушите му звучаха думите на Блеър Съливан: „Трябва да си свободен човек, за да си добър убиец, Кауърт“. Знаел го е, осъзна репортерът. Затова и го е казал.

— Но ти и аз, виж, това е нещо различно. Нужно му е да знае, че се е избавил от нас. Тогава ще може да продължи с онова, с което се е занимавал необезпокояван, без да е нужно непрекъснато да се оглежда зад гърба си.

— И как ще го постигне?

Репортерът пое дълбоко дъх.

— Онзи ден. Когато се срещнах с него. Заплаши дъщеря ми. Знаеше къде живее с майка си. В Тампа.

— Затова... — започна Тани Браун, после замълча.

— Разкажи ми за заплахата — обади се Андрея.

— Просто каза, че знае къде живее. Не каза какво мисли да направи. Само, че знае коя е и че ще ми попречи да напиша каквото и да е за него. Особено недоказани обвинения, които го свързват с други престъпления.

— И какво?

— А ти какво би направил? — гневно запита репортерът.

— Мислиш ли, че сега е тръгнал натам? Към Тампа? За да...

— Разбие сърцето ми. Това бяха думите му.

— А ти какво мислиш?

Кауърт поклати глава.

— Мисля, че е убеден, че ме е отстранил от играта. Че не е нужно да прави каквото и да е, за да ме накара да кротувам.

Тани Браун впери настойчив поглед в него.

— И аз имам дъщери. Заплаши ли и тях?

Кауърт почувства, че леко му се повдига.

— Не. Изобщо не ги спомена.

— Той също знае къде живеят те, Кауърт. Всички в Пачула знаят къде живея.

— Нищо не каза.

— Знаеше ли, че съм отвън, когато те е заплашвал?

— Не съм сигурен.

— Защо не ги е споменал, Кауърт? Нали същата заплаха би подействала и срещу мен?

Кауърт поклати глава.

— Не. Той знае, че ти не би отстъпил.

Браун кимна.

— Поне това си разбрал правилно. И така, господин репортер, как ще се справи той с мен? Ако сега аз съм единственият му проблем, как ще се избави от мен?

Кауърт запрехвърля през ума си различни възможности. Сети се за един-единствен вариант и бързо заговори:

— Навярно иска да се справи с теб така, както направи с Уилкокс. Да те отведе в някой капан и да... — Той замълча. — Сигурно греша. Може да е решил просто да избяга. Бостън. Чикаго. Лос Анджелис. В който и да е голям град. Може да изчезне и ако е достатъчно търпелив, след време отново да започне да върши каквото си иска.

— А вярваш ли, че е толкова търпелив? — попита Шефър.

Кауърт поклати глава.

— Не. Мисля, че дори и през ум не му минава, че трябва да прояви търпение. Досега във всяка стъпка е излизал победител. Арогантен е, набрал е инерция и не мисли, че можем да го хванем. А дори и да успеем, какво ще направим с него? Веднъж вече ни изигра. Навярно си мисли, че пак може да го направи.

— Което означава, че има само едно място, където може да отиде — изведнъж заключи Тани Браун. — Само едно място. Там, откъдето е тръгнал.

— Пачула — обади се Кауърт.

— Пачула — съгласи се детективът. — Там е неговият дом. И моят дом. Мястото, за което вярва, че е безопасно. Макар че всички там го мразят, той се чувства уютно и в безопасност. Добро място да започне нещата. Или да приключи с тях. Наистина мисля, че е тръгнал натам.

Кауърт кимна и посочи телефона.

— Обади се. Кажи да държат под око къщата на баба му. И да го пипнат.

Браун се поколеба, после отиде до телефона. Набра номера и изчака връзката.

— Диспечер? Тук е лейтенант Браун. Свържи ме с дежурния офицер. — Отново изчака, преди да продължи: — Ранди? Тани Браун е. Виж, тук възникна нещо. Нещо съществено. Не искам да навлизам в подробности сега, но те моля да направиш нещо за мен. Искам да пратиш две патрулни коли пред гимназията. През целия ден. И още една кола пред къщи. И кажи на когото пратиш там, да каже на моя старец, че ще се прибера веднага, щом стане възможно и ще му обясня всичко, разбра ли? — Детективът замълча, явно слушаше. — Не. Не. Прави само това, което ти казвам. Много ще съм ти задължен. Не, не се тревожи за моя старец. Той може сам да се справи. Тревожа се за дъщерите си... — Той се заслуша в онова, което му говореха, после продължи: — Не, нищо специално. Ще се погрижа за документацията, когато се върна. Още днес, ако е възможно. Най-късно утре. Какво да търсят? Някой, който не пасва. Разбра ли? Просто някой. — Той остави слушалката.

— Не им каза за Фъргюсън. — Кауърт изглеждаше изненадан. — Нищо не им каза.

— Казах им достатъчно. Той не е толкова напред пред нас. Ако побързаме, можем да го настигнем, преди да се е подготвил.

— Ами ако...

— Никакви „ако“, Кауърт. Патрулните коли ще го държат на разстояние, докато пристигнем. И после идва моят ред. — Той се взря в тях. — Моят ред. Аз ще приключа с това. Разбрахте ли?

Тримата замълчаха. Кауърт отиде до бюрото си и взе разписанието за самолетите, подпъхнато в ъгъла на малкия му куфар.

— Има полет до Атланта по обед. Нищо до Мобил преди късно следобед. Но можем да отидем до Бърмингам и да продължим оттам. Трябва да стигнем Пачула, преди да се е стъмнило.

Тани Браун кимна и хвърли поглед към Шефър, която промърмори някакво одобрение.

— Преди да се е стъмнило — тихо повтори полицаят.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ. ТРЪНЛИВА ПЪТЕКА

Прекосяха границата на Алабама и навлязоха в област Ескамбия, когато нощта вече се спускаше над Галф. На хоризонта изплуваха сиво-кафяви облаци, които вещаеха лошо време и погълнаха искрящата синева на южното небе. Горещ вятър се нахвърляше върху стъклата на внезапни пориви и отнасяше влагата и студа, които донесоха от североизток. Прелетяваха покрай покрити с прах ферми и туфи борове, чиито високи корони напомняха на Кауърт зрителни, скочили на крака в момент на голямо напрежение. Бързината, с която се движеха, затвърди страховете им. А всички бяха обзети от чувството, че трябва да бързат, да бързат напред, макар несигурността да засенчваше пътя им. Пейзажът прелетяваше покрай тях. Пътят изглеждаше толкова тесен, че едва се разминаваха с колите, които летяха срещу им. Кауърт се вкопчи в ръкохватката, когато се понесоха срещу стар училищен автобус, боядисан в искрящо бяло, бавно и тежко подскачащ надолу по еднопосочния път. Тани Браун рязко натисна спирачките, за да не се вреже в него. Кауърт вдигна поглед и видя върху страничната врата ярки червени букви, изписани на ръка: **ВСЕ ОЩЕ НЕ Е КЪСНО ДА ПОСРЕЦНЕШ СВОЯ СПАСИТЕЛ!** А малко по-долу, с по-дребни, но също така ярки букви пишеше: **БАПТИСТКА ЦЪРКВА НА НОВОТО ИЗКУПЛЕНИЕ, ПАЧУЛА, ФЛОРИДА.** И накрая, върху калника следваше призива: **СЛЕДВАЙ МЕ ПО ПЪТЯ КЪМ ИИСУС!**

Кауърт свали прозореца и до ушите му стигнаха оглушителните гласове на църковните хористи, които се носеха в горещината и заглушаваха рева на мотора. Напрегна слух, но не можа да разграничи думите на химна, макар да долови далечния отглас от мелодията.

Тани Браун рязко изви кормилото на наетата под наем кола и натисна педала на газта. Колата подскочи напред и се стрелна покрай автобуса. Кауърт погледна нагоре и видя чернокожите пътници да се полюшват и пляскат с ръце в такт с неравния ход на автобуса и с ритъма на песента. Скоростта и разстоянието отнесе звука от гласовете им.

Продължиха в растящата тъмнина. Слабата светлина сякаш замъгляваше очертанията на домовете и хамбарите и правеше криволичещия път едва забележим.

— Иисус работи извънредно в тая област — каза Браун. — Събира души.

Детективът шофираше мълчаливо, неспособен да се отърси от спомените, които се натрапваха неканени в мислите му. Също като на война — ужасяващо и все пак — обичайно. Седем месеца прекара в оная провинция. Взводът му пресичаше една открита местност. Вече се смрачаваше, бяха близо до лагера, пребити от умора и горещина, мръсни, и мислеха за храната, почивката и за поредната задушна нощ, която ги очакваше, а това ги правеше крайно уязвими. Затова не беше кой знае каква изненада, когато писъкът на изстрелян със снайпер куршум проряза въздуха и един от мъжете се свлече така неочаквано, че Браун помисли дали някой раздразнен бог не се е протегнал и като на шега спянал нищо неподозиращия мъж.

Човекът изпищя пронизително с изпълнен със страх и болка глас: „Помогнете ми! Моля ви!“.

Тани Браун не помръдна. Знаеше, че снайперистът изчаква в прикритието си някой да отиде до ранения. Знаеше какво ще се случи, ако се притече на помощ. И замръзна, притиснат към земята. Непрекъснато си повтаряше: „И аз искам да живея“. Остана неподвижен, докато командирът на взвода не издаде команда и артилеристите не засипаха с огън дърветата, зад които се беше скрил снайперистът. После, когато гората се превърна в трески от мощните експлозиви, притича до ранения.

Беше бяло момче от Калифорния, само от седмица във взвода. Браун се приведе над него, взря се в безнадеждно разкъсаните му гърди и се опита да си спомни името му. Беше последният му ранен. По-късно умря.

Седмица след това Браун се върна у дома. Като на повечето медици, службата му приключи по-рано. Върна се в университета във Флорида, записа се в курса по криминално право и накрая получи място в полицейското управление. Не беше първият чернокож служител в шерифството на област Ескамбия, но мълчаливо му бе дадено да разбере, че ще е първият, който ще получи повишение. Имаше на какво да разчита: беше местен. Футболна звезда. Герой от

войната. С диплом от колеж. Старото отношение се подкопаваше като скали, превърнати в пясък от непрестанните удари на приливите.

В него се прокрадна чувство на вина. Осъзна, че често си спомня виковете на ранените, но това бяха виковете на спасени от него мъже. Помисли си, че ще му е трудно да ги забрави. Напомняха му, че е правил нещо добро сред толкова много зло. Сега за пръв път се сещаше за последния писък на онзи мъж.

Дали Брус Уилкокс е викал за помощ, зачуди се той. Изоставил беше и него.

Осъзна, че той ще трябва да съобщи на семейството му. За щастие Уилкокс нямаше съпруга, нито пък постоянна приятелка. Спомни си, че има сестра, омъжена за офицер от флота, разпределен в Сан Диего. Знаеше, че майка му е мъртва, а баща му живееше сам в старчески дом. В Ескамбия имаше десетина старчески домове. Превърнали се бяха в бързо развиваща се индустрия. Припомни си няколкото срещи с бащата на Уилкокс: твърд и суров старец. По онова време вече мразеше света. Сега щеше да има още една причина за това. Неочакван гняв прекъсна мислите му. Какво да кажа? Че сме се изгубили? Че съм му възложил преследване с неопитен детектив от Монро и че е изчезнал? Че вероятно е мъртъв? Убит по време на акция? Не е като да е погълнат от джунглата.

Но осъзна, че е съвсем същото.

Превключи на дълги светлини. Срещу тях проблеснаха червените очи на един опосум, застанал встрани от пътя, явно готов да се хвърли под колелата на колата. Браун здраво хвана кормилото, без да откъсва поглед от животното, което в последния момент се извърна и се шмугна в безопасния гъсталак.

В този миг му се прииска и той да се прикрие някъде.

Но нямаше къде.

Малко по-късно спря на паркинга пред мотела „Адмирал Бенхоу“ в покрайнините на Пачула и остави Кауърт и Шефър на тротоара, където искрящите в бяло реклами хвърляха бледа светлина върху лицата им.

— Ще се върна — каза лаконично той.

— Какво си намислил да правиш?

— Ще намеря подкрепление. Не мислиш, че ще го хванем сами, нали?

Кауърт си спомни думите на Браун в Нюарк. Не се беше сетил, че биха могли да потърсят подкрепа.

— Не, предполагам.

— След колко време? — прекъсна го Шефър.

— Скоро. Ще ви взема преди разсъмване. В пет и петнайсет, да кажем.

— И после?

— Ще отидем до къщата на баба му. Мисля, че ще го намерим там. Може да го пипнем още преди да се е събудил. Ако имаме повече късмет.

— А ако нямаме? — попита тя. — Да предположим, че него го няма. Тогава какво?

— Тогава ще поразровим по-надълбоко. Но си мисля, че ще го намерим там.

Тя кимна. Струваше ѝ се едновременно и просто, и невъзможно.

— Къде отиваш сега? — отново попита Кауърт.

— Казах ти. Ще намеря подкрепление. Може и да подам някой и друг рапорт. И разбира се, ще се отбия у дома. Ще се видим тук още преди слънцето да е изгряло.

После запали мотора и бързо отмина. Репортерът и Шефър останаха на тротоара като туристи в непозната страна. Браун хвърли поглед в огледалото и ги видя да се насочват към фойето на мотела. Изглеждаха дребни, разколебани. Изви волана и ги изгуби от поглед. Почувства странна лекота, сякаш някакъв стегнат възел се различаваше в него. Едновременно с това усети и горчивина върху езика си. Нощта го обгърна и за пръв път от дълго време го обзе спокойствие. Репортерът и детективът останаха назад в мислите му — не напълно, но достатъчно, за да даде свобода на собствения си гняв. Шофираше с натиснат докрай педал на газта, рязко вземаше завоите, бързаше, макар да не знаеше накъде. Нямахше ни най-малко намерение да пише рапорти, нито пък да организира подкрепа. Каза си, че и по-късно може да си уреди сметките със смъртта.

Кауърт и Шефър запазиха стаи в мотела и отидоха да вечерят в ресторанта. Не бяха гладни, но понеже беше късно, стори им се естествено да го направят. Дадоха поръчката си на една сервитьорка, която изглежда не се чувстваше удобно в колосаната си униформа в синьо и бяло, може би с размер по-малка и затова силно опъната върху пищния ѝ бюст, и която изглежда не смяташе за нужно да им обърне кой знае какво внимание. Докато чакаха, Кауърт хвърли поглед към Шефър и осъзна, че не знае почти нищо за нея. Осъзна също, че отдавна не беше седял срещу млада жена. Всъщност зад ледените маниери, които Шефър се опитваше да демонстрира, тя беше много привлекателна. Помисли си, че ако бяха в Холивуд, случилото се щеше да е наситено с изключителна емоционалност и за двамата, а това щеше да стане повод да се хвърлят в прегръдките си. Прииска му се да се усмихне. Но си помисли, че би бил доволен, ако тя просто поговореше с него. Не беше сигурен, че е склонна дори и на това.

— Не прилича на Кийс, нали? — попита той.

— Не.

— Там ли израсна?

— Да. Повече или по-малко. Родена съм в Чикаго, но се преместихме, когато бях малка.

— Какво те накара да станеш полицай?

— Това да не е интервю? Статия ли ще пишеш?

Кауърт махна небрежно с ръка, но си помисли, че навярно тя има право. Сигурно щеше да използва и най-незначителния детайл, до който се добереше, в статията си, когато се стигнеше дотам да описва случилото се.

— Не. Просто се опитвам да бъда любезен. Не е нужно да ми отговаряш. Можем да си седим тук мълчаливо и аз не бих имал нищо против.

— Баща ми беше полицай. Детектив в Чикаго, преди да го застрелят. Преместихме се в Кийс след смъртта му. Като бежанци, предполагам. Мислех си, че може би полицейската работа ще ми хареса и затова след колежа постъпих там. Ето, това е.

— Откога...

— Две години като патрул. Шест месеца в отдела за грабежи. Три месеца в углавните престъпления. И толкова. Това е цялата история.

— Убийствата в Тарпън Драйв първия ти голям случай ли са?

— Не — поклати тя глава. — Всички убийства са важни.

Не беше сигурна дали той повярва на лъжата ѝ или само се престори, защото заби глава в салатата си — голям къс салата, с резен домати отстрани, залят с пикантен сос. Вдигна домата с вилицата си.

— Ню Джърси номер шест.

— Какво?

— Домати от Джърси. Всъщност навярно за тях е прекалено рано, но този изглежда така, сякаш е поне отпреди година. Знаеш ли какво правят? Берат ги зелени, дълго преди да са узрели. Здрави и твърди като скала. Не се разпадат, като ги разрежеш. Никакви семена, нито пък месо, което да изпадне от вътрешността им. В ресторантите така ги искат. Разбира се никой не яде зелени домати, затова ги инжектират с червена боя и заприличват на истински. Продават ги с милиони в заведенията за бързо хранене.

Тя стоеше, вперила в него поглед през масата. Помисли си, че дрънка безсмислици. Но кой би го обвинил? Животът му беше разбит. Тя се взря в дланта си. Може би помежду им имаше нещо общо.

Двамата замълчаха за момент. Сервитьорката донесе вечерите им и хвърли чиниите пред тях. Когато не можеше повече да издържа, Андрея накрая попита:

— Само ми кажи, по дяволите, какво мислиш, че ще се случи?

Говореше с тих, почти заговорнически, но изпълнен с настойчивост глас. Кауърт леко се отдръпна от масата и за миг се вгледа в нея, преди да отвърне:

— Мисля, че ще отидем да потърсим Робърт Ърл Фъргюсън в къщата на баба му.

— И?

— И мисля, че лейтенант Браун отново ще го арестува за убийството на Джоани Шрайвър, колкото и да е безсмислено. Или ще възникнат пречки от юридическо естество. Или лъжесвидетелстване под клетва. А може и свидетел в изчезването на Уилкокс. Нещо такова. И после двамата ще трябва да се възползват от всичко, което знаем и което не знаем, и да започнете разпита. А аз ще напиша някоя статия и ще чакам големия взрив. — Кауърт замълча и хвърли поглед към нея. — Поне ще ни бъде подръка, а не някъде там, където да прави каквото си ще. Ще го спрем.

— И си мислиш, че ще е толкова лесно?

— Не — поклати глава Кауърт. — Всичко крие опасности. Всичко носи някакъв риск.

— Зная — спокойно отвърна тя. — Исках да съм сигурна, че и ти го осъзнаваш.

Помежду им отново се възцари тишина, която сякаш се намести в мислите им в няколкото объркани мига, преди Кауърт пак да се обади:

— Всичко се разви много бързо, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Сякаш мина много време, откакто Блеър Съливан седна на стола. А то беше само преди броени дни.

— Предпочиташ да е било преди повече време ли?

— Не. Искане ми се всичко да е приключило.

Андрея Шефър понечи да каже нещо, но после изглежда промени намерението си, защото замълча, преди отново да заговори:

— И какво ще стане, когато всичко приключи?

— Ще мога да се върна и да продължа да правя онова, което вършех преди — отвърна Кауърт, дори без се поколебае. Помисли си, че ще бъде и в безопасност, но предпочете да премълчи. — Разбира се — разсмя се той саркастично, — докато всичко приключи, сигурно ще ме изядат с парцалите. Както и Тани Браун. А може би и теб. Но... — Той сви рамене, сякаш да каже, че това вече няма значение, което разбира се, не беше така.

Шефър разбра. Помисли си, че хората, които искат нещата да бъдат такива, каквито са били преди, са безнадеждно наивни. И никога не са доволни от резултатите.

— Имаш ли доверие на лейтенант Браун? — запита тя.

Кауърт се поколеба.

— Мисля, че е опасен, ако имаш това предвид. Мисля, че вече е на ръба. Също мисля, че ще удържи на думата си. — Помисли си и че трябва да допълни, че според него Тани Браун е изпълнен с отявлена ярост и ненавист. — Но не е постигнал това, което е сега, като пристъпва принципите. Играе според правилата. Не превишава правомощията си. Държи се точно така, както хората очакват от него да се държи. Е, веднъж е допуснал нарушение. Оставил е Уилкокс да

измъкне насила признанието от Фъргюсън. Втори път няма да падне в същия капан.

— И аз мисля, че е близо до ръба — съгласи се Шефър. — Но изглежда има резерви. — Не беше сигурна дали вярва в това, или не. Знаеше, че същото би могло да бъде казано за Кауърт, а и за нея самата.

— Все едно — рязко я прекъсна Кауърт.

— Защо?

— Защото всички трябва да я изиграем тая игра до края.

Сервитьорката дойде и отнесе чиниите им. Попита ги искат ли десерт. И двамата отказаха. Отказаха и кафето. Сервитьорката, все така безмълвна, сякаш беше предвидила това, защото безцеремонно остави сметката на масата. Шефър настоя да плати своя дял. Отидоха до стаята си без повече разговори. Дори не си пожелаха лека нощ.

Андрея Шефър притвори вратата зад себе си и се отправи към малкото бюро в мотелската стая. Спомени от изминалите няколко дни и откъслечни реплики трескаво се заредиха в обърканите й мисли. Но си наложи да запази хладнокръвие. Сложи чантата отгоре и взе деветмилиметровия полуавтоматичен пистолет. Извади пачката патрони, за да се увери, че пълнителят е зареден. Пробва и предпазителя. Всичко беше в изправност. Отново сложи пълнителя и постави оръжието пред себе си. После зарови в чантата си, за да намери резервния пълнител. Откри го, провери и него и го остави до оръжието.

Застина за миг, вперила поглед в пистолета.

Спомни си часовете на полигона. Полицейското управление на област Монро разполагаше със стрелбище в едно безлюдно място, непосредствено под Маратон. Процедурата беше проста. Докато вървиш сред изоставените сгради — панелни постройките, избледнели до бяло от изпепеляващото слънце, няколко полицаи задействаха по електронен път серия мишени. Добра беше на това упражнение. Винаги набираше към деветдесет. Но най-голямо удоволствие й доставяше електронният механизъм, изискването да забележи мишената, да разпознае в нея приятеля или врага и в съответствие с това — да стреля или не. Харесваше й усещането на пълна вгълбеност,

липсата на сетива за всичко останало, освен за жаркото слънце, за тежестта на оръжието в ръката и за мишените, които се появяваха. В една зона за убийства. Удобно и с единствена цел — да бъде взето упражнението.

Отново сведе поглед към оръжието. Помисли си, че досега е стреляла само срещу мишена. Спомни си мъглата и студа по улиците на Нюарк. Не беше онова, което очакваше. В онези моменти дори не осъзнаваше, че участва в двубой. Хората по тротоарите, заплашителните погледи и жестове, безнадеждното преследване по улиците. За пръв път беше наистина. Изскърца със зъби. Обеща си повече да не се проваля на тест като този.

Постави оръжието на леглото и посегна към телефона. Едва на третия опит се свърза с Майкъл Вайс.

— Здравсти, Анди! — бързо каза той. — Божичко, наистина ли чувам гласа ти? Какво стана? Как е твоето лошо момче?

Едва не се разсмя при този въпрос.

— Всичко е наред. А нещата с момчето не са наред. Трябва да помогна на оня полицаи от Ескамбия да го арестуваме и веднага се връщам при теб. — Осезателно почувства как Вайс се опитва да смели загадъчното ѝ обяснение. Без да му даде възможност да каже каквото и да е, тя добави: — Връщам се във Флорида. Утре ще съм в Старки. Тогава ще ти обясня всичко.

— Добре — бавно каза той. — Но не губи повече време. Знаеш ли на какво се натъкнах тук?

— На оръжието на убийството?

— Е, нямах чак такъв късмет. Но познай кой се е обаждал десетина пъти на брат си в Кийс в месеца преди убийството? И познай чий чисто нов джип е санкциониран за превишена скорост почти до Маями два пъти и четири часа преди господин Репортера да намери ония тела?

— Добрият сержант?

— Улучи. Утре ще намина към автокъщата. Ще ми се да разбере как точно е бил купен тоя нов-новеничък джип. Червен. С дебели гуми и мощни фарове. Ферари — изсмя се Вайс. — Хайде, Анди, свърших цялата черна работа. Сега ми трябва твоята небезизвестна хладнокръвна техника на водене на разпит, за да хлопна вратата зад това момче. Той е. Чувствам го.

— Идвам — каза тя. — Утре.

Остави телефонната слушалка. Сведе поглед към пистолета до себе си. Прочисти мислите си, вдигна оръжието, претегли го на ръка и отново го остави върху леглото. Изрита обувките си, но остана напълно облечена. Каза си, че трябва да поспи и затвори очи, здраво обвила пръсти около пистолета, леко раздразнена от Матю Кауърт, задето беше доловил истината: тази игра тя щеше да я играе до края.

Кауърт заключи вратата зад себе си и седна на ръба на леглото. За миг спря поглед върху телефона, сякаш очакваше да иззвъни. Накрая протегна ръка и вдигна слушалката. Натисна осмица, за да получи достъп до междуцатската линия и започна да набира номера на жена си и дъщеря си в Тампа. Набра девет от единайсетте цифри и спря.

Не знаеше какво би могъл да им каже. Нямахше какво да добави към разговора им от ранните утринни часове. Не искаше да чуе, че не са го послушали и все още са леснодостъпни и уязвими там, в елегантния си дом. По-удобно би се чувствал, ако живееше с илюзията, че дъщеря му е в безопасност в Мичиган.

Прекъсна връзката, отново натисна осмица и набра централата на „Маями Джърнъл“. Искеше му се да си поговори с Уил или Една. С отговорния редактор, с главния редактор или просто с някое от момчетата.

— „Маями Джърнъл“ — чу той женски глас.

Не отвърна.

— „Маями Джърнъл“ — раздразнено каза тя. — Ало?

От другата страна рязко затвориха и той остана със слушалката в ръка.

Спомни си Върнън Хокинс и се зачуди как ли би могъл да се свърже с небето. Или с преизподнята, направи опит да се пошегува със себе си. Какво би казал Хокинс? Би му казал да оправи нещата и после да продължи да си живее живота. Старият детектив нямаше време за глупаци.

Кауърт отново сведе поглед към телефона. Поклати глава, сякаш приемаше отказа на поръчка, която и без това не беше дал, отново

притисна слушалката към ухото си и набра номера на регистратурата на мотела.

— Кауърт е, от стая сто и едно. Събудете ме, моля, утре в пет.

— Да, сър. Ранно събуждане?

— Точно така.

— Стая сто и едно, събуждане в пет часа. Да, сър.

Остави телефона върху вилката и седна на леглото. Изпита нездраво задоволство при мисълта, че в целия свят единственият човек, на когото можа да позвъни, е дежурният в някакъв безличен мотел. Отпусна глава върху възглавницата и зачака идването на заявения час.

Чувстваше се в нощта като в лошо ушит костюм. Задуха и влага изпълваха непрогледния мрак. От време на време светкавици разсичаха небето — в Галф, на километри отвъд бреговата ивица на Пенсакола, вилнееше буря. На Тани Браун тя приличаше на битка в далечината. Все пак Пачула тънеше в тишина, сякаш напълно безразлична към противоборството, което се разиграваше в непосредствена близост. Отново пренесе вниманието си към тихите улици, по които шофираше. Вдясно беше училището, прихлупено и непривлекателно в тъмнината, в очакване на децата, които да внесат живот в него. Вслуша се в свистенето на гумите по асфалта и за миг забави под върбата, колкото да хвърли поглед през рамо към сградата.

Ето, оттук започна всичко. Точно тук тя се е качила в колата. Защо го е направила? Защо не е прозряла опасността и не е побягнала с всички сили назад към безопасността? Или поне да беше извикала за помощ.

Било е от възрастта, осъзна той. Същата като на дъщерите му. Достатъчно голяма, за да бъде уязвима към всички ужаси на този свят, но все още не дотам зряла, че да ги познава. Спомни си случаите, когато седеше срещу дъщеря си и Джоани Шрайвър и мислеше да им каже истината за онова, което дебне в света, но неизменно преглъщаше ужасите, които му идваха наум и им даваше още един ден, още един час, още една минута на невинност и на свобода, която тя носеше.

Узнае ли, помисли си той, човек изгубва нещо.

Спомни си първия път, когато някой изплю „негър“ в лицето му и урока, който получи тогава. Беше на пет години и се прибра разплакан у дома. Майка му го успокои, накара го да се почувства по-добре, но не можеше да му обещае, че това никога повече няма да се повтори. Знаеше, че от този момент той изгуби нещо. Човек опознава злото бавно и неизбежно. Предразсъдъци. Омраза. Насилие. Убийство. Всеки урок отнема късче от оптимизма на младостта.

Натисна педала на газта и измина няколкото пресечки към дома на семейство Шрайвър. В кухнята и във всекидневната светеше и за момент той се изкуши да отиде до входната врата и да потропа. Знаеше, че ще е добре дошъл. Ще му предложат кафе, а може би и нещо да хапне. Някога бяха приятели. Но после нещата се промениха. Сега за тях той беше само спомен от преживян ужас. Биха го поканили да седне във всекидневната, после любезно биха чули защо е наминал, а той би се насилал да скалъпи нещо неангажиращо. Не би могъл да ми каже истината, защото сам не беше сигурен каква точно е тя.

И накрая, осъзна той, ще подхванат разговор за дъщеря си, ще кажат колко им липсва присъствието ѝ, а за него беше непосилно да чуе това. Напълно непосилно.

Но остана отвън, загледан в къщата, докато светлините угаснаха и семейство Шрайвър потъна в трескавия сън, донесен им от късната нощ.

Почувства нещо странно и невидимо да се носи из черния въздух. За миг през ума му мина ужасяващата мисъл, че Робърт Ърл Фъргюсън е изпитвал същото, докато е вървял в тъмнината, която го е погълнала. Дали наистина е било така, запита се той. Не можа да отговори на собствения си въпрос. Шофираше по улиците, познати още от детството му, улици, които нашепваха за старост и дълговеčnost, преди да навлезе в по-новите предградия, в които крещяха промяната и бъдещето. Чувстваше тъканта на града като земеделец, който стрива пръстта между пръстите си. Откри, че е стигнал собствената си улица. Забеляза полицейската кола, паркирана малко по-долу от неговия блок, и спря зад нея.

Униформеният полицаи скочи иззад кормилото с насочено оръжие в едната си ръка, а в другата — с фенер.

— Аз съм, лейтенант Браун — меко каза той и слезе от колата си. Младият полицаи тръгна към него.

- Божичко, лейтенанте, акъла ми изкара.
- Съжалявам. Малка проверка.
- Прибирате ли се, сър? Свободен ли съм?
- Не, остани. Трябва да свърша още няколко неща.
- Няма проблеми.
- Нещо необичайно?

— Не, сър. Всъщност, да, сър. Случи се нещо, но то навярно е без значение. Тъмен форд, последен модел. С регистрацията от друг щат. Преди около час на два пъти мина по улицата. Бавно, сякаш ме наблюдаваше. Трябваше да взема номера му, но не успях. После си казах, че ще го проследя, но не е идвал повече. Това е всичко. Не е кой знае какво.

— Видя ли шофьора?

— Не, сър. Първият път даже не го забелязах. Загледах го, когато мина за втори път. Това именно привлече вниманието ми. Навярно не е нещо важно. Сигурно някой на гости на роднини се е изгубил.

Тани Браун се взря в младия полицаи и кимна. Не се изплаши. Изпълни се единствено с хладина от мисълта, че навярно смъртта бавно се носи наоколо.

— Да. Най-вероятно. Но ти си отваряй очите, все пак.

— Да, сър. След около час и нещо ще ме сменят. Ще се погрижа да информирам дежурния за форда.

Тани Браун вдигна ръка към челото като за поздрав и се върна в собствената си кола. Хвърли поглед към дома си. Светлините бяха загасени. Утре е учебен ден, помисли си той. Мисълта за домашните му задължения го заля като вълна. Осъзна доколко преследването на Робърт Ърл Фъргюсън беше помрачило живота му. Не изпита вина. Работата на полицаия беше такава — трябваше да направи компромис с маниите си, да забрави за нормалния живот. Споходи го една утешителна мисъл. Браво, тате! Накарал си ги рано да приключат с домашните, изключил си тоя дяволски телевизор, въпреки протестите им и си ги накарал да си легнат.

За миг му се прииска да се качи и да надникне към спящите лица на дъщерите си, може би да хвърли един поглед и към стареца, който навярно хъркаше във фотьойла, след като си бе изпил вечерното уиски. Старецът често си пийваше чашка или две, след като сложеше момичетата да спят. Като лекарство срещу артритата. Понякога Тани

Браун се присъединяваше към баща си за една чашка. Собствените му болки имаха нужда от такова лекарство. Откри, че се усмихва. Задоволството от усещането за дом. За миг си представи мъртвата си съпруга до него, в колата.

Какво би й казал?

Че не се справя чак толкова зле. Но сега трябва да постави нещата по местата им. Да залепи счупеното колкото се може по-добре.

И отново да върне сигурността.

Кимна с глава и потегли. Шофираше по познати пътища, покрай места, свързани със спомени. Чувстваше присъствието на Фъргюсън като лоша миризма, която се носи над града. Движението му носеше утеха. Сякаш будуването беше някаква гаранция. Дори и не мислеше за сън. Пътуваше нагоре-надолу по пътищата на спомените си, чакаше края на нощта, за да може ясно да види кое е следващото, което трябва да направи.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ. ДВЕ ПРАЗНИ СТАИ

Утрото сякаш неохотно си проправяше път сред сенките и превръщаше света в тихо и изпълнено с очакване място. Беше още тъмно, когато Тани Браун взе Кауърт и Шефър от мотела. Движеха се по празните улици, покрай лампите и неоновите реклами, чиято бледа светлина правеше непоносимо неизбежното чувство за самота. Подминаваха покрай други коли и тук-там покрай някой камион. По тротоарите не се виждаха хора. Кауърт забеляза няколко човека, застанали пред павилион за понички — единственият знак, че не са сами.

Браун шофираше с лекота, на два пъти не обърна внимание на червените светлини на светофарите и само за минути прекосиха града и се насочиха към близките околности. Пачула остана зад тях. Сега отвсякъде ги обгръщаше земята и ги въвличаше в пъстър лабиринт от провесили клони върби, огромни криви къпини и прави високи борови дървета. Светло и тъмно, безмълвно зелено, кафяво и сиво, всичко се сливаше в размита светлина, сякаш бяха сред развълнуваното море на гората.

Лейтенантът свърна от асфалтираното шосе и колата заподскача по неравния път и буците вкоравена мръсотия под балдахина от клони към колибата на бабата на Фъргюсън. Кауърт почувства, че го обзема познат страх, сякаш в идеята, че и преди е бил по този път, имаше нещо ужасяващо и въпреки това — успокояващо.

Опита се да си представи какво ще се случи, но откри единствено, че е изпълнен с безпокойство. Внезапно си спомни писмото, което беше получил преди толкова време: „... престъпление, което *не съм извършил*“. Вкопчи се в облегалката и впери поглед напред.

Гласът на Андрея Шефър разсече плътния въздух от седалката зад него:

— Нали спомена, че ще се погрижиш за подкрепление? Не виждам никого. Какво става?

— Ако се наложи, можем да извикаме помощ — отвърна Браун с нетърпящ възражения глас.

— А униформи? Не би ли трябвало да сме униформени?

— И така сме си добре.

— Къде е подкреплението?

Той изскърца със зъби и ядно отвърна:

— Чакат.

— Къде?

— Наблизо.

— Можеш ли да ми ги покажеш?

— Разбира се — хладно отвърна той. Посегна към вътрешния джоб на самото си и извади служебния си револвер от кобура. — Ето. Доволна ли си?

С това разговорът приключи. Шефър остана изпълнена с безмълвен гняв. Не се изненада, че бяха сами. Всъщност, осъзна тя, това е предпочитаният вариант. Позволи си да си представи лицето на Фъргюсън, когато я видеше пред бараката на баба си. Мислел си е, че ме е изплашил, че ме е накарал да избягам, каза си тя. Е, аз обаче съм тук. И не съм някое малко дванайсетгодишно момиченце, което не може да се защитава. Пресегна се и сложи ръка върху собствения си пистолет. Хвърли поглед към Кауърт, но видя, че репортерът е вперил поглед напред, напълно безучастен към току-що разменените реплики.

За миг си помисли, че едва ли някога вече ще ѝ се отдаде възможността да се докосне толкова близо до същността на това да бъде полицай, както в този момент и в моментите, които следваха. Очевидно преследването вече бе прехвърлило границите на земни доводи като права и доказателства и се бяха пренесли в друга, напълно различна сфера. Учуди се дали близостта със смъртта неизменно кара хората да губят разсъдък си и сама си отвърна, че това наистина е така.

— Добре — произнесе тя след минута мълчание. Адреналинът ѝ явно се качваше и собственият ѝ глас ѝ изневеряваше. — Какъв е планът?

Колата улучи някаква буца и подскочи.

— Божичко! — вкопчи се тя в седалката. — Това момче наистина живее сред пущинак.

— Там навсякъде е блато — отвърна Кауърт. — А в другата посока — бедни ферми. — Спомни си, че преди време Уилкокс беше онзи, който му ги показва. — Какъв е планът? — обърна се и той към Тани Браун.

Лейтенантът предпазливо сви встрани и спря. Свали прозореца си и влажният въздух изпълни колата. Махна надолу към шарената сянка.

— Бараката на старата Фъргюсън е на около четиристотин метра. Ще извървим пеш останалата част от пътя. Така няма излишно да разбудим никого. После е лесно. Детектив Шефър минава отзад. Оръжието ти да е готово за стрелба. Погрижи се за задната врата. Просто гледай да не се измъкне оттам. Ако се опита — спри го. Разбра ли? Спри го...

— Искаш да кажеш...

— Казвам да го спреш. И съм дяволски сигурен, че процедурата в област Монро е същата като тук, в Ескамбия. Копелето е заподозряно в убийство. В няколко убийства, включително и в изчезването на полицай. Това е повече от достатъчен повод. Също е осъден престъпник. Или поне преди време е бил такъв... — Браун хвърли поглед към Кауърт, който замълча. — Знаеш какви са указанията за използването на крайни мерки. Сама решавай как ще постъпиш.

Шефър леко пребледня. Кожата ѝ придоби восъчен оттенък като въздуха около тях.

— Разбрах — отвърна тя и се опита гласът ѝ да прозвучи твърдо. — Мислиш ли, че е въоръжен? И може би ни очаква?

— Възможно е да е въоръжен — вдигна рамене Браун. — Но не мисля, че задължително е нащрек и ни очаква. Бързо пристигнахме. Навярно толкова бързо, колкото и той самият. Не мисля, че е кой зае колко подготвен. Все още не. Но не забравяйте, че той е на своя територия.

Тя изсумтя в знак на съгласие.

Тани Браун пое дълбоко дъх. Отначало говореше със студен, равен глас. После тонът му се смекчи и замести от умора, която изглежда трябваше да подсказва, че според него нещата приближават своя край.

— Разбра ли? Не искам да се измъкне през задната врата и да хукне към блатата. Добере ли се веднъж дотам, представа нямам как

ще го открием. Израснал е тук и...

— Ще го спра — каза тя. Не доуточни „този път“, макар думите да се въртяха в главите и на тримата.

— Добре. Кауърт и аз — продължи Браун, — ще отидем отпред. Нямам заповед, затова ще трябва да измисля нещо друго. Решил съм да почукам, да се представя и да вляза. Друго не мога да измисля. Майната им на всякакви процедури.

— Ами аз? — запита Кауърт.

— Ти не си полицай. Така че не отговарям за действията ти. Ако искаш — включи се. Задай въпросите си. Прави каквото намериш за добре. Само не искам след време някой адвокат да ми се изтресе и да ми заяви, че съм нарушил правата на Фъргюсън — отново — защото съм те взел със себе си. Така че си на своя отговорност. Стой отзад. Влез. Прави каквото щеш. Разбра ли?

— Разбрах.

— Така е честно, нали?

— Да — кимна Кауърт. Ще бъдат отделно един от друг, но ще правят едно и също. Единият ще почука на вратата с оръжие, другият — с въпроси. И двамата ще търсят едни и същи отговори.

— Ще го арестува ли? — запита Шефър. — С какво обвинение?

— Ами първо ще предложи да дойде, за да даде показания. Да видим дали ще се съгласи доброволно. Но ще дойде с нас. Ако се наложи, отново ще го арестувам заради смъртта на Джоани Шрайвър. Какво ви казах вчера? Препятстване на изпълнителните власти и лъжесвидетелстване под клетва. Но така или иначе, той ще дойде с нас. Арестуваме ли го веднъж, после ще мислим какво ще го правим.

— Мислиш ли да го подлагаш на разпит?

— Ще бъда учтив — каза Браун и в ъгълчетата на устните му затрепка лека тъжна усмивка. — С извадено и насочено към главата на това копеле оръжие и с пръст върху спусъка.

Тя кимна.

— Няма да се измъкне — тихо каза Браун. — Той уби Брус. Той уби Джоани. И кой знае още колко. Но има и други. Достатъчно!

Думите му отекнаха в тишината, която ги обгръщаше.

Кауърт хвърли поглед встрани. Помисли си, че идва един момент, в който уликите, изисквани от съдебната система, са излишни. През

клоните на дърветата се промъкнаха първите лъчи и осветиха пътя пред тях.

— А ти? — неочаквано се обърна към Кауърт лейтенантът. Гласът му разцепи тишината. — Разбра ли всичко?

— Разбрах.

Браун сложи ръка на бравата и рязко отвори вратата.

— Дано — не овладя той леката насмешка в гласа си. — Да тръгваме тогава.

Излезе от колата и закрачи по тесния черен път с присвити напред рамене, сякаш вървеше срещу силен вятър. За миг Кауърт остана загледан в полицая, който решително се отдалечаваше. Зачуди се как изобщо е могъл да си въобрази, че разбира какво всъщност става в него. Или в Робърт Ърл Фъргюсън. В този момент и двамата мъже изглеждаха еднакво загадъчни. После бързо прогони тази мисъл и забърза, за да го настигне. Шефър застана от другата му страна и тримата закрачиха в утринната мъгла, която се увиваше като змии от дим около краката им.

Кауърт пръв забеляза бараката в просеката в края на пътя. Влажните блатни изпарения я обгръщаха и придаваха призрачност на очертанията ѝ. Вътре беше тъмно, сякаш нямаше и следа от живот, макар по негова преценка да пристигаха в обичайното за събуждане време. Старицата навярно ставаше с петлите. Кауърт забави крачка, прокрадна се покрай сенките и огледа къщата.

— Тук е — прошепна Браун.

— Как разбра? — обърна са Кауърт към него.

Лейтенантът посочи напред. Кауърт проследи ръката му и забеляза задния край на кола иззад верандата. Взря се внимателно и разпозна мръсното синьо и жълто на регистрационния номер от Ню Джърси.

— Това е колата му — тихо обясни Браун и махна с ръка. — На няколко години, американско производство. Обзалагам се, че липсват каквито и да са отличителни белези. Напълно безлична. Такива си ги избира. — Извърна се към Шефър. Обви раменете ѝ с ръка и силно я притисна. Кауърт си помисли, че това е първият жест на интимност, който детективът демонстрираше към младата жена. — Има само две

врати — продължи той с все така тих, едва доловим, но все пак достатъчно твърд глас. — Едната е отпред. Аз съм там. Другата — отзад. Ти си при нея. Доколкото си спомням, там вляво има прозорци... — махна той в посока към гората. — На спалните. Аз ще покрия прозорците вдясно — или отвътре, от всекидневната, или от верандата. Затова гледай задната врата, но не забравяй, че той може да се опита да се измъкне и от прозореца. Просто имай готовност. Бъди нащрек, разбра ли?

— Добре — отвърна тя. Стори й се, че гласът й потрепери.

— Заеми там позиция, докато те извикам. Разбра ли? Ще те викна по име. Стой тихо. Приведи се ниско. И ще бъдеш в безопасност.

— Добре — отново повтори тя.

— Участвала ли си в нещо подобно досега? — изведнъж попита Тани Браун. После се усмихна. — Предполагам, че трябваше да задам този въпрос по-рано...

Тя поклати глава.

— Имала съм много арести. Пияни шофьори и дребни крадци. Един или двама изнасилвачи. Но не и човек като Фъргюсън.

— Тия като Фъргюсън не са толкова много, че човек да добие опит — промърмори Кауърт.

— Не се притеснявай — продължи усмихнато Браун. — Той е страхливец. Много е оправен с малките момиченца и изплашените тийнейджъри, но няма кураж да се справи с хора като теб и мен... — Браун произнесе това с мек, окуражителен глас. На Кауърт му се прииска да им припомни Брус Уилкокс, но замълча. — Не го забравяй. Всичко ще бъде наред... — Остави думите да се изплъзнат от устата му с южняшки акцент, с лекота, която противоречеше на смисъла. — Сега да вървим, преди да е съмнало и хората да са се разбудили.

Шефър кимна, направи крачка напред и спря.

— Куче? — нервно прошепна тя.

— Няма — каза Браун и замълча. — Щом стигнем до ъгъла, аз тръгвам към верандата. Ти — към задния двор. Ще разбереш, когато стигна вратата, защото никак няма да съм тих.

Шефър притвори за миг очи, пое дълбоко дъх и се опита да си вдъхне кураж. Този път не биваше да допуска никакви грешки. Взря се в малката къща. В нея нямаше място за грешки.

— Хайде — каза тя, приведе се и бързо закрачи през откритото пространство.

Кауърт видя, че когато сви зад ъгъла на къщата, държеше в ръката си пистолета.

— Внимава ли, Кауърт? — запита Брус. Гласът му сякаш запълни някаква празнина в репортера. — Ясно ли е всичко?

— Ясно — отвърна той и стисна зъби.

— Къде е бележникът ти?

Кауърт вдигна ръката си, в която стискаше тънък репортерски бележник и го размаха.

Браун се ухили.

— Радвам се да те видя въоръжен и много опасен.

Кауърт впи поглед в него.

— Това беше шега, Кауърт, отпусни се.

Кауърт кимна. Загледа се в полицаая, който проследи с поглед Шефър, докато тя завиваше зад ъгъла. Браун се усмихваше едва забележимо. Изправи се и изпъна назад рамене, като голямо животно, което отърсва съня от тялото си. Кауърт осъзна, че Браун е от онези воители, чиито страхове и колебания относно предстоящата битка изчезват, щом врагът се изпречи пред очите им. Опасността или неизвестността, които се таяха в бараката, осветена от слабата утринна светлина и сивите мъгли, не го плашеха. Репортерът се вгледа в дланите си, сякаш те бяха прозорец на чувствата му. Изглеждаха бледи, но не потрепваха.

— Всъщност — отвърна той, — шегата не е лоша. При дадените обстоятелства.

Двамата мъже се усмихнаха с горчивина.

— Добре — каза Тани Браун. — Време за събуждане.

Извърна се към бараката и си спомни първия път, когато дойде тук за Фъргюсън. Не беше предвидил бурята от омраза и предразсъдъци, разразила се след пристигането му. Чувствата, от които Пачула искаше да се отърси, изригнаха, когато поведоха Робърт Ърл Фъргюсън за разпит за убийството на Джоани Шрайвър. Решен беше да не допусне втори път подобно нещо.

Браун се отправи с лека стъпка, прекоси буците мръсотия в предния двор, без да се обърне да види дали Кауърт го следва.

Репортерът пое дълбоко дъх и се зачуди защо въздухът изведнъж му се стори толкова сух. После осъзна, че изобщо не е сух и забърза, за да достигне лейтенанта.

Браун се спря пред стъпалата към входната врата. Извърна се към Кауърт и изсъска:

— Ако играта загрубее, погрижи се да си извън обсега на оръжието ми.

Кауърт бързо кимна. По тялото му пробягна вълнение и прогони страховете, които отново го бяха обзели.

— Да тръгваме — каза полицаят.

С големи скокове взе стъпалата по две. Кауърт го последва. Стъпките им отекнаха по избелелите дървени дъски, които остро изскърцаха в тишината на утрото. Браун застана отстрани и махна на Кауърт да застане от другата страна. Отвори летящата врата и обхвана бравата. Предпазливо я изви, но тя не помръдна.

— Заключено? — прошепна Кауърт.

— Не. Просто заяжда — отвърна Браун.

Отново завъртя бравата. Направи знак с глава към Кауърт, после сви в юмрук празната си ръка и силно потропа по избелялата дървена рамка. Сякаш цялата къща се разлюля от настойчивостта му.

— Фъргюсън! Полиция! Отвори!

Преди още звукът от гласа му да отмре, той отново сграбчи рамката на летящата врата и силно я дръпна. После отстъпи назад, вдигна крак и нанесе няколко яростни удара върху вратата. Рамката изпука с подобен на изстрел звук и Кауърт неволно подскочи. Браун отстъпи назад за втори път, внимателно се прицели и отново нанесе удар.

Вратата изпука и леко се откряна.

— Полиция! — извика той отново.

После огромният детектив се хвърли с цялата си тежест с рамото напред, подобно на обезумял краен защитник, който се спуска към целта.

Вратата се разцепи и поддаде.

Тани Браун я отстрани с рязък жест и се втурна към предната стая, приведен и с насочено оръжие. Отново извика:

— Полиция, Фъргюсън! Излизай!

Кауърт се поколеба за миг, после мъчително преглътна и пристъпи зад него. Мислите неспокойно се блъскаха в главата му, а шумът от разбитата врата все още отекуваше в ушите му. Помисли си, че все едно прекрачва ръба на пропаст.

— По дяволите! — изкрещя Браун, сякаш издаваше нова команда, после рязко спря, като че ли думите му бяха пресечени с нож.

Робърт Ърл Фъргюсън излезе от страничната стая.

За миг тъмната му кожа се сля със сивите сенки на утрото, които пълзяха из вътрешността на колибата. После бавно пристъпи напред към приведения лейтенант. Носеше широка тъмносиня фланелка и избелели дънки, явно намъкнати набързо. Стъпките на босите му крака меко отекуваха по излъсканите дъски на пода. Вървеше с флегматично, почти небрежно вдигнати ръце, сякаш се опитваше да бъде ироничен. Пристъпи във всекидневната и застана срещу Тани Браун, който бавно, предпазливо се изправи, все така на разстояние от него. Фалшива усмивка играеше върху лицето на Фъргюсън, докато очите му бързо се плъзнаха из стаята. За миг се спряха върху разбитата врата, после върху Матю Кауърт. След това впи поглед в Браун.

— Ти ли ще платиш вратата? — запита той. — Не беше заключена. Просто малко заяжда. Не беше нужно да я трошиш. Ние, хората от провинцията не си заключваме вратите, нали знаеш това. Кажи сега какво искаш от мен, детективе.

В гласа му нямаше и следа от паника. Само овладяна ярост, сякаш бе очаквал идването им.

— Знаеш какво искам от теб — каза Браун. Зъбите му бяха все така здраво стиснати, когато насочи пистолета си към гърдите на Фъргюсън. Но двамата мъже останаха на разстояние, вперили уморени погледи един в друг.

— Зная какво искаш. Търсиш някого, върху когото да хвърлиш обвинението. Пак същото — хладно каза Фъргюсън.

Огледа небрежно насочения към него пистолет. После впи поглед в лицето на полицаия и присви очи.

— Не съм въоръжен — протегна той ръце напред. — И нищо не съм направил. Това оръжие не ти трябва.

Когато Тани Браун не отдръпна оръжието, Кауърт забеляза, че за миг по лицето на Фъргюсън пробягнаха някаква нервност и съмнение.

Но те изчезнаха така внезапно, както се и появиха. Фъргюсън приличаше на човек, който отчаяно се опитва да се овладее. Кауърт хвърли поглед към Браун и осъзна, че е в безизходица. С пръст не можеше да го пипне.

Фъргюсън се извърна към Кауърт, без да обръща внимание на полицая. Тъглчетата на устните му се извиха в тънка усмивка, която накара репортера да замръзне.

— И ти си тук за същото, нали, Кауърт? Появата на детектива не ме изненада, но мислех, че ти поне си се вразумил. Или си си намерил друг някакъв повод?

— Не. Все още търся отговорите — отвърна Кауърт с пресипнал глас.

— Мислех, че малкият ни разговор от оня ден ти е дал всички отговори. Трудно мога да си представя, че все още имаш някакви въпроси, Кауърт. Мислех, че нещата са пределно ясни.

Последните думи бяха изречени с мек, бавен и непоколебим глас.

— Никога нищо не може да бъде пределно ясно — отвърна Кауърт.

— Ами добре — предпазливо каза Фъргюсън и махна към Браун. — Ето тук вече имаш един отговор. Видя какво прави този човек. Троши врати и влиза с взлом. Заплашва хората с оръжие. И сигурно отново се кани да ми съдере задника от бой. — Фъргюсън погледна Браун. — Какво искаш да изтръгнеш от мен тоя път?

Тани Браун не отвърна.

— Не, този път не — обади се Кауърт.

Фъргюсън гневно се намръщи. Мускулите на ръцете му се превърнаха във възли и вените върху врата му изпъкнаха.

— Нямам какво да ви кажа — отвърна той с едва прикрит гняв. Пристъпи към репортера, но после сам спря. Кауърт забеляза, че се опитва да се овладее. В крайна сметка успя и се отпусна. Облегна се на стената. — Нищо не зная. А къде е партньорът ти, лейтенанте? Отново ли ще ме биеш? Детектив Уилкокс ми липсва. Няма ли да ти трябва помощта му?

— Ти ще ми кажеш къде е той... — заяви Тани Браун с леден глас. — Ти си го видял последен.

— Тъй ли? — Фъргюсън приличаше на човек, който е прекарал буден нощта и е обмислил всеки свой отговор, сякаш е знаел какво ще

се случи на сутринта. — Може ли да си сваля ръцете, докато разговаряме?

— Не. Какво стана с Уилкокс?

Фъргюсън отново се усмихна. И въпреки всичко, свали ръце.

— Да пукна, ако знам. Да не е заминал нанякъде? Надявам се вдън земя да се е продънил. — Усмивката му се разшири и се превърна в подигравателна гримаса.

— Нюарк — каза Тани Браун.

— Все едно че е отишъл в ада — отвърна Фъргюсън.

Браун леко присви очи.

След миг мълчание Фъргюсън отново заговори:

— Никога не съм го виждал там. По дяволите, самият аз пристигнах в Пачула едва снощи. Пътят е дълъг. Казваш, че Уилкокс е бил в Нюарк?

— Той те е видял. Преследвал те е.

— Нищо не зная за това. Някакъв смахнат оная вечер тичаше след мен, но не видях кой е. Така и не можа да ме доближи. Както и да е, загубих го в някаква тясна уличка. Много бързо тичах. Представа нямам какво е станало с него. Нали знаеш, в квартала, в който живея, много хора непрекъснато се преследват. Не е толкова необичайно да ти се наложи да си пораздвижиш краката. И със сигурност не бих искал да съм на мястото на някое бяло момче, което се разхожда там по тъмно, ако се сецаш накъде бия. Мястото е нездравословно. Хората там са готови и душата да ти изтръгнат, ако решат, че могат да я заменят за някоя доза кокаин. — Хвърли поглед към Кауърт. — Нали така, Кауърт, душата ти могат да изтръгнат.

Матю Кауърт почувства, че го обливат вълни на гняв, от който му се завива свят. Взря се във Фъргюсън и почувства, че губи контрол над нещата. Гневът и отчаянието заглушиха разума и той пристъпи покрай Тани Браун и насочи химикалката си към него.

— Ти ме излъга. Излъга ме преди, лъжеш ме и сега. Ти си го убил, нали? И ти си убиецът на малката Джоани. Убил си ги всичките. Колко са? Колко са, по дяволите?

Фъргюсън се изправи.

— Побърка ли се, Кауърт? — заговори той с леденостуден глас. — Този човек — махна той към Тани Браун, — те е заразил със собствената си лудост. Никого не съм убил. Казах ти го още онзи ден.

И пак ти го повтарям сега. — Хвърли поглед към полицая. — Няма защо да ме заплашваш, Тани Браун. Не разполагаш с нищо, което да издържи на въпросите на някой адвокат и минута в съда. С нищо не разполагаш.

— Не — каза Кауърт. — Но аз имам каквото трябва.

Погледът на Фъргюсън гневно проблесна към Кауърт. Репортерът почувства внезапната топлина, която заля лицето му.

— Вярваш, че разполагаш с някакви изключителни права над истината, Кауърт? Грешиш.

Фъргюсън сви длани в юмруци.

Браун пристъпи напред и избута Кауърт встрани.

— Зарежи тая работа, Боби Ърл. Искам да дойдеш с мен. Да тръгваме!

— Арестуваш ли ме?

— Да. За убийството на Джоани Шрайвър. Отново. За възпрепятстване на съдебно разследване. За укриване на улики в пристройката. За лъжесвидетелстване под клетва по време на процеса. И като свидетел на изчезването на Брус Уилкокс. Много работа ни чака.

Лицето на Тани Браун изглеждаше като излято от стомана. Бръкна със свободната си ръка в джоба и извади белезници. Насочи оръжието към лицето на Фъргюсън.

— Знаеш процедурата. Обърни се към стената и се разкрачи.

— Арестуваш ли ме? — Фъргюсън отстъпи крачка назад и внезапно извиси глас. — Онова престъпление вече е минало. Останалото са дивотии. Не можеш да направиш това!

Тани Браун вдигна пистолета си:

— Гледай само — бавно каза той. Погледът му изгаряше Фъргюсън. — Не трябваше да се оставяш да те докопам, Фъргюсън, защото това е твой край. Точно сега. Всичко приключи.

— Нямах никакви улики срещу мен — хладно се изсмя Фъргюсън. — Ако имаше, щеше да довтасаш тук, придружен от цяла армия. А не с някакъв смотан репортер и куп въпроси, които не водят доникъде. — В неговите уста думите прозвучаха като обида. — Аз ще се измъкна, Тани Браун, знаеш това — изхили се той. — Ще се измъкна.

Но думите му бяха в странно противоречие с нервността, която го обзе. Той приведе напред рамене и разтвори крака, сякаш търсеше опора в предстоящ бой с юмруци. Движението му не остана незабелязано от Тани Браун.

— Само ми дай възможност — отвърна той. — Зная, че ще ти хареса.

— Няма да тръгна с теб — каза Фъргюсън. — Имаш ли заповед?

— Идваш с мен — настоя Браун. Гласът му беше равен и гневен. — Искам да те видя отново в отделението за осъдени на смърт, чуваш ли? Там ти е мястото. Всичко приключи.

— Никога нищо не е приключило.

— Никой никъде няма да ходи — пресече го един енергичен глас.

Тримата мъже се извърнаха. Дулото на пушката на старата Фъргюсън сочеше Тани Браун.

— Никой никъде няма да ходи — повтори тя. — Още по-малко пък в отделението за осъдени на смърт.

Браун инстинктивно насочи пистолета си към гърдите ѝ. Тя носеше широка бяла нощница, която се увиваше около тялото ѝ при всяко нейно движение. Косата ѝ беше вдигната, краката — боси. Изглеждаше така, сякаш бе попаднала в някакъв кошмар, измъкната от уютата на леглото си. Придържаше пушката под мишница, както го беше направила, когато стреля срещу Кауърт.

— Майко Фъргюсън — меко каза Тани Браун, без да променя положението на тялото си, — свали това оръжие.

— Няма да ми вземеш момчето — гневно каза тя.

— Майко Фъргюсън, трябва да покажеш някакъв здрав разум...

— Нищо не искам да знам за никакъв разум. Зная само, че няма да ми отнемеш момчето.

— Майко Фъргюсън, не утежнявай повече нещата.

— За мен е все тая. Животът ми беше тежък. Може пък смъртта да излезе по-лека.

— Не говори по този начин. Остави ме да си свърша работата. Всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Не ме баламосвай, Тани Браун. В тая къща друго, освен неприятности, не си донесъл.

— Не съм — съгласи се Браун, — но не аз носех неприятностите тук. Виновно си е твойто момче. — Незабелязано беше преминал на южняшки акцент, сякаш се опитваше да говори на един език с объркан чужденец.

— Ти и този проклет репортер. Трябваше да ви убия по-рано. — Тя се извърна към Кауърт и изплю думите. — Носите само смърт и омраза със себе си.

Кауърт не отвърна. Помисли си, че в думите ѝ има известна доза истина.

— Не, майко — продължи Браун с успокоителен глас. — Аз нямам вина. Нито пък той. Знаеш кой сам си е навлякъл белята.

Фъргюсън пристъпи встрани. Когато заговори, в гласа му прозвуча изненадваща жестокост.

— Давай, бабо. Убий ги. Убий и двамата.

Лицето на старицата се изкриви в неочаквана изненада.

— Убий ги. Давай. Направи го — продължи Фъргюсън и пристъпи към старицата.

Тани Браун направи крачка напред, все така готов да стреля.

— Майко Фъргюсън — започна той, — знаем се отдавна. Ти познаваше родителите ми, братовчедите ми, а на времето заедно ходехме на църква. Не ме карай...

— Вие всичките ме изоставихте преди много време, Тани Браун — гневно го прекъсна тя.

— Убий ги — прошепна внукът ѝ и пристъпи към нея.

Браун стрелна поглед към него.

— Не мърдай, копеле такова! И си затваряй устата!

— Убий ги — отново повтори Фъргюсън.

— Пушката не е заредена — внезапно каза Кауърт. Стоеше, без да помръдне от мястото си, отчаяно му се искаше да се хвърли някъде и да потърси прикритие, но не беше в състояние да накара тялото си да се подчини на страховете му. Каза си, че това е само предположение, но си струваше да рискува. — Онзи ден изстреля последния си патрон срещу мен. Не е заредена.

Старицата се извърна към него.

— Трябва да си глупак, щом си мислиш така — студено се вгледа тя в репортера. — Що си толкоз сигурен, че нямам и други патрони?

Тани Браун държеше пистолета си насочен към старицата.

— Не искам да стрелям — каза той.

— Може пък аз да го направя — отвърна тя. — Едно нещо зная. Няма да ми отнемеш отново внука. Първо трябва мен да убиеш.

— Майко Фъргюсън, знаеш какво е направил...

— Не ме интересува какво е направил. Имам само него и няма да те оставя да ми го вземеш отново.

— Ти не видя ли какво е направил с онова малко момиченце? — внезапно запита Кауърт.

— Не ми пука — отвърна тя. — Не е моя работа.

— Тя не е била единствената — бавно продължи Кауърт. — Имало е и други. В Перине и в Итънвил. Малки чернокожи деца, госпожо Фъргюсън, убил ги е и тях.

— Нищо не зная за никакви деца — отвърна тя и гласът ѝ леко потрепери.

— Той уби и колегата ми — тихо каза Тани Браун, сякаш ако произнесеше думите високо, щеше да разруши и последните задръжки, които му бяха останали.

— Не ми пука. Изобщо за нищо не ми пука.

Фъргюсън пристъпи зад баба си.

— Задръж ги тук, бабо — каза той и се втурна надолу по коридора.

— Няма да му позволя да се измъкне — обади се Браун.

— Тогавя или аз ще гръмна теб, или ти ще гръмнеш мен — отвърна старицата.

Кауърт забеляза, че пръстът на Браун леко натиска спусъка. Забеляза също и че оръжието му потрепва. Стаята се изпълни с тишина като лека утринна светлина. Нито старицата, нито Тани Браун помръдваха.

Няма да го направи, помисли си Кауърт. Ако можеше да я застреля, досега да го е сторил. Още в първия момент, когато видя оръжието. Сега няма да го направи.

Кауърт погледна към полицая и видя, че се опитва да овладее чувствата си.

Тани Браун усещаше стомаха си присвит. Кисел вкус изпълни устата му. Взря се в старицата и се удиви от смесицата от крехкост и желязна воля.

Убий я! — каза си той.

Но как?

Бавно претегляше всичко наум. Гневът го заливаше и се оттегляше като приливни вълни.

Робърт Ърл Фъргюсън се върна в стаята. Вече беше облечен. Навлякъл бе сиво поло и бе обул високи маратонки. Носеше малка чанта в ръка.

— Убий ги, бабо — направи той един последен опит. Но в гласа му сега липсваше убедеността, че тя може да изпълни молбата му.

— Ти върви — ледено каза старицата. — Върви и повече не се връщай!

— Бабо. — В гласа му липсваха нотки на привързаност или тъга. Звучеше само огорчение и притеснение.

— Не се връщай в Пачула. Не се връщай в моята къща. Никога повече. И ти си изпълнен с някакво зло, което не разбирам. Върви и го носи на друго някое място — горчиво каза тя. — Аз може и да не съм била много добра, но поне се опитвах да направя каквото можех. Щеше да е по-добре, ако беше умрял като малък. Тогава нямаше да донесеш цялото това зло тук. Затова го вземи с теб и повече не се връщай. Това е всичко, което мога да ти дам. Сега тръгвай. Каквото ще да става след като излезеш от тая врата, то си е твоя работа, не моя. Ясно ли е?

— Бабо...

— Вече не си моя кръв, след всичко това, не си — заключи тя.

— Добре — разсмя се той. Опита се гласът му да прозвучи равно и продължи: — Щом така искаш, аз нямам нищо против. — После се извърна към Кауърт и Браун. — Мислех, че днес ще сложим край на тая история, ама явно няма да стане. Някой друг път, предполагам.

— Никъде няма да ходи — каза Браун.

— Да, той си тръгва — обади се старата жена. — Ако ти трябва, намери го на друго някое място, не в моята къща. Тук е моята къща, Тани Браун. Не е кой знае какво, но си е моя. И трябва да си свършиш мръсната работа на друго някое място. Така му казах на него. Сега ти го казвам и на тебе. Няма да търпя тия неща повече тук. В тая къща обитава Иисус и аз държа да си остане така.

Тани Браун кимна. Изправи се с жест на мълчаливо примирение. Не свали пистолета. Задържа го все така насочен към възрастната жена, докато Фъргюсън се плъзна покрай него на сантиметри и

решително се отправи към вратата. Браун го проследи с поглед и бавно придвижи дулото на пистолета си, сякаш да проследи пътя на убиеца.

— Върви — каза старицата. Гласът ѝ пресекна от дълбока тъга, а от очите ѝ потекоха сълзи.

Кауърт внезапно си помисли, че той ще убие и нея.

Фъргюсън направи крачка навън и предпазливо се промъкна през разбитата врата. Хвърли поглед назад.

— Това не променя нещата — каза Браун с едва прикрит гняв. — Пак ще те открия.

— И да го направиш — отвърна Фъргюсън, — това нищо няма да значи, защото аз отново ще се измъкна чист. Винаги ще го правя, Тани Браун. Винаги.

Нямаше значение дали сега само се опитваше да се перчи, или не. Скрытата заплаха на думите му отекна в стаята.

Кауърт си помисли, че светът се е преобърнал с главата надолу. Убиецът се измъкваше невредим, а полицаят беше безсилен. Направи нещо! — каза си той, но не можеше да помръдне. Пред него, подобно на ужасен кошмар, се разстла видението на безкраен страх и заплаха. Мой ред е, каза си той. Понечи да направи крачка, но спря, когато видя лицето на Фъргюсън да застива от изненада. После чу вика.

— Не мърдай!

Истерични и на ръба на нервния срив, думите отекнаха в застиналия въздух.

Андрея Шефър пристъпи с протегнати ръце и насочен деветмилиметров пистолет, на около метър зад бабата на Фъргюсън. Незабелязано се беше промъкнала през вратата на кухнята.

— Хвърли оръжието! — изкрещя тя. Явно се опитваше да прикрие страха си с много шум.

Но старицата не помръдна. Вместо това, също като във филм от нямото кино, се извърна и насочи дулото към посоката, от която идваше гласът, готова да стреля.

— Спри! — изпищя Шефър. Двойното дуло се насочи като погледа на граблива птица към гърдите ѝ. Знаеше само, че понякога колебанието влече смърт след себе си, а този път тя нямаше намерение да отстъпи.

От устата на Кауърт се изтръгна един-единствен, неразчленен стон. Браун кресна: „Не!“, но изстрелът от пистолета на детектива

заглуши вика му. Огромният пистолет отскочи в ръцете на Шефър и тя с усилие го овладя. Три изстрела разцепиха тишината на утрото и изпълниха малката тъмна къща с оглушителен екот.

Първият куршум се заби във възрастната жена и я отхвърли назад като перо. Вторият се затъкна в стената и из стаята се разхвърчаха дървени трески и мазилка. Третият разби прозореца и изчезна в утрото. Бабата на Фъргюсън размаха ръце и пушката се изплъзна на пода. Тя залитна назад, удари се в стената и после се плъзна надолу с протегнати като в молитва длани.

— Божичко, не! — отново изкрещя Тани Браун. Полицаят пристъпи към старицата, после се поколеба.

Откъсна очи от яркочервените петна, които бързо растяха върху нощницата ѝ, спря поглед за миг върху Фъргюсън, който стоеше замръзнал с леко отворена уста. Репортерът премига, сякаш се събуждаше от кошмарен сън, промълви: „Иисусе Христе!“ и се обърна към вратата.

Фъргюсън беше изчезнал.

Кауърт протегна ръка и нададе вик на изненада и гняв. Тани Браун се хвърли към изхода.

Андрея Шефър разтреперана влезе в стаята, с прикован в умиращата старица поглед.

Браун изскочи на верандата. Тишината, която ненадейно го обгърна, го изненада. Светът сякаш беше потопен в непроницаема мъгла и утринни сенки. Отникъде не идваше никакъв шум. Никакъв знак за живот. Плъзна поглед по двора, после се извърна и видя Фъргюсън да тича към колата, паркирана до бараката.

— Спри! — изкрещя той.

Фъргюсън се поколеба, но не в отговор на заповедта. Извърна се и вдигна дясната си ръка към полицаия. Държеше револвер с къса цев. Стреля два пъти. Наслуки, но куршумите раздвижиха въздуха около детектива. Внезапен спомен за нещо познато прониза Браун. Дълбокият звук напомняше гърмежа от оръжието на партньора му. Сляп гняв го заля като вълна.

— Спри! — отново кресна той, втурна се по верандата и отвърна на огъня.

Куршумите пропуснаха убиеца, но се забиха в колата. Стъклото се разпиля на хиляди малки късчета. Отекна и звукът на метал, който

се забива в метал.

Фъргюсън отново стреля, после свърна встрани и побягна към дърветата в дъното на просеката. Тани Браун се закова на ръба на верандата и се застави да се прицели добре. Пое дълбоко дъх, пред очите му причерня от гняв и се съсредоточи в гърба на убиеца, който тантуваше пред дулото на малкия пистолет. Сега! — каза си той.

И натисна спусъка.

Пистолетът отскочи в ръката му и той видя, че куршумът се забива в дънера на едно дърво.

Фъргюсън се извърна, отново стреля наслуки и изчезна в непрогледната тъмнина на гората.

Когато Браун излезе през вратата, Шефър се спусна към старата госпожа Фъргюсън. Коленичи, без да изпуска пистолета, протегна свободната си ръка и леко допря гърдите ѝ като дете, което докосва нещо, за да се увери, че е истинско. Отдръпна изцапаните си с кръв пръсти. Старицата направи опит да си поеме дъх и се задави. Последните глътки въздух излязоха с хриптене от гърлото ѝ. Шефър се взря във фигурата пред себе си и после се извърна към Кауърт.

— Нямах избор — каза тя.

Думите сякаш възвърнаха способността на репортера да се движи. Той прекоси стаята и вдигна пушката от земята. Отвори я и огледа гнездата, в които трябваше да бъдат патроните.

— Празна е.

— Не — отвърна Шефър.

Той ѝ подаде оръжието.

— Не — отново повтори тя. — По дяволите!

Вдигна поглед към репортера, сякаш търсеше подкрепа. Изведнъж му се стори много млада.

— Нямах избор — повтори тя.

Отвън долетя звукът от изстрелите.

Матю Кауърт неволно потръпна. Тишината след тях му се стори някак си по-дълбока и плътна. Пое глътка въздух и се втурна към вратата. Андрея Шефър се спусна след него.

Видя Тани Браун на ръба на верандата трескаво да сваля празния пълнител от пистолета си. Гилзите се посипаха върху дървените дъски

до краката му.

— Къде е той? — запита Кауърт.

— Как е старицата? — извърна се Браун към него.

— Мъртва е — отвърна Шефър. — Не знаех...

— Нищо не можеше да направиш — прекъсна я той.

— Пушката беше празна — каза Кауърт.

Тани Браун се взря в него, но не каза нищо. Само сви рамене. После рязко се изправи и посочи към гората.

— Тръгвам след него.

Шефър кимна. Имаше чувството, че е понесена от течение. Матю Кауърт също кимна.

Тани Браун мина покрай тях, скочи от верандата и с бърза крачка се отпрати към сянката на около трийсет метра от тях. Когато стигна покрайнините на гората, в която потъна Фъргюсън, вече почти тичаше. Опитваше се да го догони.

Долавяше тежкото дишане на двамата зад него, но не им обърна никакво внимание. Вместо това се приведе и се гмурна в хладната зеленина на гората. Напрегнато търсеше Робърт Ърл Фъргюсън. Знаеше, че съвсем скоро преследваният ще устрои засада и ще се опита да се справи с него. Но тази територия е и моя, каза си той. И аз съм израснал тук. Познавам я така добре, както и той.

Вдъхваше си увереност с лъжи и продължаваше напред.

Горещината завладя утрото. Обгърна ги с лепкава настоятелност. Изсмукваше силите им, докато се провираха през преплетените клони и лианите. Следваха една малка пътека. Шефър и Кауърт вървяха неотлъчно през просеката, проправена от Тани Браун. Той напредваше неотклонно и се опитваше да предвиди каква ще бъде следващата стъпка на Фъргюсън.

От време на време се натъкваша на някоя следа, която недвусмислено подсказваше, че са след него. Тани Браун забеляза отпечатък от стъпка във влажната пръст. Кауърт видя тънка сива нишка върху един трън, където явно Фъргюсън бе закачил пуловера си.

Потта и страхът замъгляваха погледите им.

Браун си спомни войната. Мислеше си, че това вече му е познато. Чувстваше, че го обзема странно вълнение, а сетивата му са

необикновено изострени. Шефър го следваше с тежки стъпки, без да може да се отърси от спомена за тялото на старицата, отхвърлено от смъртта в ъгъла на бараката. Видението се смесваше със спомена за Брус Уилкокс в момента, в който тъмнината на гетото го погълна. Помисли си, че смъртта сякаш ѝ се присмива. Опита се ли се да постъпи според представите си за добро и правилно, смъртта ѝ залагаше капан и я тласкаше към погрешна стъпка. Трябваше да промени толкова неща, а нямаше представа как да го направи.

Кауърт си мислеше, че с всяка стъпка се приближава към кошмара. Изгубил беше бележника и химикалката си. Един къпинов храст ги изтръгна от ръцете му и му остави кървава резка, която сега пулсираше и непоносимо го щипеше. За миг се зачуди какво търси тук. Пиша последния параграф, каза си той накрая.

И затича, за да догони останалите.

Почвата под краката им стана тинеста и те вече затъваха в нея. Плътна, влажна топлина ги обгръщаше. Гората отстъпваше пред блатото и ставаше все по-гъста, с все по-оплетени клони. Изцапани бяха с кал и мръсотия, а дрехите им висяха разпрани. Кауърт си помисли, че някъде там е утро, ясно и топло, но не и тук, не и под покрива от клони, които засенчваха небето. Изгубил беше вече представа откога преследват Фъргюсън. Пет минути? Час? Струваше му се, че цял живот са тичали след него.

Внезапно Тани Браун спря, коленичи и направи знак на двамата да се приведат. Те приклекнаха до него и проследиха погледа му.

— Знаете ли къде сме? — прошепна Шефър.

— Той знае — отвърна Браун и махна към Кауърт.

Репортерът едва си поемаше дъх.

— Недалеч от мястото, където е било намерено тялото на мъртвото момиченце — отвърна той.

Браун кимна.

— Виждаш ли нещо? — попита Шефър.

— Все още не.

Спряха и се послушаха. Някаква птица излетя от близкия храст. Чу се и друг тих шум. Змия, помисли си Кауърт. Търси прикритие. Потръпна, въпреки горещината. Бризът раздвижи върховете на дърветата и отшумя в далечината.

— Тук някъде е — каза Браун и посочи гъстата гора, прораснала върху калта в покрайнините на езерото. Снопове слънчева светлина осветяваха малкото открито пространство от пътеката пред тях. Просеката беше широка не повече от десет метра и отвсякъде я заобикаляше зелен лабиринт. В далечината пътеката, която следваха, се провираше между две дървета.

— Трябва да пресечем откритото пространство тук — тихо каза той. — После до водата разстоянието не е голямо. Водата тече с километри надолу. До съседната област. Пред него има две възможности: да продължи, но теренът е тежък, и когато се измъкне от другата страна, ако междувременно не се изгуби, не го ухае змия или някой алигатор не го сдъвче, ще бъде мокър и измръзнал и ще знае, че може би аз ще го чакам там. Онова, което ще предпочете, е да се върне обратно, да ни заобиколи и да се измъкне. Да се качи на колата си, да пресече границата на Алабама и да се погрижи там за себе си.

— Как ще го направи? — запита Кауърт.

— Като ни поведе нанякъде, накара ни да се подредим в колона и после ще се придвижи. — Браун замълча, преди да продължи: — Точно това, което прави.

— А просеката? — запита Кауърт с изнемощял от умората глас.

— Подходящо място.

Шефър отпрати поглед напред.

— Той иска да ни убие — произнесе тя с безизразно лице и ужасяваща категоричност.

Никой не беше в настроение да спори.

— Какво ще правим?

— Няма да му се дадем — сви рамене Браун.

Кауърт се взря в просеката и каза:

— Нещата винаги свършват така, нали? В крайна сметка, винаги трябва да излезеш на открито.

Тани Браун кимна и леко се надигна. Хвърли поглед назад към тясното пространство и си помисли, че мястото не е лошо. Той би избрал подобно място, за да се върне и да започне престрелката. Невъзможно беше да бъде заобиколено. Нито пък избягнато. Трябваше да преминат оттам. Внезапно си помисли, че не е честно, че брегът на блатото сякаш съдейства бягството на Фъргюсън. Всеки клон на дърво, всяка преграда, която ги забавяше, му помагаше да се скрие. Огледа

редицата дървета и затърси някакъв цвят или очертание, което да се разграничава сред тях. Направи някакво движение, каза си той. Просто някое малко движение, което да забележа. Изруга наум, когато не забележа нищо.

Не виждаше друг избор, освен да продължи напред.

— Гледайте внимателно — прошепна той.

Излезе в просеката, с пистолет в ръката и напрегнати мускули, и се послуша. Шефър го следваше само на две крачки. Държеше своя пистолет с две ръце и си мислеше, че тук е мястото, където всичко ще свърши. Обзе я желанието да направи едно-единствено нещо преди смъртта си. Кауърт се надигна и я последва на няколко крачки. Чудеше се дали и другите са изплашени толкова, колкото и той, после се запита защо трябва да има някаква разлика.

Тишината ги обгърна.

На Тани Браун му се прииска да изкрещи. Усещането, че се движи в обсега на нечий пистолет, притискаше гърдите му. Мислеше, че ще се задуши.

Кауърт чувстваше само горещината и някаква ужасяваща уязвимост. Имаше чувството, че е ослепял.

Но той пръв, преди останалите, забележа слабото движение. Едно потрепване на листата, разклащане на клоните и сиво-черното дуло, насочено към тях.

— Гледайте! — извика той и се хвърли на земята, странно изненадан, че изобщо е способен да реагира след вълната смъртен ужас, която го заля.

Тани Браун също се хвърли напред при първия сигнал за паника от страна на Кауърт. Претърколи се и се опита да задържи оръжието си готово за стрелба, макар да нямаше представа накъде точно трябва да стреля.

Шефър не последва примера им. Остро изпищя, извърна се и натисна спусъка, без да се цели в нищо конкретно. Куршумът излетя в небето. Но дълбокият тътен на деветмилиметровия пистолет беше последван от три звънливи изстрела от пистолета на Фъргюсън.

Браун изпъшка, когато куршумът се заби в земята до главата му, а на Кауърт му се прииска, ако е възможно, да потъне във влажната земя.

Шефър отново изпищя, този път от болка, отпусна се върху земята като ранена птица и притисна обезобразения си лакът. Кауърт се пресегна и я привлече към себе си, когато Брус се надигна, за да се прицели, но не видя нищо. Пръстът му потрепери върху спусъка, но не го натисна. Тогава чу шума от натрошени клони, докато Фъргюсън се отдалечаваше.

Пистолетът в ръката на Шефър увисна безжизнено, кръв запулсира надолу по китката ѝ и се разля върху лъскавата стомана. Той взе оръжието и също се надигна. Впери поглед в звука от стъпките на бягащия мъж.

Не осъзна, че в този момент престъпва някаква линия.

Натисна спусъка. Наслуки, без да се цели, оставил се шумът от изстрелите да заличи всяка негова мисъл, изпрати останалите осем куршума сред дърветата и храстите.

Продължи да натиска спусъка и след като пълнителят вече беше празен, застанал в средата на просеката, заслушан в екота.

После отпусна пистолета, сякаш напълно изтощен.

И тримата замръзнаха за момент, преди Шефър отново да изстене от болка в краката му. Той се приведе към нея. Гласът ѝ накара Тани Браун да се надигне и да започне да действа. Пропълзя по влажната земя и огледа раната ѝ. През кожата се подаваше обезобразена бяла кост. Ярка артериална кръв пулсираше от разкъсаната тъкан. Вдигна поглед към клоните на дърветата, сякаш очакваше някакво указание, после отново сведе глава. Раздра ивица от собственото си яке и набързо импровизира турникет. Отчупи зелен клон от близкото дърво и пристегна превръзката с него. Ръцете му се движеха с вещица. Явно не бяха забравили старите уроци. Кръвотечението намаля. Извърна се към Кауърт, който бе отишъл до края на просеката и стоеше с вперен в тъмната гора поглед, все така без да изпуска пистолета от ръка. Приведе се напред, сякаш търсеше нещо, присегна се, после огледа пръстите си.

— Мисля, че го уцелих — каза репортерът. Извърна се към Браун и протегна ръка. Дланта му беше обагрена от кръв.

Браун се надигна и кимна.

— Остани с нея — каза той.

— Не — поклати глава Кауърт, — идвам с теб.

Шефър изстена.

— Стой с нея — повтори Браун.

Кауърт отвори уста, но полицаят го прекъсна:

— Сега е мой ред.

Репортерът дишаше тежко. Задушаваше се от собствените си чувства. Помисли си, че след всичко случило се, беше вече невъзможно да спре тук.

Шефър пак изстена. Тогава осъзна, че няма избор. Кимна. И зачака с ранения детектив, но се чувстваше по-самотен от всякога.

Лейтенантът се извърна и се хвърли напред. Криволичеше сред къпиновите храсти и клоните, които се протягаха, закачаха дрехите му и дращеха кожата му като диви котки. Бягаше бързо и неотклонно напред, без да спира да мисли. Ако е ранен, ще бяга по права линия. Навярно беше изгубил секунди, докато превърза ръката на Андрея.

Излезе от просеката и видя кървавото петно, което Кауърт откри, а на петнайсет метра към блатото забеляза и второ петно. Трето петно бележеше следата петнайсет крачки по-нататък. Малки, червени капчици, които блестяха върху ярката зеленина.

Хвърли се напред и почувства тъмната вода пред себе си.

Около него се разнесе трясък от клони. Той разгърна стеблата и папратите, които препречваха пътя му. Сега вече преследването се превърна в яростна надпревара. Браун смазваше всичко, което се изпречеше пред него.

Видя Фъргюсън миг преди да налети на него.

Той се беше извърнал и облегал на едно чворесто мангрово дърво на ръба на мастиленочерната вода на блатото. Кървава ивица се спускаше от бедрото към глезена му и обагреше избелелите му дънки. Насочил бе оръжието си към Тани Браун и когато полицаят изскочи от туфата папрати, попадна директно в обсега на обстрела. В главата му натрапчиво се завъртя една-единствена мисъл: мъртъв съм.

Скова го леден страх. Имаше чувството, че светът внезапно е спрял. Прииска му се да се хвърли на земята или да побегне назад и да потърси някакво прикритие, но откри, че бавно се прокрадва напред, вдигнал длан към лицето си, сякаш да се предпази от куршума, който очакваше всеки миг да се забие в него.

Изведнъж слухът му сякаш се изостри, като че ли и виждаше отчетливо. Спусъкът на пистолета се придвижи назад, после се отпусна.

Отвори уста в безмълвен писък.

Но спусъкът прищрака напразно. Пистолетът на убиеца беше празен. Звукът отекна в малкото пространство.

Изненада премина през лицето на Фъргюсън. Сведе поглед надолу към пистолета, сякаш към проповедник, уловен в лъжа.

Тани Браун осъзна, че се е хвърлил на земята. Влажната пръст лепнеше по него. После се изправи на колене с насочен напред пистолет.

Фъргюсън направи гримаса. После сякаш присви рамене и вдигна ръце.

Тани Браун пое дълбоко дъх. В ушите му изведнъж прозвучаха хиляди гласове, които раздаваха противоречиви команди: гласовете на дълга и отговорността противоречаха на гласовете на отмъщението. Вдигна поглед към убиеца и си спомни какво беше казал: „Пак ще се измъкна чист“. Думите се сляха с обърканите му мисли и отекнаха като далечен гръм. Внезапната какофония го оглуши до такава степен, че едва чу изстрелите, които се разнесоха от собственото му оръжие. Осъзна само, че е стрелял съвсем импулсивно и че оръжието оживя в дланта му.

Куршумите се забиха в Робърт Ърл Фъргюсън и го захвърлиха в прегръдката на трънливите клони. За миг тялото му конвулсивно се сви от болка. Израз на неверие пробягна през погледа му. Сякаш поклати глава, после изненадата изчезна от лицето му и той отпусна глава.

Минутите се заизнизваха една след друга. Браун остана на колене, без да откъсва поглед от тялото на Фъргюсън. Опитваше се да дойде на себе си. Да не се поддаде на внезапно обзелия го световъртеж и на усещането, че му призлява. Миг по-късно пое първата глътка въздух и осъзна, че за пръв път от началото на преследването диша нормално. Взря се в неவிждащите очи на Фъргюсън.

— Това е — горчиво каза той, — тук вече не позна.

Вгледа се в тялото на мъртвия. Забеляза револвера с къса цев в калта, където се бе изплъзнал от ръката на Фъргюсън. Познаваше го така добре, както гласа и смеха на партньора си. Знаеше, че има само един начин Фъргюсън да се е сдобил с него и внезапно го прониза чувство за болка и тъга. Хвърли поглед към мъртвия и произнесе на висок глас:

— Искаше да ме убиеш с револвера на моя партньор, копеле такова, но той не ти направи тая услуга, нали?

Проследи с поглед струйката кръв от мястото, където заблуденият куршум на Кауърт се беше забил в крака му. Не би могъл да стигне далеч с рана като тази. Не би могъл да се измъкне. Един-единствен сполучлив изстрел го беше убил в същата степен, както и изстрелите от собственото му оръжие.

Браун вдигна ръка към челото си и почувства хладния метал на пистолета. Сякаш се опитваше да облекчи главоболието си с кубче лед. Бързо премисляше ситуацията. Вгледа се във Фъргюсън и запита: „Кой беше ти?“. Сякаш мъртвият можеше да отговори. После се извърна и се запъти към мястото, където остави Кауърт и Шефър. Хвърли един последен поглед през рамо, като че ли да се увери, че Фъргюсън не е помръднал, сякаш не можеше да повярва, че наистина е мъртъв.

Вървеше бавно и едва сега осъзна, че вече е ден. Снопове лъчи се процеждаха през клоните и осветяваха пътя му. Това го накара да се почувства някак си неудобно. Неочаквано и странно бе започнал да предпочита сенките.

След минути стигна просеката, където бяха Кауърт и Шефър.

Репортерът вдигна поглед. Свалил беше якето си и бе загърнал с него Андрея, която беше пребледняла и трепереше, въпреки растящата горещина. Кръвта от ранения ѝ лакът се процеждаше през превръзката. В съзнание беше, но на ръба на шока.

— Чух изстрели — каза Кауърт. — Какво стана?

Браун преглътна с усилие.

— Измъкна се — отвърна той.

— Какво? — изтръгна се от Кауърт.

— Настигни го — изстена Шефър и потръпна от болка и гняв, почти изгубила съзнание.

— Тръгна към водата — отвърна Браун. — Опитах се да го уцеля от разстояние, но...

— Той се е измъкнал? — В гласа на Кауърт звучеше недоверие.

— Изчезна. Насочи се навътре в езерото. Казах ти какво ще се случи, ако влезе в него. Никога няма да го открием.

— Но аз го уцелих — възрази Кауърт. — Сигурен съм, че го улучих.

Полицаят не отвърна.

— Улучих го — не отстъпваше репортерът.

— Да, улучил си го — меко отвърна Браун.

— Защо, какво, какво се... — започна Кауърт. После спря и се взря в полицаая.

Тани Браун се размърда, притеснен от погледа му, сякаш въпросите, които се изсипаха върху му, го затрудниха. После се овладя и отвърна:

— Трябва да се погрижиш за нея. Не е ранена тежко, но ѝ е необходима помощ.

— Ами ти?

— Аз ще се върна. Ще хвърля един последен поглед, после ще дойда.

— Но...

— Като се върнем в Пачула, ще започнем национално издирване. По обичайната процедура. Ще го въведем в националната компютърна мрежа, ще привлечем и ФБР. Ти ще напишеш своята статия.

Кауърт все така не снемаше поглед от Браун. Опитваше се да прозре какво се крие зад думите му.

— Той се измъкна — хладно повтори Браун.

И тогава Кауърт разбра. За миг в него се пребориха изненадата и гневът.

— Ти си го убил. Чух изстрелите.

Тани Браун мълчеше.

— Убил си го — повтори той отново.

Браун поклати глава.

— Трябва да разбереш нещо, Кауърт. Ако той умре тук някъде, така и никой нищо няма да разбере. За Брус Уилкокс. Нито пък за който и да е от другите. Всичко свършва дотук. Никой пет пари не дава за Фъргюсън. Само ние двамата ще останем на прицел. Полицаят, който извършва лично отмъщение, и репортерът, който се опитва да спаси кариерата си. Никой няма да иска и да чуе нашите подозрения,

теории и съмнителни улики. Ще се интересуват единствено защо сме дошли тук и сме убили един човек. Невинен човек. Забрави ли? Невинен човек. Но ако той успее да се измъкне...

Кауърт се взря настоятелно в полицая и си каза: „Всичко свърши“. Но всъщност никога нищо не свършва. Пое дълбоко дъх.

— Виновният е избягал... — довърши той изречението на полицая.

— Точно така.

— Значи всичко ще продължи. Хората ще продължат да търсят. Отговори...

— Хората ще продължат да търсят отговори. Ти ще им ги дадеш. Аз също ще им кажа онова, което искат да чуят.

Кауърт почти се задави, сякаш въздухът го изгаряше.

— Мъртъв е. Ти си го убил...

Браун се вгледа в репортера.

— ... Аз го убих — продължи той. Поколеба се, после допълни очевидното. — ... Ние го убихме. — И отново пое дълбоко дъх. Противоречиви мисли се блъскаха в главата му.

Почувства растящата горещина на утрото. Видя Фъргюсън, спомни си и смеха на Блеър Съливан: „Убих ли и теб, Кауърт?“. Отвърна с „Не“ на своето видение. Надяваше се, че е прав. Пред очите му се заредиха спомени: семейството му, собственото му дете, убитото дете, изчезналите деца и всичко, което се бе случило. Това е някакъв кошмар, каза си той. Кажете истината и ще бъдеш наказан. Кажете една лъжа и всичко ще се подреди. Почувства се сякаш пропада, сякаш беше изпуснал ръба на стръмна скала. Но той сам бе избрал да се изкачи на нея. После се овладя. Представи си, че се залавя за друга някаква издатина в гранита и спира да пада. Мога да живея с това, сам, каза си той. Хвърли поглед към Тани Браун, който сега проверяваше кървавата превръзка на Андрея, и осъзна, че греши. Кошмарът можеше да бъде споделен. Погледна Шефър. Нейната рана, помисли си той, ще се затвори и зарасне.

— Да — произнесе той след малко. — Измъкнал се е.

Тани Браун не отвърна.

— Както ти каза. В блатото. И никой няма да го открие тук наоколо. Може да е отишъл навсякъде. Атланта. Чикаго. Детройт. Далас. Навсякъде.

Приведе си и вдигна Андрея от земята. Прехвърли ръката ѝ през рамо.

— Напиши статията — каза Тани Браун.

— Ще я напиша — отвърна Кауърт.

— Накарай ги да повярват — настоя полицаят.

— Ще повярват — увери го Кауърт. В гласа му нямаше и следа от гняв.

Браун кимна.

Матю Кауърт се извърна надолу по пътеката. Трябваше да върне Андрея към цивилизацията. Тя се облегна на него. Вървеше, стиснала зъби от болка, но не се оплакваше. Помисли си, че така трябва да напише статията, че да получи повишение за проявена храброст. Да разкаже на всички как се е изправила срещу един садистичен убиец и е била ранена. Полицай — герой. Момчетата от телевизията щяха да клъвнат. И името ѝ ще изпълни таблоидите. Това ще ѝ даде повече възможности. Думите заприиждаха в мислите му и като че ли му дадоха сила. Виждаше вестникарските колони, заглавията, избълвани от пресите. Обгърна кръста на Шефър с ръка. Изминаха така около десет стъпки, после се извърна и хвърли поглед към лейтенанта.

— Всичко наред ли е? — въпросът неволно се изплъзна от устните му.

Браун сви рамене.

— В тая история никога нищо не е било наред. Още от самото начало. Нито пък някой от нас е имал избор.

Кауърт кимна. Това беше единствената истина, която му носеше някаква утеха.

— Май сме избрали странен момент, за да започнем да се доверяваме един на друг.

После се извърна и продължи с Андрея. Тя леко изстена и се облегна върху него. Каза си, че това, което прави, не е кой знае какво. Но поне един човек щеше да спаси. Мисълта, че навярно е спасил и някои други, му донесе утеха.

Тани Браун остана загледан след Кауърт и Шефър, докато двамата изчезнаха сред плетеницата от светлини и сенки. После се

отправи назад към блатото. Не му беше нужно много време, за да намери тялото на Фъргюсън.

Тежестта на мъртвия сякаш го премаза, когато го измъкна от капана на къпините. Почувства хладината на блатната вода, но се плъзна в нея. Протегна напред крак и почувства, че калта го засмуква. Отблъсна се и повлече тялото далеч от сушата към лабиринта от дървета, натежали от провисналите по тях мъхове и лиани. Измина около петдесет метра навътре. Задъха се от напрежение, докато завлече трупа до набелязаното място. Събра последните си сили и силно притисна тялото на Фъргюсън, за да го потопи и вгнезди между корените. Представа нямаше дали щеше да остане на това място завинаги. Помисли си, че навремето и Фъргюсън си е задавал същия въпрос. Оттласна се, после се извърна от няколко метра разстояние, но не можа да забележи никакви следи. Корените задържаха всичко. Водата го покриваше.

През клоните на дърветата проникна светлина и за миг се отрази в черното огледало на блатото. Браун се извърна и с лекота заплува към брега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.